Trần Thanh Vân

Bạch Cốt U Linh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Trần Thanh Vân

Vnthuquan.net, 2009.

Bạch Cốt U Linh

Quyển 1 - Chương 1

THANH THÀNH LỤC KIẾM

Vút... Vút...

Ba bóng nhân ảnh lướt đi thật nhanh và chẳng mấy chốc thân mình họ đã lẩn khuất vào núi rừng mờ mịt xa xa, nhưng những bóng u linh tan vào cõi hư vô ngay khi vầng dương vừa ló dạng xua tan bóng đêm.

Cảnh núi rừng thường tịch mịch.Thế nhưng riêng hôm nay thì khác. Bởi cảnh tịch mịch của vùng núi rừng ở đây về cơ bản tuy vẫn tồn tại, nhưng chốc chốc lại bị từng lượt người xuất hiện và nhanh chóng lao đi phá vỡ.

Điều này như tiên báo khung cảnh ở đây sắp xảy ra sự biến trọng đại. Và lời tiên báo đó dần dần trở thành sự thật, khi lại có thêm nhiều lượt người nữa xuất hiện.

Vút ... Vút...

Cách di chuyển của những lượt người này tuy có chung hướng đi với những lượt người trước đó, nhưng so về cước lực và khinh thân pháp thì họ không nhanh bằng. Vả chăng, đó là nguyên do giải thích sự xuất hiện có phần chậm trễ của họ.

Và vì chậm, biết là đã chậm chân nên họ, không ai bảo ai, đều có sắc mặt thật khẩn trương. Họ mải miết lao đi, bất chấp nhịp hô hấp trì trệ của mỗi người trong họ đã và đang cáo giác rằng họ đã quá mệt mỏi. Tuy vậy, họ vẫn tiếp tục đi đi mãi về khu núi rừng mờ mịt xa xa.

Có hai cách giải thích về sự kiên trì nhẫn nại của họ. Thứ nhất là họ muốn bằng mọi giá phải đến được nơi cần đến, dù chậm cũng phải đến, phải có mặt. Cách giải thích thứ hai là vì rằng họ tuy chậm nhưng vẫn nhanh hơn so với vô khối người không thể có bản lãnh bằng họ.

Có những người chậm chân đi sau họ thật sao ?

Thật!

Và...

Ôi chao, Đại sư huynh! Tiểu muội không đi thêm được nữa đâu. Đã sắp đến chưa, Đại sư huynh?

Bóng người chưa đến nhưng thanh âm vần cứ ồn ào vang đến và lập tức vị Đại sư huynh nào đó đã lên tiếng đáp lại lời có phần nũng nịu của cô nàng tiểu muội :

- Chúng ta đã chậm lắm rồi. Nếu Thúy Hà muôi không muốn bỏ lỡ cơ hội hản hữu này thì cần phải cố lên. Vùng rừng núi trước mặt chính là nơi ẩn thân cuối cùng của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh.

Lời này vừa dứt thì trên sơn đạo lập tức xuất hiện một tốp người. Vì quá mệt nên họ không chạy được nữa.Họ đang uể oải bước đi như những người nhàn tản đang dịp ngoạn thủy du sơn.

Tuy vậy, do họ đều mang binh khí theo người, đều là trường kiếm, và y phục họ đều xộc xệch nhơ bẩn nên không ai dám nghi họ đang cảnh ngoạn thủy du sơn.

Họ vẫn đi và dĩ nhiên hướng họ đi đến chính là cảnh núi rừng mờ mịt xa xa.

Họ gồm sáu người, bốn nam hai nữ và ngoại trừ nam nhân đi đầu là có vẻ còn tràn đầy khí lực thì sắc mắt của năm người còn lại đều cho thấy họ để mệt lắm rồi. Nhất là hai nữ nhân, họ đang tựa vào nhau mà đi, và nếu như không có ba nam nhân đi phía sau lâu lâu lên tiếng thúc giục thì có lẽ hai nữ nhân đá bỏ cuộc, không muốn đi thêm nữa.

Người nhỏ tuổi trong hai nữ nhân chợt lên tiếng ?

Kỳ hạn do các võ phái đề xuất là đúng ngọ mới cùng đánh vào sào huyệt cuối cùng của Đại ác ma Bạc Cốt U Linh, lúc này chỉ mới đầu giờ Thìn.

Đại sư huynh, hay chúng ta tạm dừng chân nghỉ một lúc ? Miễn sao chúng ta đến kịp giờ ngọ thì thôi, đâu hề gì, Đại sư huynh ?

Như đó là nguyện ý chung của mọi người, một nữ và ba nam nhân còn lại đều biểu lộ sự cầu khẩn qua ánh mắt, cùng chiếu xạ vào lưng nam nhân đi đầu.

-Nam nhân nọ quay lại, với vẻ mặt nghiêm nghị của người trạc tuổi tam tuần nhưng vẫn hàm chứa lượng bao dung của một vị Đại sư huynh mẫu mực.

Nam nhân chép miệng :

- Ngu huynh cũng biết mọi người, nhất là Tiểu sư muội . Nhưng lệnh của sư phụ khó cãi, Thanh Thành Lục Kiếm chúng ta sẽ không đến kịp để giúp sư phụ và quần hùng diệt trừ Đại ác ma. Chúng ta chỉ được phép nghi nửa canh giờ thôi đấy.

Nữ lang nhỏ tuổi nhoẻn cười :

-Nửa canh giờ là tốt rồi. Tiểu muội biết thế nào Đại sư huynh cũng chiều ý tiêu muội mà.

Nữ nhân còn lại liền nhanh nhẹn tìm chỗ và đặt nữ lang nhỏ tuổi ngồi xuống nghỉ chân. Để khi còn lại một mình, vẫn vững chãi đứng trên hai chân một cách kiêu hùng, nữ nhân đó mới cho thấy bản thân chưa hề mệt và lúc nãy nếu có tựa vào nữ lang nhỏ tuổi để bước đi thì đó là do nữ lang nhỏ tuổi đã quả mệt, cuộc nữ nhân phải ra tay dìu đỡ.

Bằng ánh mắt cũng uy nghiêm không kém gì nhân vật Đại sư huynh, nữ nhân này lần lượt lướt nhìn ba nam nhân còn lại để tuần tự buông ra từng lời nhận định hoặc chỉ điểm :

- Phùng Tam đệ đã nhập môn mười năm có dư, sao chưa gì đã nằm ngã lẫn ra như thế ? Ngồi dậy mau ! Hãy vận dụng tâm pháp nội công bổn môn, điều hòa chân khí để kíp kíp khôi phục chân nguyên.

Được nhắc nhở, gã họ Phùng quả nhiên đã tìm chỗ nằm nghỉ vội ngồi lên, mặt mày nhăn nhó vì buộc phải làm một việc mà gã không muốn làm chút nào.

Đảo mắt qua gã kế tiếp có niên kỷ già dặn hơn gã họ Phùng, nữ nhân chép miệng lắc đầu :

- Thổ nạp là phải hít sâu thở chậm, Trang Tứ đệ thổ nạp dồn dập như thế thì biết đến lúc nào mới hồi phục chân nguyên ?

Đừng quên câu sư phụ từng căn dặn, dục tốc bất đạt là không nên đâu .

Gã họ Trang dù đang ngồi theo tư thế tọa công nhưng do cách thổ

nạp quả nhiên quá dồn dập, thiếu kiềm chế như lời nữ nhân vừa nhắc nhở nên gã đỏ mặt và cố kềm nén sao cho bản thân được thổ nạp theo đúng tâm pháp đã truyền.

Chuyển ánh mắt qua gã còn lai, một kẻ có gương mặt khắc khổ khiến bất kỳ ai thoạt nhìn cũng khó tin gã là người chỉ mới mười sáu, mười bảy xuân xanh, nữ nhân nọ gật gù :

- Chỉ có Điền Ngũ đệ tuy ngộ tính không cao, nhưng nhờ chuyên cần khổ luyện nên tuy mới nhập môn có bảy năm nhưng kết quả thu được chỉ có thể bằng chứ không hề kém Phùng Tam đệ là người được sư phụ giao phó việc đôn đốc các sư đệ luyện công, nếu ai a; cũng gắng công như Điền Ngũ đệ, Thạch nhị tỷ này đâu đến nỗi mỏi mồm mỏi miệng suất ngày ?

Cô nàng Tiểu sư muội đang ngồi nghỉ, nghe nữ nhân họ Thạch nói như thế liền bĩu môi :

- Thạch nhị tỷ nói như vậy là không công bằng rồi. Luyện công là để cường tráng thân thể, cần chú trọng đến thái độ chuyên cần, còn khổ luyện đến phải hành xác như Ngũ sư huynh, hà... chẳng phải Thạch nhị tỷ vừa bảo, hễ dục tốc là bất đạt đó sao ?

Nam nhân Đại sư huynh phì cười :

-Là Nhị tỷ muốn nhắc nhở mọi người vậy thôi, Tiểu sư muôi cần gì cứ mỗi việc là môi chú tâm một cách thái quá đến Ngũ sư đệ Điền Hồ theo định kiến từ thuở ban đầu lúc y mới nhập môn? Theo Triển Lập ta, người thiếu công bằng chính là Tiểu sư muội, không phải Thạch Yến nhị tỷ.

Cô nàng tiểu sư muội giận dỗi :

- Sao Đại sư huynh cứ mãi nhắc đến chuyện này? Việc xảy ra đã

lâu, khi đó cả tiểu muội và Ngũ sư huynh đều là những đứa bé, chỉ mới lên chín lên mười là nhiều. Đâu thể bảo vì chuyên trẻ con đó tiểu muội có định kiến vì Ngũ sư huynh ?

Đại sư huynh Triển Lập lai cười, và lần này còn kèm theo cái nháy mắt đầy hàm ý:

-Nào phải chỉ có một mình Triển Lập ta là nhìn thấy Tiểu sư muội vẫn giữ định kiến với Ngũ sư đệ ? Không tin, Tiểu sư muội thử hỏi Phùng Viên hoặc Trang Hậu xem.

Nghe nhắc đến tên, gã họ Phùng mở mắt, cười hề hề :

-Dẫu có định kiến vì đã sao ? Vì theo ngu huynh, trong chuyện này người đáng trách chính là Điền Hồ.

Trang Hậu cũng gật gù với hai mắt từ từ hé mở và lấm lét liếc nhìn Thạch Yến nhị sư tỷ :

- Tam sư huynh nói không sai. Ai bảo Điền Hồ lúc đó rỏ ràng vẫn còn là một đứa bé như Tiểu sư muội đây nhưng lại quá cộc cằn thô lỗ chỉ vì bị Tiểu sư muội trêu chọc.

Theo ta, đây là ấn tượng thuở ban đầu khó lòng nhạt phai trong tâm trí của một đứa bé lúc đó, bảo sao Tiểu sư muội không giữ mãi định kiến.

Thạch Yến vụt hắng giọng :

-Đủ rồi. Phùng Tam đệ và Trang Tứ đệ đừng thừa dịp góp chuyện mà giả vờ quên việc tọa công ổn định chân nguyên. Vả lại, việc xảy ra giữa Điền Hồ và Tiểu sư muội đã bảy năm rồi còn gì. Đâu thể bảo chỉ vì việc này mà Tiểu tư muội giữ mãi định kiến với Ngũ sư đệ ? Thôi hãy làm như Ngũ sư đệ đang làm kia kìa. Điền Hồ đâu xao lãng chút nào trong việc tọa công ?

Cùng một lúc, cả Phùng Viên và Trang Hậu đều đưa mắt liếc nhìn

gả sư đệ còn lại và quả nhiên thấy gã cứ mãi toạ công, như không hề bị những lời đối đáp của mọi người xung quanh làm cho phần tâm sao lãng.

Phùng Viên thở dài :

- Sống một cuộc sống khắc khổ như Điền Hồ thật chán chết đi được Có ai chịu khó giải thích cho Phùng Viên này sáng tỏ không? Vì cớ gì Điền Ngũ đệ không chủ tâm gì khác ngoài chuyện luyện công? Không lé đối với y, trên đời này không còn sinh thú gì hay hơn chuyện đêm ngày miệt mài khổ luyện?

Trang Hậu vẫn lấm lét nhìn nhị sư tỷ Trang Yến, sau khi đã nhìn đủ lâu vào gã Ngũ sư đệ Điền Hồ :

- Nhi sư tỷ, xin đừng quá nghiêm khắc với bọn đệ, cùng đừng bảo bọn đệ cứ học đòi theo gương Điền Hồ. Ý niệm mỗi người mỗi khác, có thể Điền Hồ vì muốn dương danh thiên hạ, hoặc vì lý do nào khác nên mới thấy hứng thú trong việc chuyên cần khổ luyện. Riêng bọn đê, hà.. cứ tuần tự nhi tiến là tốt, miễn sao không phụ lòng nhị sự tỷ và đừng làm ô uế thanh danh bổn phái mỗi khi đụng chuyện lâm địch là được rồi . Đệ nói như thế có đúng không, Đại sư huynh?

Triển Lập Đại sư huynh có lẽ là người lúc nào cùng cười và lần này y cười thành một tràng dài sảng khoái ;

- Sao Trang cứ đệ lại lôi ta vào ? Vì nếu ta đồng tình với Tứ đệ vì chẳng khác nào ta về hùa với Tứ đệ, bảo Thạch Yến nhị sư muội làm như thế là sai ? Còn như phản bác Tứ sư đệ, ôi chao, chúng hóa ra ta tự phản bác ta, vốn là người luôn cố chủ trương như Tứ sư đệ ? Tốt hơn hết, theo ta, vì đây là việc do đích thân sư phụ giao phó cho Thạch sư muội, chư đệ cứ nên tuân lệnh Nhị sư tỷ ắt sẽ được yêu

thân. Ha... ha.

Thạch Yến nhăn nhó :

- Bảo mọi người nên tuân lệnh nhưng chính miệng Đại sư huynh lại nói một cách tách bạch như thế, thử hỏi giả như bọn Phùng Viên vì thế mà xao nhãng chuyện luyện công thì liệu khi lâm địch, Thanh Thành Lục Kiểm cbúng ta có đủ uy lực như sư phụ mong muốn không ?

Lời của Thạch Yến vừa dứt thì từ phía sau họ, nơi có sơn dạo dẫn đến chợt có mấy loạt cười cợt nhã vang lên :

- Ai vừa nói đen Thanh Thành Lục Kiếm vậy ? Không lẽ trên giang hồ thật sự có tồn tại một danh xưng như thế sao ? Hay là bọn ta đã nghe lầm ? Ha .. ha .

- Chu Đại su huynh không nghe lầm đâu. Chính tai đệ cũng nghe vừa có người đề cập đến danh xưng này thật.Tuy nhiên vẫn còn một danh xưng nữa luôn đi kèm với danh xưng này, không biết Chu Đại sư huynh có nghe bao giờ chưa ?

- Có phải Tạ Toàn sư đệ muốn nhắc đến câu "Thanh Thành Lục Kiếm, lâm trận bại vong. Khi gặp Bạch Cốt, Thanh Thành trá tử" ? Nếu là câu này thì Chu Hải ta có nghe. Ha .. ha .

Sau loạt cười này liền có năm nhân vật giang hồ từ từ xuất hiện. Vì họ cũng muốn đến vùng rừng núi phía trước nên mới hiện thân ngay trên sơn đạo duy nhất này. Và họ tuy không chạy nhanh như những nhân vật trước đó đã xuất hiện và đã lao đi, nhưng họ cung không đến nỗi có dáng vẻ mệt mỏi như bọn Thanh Thành Lục Kiếm vừa có. Bằng chứng là họ đi đứng vẫn ung dung, vừa đi vừa cười như muốn

nói họ vẫn còn tràn đầy sinh lực.

Nét mặt Thạch Yến đang nhăn nhó vì trách cứ Triển Lập, nhưng loạt cười cợt nhã của bọn người vừa đến liền làm cho nét mặt đó đanh lại, Thạch Yến lạnh lùng nhìn nhân vật dẫn đầu đoàn năm người :

- Nếu trước kia tiền nhân Thanh Thành phải nhờ trá tử mới thoát chết dưới chưởng Bạch Cốt, thì không hiểu người của quý phái Hoa Sơn đã nhờ vào đâu mà bảo toàn sinh mạng ? Có lẻ là nhờ chiêu Lãng Tử Hồi Đầu của Hoa Sơn kiếm pháp, khiến tiền nhân quý phái có vài người được nên danh nên phận ở Bạch Cốt Môn chăng?

Phùng Viên nghe thế vỗ tay :

Nhị sư tỷ đối đáp thật hay. Không sai, Hoa Sơn kiếm pháp quả nhiên có chiêu này và là chiêu lợi hại nhất đã được Đại ác ma Bạch Cốt U minh thu nhận. Xem ra đây là điểm kém của bổn phái Thanh Thành so với Hoa Sơn là một trong Thất Đại môn phái. Ha.. . ha...

Cô nàng Tiểu sư muội trong Lục Kiếm Thanh Thành cũng cười phụ họa :

-Dù là kém nhưng Tiểu sư muội vẫn chịu cái kém của phái Thanh Thành chúng ta hơn. Thà trá tử để chịu nhục nhưng là nhục vinh, còn hơn là vì toàn mạng như Hoa Sơn phái để tự biến thành người cho Đại ác ma sai khiến, vinh đó chỉ là vinh nhục. Ha... ha...

Năm nhân vặt nọ tái mặt và người tái mặt nhiều nhất vẫn là nhân vật dẫn đầu.

Y cười lạnh :

Bọn Thanh Thành phái các ngươi đúng là hạng ếch nằm đáy giếng, biết gì về kế trá hàng của tiền nhân Hoa sơn phái bọn ta. Nếu như không có những bậc quân tử liều mình quên thân, trá hàng để tiềm

nhập vào Bạch Cốt Môn đại địch, thì thử hỏi quần hùng các võ phái Trung Nguyên lại có ngày như hóm nay sao ?

Thạch Yến gật gù :

-Nói như Chu Hải các hạ thì những nhân vật như Hoa Sơn Tam Lão, Võ Đang Nhị Đạo và Thiếu Lâm Nhất Tăng thời gian qua dù có là sáu nhãn vật biểu tượng cho uy lực lợi hại nhất của Bạch Cốt U Linh Thập Bạch Cốt Nhân chỉ là vì đại kế diệt Ma cho giang hồ nên mới xua người đánh đuổi Hoa Sơn. quấy nhiễu Võ Đang và làm loạn Tàng Kinh Các Thiếu Lâm Tự ? Và chỉ vì Đại kế diệt Ma nên Thiếu Làm Nhất Tăng mỗi tự tay cuỗm đoạt chân kinh Côn Luân phái ? Hoa Sơn Tam Lão thì diệt toàn gia Cầu Đại Hiệp ? Còn Võ Đang Nhị Đạo thì đột nhập Nga Mỹ, quyết chiếm cho bằng được pho Tâm Pháp Vân Vân Phi ảnh, môn công phu truyền đời do tổ sư Nga Mỹ phái lưu lại ?

Cô nàng Tiểu sư muộn lại được dịp cười khanh khách
:

- Quả nhiên đó là đại kế trá hàng để giúp các vó phái Trung Nguyên diệt Ma.Và nếu như không có những nhân vật lợi hại như thế này, ha ha.. thì Thạch nhị tỷ ơi ngày hôm nay các võ phái chúng ta làm gì có dịp hiệp lực cùng với quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc đến được đây để tận diệt toàn bộ U Linh Bạch Cốt ? Xem ra sau chuyện này, phái Thanh Thành chúng ta phải sấm sanh tế vật, đến tận Hoa Sơn phái để xin bái phỏng Tam Lão Hoa Sơn và cảm tạ họ, vì họ vẫn chưa xua toàn lực Bạch Cốt Môn đến tiêu diệt chúng ta.

Nét mặt của Chu Hải và bốn nhân vật đồng bọn càng lúc càng xạm lại, khiến Đại sư huynh Triển Lập của Lục Kiếm Thanh Thành vội xua tan ngăn lại :

-Đừng đùa quá đáng như thể Đoàn Bội Cơ. Vì về chuyện này cứ để những nhân vật trưởng bối định đoạt. Phần chúng ta, đi thôi, chúng ta nghỉ chân đã đủ rồi. Chúng ta không thể đến muộn hơn giờ Ngọ. Đi nào.

Vì là mệnh lệnh của Đại sư huynh nên Phùng Viên, Trang Hậu và cả Điền Hồ nữa lập tức cùng đứng lên.

Nhưng chưa một ai trong Thanh Thành Lục Kiếm kịp bước đi, Chu Hải vụt cười dài:

-Muốn đi dễ thế sao ? Trừ phi những kẻ nào vừa có lời xúc phạm bổn phái Hoa Sơn tên ngoan ngoãn có lời tạ lỗi, bằng không thì đừng trách Chu Hái ta trở mặt vô tình.

Triển Lập châu mày nhíu mặt :

-Là quý phái Hoa Sơn đã xúc phạm bổn phái Thanh Thành trước, tiếng bấc đi

thì tiếng chì ta lại, Chu Hái các hạ xử sự thế này chúng hóa ra là quá ư khiên cưỡng sao?

Xoảng...

Tiếng kim thiết ngăn dài và Chu Hải đã tuốt kiếm cầm tay Y tuần tự nhìn Thạch Yến, Phùng Viên và Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ.

- Sẽ không là khiên cưỡng nếu một mình Chu Hải ta xin lần lượt lĩnh giáo kiếm pháp Thanh Thành của những ai vừa buông lời nhục mạ, mục vô tôn trưởng đối với phái Hoa Sơn ta. Hoặc giả, nếu Triển Lập ngưng muốn thì kiếm trận Hoa Sơn nguyện cùng Thanh Thành Lục Kiếm quyết so tài cao hạ. Thế nào?

Xoảng... Xoảng...

Nhiều tiếng kim thiết lại nối tiếp nhau vang lên và năm nhân vật Hoa Sơn phái đều đã tuốt kiếm.

Thấy thế, Phùng Viên cũng chộp tay vào đốc kiếm :

- Muốn như thế cũng tốt. Đừng tưởng Thanh Thành Lục Kiếm Trận có uy lực kém hơn Hoa Sơn Ngũ Hành Trận Kiếm.

Nhưng Triển Lập bật quát :

-Phùng Tam đệ không được hồ đồ. Chúng ta đến đây là để đối phó Bạch Cốt U Linh, đầu có thừa thời gian để trở mặt cùng người phái khác tranh tài cao hạ ?

Và Triển Lập nghiêm mặt nhìn Chu Hải :

- Những gì cần nói Triển mỗ đã nói xong. Nếu lúc nãy Chu các hạ biết kiềm chế, đừng có lời nhục mạ bổn phái Thanh Thành trước thì hiềm khích này dấu dễ gì phát sinh? Do vậy, chuyện lãnh giáo cao chiêu lẫn nhau theo thiển ý Triển mỗ, thì cứ để sau này gặp lại Còn lúc này, không lẻ Chu các hạ không muốn sớm cùng quần hùng các võ phái liên tay liên thủ diệt trừ Đại ác ma Bạch Cốt ?

Không hẳn là khước từ và lời của Triển Lập là đã có sự ước hẹn về sau. Tuy nhiên. Chu Hảo lại nghĩ khác nên bật cười :

- Có bao giờ kiếm pháp của Thanh Thành lại hơn được kiếm pháp Hoa Sơn. Họ Triển ngươi đừng mượn cớ ước hẹn sau này để thoái thác mối nhục bại ngày hôm nay khi phải cùng Chu Hải ta so kiếm. Vả lại ta là người đại lượng, chỉ cần ngươi thay mặt cho lũ kia có lời tạ lỗi, chuyện hôm nay ta nhất định bỏ qua, cho bọn người yên ổn rời đi. Ha... ha .

Phùng Viên lập tức loang kiếm với sắc mặt giận dữ :

- Người phái tạ lỗi chính là người. Đỡ !

Choang...

Triển Lập thất kinh, chưa kịp ngăn lại thì đã thấy trường kiếm trong tay Chu Hải bật lóe lên, nhanh hơn cả chiêu kiếm do Phùng Viên là

người xuất thủ trước. Và tiếng gầm của Chu Hải làm cho Triển Lập rúng động;

-Kẻ đầu tiên phải chịu hậu quả về lời xúc phạm chính là Phùng Viên ngươi. Buông Kiếm .

Coong...

Cạch...

Kiếm rơi quá nhanh khiến Phùng Viên dù có nhìn thấy cũng không sao hiểu bằng cách nào Chu Hải có thể đánh bật tường kiếm khỏi tay nhanh như thế.

Thạch Yến phân nộ tuốt kiếm :

- Cuồng đồ chớ và đắc ý. Ta ...

Nhưng có người nhanh hơn, chỉ thoáng mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Thạch Yến . .

Vút...

Và người này vừa ung dung khom lưng nhặt lại thanh kiếm do Phùng Viên đánh rơi, vừa nhẹ nhàng xin lệnh Thạch Yến :

-Nếu Nhị sư tỷ chấp thuận, đệ nguyện dùng thanh kiếm này đòi lại mối hận cho Tam sư huynh Phùng Viên.

Triển Lập nghe thế vội gắt :

- Ngũ sư đệ cũng không nên hồ đồ. Cần biết rằng Chu Hải là đại đệ tử Hoa Sơn phái, bản lãnh như Ngũ sư đệ đâu thể là đối thủ của y ? lùi lại mau !

Chu Hải nhìn kẻ vừa nhặt kiếm, miệng cười vang:

-Người là Điển Hồ ? Nghe nói ở Thanh Thành phái chỉ có ngươi là kẻ chuyên cần khổ luyện công phu ? Phải chăng ngươi có dã tâm, định sau này thay Triển Lập, kế vị ngôi Chưởng môn một khi Chưởng môn đương nhiệm thất lộc ? Có đúng như thế không ? Ha.. ha .

Điền Hồ nuốt hận lùi lại, miệng làu bàu thóa mạ Chu Hải :

- Chớ lấy ý tiểu nhân đo lòng người quân tử. Nói ra câu này, chính Chu Hải các hạ mới là người có dã tâm nhòm ngó chức Chưởng môn phái Hoa Sơn.

Chu Hải động nộ, vụt loang kiếm xô đến:

- Ngươi mắn ai là tiểu nhân ? Đỡ !

Véo...

Lo sợ cho Điền Hồ, Triển Lập định ra tay ngăn cản thì nghe Thạch Yến ngăn lại :

- Đại sư huynh hãy cứ để Điền Hồ xuất chiêu. Mọi hậu quả muội tự gánh chịu.

Triển Lập không thuận cũng phải thuận vì lúc đó Điền Hồ đã xuất chiêu, bằng không sẽ tự biến thành hình nhân cho Chu Hải tha hồ phạt kiếm ngang dọc.

Choang .. choang...

Chu Hải buột miệng cười gằn khi phát hiện Điền Hồ phải cố lắm mới không để kiếm tuột khỏi tay như tình trạng đã xảy ra cho Phùng Viên :

- Kể ra Điền Hồ ngươi có phần khá hơn họ Phùng, nhưng cùng không qua được một chiêu nữa của ta. Hãy đỡ !

Véo...

Chu Hải bật đến và loang kiếm vùn vụt như mưa sa gió bấc. Khiến Thạch Yến đứng ngoài cũng nhìn càng sợ rằng bản thân đã quá khinh suất và để cho Điền Hồ là kẻ dù đã gắng công khổ luyện nhưng e vẫn chưa phải đối thủ của Chu Hải lại cùng Chu Hải so kiếm giao chiêu. Cũng sợ như vây, Triển Lập định lao vào thì nghe Điền Hồ bật quát :

- Nói gì chỉ có một chiêu, dù năm mười chiêu nữa họ Chu người cũng chưa làm gì được Điền Hồ ta. Hãy xem đây !

Choang... Choang

Triển Lập thở phào nhẹ nhõm và lùi lại Vì Điền Hồ vậy là đủ tâm cơ cùng bản lãnh để lúc này giao đấu bình thủ với Chu Hải. Và do tự biết tý lực, là nội lực, không thể so với Chu Hải là người đương nhiên có thời gian luyện công lâu dài hơn nên lúc này Điền Hồ đã chuyển sang dùng kiếm bằng cả hai tay, làm cho Chu Hải dù có muốn đánh rơi kiếm của Điền Hồ cũng không thể toại nguyện .

Thạch Yến lúc bây giờ mới dám đưa mắt nhìn và mỉm cười với Triển Lập :

- Theo như Chu Hải vừa rồi có vô tình nói đến, tương lai không xa có lẽ Đại sư huynh sẽ có một đối thủ lợi hại là Điền Hồ cùng xứng đáng là người cho sư phụ Chưởng môn chọn làm kế vị. Chuyện này đôi với Đại sư huynh là điều đáng mừng hay đáng lo đây ?

Triển Lập nhún vai và cố tình nói lớn :

- Phàm ai cũng vậy, đã là đệ tử phái Thanh Thành đều có chung một tâm nguyện là lo sao cho bổn phái sớm phát dương quang đại. Đừng nói là Điền Ngũ đệ lúc này đã có bản lãnh sắp bằng ta, cho dù có cao minh hơn thế ta vẫn nghĩ đó chính là phúc phận của bổn phái. Một Đại sư huynh như ta không thể vì thế mà không mừng cho tựu thành của Điền Ngũ đệ.

Lời của Triển Lặp có dù Điền Hồ có bận cùng Chu Hải giao phong thì vẫn nghe rõ mồn một. Do đó Điển Hồ vụt tăng thêm phấn khích, bất ngờ nạt lớn :

-Hãy xem kiếm pháp của bổn phái Thanh Thành, tiếp chiêu!

Véo...

Đã ngoài mười chiêu nhưng vẫn có cách nào buộc Điền Hồ phải rơi kiếm, uy danh của một Đại đệ tử Hoa Sơn phái làm cho Chu Hải phát sinh cuồng nộ. Y bất thần loang hữu kiếm cố tình đẩy bật thanh kiếm của Điền Hồ qua một bên.

Choang..

Sau đó, phát hiện Điền Hồ vì sợ kiếm rơi nên vận lực vào hai tay vừa xoay nghiêng nửa người vừa cố cầm giữ thật chắc thanh kiếm và vô tình để lộ môn hộ. Chu Hải chợt bật cười sặc sụa :

Vậy là Điền Hồ ngươi liệu xoay xở thế nào với chiêu này cửa ta ? Hắc.. hắc...

Vừa cười, Chu Hải vừa quật tả thủ, giáng một kình cực mạnh vào hậu tâm Điền Hồ.

Ào...

Thạch Yến thất kinh, kêu ầm lên :

- Đang so kiếm sao Chu Hải ngươi bất thần dụng chường? Thủ đoạn này...

Nhưng Triển Lập kịp kêu át đi, giúp Điều Hồ cấp thời thoát hiểm :

-Yến Thanh Tử Phiêu - Long Vy Xà Đầu - Mượn Hoa Hiến thật ! Đánh !

Nhờ Triển Lập nhắc nhở chỉ điểm một loạt chiêu nên Điền Hồ đang là kẻ bị uy hiếp sinh mạng từ phía sau vụt thần tốc chuyển thành vị thế tấn công ngược lại Chu Hải. Đó là Điền Hồ nương theo đà xoay người, sử dụng ngay cước bộ Yến Thanh Tử Phiêu lượt người ra xa một chút vừa đủ để ngọn kình tập kích của Chu Hải hụt vào khoảng không, vừa tạo khoảng cách cần thiết cho Điền Hồ thọc ngược kiếm

về phía sau, đúng với chiêu Long Vỹ Xà Đầu Triển Lập vừa hố - Về sau cùng, chỉ cần khẽ xoay người để đẩy mạnh thêm thanh kiếm là Điền Hồ đủ năng lực thực hiện chiêu Mượn Hoa Hiến Phật, chuyển bại thành thắng, phản thủ hoàn công.

Bị đẩy vào tình huống hiểm nghèo ngoài sở liệu Chu Hải phẫn nộ bạt nhanh tay kiếm, vũ rộng cùng một lúc năm chiêu kiếm liên hoàn :

- Vậy Điền Hồ ngươi chớ trách ta độc ác. Đỡ chiêu !

Véo... Véo...

Thấy cung cách sử kiếm của Chu Hải lúc này, cả Thạch Yến lẫn Triển Lập cùng thất kinh lao ùa đến :

- Lùi lại mau. Ngũ sư đệ !

- Đó là Hoa Sơn Ngũ Mai Hoa Thức, Ngủ sư đệ còn không sau thối lui.

Nhưng cả hai dù kêu nhanh vẫn là quá chậm so với diễn biến sự việc. Và Điền Hồ để tự cứu nguy cho cảnh ngộ thập tử nhất sinh đã liều lĩnh vươn hết người về phía trước, khiến cánh tay như được chấp dài, đẩy nguyên ngọn kiếm sắc bén vào vùng tâm thất của Chu Hải Điền Hồ còn quát lên một chuỗi thanh âm lạnh lùng :

- Để xem giữa ta và ngươi ai độc ác hơn ai. Hãy đỡ chiêu Quy Hạc Đồng Thọ của ta !

Toàn bộ kiếm chiêu liên hoàn của Chu Hải ngỡ đã đến lúc băm vằm Điền Hồ thành trăm nghìn mảnh thì sự xuất hiện của kiếm chiêu Quy Hạc Đồng Thọ do Điền Hồ liều lĩnh thi triển vụt trở nên tia chớp lóe làm xé toang lớp mây mù bằng kiếm quang của họ Chu. Diễn biến này làm cho mọi người đương diện đều bàng hoàng kêu hoảng vì lo sợ cho sinh mạng Chu Hải.

Cả Chu Hải cũng vậy, bởi tình thế đến với y là do y gây ra, buộc y

phải chọn thật nhanh một trong hai cách. Một là thu chiêu thật nhanh để tiên bảo kỵ thân, lo bảo vệ sinh mạng là chính. Hoặc chọn cách thứ hai là y phải liều mình củng Điền Hồ, y bị kiếm của Điền Hồ xuyên thủng thì kiếm chiêu của y ngược lại cùng phân loạn thi thể Điền Hồ.

Nhưng Chu Hải nào có đủ đởm lược để chọn cách thứ hai, đến như cách thu chiêu y cũng đâu đủ thời gian cân nhắc để tiên lượng hết mọi hệ quả xảy đến. Y quá sợ hãi để chỉ biết thu chiêu và thu chiêu.

Vầng kiêm quang vụt biến mất, kể cả thân hình của Chu Hải cũng lùi về, làm cho mọi áp lực đang đè nặng lên người Điền Hồ vụt giải toả hoàn toàn.

Thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm và trường kiếm của Điền Hồ vụt linh hoạt như ljnh xà đổi từ chiêu trí mạng Quy Hạc Đồng Thọ sang một chiêu khác đầy những biến hóa và chiếu xạ ngay người Chu Hải :

- Buông kiếm ra nào !

Véo...

Choang !

Thu chiêu nhưng không tiên lượng sự biến chiêu linh hoạt ắt phải có của đối phương, tiếng chạm kiếm chát chúa vang lên, kéo theo một hệ quả là Chu Hải phải buông rơi trường kiếm.

Cạch !

Y sững sờ nhìn thanh kiếm của y giờ đang bất động nằm phơi lộ trên nền đất, nơi lúc nãy từng có một thanh kiếm đã nằm.

Quá bất ngờ vì kết quả này, Triển Lập chưa kịp có phản ứng gì thì thấy Điền Hồ đang từ từ lùi lại. Và Điền Hồ đã lên tiếng nói những câu đúng như Triển Lập định nói:

- Tiểu đệ Điền Hồ thật thất lễ. Cũng là nhờ Chu huynh thể tình

nương tay cho. Những mong Chu huynh lượng thứ. Cáo biệt !

Quay người lại, Điền Hồ nhẹ nhàng trao trả thanh kiếm cho Phùng Viên lúc này hãy còn ngỡ ngàng. Và Điền Hồ bảo :

- Chẳng phải Đại sư huynh đã có lệnh bảo chúng ta phải khởi hành sao ? Giờ Ngọ sắp đến rồi, chúng ta đi nào, Tam sư huynh.

Vẫn không giấu nét mặt ngỡ ngàng, Phùng Viên vừa cùng huynh đệ muội bước đi, vừa len lén nhìn lại phía sau, nơi bọn Hoa Sơn phái Chu Hải vẫn bất động nhìn theo Lục Kiếm Thanh Thành đi xa dần.

Bạch Cốt U Linh

Q1-CHƯƠNG THỨ HAI
TẬN DIỆT BẠCH CỐT

Nhìn cảnh núi rừng càng lúc càng âm u thâm hiểm, Trang Hậu rùng mình chép miệng :

- Đại ác ma Bạch Cốt U Linh quả khéo chọn địa điểm lập thành Tổng Đàn. Nếu như không có cơ hội này, huynh đệ ta làm sao biết đây là nơi từng xuất phát nhiều hành vi kinh thiên động địa của Bạch Cốt Môn, gieo kinh hoàng cho quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc ?

Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ và Phùng Viên ắt sẽ lên tiếng phụ họa nếu đúng lúc đó Triển Lập không đanh mặt hô hoán :

-Động thủ rồi ! không lẽ quần hùng phát động sớm hơn thời khắc đã định liệu ?

Chúng ta phải nhanh lên mới kịp. Đi !

Vút..

Bọn Thạch Yên năm người vụt nghe liền nghiêm mặt, mạnh ai nấy thi triển khinh công và lao nhanh theo Đại sư huynh Triển Lập.

Vút... Vút...

Vùng rừng núi vụt mở toang khi đoàn người Thanh Thành Lục Kiếm đặt chân vào một cốc núi hùng vĩ.

Ở vách đá bên tả cốc có khắc ba chữ đại tự thật to : Bạch Cốt Môn.

Dưới ba chữ trên là một chùm khô lâu ước đến bảy chiếc, có lẽ đã được Đạt ác ma Bạch Cốt U Linh cố tình treo lủng lẳng để thị uy với những nhân vật không được mời tự đến.

Nhìn chùm khô lâu, Phùng Viên lạnh mình:

- Ba mươi năm trước, thuở Đại ác ma bắt đầu vùng vẫy giang hồ, nghe đâu đã cùng một lúc sát hại Giang Nam Thất Hiệp. Không lè đây là khô lâu của Thất vị Đại Hiệp đó ?

Đoàn Bội Cơ xám xanh mặt mày, không dám nhìn chùm khô lâu lâu hơn. Nàng quay mặt đi:

- Nói về ác tính của Đại ác ma thì vô cùng tận. Giả như lão có kết quả như ngày hôm nay thì đúng là hoàng thiên hữu nhãn, bắt lão phải chịu báo ứng.

Điền Hồ thì cứ xăm xăm đi thẳng vào cốc núi :

- Nếu chúng ta đến chậm, làm quần hùng giảm thiểu phần nào uy lực thì dù có muốn Đại ác ma chịu báo ứng cũng không dễ thành sự. Đại sư huynh, tiểu đệ đi trước đây.

Triển Lập nghe thế vội vẫy tay :

- Chính ta cũng nôn nóng, đâu cứ gì Ngủ sư đệ. Hay nhanh chân nào ?

Một lần nữa, Thanh Thành Lục Kiếm lại vận dụng khinh công, lao vun vút vào cốc núi, là địa điểm tọa lạc cửa Tổng Đàn Bạch Cốt Môn.

Đang đi, mọi người cùng nghe tiếng của Thạch Yến nhận định :

- Chúng ta đã tiến khá sâu vào sào huyệt của Đại ác ma, cớ sao vẫn chưa thấy thi thể của bất kỳ nhân vật nào, dù là thi thể của bang đồ Bạch Cốt Môn cũng không thấy ?

Đoàn Bội Cơ vừa chạy, vừa lo rảo mắt nhìn quanh :

- Hay sự xuất hiện của quần hùng đã bị Bạch Cốt Môn phát giác ? Chúng đã kịp tháo chạy và quần hùng đang hô hào đuổi theo ?

Triển Lập vừa lắc đầu, vừa thở ra phì phì:

- Tiếng chấn kình từ phía trước vẫn ầm ầm vọng đến, cho thấy có lẽ Đại ác ma đang hỗn chiến cùng quần hùng. Chuyện chúng tháo

chạy là điều không thể có.

Thạch yến cau mặt :
- Thực hư thế nào, chúng ta cứ đến tận nơi se minh bạch. Đi !

Họ càng tận lực thi triển khinh công thì cũng để lộ thân thủ thật sự của từng người. Là Đại sư huynh nên Triển Lập có luôn là người dẫn đầu âu củng là dễ hiểu. Nhưng bám sát theo sau Triển Lập không phải chỉ có một mình Thạch Yến, vốn là người đứng hàng thứ hai trong Lục Kiếm Thanh Thành, mà còn có cả Điền Hồ. Hắn đang sóng vai cùng Thạch Yến lao đi, không nhượng Thạch đến dù chỉ là một sát na chăn tơ kẽ tóc.

Và đương nhiên ở phía sau chỉ còn lại Phùng Viên, Trang Hậu và Đoàn Bội Cơ là lẽo đẽo bám theo.

Nhận thấy điều này, Đoàn Bội Cư bĩu môi:
Hóa ra gã Chu Hải lúc nảy nói đúng. Ngủ sư huynh đang càng lúc càng lấn lướt Nhị sư tỷ. Không khéo chẳng bao lâu nữa giả như gia phụ buộc phái chọn người kế nhiệm chức Chưởng môn ít sẽ khó khăn vì không biết phái chọn ai giữa Đại sư huynh và Ngũ sư huynh Điền Hồ.

Câu nói này của Đoàn Bội Cơ làm Điền Hồ dừng lại. Hắn lạnh mặt như tiền, nhìn không chớp mắt vào Đoàn Bội Cơ lúc này củng vừa lướt đến :
- Điền Hồ ta có thể đứng giữa trời đất mà lập thệ rằng, nếu ta có tham tâm như Tiểu sư muội vừa nói thì ...

Triển Lập cũng đã quay lại và quát ngay vào mặt Điển Hồ :
- Làm người cần phải có tấm lòng quang minh lỗi lạc. Một khi đã như thế thì cứ gì phải để tâm đến những lời thị phi của ai khác khó phân biệt đúng sai ? Lời này của ta, mong Ngủ sư đệ luôn lập tâm ghi nhớ.

Đoạn quay sang Đoàn Bội Cơ, Triển Lập vụt biến thành người khác vì nụ cười luôn ở trên miệng không hiểu đa đánh rơi từ lúc nào rồi. Triển Lập bảo :
- Trong cách đối nhân xử thế, điều tiên quyết cần lưu tâm là đừng bao giờ để cho bất kỳ định kiến nào làm lay động nhận định của ta

vui bất luận ai. Lời giáo huấn này chính là lời vàng ngọc do sư phụ thường nhắc nhỡ ta. Vì Tiểu sư muội là cốt nhục, là hậu nhân duy nhất của sư phụ Chưởng môn nên ta bỏ qua cho lần này. Nếu còn lần nào tái phạm nửa, đừng trách ta phải nhờ đến pháp uy sư phụ phân xử.

Nói xong, Triển Lập thở dài và báo :
- Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi !

Không ai nói lên tiếng nói nào, khiến Thạch Yến áy náy đành lên tiếng :
Lời của Đại sư huynh quả là Nhất Tự Kim Ngôn, muội xin thay mặt chư đệ, nguyện ghi sâu vào tâm can phế phủ.

Cùng lúc với câu Thạch Yến nói, Triển Lập nhìn thấy Điền Hồ cũng đang gục gặc đầu tỏ ý rất tăm đắc với những gì chính Triển Lập truyền đạt. Hài lòng về Điền Hồ, Triển Lập liền khẽ không lên tiếng nhân lúc Điền Hồ vượt lên, đi ngang hàng Triển Lập :
- Ngũ sư đệ tương lai sẽ là trụ cột cho phái Thanh Thành ta. Những gì ta vừa nói, hi vọng Ngũ sư đệ thấu hiểu và đừng phụ lòng kỳ vọng của toàn phái Thanh Thành sau này.

Sắc mặt của Điện Hồ có phần thay đổi, khiến nét khắc khổ bấy lâu nay vẫn tồn tại như đeo dính vào số phận Điều Hồ cũng vụt tan biến trong thoáng chốc. Điền Hồ nhẹ nhàng đáp lời :
- Sống là người Thanh thành thì đến lúc chết cũng là người Thành Thành. Đại sư huynh yên tâm, tiểu đệ quyết không phụ lòng kỳ vọng của bổn phát là nơi đã cưu mang, giáo huấn tiểu đệ suốt bảy năm dài vừa qua.

Từ đáy mắt của Trển Lập vụt lóe lên những tia nhìn kinh ngạc :
- Hóa ra nét mặt khắc khổ của Ngũ sư đệ hoàn toàn không do bẩm sinh ? Như ta vừa nhìn thấy, nếu không còn mang và khắc khổ nữa thì diện mạo Ngũ sư đệ dù có bảo là diện mạo của mỹ nam tử cũng không có gì là quá đáng. Vậy tội gì Ngũ sư độ cứ giữ mãi nét mặt khắc khổ bên mình ?

Ngay khi Triển Lập nhận định. thì cứ y như là cố tật, vẻ khắc khổ liền xuất hiện trở lại ngay trên mặt Điền Hồ. Và điều tất nhiên là Điền Hồ phải thở dài, như thể có như thế mới phù hợp với nét mặt trầm

buồn u uất của Điền Hồ :

- Mong Đại sư huynh lượng thứ, tiểu đệ có nhiều ẩn tình và không biết đến bao giờ mới có cơ hội giãi bày. Kỳ thực, tiểu đệ cũng muốn nói ra cho vơi nhẹ những gì bấy lâu nay vẫn luôn nặng mang. Nhưng sẽ là bắt công nếu vì ẩn tình chỉ là của riêng tiểu đệ lại làm cho toàn phái Thanh Thành nặng lo.

Thạch Yến nãy giờ vẫn bám theo ở phía sau và đã nghe những lời Điền Hồ vừa bộc bạch. Thạch Yến nghi hoặc lên tiếng :

- Đã là sư huynh đệ đồng môn sao Ngũ sư đệ lại quá tách bạch, phân biệt chuyện này chuyện kia là của riêng người này người nọ ? Có phải vì thế mà kể từ ngày Ngu sư đệ được sư phụ thu nhận, cách sống của Ngũ sư độ là quá xa cách với mọi người ?

Điển Hồ gượng cười :

- Tiểu đệ cũng biết sống như thế là sai, là không hết lòng hòa đồng cùng bao huynh đệ, tỷ muội đồng môn. Nhưng nhị sư tỷ và Đai sư huynh cũng đừng vì thế mà lo. Trọn đời tiểu đệ sẽ mãi mãi cảm kích ân tình của phái Thanh Thành đả dành cho tiểu đệ. Mọi vinh nhục tồn vong của phái Thanh Thành cũng là của tiểu đệ Điền Hồ này.

Có vẻ như đây là lần đầu tiên Triển Lập và Thạch Yến nghe Điện Hồ bộc bạch nhiều như thế. Và có lẻ cũng là lần đầu tiên họ biết rằng họ chưa hiểu bao nhiêu về người mà bảy năm qua họ vân luôn gọi là Ngũ sư đệ một cách thân thiết. Do đó, cả hai tuy vẫn di chuyển nhưng ánh mắt của họ cứ luôn len lén nhìn Điền Hồ, một kẻ mang đầy bí ẩn qua nét mặt khắc khổ lúc nào cũng hiện hữu trên diện mạo. Và có lẻ họ sẽ còn hỏi nhiều, thật nhiều về Điền Hồ, nếu như đúng lúc đó không có nhiều loạt cười đắc ý từ phía trong vọng ra:

- Vậy là xong. Ha. . ha . một đại ác ma luôn gieo rắc kinh hoàng cho Võ lâm suốt ba mươi năm qua cuối cùng cúng bị kết liễu sinh mạng. Từ đây quần hùng các võ phái vậy mà sẻ được ăn ngon ngủ yên. Ha... Ha...

Không như Triển lập, Thạch Yên lập tức có nét mặt nhẹ nhõm vì nghe câu nói này. Điển Hồ lại có nét mặt lạnh như băng và không nói không rằng cứ lửng lững đi nhanh vào trong. Cám thấy lạ, Triển Lập vội nháy mắt với nhị sư muội Thạch Yến và cả hai lập tức bám theo sau Điền Hồ.

Sự thật quả đúng như câu nói của ai đó vừa vang ra, trước mặt Triển Lập đã bắt đầu xuất hiện nhiều dấu hiệu của những trận giao phong khủng khiếp.

Tổng Đàn Bạch Cốt Môn đã có nhiều chỗ bị phá hủy. Và thây người, đa phần là thi thể của bang đồ Bạch Cốt Môn với sắc phục đen tuyền cổ thêu hình khô lâu màu trắng ở giữa ngực vẫn còn nằm ngổn ngang khắp nơi.

Điền Hồ như không quan tâm đến thảm cảnh kinh hoàng này. Hắn nhanh chóng vượt qua và càng đi sâu vào trong hơn.

Triển Lập thấy vậy lên tiếng :

- Bạch Cốt Môn còn nhiều nhân vật có bối phận cao hơn. Có phải Ngũ sư đệ đang muốn tìm thi thể của họ ?

Thạch Yến cũng lên tiếng, trong khi cùng Triển Lập đuổi theo Điền Hồ :

- Bạch Cốt Môn có ba Đường chủ, cộng thêm Bạch Cốt Thập Nhân vi chi là mười ba nhân vật từng cùng Đại ác ma Bạch Cốt U Linh gieo rắc tai họa khắp Võ lâm. Nếu họ thật sự đã chết và Ngũ sư đệ nếu thật sự muốn tìm thi thể của họ thì cần chú tâm tìm những thi thể nào có thêu hình khô lâu bé xíu ở chéo áo bên dưới góc tả.

Triển Lập tán đồng :

- Không như các bang môn phái khác, những nhân vật ở Bạch Cốt Môn càng có hình khô lâu càng nhỏ thì càng có bối phận cực cao. Sao Ngũ sư đệ không cho ta biết cần tìm ai, bọn ta sẽ tìm hộ cho.

Điền Hồ miễn cưỡng đáp lời :

- Đúng là tiểu đệ muốn tìm họ, vốn chứng thực họ đã chết, phiền Đại sư huynh và nhị sư tỷ tìm hộ cho.

Ngấm ngầm đưa nhất nhìn nhau và Triển Lập cũng như Thạch Yến cùng hiểu có lẽ nét mặt luôn khắc khổ của Điền Hổ là có liên quan đến một hoặc nhiều nhân vật trong số mười ba nhân vật họ vừa nêu. Chắc chắn là thế và đó là nguyên do khiến họ nhìn thấy Điền Hồ bắt đầu kiếm tìm từng thi thể, để tâm nhìn từng chéo áo của những thi thể này.

Họ cũng trợ lực kiếm tìm. Và từ từ, hoặc họ hoặc chính Điền Hổ lần lượt phát hiện những thi thể cần tìm.

Triển Lập vụt kêu lên bằng giọng mãn nguyện :
- Trong Hoa Sơn Tam Lão đã phát hiện được hai. Đó là kết cục tất yếu dành cho những ai có hành vi trợ Trụ vi ngược.

Thạch Yến thì chép miệng lắc đầu :
-Võ Đang Nhị Đạo, Thiếu Lâm Nhất Tăng vậy là cũng mệnh chung. Thật khó tin như lời Chu Hải từng huênh hoang, rằng đây là những nhân vật chính phái vì đại kế diệt ma nên liều mình quên thân tiềm nhập vào tận hang ổ Đại ác ma.

Điền Hồ hụt đứng lên và nhìn quanh :
-Trong mười ba nhăn vật có bối phận cao nhất ở Bạch Cốt Môn, chúng ta chỉ mới tìm thấy mười hai thi thể. Mộ t còn lại, theo lời Đại sư huynh vừa nói, phải chăng là một trong Tam Lão Hoa Sơn ?

Đáp lại câu nghi vấn của Điền Hồ, một giọng nói oang oang từ trong vong ra :
- Kẻ nào muốn tìm nhân vật duy nhất còn lại của bỗn phái, được gọi là Tam Lão Hoa Sơn ?

Triển Lặp rúng động, vội lên tiếng :
Bọn tiểu diệt là môn hạ phái Thanh Thành. Phải chăng lời vừa rồi của Chưởng môn bá bá là muốn ám chỉ một trong Tam Lão của quý phái Hoa Sơn không bị diệt trừ như một kế ác ma đáng phải nhận chịu kết quả tương tự ?

Từ bên trong sâu đang tuần tự bước ra hơn mười nhân vật. Và một trong mười nhân vật này liền lên tiếng, cũng là thứ thanh âm từng vang lên, cho biết đấy là nhân vật vừa được Triển Lập gọi Chưởng môn bá bá một cách tôn kính :
- Không phải chỉ có một trong Tam Lão bỗn phái mà hạng ếch nằm đáy giếng như ngươi không được miệt thị, gộp chung vào loại ác ma. Mà tất cả sáu nhân vật này, năm đã chết và một còn sống, đều đáng được xem là Đại anh hùng, vì đại nghĩa diệt nhân,.đã lập đại công là giúp toàn thể Võ lâm Trung Nguyên diệt trừ tận gốc bọn Bạch Cốt Môn tà ma.

Phát hiện sắc mặt của Triển Lập vụt tỏ ra kinh ngạc. nhân vật nọ cười khẩy:.
-Có vẻ như ngươi không tin ? vậy sao người không thử hỏi sư phụ

ngươi, để sáng tỏ thực hư là thế nào ? Kẻo lại bản kiếm Trung Nhất Điểm Hồng ta vì muốn bên vực thanh danh bổn phái Hoa Sơn nên đang tự tô son trát phấn vào mặt. Hừ !

Sau câu nói hàm ý ngạo nghễ của nhân vật tự xưng là kiếm Trung Nhất Điểm Hồng, một trong những nhân vật vừa từ trong bước ra liền hắng giọng lên tiếng :

-Những gì Tôn Thư Sách Chưởng môn Hoa Sơn phái nói đều là sự thật. Đồ nhi chớ khá nghi ngờ, kẻo làm tổn hại mối kết giao bấy lâu nay giữa bổn phái Thanh Thành và Đại anh hùng bậc nhất của phái Hoa Sơn anh hùng.

Đoạn đưa tay ngoắc, nhân vật vừa nói xong nói gọi Triển Lập, Thạch Yến cùng Điền Hồ :

- Các đồ đệ mau đến đây, bái phỏng bậc đại diện và cũng là Tân Minh Chủ của Võ lâm Trung Nguyên chúng ta, Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm, Hoàng Đại Hiệp, Tân Minh Chủ Võ lâm Hoàng tiền bối.

Triển Lập vội tiến lên, khiến Thạch Yến cùng Điền Hồ cũng bước theo. Cả ba ôm quyền, khom người và hành lễ trước một lão nhân nghi dung đĩnh đạc tư thái bất phàm, với niên kỷ xấp xỉ thất tuần và đang đứng cận kề một lão tăng và một lão đạo :

Bọn mạt học hậu bối phái Thanh Thành, là Triển Lập, Thạch Yến và Điền Hồ xin tham kiến vả tỏ lòng ngưỡng phục Hoa Sơn phái, Tân Minh Chủ Võ lâm Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng tiền bối.

Với phong tư tuyệt phàm, Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoảng Nhất Lãm nhẹ nhàng xua tay, để phóng ra một lượt nhu kình từ từ nâng người bọn Triển Lập lên :

- Chỉ do sư phụ của bọn ngươi quá đề cao thôi. Kỳ thực đại công diệt ma này phải kể chung đến Thiếu tâm Võ Đang Hoa Sơn sáu người, và còn của toàn thể Võ lâm đồng đạo nữa .Lão phu chỉ được một phần may mắn là không bị uổng mạng như năm nhân vật bằng hữu. Họ chết đi, để lại bao thanh danh cho một mình lão phu hưởng trọn, Hoàng Nhất Lãm này thật hổ thẹn và cảm thấy không xứng với cương vị Minh Chủ vẫn được mọi người gán ghép.

Sư phụ của bọn Triển Lập vội lên tiếng ;

- Dùng khổ nhục kế, tiềm phục lâu dài trong hang Ổ bọn ác ma.

giúp toàn thể Võ lâm khử trừ yêu ma từ trong diệt ra, lập đại công như Hoàng tiền bối mà cho không xứng với cương vị Minh Chủ thì theo ngu ýcủa Đoàn Quan Sơn mỗ, liệu Võ lâm này còn ai xứng hơn ?

Lão tăng đứng bên tả Hoàng Nhất Lãm liền niệm phật :

- A di đà phật. Lời của Đoàn Quan Sơn Chưởng môn Thành Thành phái thật đúng với nguyện ý của lão nạp. Có thể nói Hoàng lào thí chủ nhờ bản lãnh cao minh nên cho đến lúc này vẫn toàn mạng. Và đấy củng là phúc phận cho toàn thể Võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Xin hoàng lão thí chủ đang nhún nhường nữa. Chẳng phải nhân vật đã một chưởng giết thác Đại ác ma U Linh Bạch Cốt chính là Hoàng lão thí chủ đó sao ?

Lão Đạo đứng bên hữu lão Hoàng cũng buông phật hiệu :

Lời của phật huynh Vô Tướng phương trượng cũng chính là lời mà Hướng Thanh bần đạo định nói. Vô lượng thọ phật. Ý của bần đạo là thế này, giá như Võ Đang Nhị Đạo hoặc Hoàng đại hiệp đây, thì vì cả ba đều là người xuất gia nên việc đảm nhiệm cương vị Minh Chủ cũng là điều tuyệt đối khó thể xảy ta. Và đúng là Hoàng Thiên bất phụ khổ tâm nhân, đã cho một trong Tam Lão Hoa Sơn được toàn mạng hầu đảm đương cương vị nặng nề như lời toàn thể các võ phái Trung Nguyên cách đây hai năm đã định ước.

Thạch Yến cau mày, khẽ thầm thì vào tai Triển Lập :

- Đại sư huynh, cách đây hai năm những võ phái Trung Nguyên đã định ước điều gì ?

Những nhân vật đứng cạnh Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm do đều là nhưng nhân vật Nhất môn chi chủ nên thính lực họ thật tinh tường, đều nghe rõ câu nói thầm thì của Thạch Vấn. Một sư thái tuổi độ ngũ tuần vụt lên tiếng với một cái mỉm cười từ hòa :

- Nam mô a di đà phật. Nghe nữ thí chủ nêu nghi vấn này, bần ni thật không thể không tỏ lòng ngưỡng mộ Đoàn Chưởng môn, vì đã tuân thủ đúng những gì chúng ta đã bàn định hai năm trước và nhất là không tiết lộ cho môn hạ biết nội dung đã bàn định.

Một nữ nhân khác trong số những nhân vật Nhất môn chi chủ cũng nhoẻn cười và gật đầu, mắt thì nhìn bọn Thạch Vấn ba người :

- Lời của Diệu Tuệ sư thái e chưa đủ làm Thạch cô nương thỏa

mãn ? Là thế này, hai năm trước các võ phái Trung Nguyên đã nghị bàn, định phương kế lâu dài hầu diệt trừ Đại ác ma U Linh Bạch Cốt. Trong đó cùng nêu rõ, nhân vật nào vì giang hồ lập được đại công thì nghiễm nhiên sẽ được các võ phái suy của làm Võ lâm Minh Chủ.

Cũng giật mình như bọn Thạch Yến, lão Hoàng Nhất Lãm nghi hoặc nhìn nữ nhân vừa thố lộ nội tình :

- Như lời Đoàn Mộc Huyền Chưởng môn Côn Luân phái vừa nói thì đó là nguyên do khiến chư vị suất từ đầu cho đến tận bây giờ vẫn khăng khăng bảo lão phu phải đảm nhận cương vị Võ lâm Minh Chủ ?

Chưởng môn Hoa Sơn phái Tôn Thư Sách cười thích thú :

- Đại sư bá đến bây giờ mới rỏ ư? Sự thật thế nào, Đại sư bá đã nghe cả rồi đấy. Vậy Đại sư bá nghĩ sao, liệu có nên để thập môn phái kể cả lớn nhỏ phải thất vọng về Đai sư bá cứ mãi khước từ chăng ?

Sắc mặt của Hoàng Nhất Lãm liền để lộ bối rối tột cùng. Lão tuần tự nhìn mọi người đương diện, đương nhiên là nhìn những nhân vật Nhất môn chi chủ là Chưởng môn của Thập phái kể cả lớn nhỏ :

- Lão phu tài sơ đức thiển, mỹ ý của chư vị Chưởng môn e lão kham không nổi.

Đoàn Quan Sơn Chưởng môn Thanh Thành phái phá lên cười :

- Không lẽ Hoàng tiền bối thấy sự suy cử của các phái Thiếu Làm - Võ Đang -Nga Mỹ - Hoa Sơn - Côn Luân và Thanh Thành tệ phái là chưa đủ ? Vậy thì chờ xem Không Động- Điểm Thương, Trường Bạch và Tuyết Sơn nói như thế nào nha ! Ha...

Bốn phái còn lại vì bị Đoàn Quan Sơn nêu đích danh nên có bốn nhân vật gồm ba nam một nữ lần lượt lên tiếng :

- Tại hạ tuy là Chưởng môn Không Động phái, nhưng do một tiếp nhận cương vi chưa lâu và không hề nghe Tiên sư trước lúc thất lộc đề cập đến ước định thuở nào.

Thế cho nên, việc suy cứ ai lên làm Minh Chủ Võ lâm theo thiển ý của tại hạ, xin cứ tùy theo các phái định đoạt.

Đó là Chưởng môn nhân có niên kỷ chưa đến tam tuần, một niên lý

quá trẻ để làm Chưởng môn nhân một đại phái như phái Không Động. Và hiển nhiên đó cũng là nguyên nhân khiến lời nói của và Chưởng môn trẻ tuổi này nhận chịu ngay sự đả kích của nhân vật Chưởng môn kế tiếp cao niên hơn và cũng nóng nảy hơn. Lão này cười lạt:

-Đã là Chưởng môn nhân thì lời nói phải chứng tỏ một lập trường rõ ràng. Sao Nam Cung Phách ngươi cứ mập mập mờ mờ, khác với những gì ta và ngươi đã bàn định ?

Tồn Thư Sách cau mặt, hỏi lão nhân vừa lên tiếng :

- In như Tư Mã Chưởng môn không ưng thuận việc tệ sư bá làm Minh Chủ, theo những gì hai năm trước chúng ta đã nghị bàn ?

Lão nhân họ Tư Mã vẫn giữ nguyên cái nhếch môi cười lạt :

- Sẽ không có gì để bàn nếu Đại ác ma Bạch Cốt U Linh không bị lệnh sư bá Hoàng lão hạ sát một cách dễ dàng. Nhưng vì đó chỉ là sự nghi ngờ của riêng Tư Má Thông lão phu nên việc tiến cử Võ lâm Minh Chủ hôm nay xin miễn hỏi đến ý của tệ phái Điểm Thương.

Và như muốn kiếm tìm thêm hậu thuẫn, Tư Mã Thông cố tình nhìn qua một nam một nữ là hai nhân vật còn lại này giờ chưa lên tiếng, cũng là số trong bốn phái vừa được Đoàn Quan sơn hài tên. Lão bảo :

Nhị phái Tuyết Sơn và Trường Bạch định lẻ nào ? Có dám nói như lão phu vừa nói hay định co đầu rụt cổ như Nam Cung Phách vừa biểu lộ ?

Nữ nhân lên tiếng trước :

- Chưởng môn Trường Bạch phái nguyên ủy vẫn do gia phụ đảm nhiệm. Vì cao riên nên gia phụ ngày hôm nay vắng mặt, chỉ ủy thác cho tiểu nữ hiệp lực cùng quần hùng diệc trừ ác ma. Còn về việc tiến cử Võ lâm Minh Chủ ...

Tư Mã Thông vừng cười khan :

- Nói dông nói dài chủ ý của Cao Như Nguyệt ngươi cũng là sợ lão Hoàng phật ý sẻ khó khăn cho phải Trường Bạch sau này chứ gì ? Nếu là vậy, ha.. . ha. có lẽ chỉ một mình lão phu là dám đơn độc nói lên những lời ngược lại ý của quần hùng mà thôi. Phải thế không? Tạ Vân Lâu, Chưởng môn Tuyết Sơn phái ? Ha... ha.. .

Tạ Vân Lâu là nam nhân cuối cùng đã đến lượt lên tiếng.Với dáng vẻ trầm tĩnh của người đã vượt qua độ tuổi tam thập lập, Tạ Văn Lâu nói với sự đắn đo chọn từ : - Cung cách chết của Đại ác ma U Linh Bạch Cốt quả nhiên có khiến Tạ mỗ đồng tình với thái độ nghi ngờ của Tư Mả tiền bối. Tuy nhiên sự nghi ngờ đó đầu thể gây phương hại cho việc Thập phái ngày hôm nay đồng suy cử Minh Chủ Võ lâm. Do vậy, Tạ mỗ chỉ có nửa phần là đứng về phiá Tư Mã Chưởng môn. Chỉ khi nào Hoàng Đại Hiệp thật sự chứng tỏ bản lãnh cao minh thì lúc đó toàn phái Tuyết Sơn mới biết sự tâm phục khẩu phục Hoàng Đại Hiệp làm Võ lâm Minh Chủ.

Ném cái nhân thật nhanh về phía Tạ Vân Lâu, nữ nhân Cao Như Nguyệt tạm thay quyền Chưởng môn nhân môn phái Trường Bạch chợt dõng dạc báo :

- Ý của Tạ Ván Láu huynh cũng là ý của Cao Như Nguyệt này. Và do bản lãnh của Hoàng Minh Chủ ngay lúc này chưa thể chứng thực, nên...

Chợt nhìn thấy Nam Cung Phách cứ hấp háy mắt luôn và lượt, Cao Như Nguyệt sau một thoáng lúng túng ngập ngừng mới dám nói tiếp :

- Nên tệ phát Trường Bạch Tuyết Sơn xin được cùng Chướng môn phái Điểm Thương bảo lưu lời suy cử Tân Minh Chủ.

Lời nói thì đã nói xong, vậy mà những lượt hấp háy mất làm hiệu của Nam Cung Phách vẫn còn đọng lại trong Cao Như Nguyệt, như cảnh báo bản thân Cao Như Nguyệt vừa có hành vi sai lầm.

Tuy vậy, nỗi sợ bãi mơ hồ của Cao Như Nguyệt hoặc của Tạ Vân Lâu ngay tức khắc vụt bay biến, đúng vào lúc tràng cười hào sảng của Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm bất ngờ nổ tung ra .

- Đa tạ mỹ ý của Tam vị Chưởng môn vừa khẳng khái nói thay lời lão phu. Vì kỳ thực, ha. . ha chính rảo phu cung cảm thấy nghi ngờ về thành quả bản thân. Chao ôi !

Chỉ một kích là hạ sát ngay Đại ác ma Bạch Cốt U Linh tại đương trường, các chết của lão ma quả thật cho đến lúc nào vẫn còn khiến rảo phu hoang mang. Cũng may còn có Tư Mã lão huynh và tam vị Chường môn sáng suốt. Bằng không, kẻ không thích câu nệ về hình thức là Hoàng Nhất Lâm này ắt sẽ khó chịu vì bị tù túng, bởi cương

vị Võ lâm Minh Chủ. Thật may cho lảo phu. Ha ...

Trái với tràng cười hào sảng của lão Hoàng, Tôn Thư Sách Chưởng môn Hoa Sơn phái bỗng sa sầm nét mặt :

Nhưng nói thế nào thì nói, tệ sư bá Thiết Kiếm Phi Chưỡng vẫn là người đã tự thân ra tay kết liễu một đời ác ma. Ước định của Thập phái hai năm trước nào phải trò trẻ con để mọi người muốn tuân thủ thì tuân thủ, muốn bỏ thì bỏ.

Hoàng Nhất Lãm vụt nghiêm nét mặt, lên giọng trưởng bối mắng át Tôn Thư Sách :

-Sao Chưởng môn hiền điệt cứ muốn ta miễn cưỡng làm Minh Chủ Võ lâm ? Đừng tưởng ta không hiểu chủ ý của Chưởng môn hiền điệt. Tuy nhiên, Hoa Sơn phái nếu có vì chuyện này mà vang danh thiên hạ, nhờ có người xuất thân từ Hoa Sơn phái được quần hùng công cử làm Minh Chủ Võ lâm thì bản thân ta cũng có lẽ này muốn nhắc nhở Chưởng môn hiền điệt. Là cây vươn càng cao càng hứng chịu nhiều ngọn gió cả. Được làm Minh Chủ thì lợi chỉ có một nhưng sự bất lợi kéo theo sau lại đến mười. Nếu muốn, Chưởng môn hiền diệt cứ làm Minh Chủ. Phần ta, hừ, ta sẻ thích thú hơn nếu được sống tiếp kiếp hạc nội mây ngàn.

Vút...

Vừa dứt lời lão Hoàng Nhất Lãm đã động thân lao đi, bỏ lại cảnh mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Và trong đó rõ nhất là ánh mắt nhìn khó chịu do Tôn Thư Sách cứ lần lượt xạ nhìn một lão tăng và một lão đạo.

Cảm nhận ánh mắt nhìn này, lão tăng Vô Tướng vụt chép miệng :

A di đà phật. Hoàng lão thí chủ thật không ngờ lại là một nhân vật quyết không màng danh lợi. Xem ra chủ ý của lão nạp hai năm trước, khi đề xuất người lập đại công sẽ được suy cử làm Minh Chủ Võ lâm, e không thể tiến hành được nữa. Trừ phi...

Thái độ ngập ngừng của Vô Tướng lão tăng là cơ hội cho lão đạo Hướng Thanh tiếp lời. Lão đạo lượt mắt nhìn quần hùng.

Ý của phương trượng Thiếu Lâm phái thế nào, bần đạo đây là người hiểu rõ hơn ai hết. Không sai, đúng như Tôn Chưởng môn vừa bảo, lời ước định của Thập phái chúng ta đương nhiên không thể

xem là trò trẻ con. Vì thế, để thuyết phục Hoàng lão hiệp đảm nhận cương vị Minh Chủ, theo bần đạo. vào Tiết Nguyên Tiêu sắp đến, sao mọi người chúng ta không cùng đến sơn môn Hoa Sơn phái một chuyến? Đến lúc đó nhất định Hoàng lão hiệp sè hiện diện tại Hoa Sơn phái theo thông lệ và phải nghe theo lời thuyết phục của tất cả chúng ta đây.

Tôn Thư Sách đến lúc này mới vui vẻ tươi cười :
Nếu được y như lời Chưởng môn Võ Đang phái vừa nói, hay lắm, chỉ còn độ một tuần trăng nữa là đến Tiết Nguyên Tiêu, và đây sẽ là Tiết Nguyên Tiêu long trọng nhất của bổn phát Hoa Sơn.

Vẫn tươi cười như vậy, Tôn Thư Sách chợt vòng tay thi lễ với từng nhân vật.
- Mọi việc ở đây đã xong, và để kịp chuẩn bị cho Tiết Nguyên Tiêu sắp đến, Tôn mỗ xin mạn phép đi trước một bước. Cáo biệt ! Cáo biệt !

Thái độ của Tôn Thư Sách cũng làm mọi người rục rịch. Và tiếng chào hỏi liền râm ran vang lên. mọi người tiễn biệt nhau và hí hửng cùng nhau ly khai Tổng Đàn Bạch Cốt Môn là nơi rồi sã trở thành chốn hoang tàn.

Bạch Cốt U Linh

Q1 -CHƯƠNG THỨ BA
KINH BIẾN BẠCH CỐT MÔN

Bọn Phùng Viên, Trang Hậu và nhất là Đoàn Bội Cơ vui mừng vì gặp lại sư phụ Chưởng môn Đoàn Quan Sơn, có cả Triển Lập và Thạch Yến đi cùng.

Họ tranh nhau hỏi và háo hức nghe Đoàn Quan Sơn thuật lại trận ác chiến giữa quần hùng và quần ma Bạch Cốt Môn. Đó là lúc Đoàn Quan Sơn đang gã thích về cái chết oanh liệt của Thiếu Làm Nhất Tăng :
-Cũng như Võ Đang Nhị Đạo và Nhị Lão trong Tam Lão Hoa Sơn, Thiếu Lâm Nhất Tăng ngay khi được tin quần hùng cùng đổ xô đến

Bạch Cốt Môn Tổng đàn, Nhất Tăng liên bộc lộ bản thân vẫn là một trong những nhân vật chính phái, có trách nhiệm "vệ đạo trừ ma". Vậy là bọn họ sáu người cùng chớp thời cơ, hạ sát ngay bốn nhân vật còn lại trong Thập Nhân Bạch Cốt, sau đó lấy mạng luôn ba nhân vật Đường Chủ từng nhuốm máu bao đồng đạo giang hồ . Trong lúc loạn chiến đương nhiên sáu nhân vật anh hùng này cũng suy giảm khá nhiều chân lực.

Đoàn Bội Cơ nhanh miệng hỏi :

- Vậy còn lão ác ma Bạch Cất Môn U Linh, sao vẫn chưa nghe phụ thân nhắc đến ?

Đoàn Quan Sơn phì cười :

-Tiểu liễu đầu ngươi lúc nào cũng quá nôn nóng. Thì cũng đến lúc phụ thân sắp đề cập đến sự xuất hiện của lão ma đây. Là thể này, với lão ma đang kỳ ta quan, và lúc quần hùng kéo đến cùng là lúc sáu nhân vật anh hùng nọ dốc toàn lực công vào chỗ lão ma tọa quan. Cứ theo Hoàng lão anh hùng thuật lại thì bản lảnh của lão ma quả đã đạt mức từ thượng thừa. Bằng công phu Bạch Cốt Khí Công Nhiếp Hồn, với khoảng cách ước ngoài mười trượng lão ma chỉ vẫy tay một lượt là năm trong sáu nhân vật anh hùng này đều bị đứt đoạn kinh mạch mà chết. Và khi bọn ta xuất hiện thì chỉ thấy Hoàng lão anh hùng có lẽ vì phẩn hận cho cái chết thảm của Nhị lão Hoa Sơn nên cử lồng lộn xông vào lão ma. Phi Chưởng của Hoàng lão anh hùng quả lợi hại, chỉ một kích là sát hại ngay lão ma. Khiến bọn ta tuy kịp đến và mang tiếng là hiệp lực trừ ma nhưng bất quá chỉ là những ngườixuất hiện để mục kích lão ma chết.

Triển Lập bỗng gục gặt đầu :

Thảo nào Tư Mã Thông Chưởng môn Điểm Thương phái không thể không cảm thấy nghi ngờ. Một mình Hoàng tiền bối thì chỉ một kích để lấy mạng lão ma, trong khi chỉ bằng một lượt vẫy tay phát xạ phi kình khí công thì lão ma lại ung dung lấy mạng một]úc những năm nhân vật mà ai trong họ cung đều có bản lãnh ngang bằng Hoàng tiền bối. Ất hẳn trong cái chết của lão ma còn có nhiều ẩn tình cần làm sáng tỏ.

Lời của Triển Lập vô tình nhắc nhở Thạch Yến và một người, Thách Yến nhìn quanh:

-Có ai trông thấy Ngũ sư đệ Điền Hồ đâu không?

Đoàn Bội Cơ nghe hỏi liễn giật nẩy người :

- Thạch Nhị tỷ có nhắc tiểu muội mới nhớ. Không phải Điền Ngũ huynh đã cùng Đại sư huynh và Thạch Nhị tỷ đi vào trong sao ? Phần muội và Phùng Tam huynh, Trang Tứ huynh vì cảm thấy cần nghĩ chân nên đã lưu lại ngoài này.

Thạch Yến chơi phát hiện có ánh mắt Triển Lập đang nhìn. Hiểu ý, Thạch Yến gật đầu :

Muội sê quay lại tìm Điền Ngũ đệ. Mọi việc có liên quan, xin Đại sư huynh cứ thông thả giải thích cho sư phụ tỏ tường.

Nhưng Đoàn Quan Sơn bỗng xua tay trước khi Thạch Yến kịp bỏ đi :

- Muốn bẩm báo điều gì thì cứ để sau cũng không muộn. Chúng ta cứ quay lại tìm Điền Hồ thì hơn.

Mọi người đành quay lại tìm và Đoàn Bội Cơ không bỏ lỡ dịp càu nhàu và thái độ tỏ ra quá xa cách của Điền Hồ dành cho mọi người. Nàng bảo :

-Đành rằng phái Thanh Thành chúng ta là một phái nhỏ và huynh tỷ đệ đồng môn chỉ vẻn vẹn sáu người. Thế nhưng nếu như không có một con người quá ư khắc khổ và sống xa cách như hắn, có lẻ mấy người chúng ta sẽ biến phái Thanh Thành trở nên chốn Bồng Lai như tiên cảnh thượng giới.

Nghe vậy, Triển Lập liền hắng giọng :

Điền Ngũ đệ có nhiều ẩn tình và những nỗi khổ tâm riêng. Một khi chúng ta chưa hiểu thì đừng vội trách. Trái lại, chính bọn ta đã quá thiếu sót khi cứ để một mình Điền Ngu đệ vò võ nỗi cô đơn tột cùng.

Và để minh chứng cho lời nói của Triển Lập, Thạch Yến với thuật lại những gì nàng và Triển Lập đã nghe Điền Hồ bộc lộ.

Nghe xong. chính Đoàn Quan Sơn cũng giật mình :

- Tất cả bọn ngươi nhớ chứ, lúc ta thu nhận Điền Hồ thì hắn chi là một cô nhi tuổi vừa lên mười. Và khi ta hỏi hắn về thân thế lai lịch thì hắn cứ một mực bảo là không biết. Nhưng qua những gì hắn vừa vô tình bộc lộ cho chúng ta nghe, và kỳ thực giữa hắn và nhân vật nào đó ở Bạch Cốt Môn có mối thù không đội trời chung ?

Phùng Viên thở dài :
-Nhận định của sư phụ thật chuẩn xác. Có lẻ vì trong lòng nặng mang mối cừu thù nên Điền Ngũ đệ ngoài mặt thì lúc nào cùng khoác vẻ khắc khổ, còn trong thâm tâm thì cứ gắng công khổ luyện võ công.

A.. nếu đó là sự thật thì bấy lâu nay huynh đệ ta quả là thiếu quan tâm đến Điền Hồ.

Đoàn Bội Cơ bĩu môi :
- Hắn thù ai thì cứ thù, có gì đổ trút lên chúng ta với vẻ mặt lúc nào cũng lầm lì khó ưa ?

Đoàn Quan Sơn chợt hắng giọng :
Đã nhìn thấy Điền Hồ kia kìa. Bội Cơ nhi đừng thốt ra những lời hàm hồ như thế nữa, kẻo chạm vào nỗi đau thầm kín của Ngũ sư huynh .

Và mọi người cùng nhìn thấy Điền Hồ đang đều đặn xé bỏ y phục phần hai bên vai của từng thi thể một, đều là thi thể của bang đồ Bạch Cốt Môn.

Nghi hoặc, Triển Lập và Thạch Yến cùng chạy đến :
- Kỳ thực Điền Ngũ đệ muốn tìmn ai ?
- Hay Điền Ngũ đệ muốn minh bạch điều gì?

Điền Hồ ngẩng đầu lên và sầu não ngước mắt nhìn Đoàn Quan Sơn sư phụ :
- Đồ nhi tự biết tội, đã khiến sư phụ và mọi người quan tâm, phải bỏ công quay lại tìm đồ nhi. Ngưỡng mong sư phụ lượng thứ.

Đoàn Quan Sơn tiến lại gần và không thể không đưa mắt nhìn những thi thể đã bị Điền Hồ xé rách phần y phục hai trên vai, để lộ ra nhiều bả vai hoặc gần sùi hoặc trơn mịn khó thể biết Điền Hồ muốn tìm gì.

Đoàn Quan Sơn chợt trầm giọng :
- Đầu vay của kẻ thù có dấu hiệu gì ?
Nếu không ngại, sao đồ đệ không nói ra để mọi người cùng tìm cho

nhanh ?

Vụt nhắm mắt lai và hít vào một hơi thật sâu, sau đó Điều Hồ chợt phục người quỳ xuống trước mặt Đoàn Quan Sơn :
Đồ nhi bấy lâu nay vẫn còn nhiều điều chưa bẩm hết sự thật cùng sư phụ. Và thêm lần này nữa, tội của đồ nhi càng khó dung thứ chỉ mong sao sư phụ chiếu cố ban cho đồ nhi một đặc ân.

Đoàn Quan Sơn trân cứng người :
Ý đồ đệ muốn ám chi sẽ không cáo tố lai lịch của kẻ thù cho bất kỳ ai khác biết ?

Điền Hồ vẫn nhắm mắt, chỉ có đầu là càng lúc càng cúi xuống thật sâu :
- Đồ nhi nguyên nhận chịu mọi sư xử phạt của sư phụ. Và tốt hơn hết, sư phụ ôi, xin hãy hạ lệnh trục xuất đồ nhi ra khỏi môn trường.

Triển Lập giận do chồm đến và lay lắt người Điền Hồ vài lượt :
- Điền Ngũ đệ không được hồ đồ. Sư phụ hỏi là vì quan tâm, vì muốn Ngũ sư đệ thành toàn nguyện. Ngũ sư đệ không tiết lộ thì thôi, có gì còn bảo sư phụ hạ lệnh trục xuất Ngũ sư đệ ?

Từ khóe mắt đang nhăn nhó của Điền Hồ vụt xuất hiên một hạt tròn lóng lánh nước như giọt lệ. Đưa tay gạt nhanh và Điền Hồ mở mắt nhìn Triển lập :
Tiểu đệ không thể giải thích. Và nếu Đại sư huynh còn nghĩ chút tình đồng môn thì hãy vì Tiểu đệ vì an nguy của toàn phái Thanh Thanh mà khẩn cầu hộ đệ. Hãy xin sư phụ trục xuất tiểu đệ ra khỏi môn trường.

-Ngươi lùi lại đi, Triển Lập. Cứ để ta đối thoại với hắn.

Triển Lập lui qua một bên, mọi ngăn cách giữa Điền Hồ và Đoàn Quan Sơn đều không còn nữa Đoàn Quan Sơn dùng ánh mắt từ hòa nhưng đầy nghiêm khắc nhìn vào mắt Điền Hồ và bảo :
Người hay nhìn vào mắt sư phụ đây,Điền Hồ.

Điền Hồ nào dám trái lệnh và hắn thoáng có chút rúng động khi nghe sư phụ hỏi :
- Nếu sư phụ đoán không lầm thì kẻ thù của người phải là một

nhân vật có bối phận cực cao ở Bạch Cốt Môn ?

Rồi không chờ Điền Hồ có phản ứng nào khác ngoài sự rúng động, Đoàn Quan Sơn cười lạt và hỏi thêm, một lối hỏi thiên về đề quyết nhiều hơn là chất vấn :

Bấy lâu nay người cố tình giấu kín chuyện này vì sợ kẻ thù phát hiện ngược lại ngươi và sẽ đem đến hệ lụy cho toàn phái Thanh Thành là nơi đã cưu mang ngươi?

Đoạn Đoàn Quan Sơn lắc đầu :

- Ngươi không muốn nói cùng không sao, nhưng đừng nghĩ ta không đoán ra nguyên do khiến ngay lúc này ngươi muốn ta hạ lệnh trục xuất. Ta có thể đoán ra nguyên do đó.

Diễn tiến của sự việc càng lúc càng lạ lùng. khiến Đoàn Bội Cơ không thể ngậm miệng lâu hơn. Nàng tiến lại gần thân phụ và giở trò núng nịu :

Phụ thân đoán biết như thế nào?

Phụ thân mau nói cho hài nhi và mọi người cùng nghe đi phụ thân.

Có lẽ biết bản thân Điền Hồ cũng đang chờ nghe lời đoán, Đoàn Quan Sơn thở dài và nhìn vào những thi thể xung quanh :

- Điền Hồ sẽ không dám mạo hiểm hoặc khinh suất tự cáo tố lai lịch bằng cách làm thế này để tìm tung tích kẻ thù. Và đó là lý do khiến suốt bảy năm qua Điền Hồ vẫn ấn nhẫn, quyết chịu đựng một mình trong nỗi cô đơn, không hề tiết lộ lấy một lời về bản thân hay là về kẻ thù.

Đưa tay cho mấy thi thể gần đó Đoàn Quan Sơn đoán tiếp :

Nhưng lúc này, vì nghĩ Bạch Cốt Môn đã bị hủy diệt hoàn toàn cho rằng kẻ thù đã chết nên Điền Hồ mới để lộ thân phận bằng cách tự tay kiếm tìm thi thể kẻ thù. Và có le Điển Hồ vẫn chưa tìm thấy..

Triển Lập chợt nghe lạnh khắp người và không tự chủ bỗng buột miệng nói tiếp lời sư phụ :

-...Hoặc có lẻ Điền Ngũ đệ sẻ không bao giờ tìm thấy thi thể của kẻ thù ở đây.Vì nghĩ thế, nghĩ kẻ thù vẫn còn sống và biết đó là kẻ có thừa thủ đoạn cùng bản lãnh để phát hiện ngược lại tung tích của mình, se gây họa cho phái Thanh Thành ta, nên Điền Ngũ đệ mới nài

xin sư phụ trục xuất ?

Nói đến đây, một lần nữa Triển Lâp chồm đến và bấu manh vào hai đầu vai của Điền Hồ :

- Có phải thế không Điền Ngũ đệ ?

Có phải Điền Ngũ đệ sợ hệ lụy đến bọn ta nên một âm thầm lưu lại một mình để thực hiện việc truy nguyên tung tích của kẻ thù ?

Thạch Yến giận dữ, tiến đến gần Điền Hồ.

Chính Ngu sư đệ từng nói, sống là người của Thanh Thành thì đến lúc chết cùng là người phái Thanh Thành Sao chưa gì Ngũ sư đệ đã vội quên và cố tình xem bọn ta đều là những hạng người tham sinh úy tử, không dám nhìn Ngủ sư đệ là đồng môn sư huynh đệ ? Ngũ sư đệ dám xem bọn ta như thế ư?

Và toàn thân Thạch Yến vụt run lên bần bật khi giận dữ đưa tay chỉ vào mặt Điền Hồ :

- Nếu đó là sự thật, nếu Điều Hồ ngươi quả tình đã xem bọn ta là những hạng người như thế, thì được, dù sư phụ có trục xuất ngươi hay không, kể từ lúc này trở đi, ngươi đừng bao giờ xem Thạch Yến ta là Nhị sư tỷ nữa.

Những lời của Thạch Yến làm Điền Hồ chấn động. Hắn ngước nhìn Thạch Yến. Nhưng thay vì nhìn để nói lên điều gì đó thì Điền Hồ lại gật đầu cười khan :

Cũng tốt. Còn ai trong chư vị muốn phế bỏ Điền Hồ này nữa không ? Xin cứ lên tiếng và Điền Hồ này tuyệt đối không có lấy nửa lời oán trách chư vị.

Triển Lập vụt cười ha hả :

-Ngũ sư đệ định dùng phương cách này để khích bác bọn ta cùng xem Ngủ sư đệ là ngoại nhân ư? Không xong đâu, ngũ sư đệ. Vì chúng ta đã có ít nhất cũng bảy năm là sư huynh đệ đồng môn, tình như thủ túc, nên bọn ta dâu thể để mặc một mình Ngũ sư đệ đối phó với kẻ thù ? Hãy nghe đây kẻ thù của Ngủ sư đệ cũng là kẻ thù của Triển Lập này.

Phùng Viên và Trang Hậu cùng cảm khái ứng tiếng :

Cùng là kẻ thù của Phùng Viên và Trang Hậu bọn ta nữa.

-Đoàn Quan Sơn cũng không nhịn được cười:
-Sao không bao luôn cũng là kẻ thù của toàn phái Thanh Thành ta ? Sư phụ nói thế có đúng không, Thạch Yến ?

Thạch Yến thở dài, rồi lại giậm chân thình thịch :
Nói thì nói thế chứ đồ nhi đâu nỡ bỏ Ngũ sư đệ một mình ? Chỉ bực một nỗi là Ngũ sư đệ vẫn không cho chúng ta biết kẻ thù của hắn là ai.

Đoàn Quan Sơn nghiêm mặt nhìn Điền Hồ:
- Toàn phái Thanh Thành chúng ta nghĩ như thế nào, Điền Hồ ngươi đã nghe cả rồi đấy. Phần ngươi thì sao nào ?

Điển Hồ thở dài :
Về tung tích của kẻ thù và lai lịch bản thân, xin sư phụ cho đồ nhi được khất đến Tiết Nguyên Tiêu Bất quá vào lúc này đồ nhi cho cổ thể nói qua chút dấu hiệu của kẻ thù. Đó là nhân vật có chạm hình một cánh Hải âu hoặc ở đầu vai này hay ở đầu vai bên kia.

Đoàn Quan Sơn bỗng giật mình :
-Một cánh Hải âu ? Không lẻ nào..

Đoàn Bội Cơ bật hỏi :
-Không lẽ nào, phụ thân?

Điền Hồ củng hoang mang kinh hãi :
- Sư phụ lẽ nào đã từng biết nhân vật này ?

Đoàn Quan Sơn lắc đầu cười gượng :
Chỉ là một chút liên tưởng thôi. Vì hai chữ Hải âu khiến ta nhớ đến một nhân vật đa xuất hiện cách đây có khi đến cả trăm năm Đó là Hải âu Quái Khách. Nhưng chắc chắn đây không phải nhân vật ngươi muốn tìm. Vì Hải âu quái Khách đã tạ thế từ rất lâu .

Nhưng những gì Điền Hồ vữa tiết lộ cũng đủ làm cho bọn Phùng Viên cùng có hành động. Họ tản ra và nhanh chóng giúp Điền Hồ truy tìm một thi thể có dấu hiệu ở đầu vay mang hình một cánh Hải âu.

Không bao lâu họ quay lại và nghe Đoàn Quan Sơn nêu lên một

nhận đỉnh kinh người :

- Nhân vật duy nhất của Bạch Cốt Môn cho đến lúc này vẫn còn sống mà theo ta biết thì chỉ có lẽ Phi Chưởng Thiết Kiếm Hoàng Nhất Lãm. Và giả như không phải lão là kẻ thù của Điền Hồ, chao ôi, lại thêm một sự thật đáng sợ nữa, là một trong những hung nhân Bạch Cốt Môn vẫn còn tại thế.

Quần hùng khắp Võ lâm đã vui mừng quá sớm, đã suy cử Hoàng Nhất Lãm làm Minh Chủ Võ lâm quá sớm.

Chợt, Điền Hồ bật quát :

- Ai? Kẻ nào to gan dám lẻn dò xét phái Thanh Thành ta ?

Đoàn Quan Sơn cau mày, nhìn Điền Hồ :

- Nếu có người xuất hiện, nếu kẻ đó lỡ gây kinh động lẽ ra người phát hiện phải là ta, đâu thể đến lượt ngươi ?

Điền Hồ vẫn có thần sắc ngưng đọng, bỗng đưa tay chỉ về phía có nhiều thi thể bất động nằm ở mải xa xa, tận cùng của vách đá :

Đồ nhi sẽ không phát giác có người ẩn nấp nếu y phục của một trong những thi thể ở đó không chợt lay động.

Đoàn Quan Sơn quay ngoắt người lại, đưa mắt nhìn về phía Điền Hồ vừa chỉ :

-Cao nhân nào muốn chỉ giáo Đoàn mỗ, xin hiện thân cho.

Lập tức từ phía đó có một lão nhân lách người bước ra với nụ cười lạt đang hiện hữu lên đôi môi :

-Chỉ giáo thì không dám. Tư Mã Thông lão phu chỉ lấy làm lạ vì không ngờ ngoài lão phu vẫn còn Thanh Thành phái cố tình lưu lại để mong khám phá nhiều bí ẩn có lẽ đang tồn tại ở những thi thể này.

Sắc mặt Đoàn Quan Sơn vụt giãn ra và chỉ sau đó một thoáng bỗng cau lại :

-Hóa ra là Tư Mã Chưởng môn. Dám hỏi Chưởng môn đã đến từ lúc nào ?

Vẫn đối đáp cùng Đoàn Quan Sơn, lão Tư Mã Thông Chưởng môn phái Điểm Thương vừa nhẹ nhàng bước qua từng thi thể đến gần mọi người hơn. Lão cười khẩy ?

Ở phái Thanh Thành liệu có gì đáng lưu tâm để lão phu bỏ công dò

xét? Và đó là nguyên do để lão phu có thể thẳng thắn trả lời rằng lão phu chỉ mới đến mà thôi.

Đoàn Quan Sơn liền đanh giọng:

-Ở bổn phái nếu có điều gì đáng lưu tâm hay không thì tùy ở quan điểm và thái độ của mỗi người. Tư Mả Chưởng môn bảo chỉ mới đến, vậy bằng cách nào Chưởng môn có thể xuất hiện từ phía này, là nơi dường như không có lấy một lối đi ?

Câu chất vấn của Đoàn Quan Sơn lập tức nhận được lời đáp, không phải từ miệng lão Tư Mã Thông nhưng là từ nhân vật thứ hai cũng xuất hiện ở chỗ Tư Mã Thông vừa xuất hiện.

Nhân vật này buông ra tràng cười dài, hoàn toàn phù hợp với lời lẽ dàn hòa đang được nhăn vật đó thốt ra :

-Đoàn tiền bối Chưởng môn xin chớ quá đa nghi. Vì ở đây, ha... ha , Tổng Đàn Bạch Cốt Môn nào phải chỉ có mỗi một lối xuất nhập duy nhất? Nếu không nhờ Tư Mã Thông tiền bối chỉ điểm, có lẽ suốt đời này Tạ Vân Lâu tại hạ và Cao Như Nguyệt Chưởng môn sẽ không bao giờ ngờ rằng vẫn có thể đột nhập vào đây bằng lối xuất nhập thứ hai.

Như để minh chứng cho lời nói này. Tạ Vân Lâu Chương môn Tuyết Sơn phái vừa dứt lời thì tử phía sau y bền có bóng dáng một nữ nhân xuất hiện. Và nữ nhân này khi nhìn thấy đoàn người đông đủ của Thanh Thành phái liền tỏ ra kinh ngạc :

- Cả Thanh Thành phái cũng quay lại ư?

Sau đó, do thấy mọi thi thể đều bị xé rách y phục ở hai đầu vai, nữ nhân nọ lại kêu :

-Úy ! Ai đã gây ra chuyện này ? Họ muốn tìm gì ở những thi thể kẻ đã chết ?

Vẻ kinh ngạc của nữ nhân nọ là quá thật, khiến mọi người ở Thanh Thành phái đều vỡ lẽ, bọn người Tư Ma Thông không những chỉ mới đến mà họ còn đến một lượt với nhau. Và vì muốn xóa tan thái độ có phần nghi kỵ của phụ thân lúc mới rồi, Đoàn Bội Cơ nhanh nhảu lên tiếng :

- Đấy là do phái Thanh Thành tiểu nữ gây ra. chủ ý là tìm ...

Đoàn Quan Sơn vụt quắc mắt, mắng át Đoàn Bội Cơ :
Ngươi không được lắm lời ! Thật không ngờ vì vẫn luôn không chiều ngươi khiến ngươi quên hết những gì ra đã giáo huấn. Đâu đến lượt ngươi nói xen vào, hử ?

Chưa bao giờ bị mắng, thái độ của phụ thân làm cho Đoàn Bội Cơ nửa sợ nửa hờn. Nàng ngúng nguẩy bỏ đi.
- Nữ nhi nói như thế chẳng phải là để giúp Ngũ sư huynh truy tìm tung tích thù nhân đó sao ? Nỡ nào phụ thân mắng nữ nhi giữa chỗ đông người ? Đã vậy mọi người cứ ở đó tìm, nữ nhi không việc gì phải quan tâm.

Nhìn theo Bội Cơ cho đến lúc nàng đi khuất, Đoàn Quan Sơn thở dài, nhẹ giọng bảo Nhị đồ đệ Thạch Yến :
- Ngươi hãy đi an ủi Bội Cơ. Tốt hơn hết là hãy thay ta, giải thích mọi điều thiệt hơn cho Bội cơ hiểu.

Trong lúc Thạch Yến bỏ đi và thi thành mệnh lệnh, Đoàn Quan Sơn còn lên tiếng phân minh với bọn người Tư Mã Thông :
- Chuyết kinh chẳng may vấn số yểu mạng, thành thử bao tình thương Đoàn Quan Sơn này đều dồn hết cho tiểu nữ Bội Cơ. Đoàn mỗ giáo huấn bất nghiêm mong tam vị Chướng môn chớ chê cười.

Và để khỏa lấp những gì vừa xảy ra, Đoàn Quan Sơn gượng cười, hỏi Tư Mã Thông :
Đoàn mỗ lúc nãy quá có quá lời, mong được Tư Mã Chướng môn lượng thứ. Xin cho hỏi, Tư Mã Chưởng môn và nhị vị đây không hiểu đã dò xét được những gì ?

Là nhân vật lúc nào cũng giữ nụ cười lạt trên môi, thật không ngờ Tư Mã Thông lại là người đầu tiên tỏ ra cảm thông với Đoàn Quan Sơn. Lão chép miệng :
- Cảnh gà trống nuôi con do lão phu là người đã từng trải nên rất hiểu nỗi lòng của Đoàn Chưởng môn. Còn về vấn đề dò xét, hừ ....

Nói đến đây, nụ cười lạt lại xuất hiện trên môi Tư Mã Thông và cứ tồn tại mãi trong lúc lão nói tiếp :
- Do có mối nghi ngờ từ đầu, nên lão phu và nhị vị Chưởng môn đây vừa có một phút hiện kinh dị.

Và lão gật đầu nhìn Tạ Vân Lâu :
- Ngươi nói đi, đỡ phải giải thích hai lần.

Tạ Văn Lâu cũng gật đầu, sau đó nhìn Đoàn Quan Sơn :
-Tuy Tư Mã Chưởng môn là người phát hiện sự kiện kỳ lạ ở ngay trên thi thể Đại ác ma Bạch Cốt U Linh, nhưng nhờ bổn phái có am hiểu chút công phu ngoại môn nên đã xác định nguyên nhân tử vong của Đại ác ma không hoàn toàn do một kích của Thất Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm như chúng ta có may mắn mục kích.

Đoàn Quan Sơn thất kinh :
- Vậy nguyên nhân thật sự là gì ?

Tạ Vân Lâu trầm giọng :
- Trước đó, lão ma đã bị hạ độc.

Triển Lập giật mình :
- Lão ma là đại cao thủ có bản lãnh thượng thừa, là nhân vật nào đủ năng lực đến gần hạ độc đến lão ma cũng không nhận ra ?

Tạ Vân Lâu liếc mắt nhìn nữ nhân cùng xuất hiện :
- Riêng về vấn đề này thì xin Đoàn Chưởng môn hãy nghe qua chủ ý của Cao Như Nguyệt, Chường môn Trường Bạch phái.

Cao Như Nguyệt có phần nào đỏ mặt :
-Muội nào có chủ ý gì đáng đề Tạ huynh đề cao ? Bất quá muội chỉ nêu một ý nghĩ là kẻ có thể hạ độc lão ma ắt không phải người xa lạ với lão. Còn như kẻ đó là ai, có quan hệ thế nào với lão, Cao Như Nguyệt thật không dám hàm hồ đoán càn.

Phùng Viên khẽ chạm vào vai Điền Hồ .
-Liệu có phải đó là kẻ Điền Ngũ đệ muốn tìm ?

Tư Mã Thông nghe được, bỗng xạ mắt nhìn Đoàn Quan Sơn :
- Đây là lần thứ hai lão phu nghe người của quý phái đề cập đến một nhân vật nào đó, có vẻ có liên quan đến kẻ đã ngấm ngầm hạ độc lão. Chẳng hay đó là kẻ nào ?

Đoàn Quan Sơn dù đang giận dữ về câu nói lỡ lời của Phùng Viên nhưng vẫn buộc phải đối đáp với Tư Mã Thông. Và Đoàn Quan Sơn

bỗng hỏi ngược lại lão Tư Mả :

-Đó là nhân vật nào, kỳ thực Đoàn mỗ vì chưa biết nên không thể nói. Liệu Tư Mã Chưởng môn có thể cảm thông và hãy xem đó là chuyện chỉ liên quan đến nội tình của bổn phái không ?

Tư Mã Thông lại cười lạt, như đó là một cố tật :

Đây là đại sự ắt có liên quan đến đại cục của toàn thể Võ lâm. Hy vọng Đoàn chưởng môn đừng gán vào hai chữ nội tình hòng che giấu sự thật.

Đoàn Quan Sơn vặc lại :

- Vẫn chưa biết đó là nhân vật nào, sao Tư Mã Chưởng môn đã vội bảo nhân vật đó có liên quan đến đại cục Võ lâm ?

Tư Mã Thông hừ lạnh :

- Theo lão phu nghĩ nhân vật đó vị tất chỉ quan hệ đến nội tình của quý phái Thanh Thành. Bằng không, sao Đoàn Chưởng môn không dám tiết lộ danh tánh ?

Đoàn Quan Sơn cười lạt :

- Vậy thử hỏi, lệnh ái hoặc lệnh lang là nhân vật như thế nào ? Sao cho đến tận bây giờ vẫn không ai hay biết Tư Mã Chưởng môn hãy còn hậu nhân ? Phải chăng đó vì là chuyện chỉ liên quan đến nội tình của quý phái Điểm Thương nên Tư Mã Chưỡng môn không tiện tiết lộ ?

Sắc mặt Tư Ma Thông vụt đỏ bừng bừng:

- Ai dám nói Tư Mã Thông này hãy còn hậu nhân?

Đoàn Quan sơn bật cười :

- Thế thì từ đâu ra câu nói : "Cảnh gà trống nuôi con?" Chính Tư Mã Chưởng môn đã lỡ lời nói lộ, nào phải Đoàn mỗ đoán càn. Ha... . ha.. .

Chỉ suýt nữa, Tư Mã Thông có phản ứng vì quá động nộ nếu như đúng lúc đó không có tiếng kêu thất thanh của Thạch Yến từ ngoài khẩn trương vọng vào :

- Sư phụ ! Đại sư huynh ! Không hiểu Tiểu sư muội đã biến di đằng nào. Đồ nhi đã cố tìm nhưng vẫn không sao tìm thấy.

Trái với thái độ thường nhật. Đoàn Quan Sơn thay vì tỏ ra lo lắng thì lại dửng dưng khoát tay bảo :

-Bội Cơ vẫn thường như vậy, hễ giận dỗi là tìm nơi lánh mặt. Cứ để mặc ả , không thấy ai tìm, ả sẽ tự xuất hiện thôi.

Nhưng riêng Điền Hồ thì khác, hắn chợt bảo:

- Nhưng ở đây thì khác, sư phụ, không như ở phái Thanh Thành chúng ta. Sao sư phụ không để đồ nhi chịu khó đi tìm Tiểu sư muội ?

Đoàn Quan Sơn xua tay phản bác, nhưng sau đó lại chép miệng :

-Ngươi muốn tìm thì tìm. Chỉ sợ giữa Bội Cơ và ngươi bấy lâu nay không hề thuận thảo, vị tất Bội Cơ chịu xuất hiện nếu biết ngư ời tìm là ngươi.

Bất chấp lời nói của sư phụ là đúng sự thật, Điền Hồ cứ quả quyết :

- Dù Tiểu sư muội có định kiến như thế nào về đồ nhi, nhưng việc tìm và bảo vệ an toàn cho Tiểu sư muội vẫn là phận sự của một sư huynh. Xin sư phụ an tâm, nếu cần, đồ nhi sẽ hết sức nhẫn nại, sẽ cố giải thích cho Tiểu sư muội hiểu nỗi lòng và sự quan tâm sư phụ luôn dành cho Tiểu sư muội.

Đoàn Quan Sơn thở dài và gượng cười :

-Nếu Bội Cơ hiểu được như ngươi thì hay biết mấy. Được rồi, ngươi cứ thử một lần xem sao ?

Điền Hồ vọi thi lễ với từng người đương diện, sau đó hỏi Thạch Yến :

- Nhị sư tỷ đã tìm Tiểu sư muội ở những đâu ?

Thay vì đáp, Thạch Yến bảo :

- Ta sẽ đi cùng Ngũ sư đệ ! Đi nào.

Và Thạch Yến đi trước, Điền Hồ lặng lẽ bám theo sau.

Bạch Cốt U Linh

Q1_CHƯƠNG THỨ TƯ
THẤT PHÁCH U LINH CHƯỞNG

Đến một lối rẽ, Thạch Yến bảo :
-Phía tả ta đã tìm kỹ rồi. Nếu cần, Ngũ sư đệ cứ theo bên tả thử tìm lại. Ta sẽ tìm thêm bên hữu, hi vọng có kết quả.

Điền Hồ gật đầu :
- Tiểu đệ có ý này, chúng ta cứ lấy một canh giờ làm hạn định, dù có tìm thấy Tiểu sư muội hay không, hễ đến thời hạn thì chúng ta cùng quay lại nơi này hội diện.

Và nhở lâm địch, đệ muốn nói để dự phòng, chúng ta hãy lấy ba tiếng hú làm hiệu, hai ngắn một dài. Được chứ, Nhị sư tỷ ?

Thạch Yến nhìn sững Điền Hồ :
-Việc gì Ngũ sư đệ bày vẽ, làm cho vấn đề thêm nghiêm trọng? Nhưng cũng được, chúng ta cứ thế tiến hành. Đi thôi.

Vút...

Chờ Thạch Yến đi khuất, vẻ mặt khắc khổ của Điền Hồ chợt biến mất, để thay vào đó là một gương mặt lạnh như băng, biến Điền Hồ thành con người khác hẳn. Hắn nhanh như tên bắn lao đi, nhưng thay vì đi theo mé tả như Thạch Yến phân phó, hắn cứ nhắm thẳng vách đá đối diện để vùn vụt lao lên cao thật cao.

Sau đó, khi đã dừng chân ở một động khẩu cao hơn đất bằng độ mươi mười lăm trượng, hắn lạnh giọng gọi vào đúng khẩu :
-Các hạ còn chờ gì nữa chưa hiện thân ? Đừng để Điền Hồ này phải thất lễ, chưa động khẩu đã vội động thủ.

Từ bên trong lập tức có bóng người ung dung xuất hiện :
-Thiếu hiệp quả có thích lực tinh tường. Thật khó tin người có bản lảnh như thiếu hiệp lại chỉ là đệ tử thứ năm của Đoàn Quan Sơn, Chưởng môn Thanh Thành phái.

Điển Hồ cau mày, nhìn nhận vật nọ :
- Nam Cung Phách các hạ vốn là Chưởng môn nhân đại phái Không Động, cớ sao lại có hành vi lén lút, không quang minh lỗi lạc xứng với thân danh ?

Nam Cung Phách cười lạnh :

- Là ta lén lút hay chính thiếu hiệp là nhân vật có quá nhiều hành vi ám muội thì sẽ rỏ. Phiền Đoàn Mộc Chưởng môn cùng xuất đầu lộ diện cho.

Câu Nam Cung Phách nói khiến Điền Hồ ngỡ ngàng. Và hắn không thể không tự buột miệng khi thấy từ bên trong quả nhiên có bóng dáng một nữ nhân xuất hiện và chính là Đoàn Mộc Huyền, Chưởng môn môn phái Côn Luân :

-Qui Tức Đại Pháp của phái Côn Luân quả danh bất hư truyền. Vậy sao có người bảo công phu này của quý phái đã bị Thiếu Lâm Nhất Tăng chiếm đoạt và đã trao cho Đại ác ma Bạch Cốt U Linh ?

Đoàn Mộc Huyền lộ vẻ kinh nghi :

- Kiến văn của Điền Hồ thiếu hiệp không ngờ lại quá lịch lãm. Thật đúng như lời nhận định vừa rồi của Nam Cung Chưởng môn, hạng người có bản lãnh như thiếu hiệp khó có thể tin chỉ là đệ tử thứ năm của phái Thanh Thành.

Điền Hồ đã lấy lại sự trầm tĩnh, hắn ngang nhiên cật vấn hai nhân vật Nhất môn chi chủ :

- Dám hỏi, phải chăng Tiểu sư muội của tại hạ là Đoàn Bội Cơ có đúng là do nhị vị ngấm ngầm hạ thủ, làm cho đệ sư muội đột nhiên thất tung ?

Đoàn Mộc Huyền thoạt nghe liền thất kinh nhưng ngay sau đó giận dữ quát :

- Thiếu hiệp chớ hồ đồ , khẩu xuất cuồng ngôn. Ta và Nam Cung Phách dù sao vẫn là Chưởng môn nhân của nhị đại phái, đáng kể là trưởng bối của Đoàn Bội Cơ, lẽ nào có hành vi ám toán hại người như thiếu hiệp vừa đề quyết ?

Riêng Nam Cung Phách thì cau to đôi chân mày, làm cho gương mặt không giận cũng thành giận :

- Vừa rồi ta có nghe thiếu hiệp và lệnh sư tỷ Thạch Yến bảo nhau chia ra đi tìm Đoàn Bội Cơ. Vậy lệnh sư muội bị thất tung lúc nào ? Có dấu hiệu gì cho thấy đá có kẻ ngấm ngầm hạ thủ lệnh sư muội chăng ?

Phản ứng của cả hai đều rất thật, một người giận dữ vì cho rằng bị

ngờ oan, người còn lại thì tỏ ra quan tâm đến sự thất tung quá đỗi kỳ bí của Tiểu sư muội Điền Hồ, khiến Điền Hồ củng phải cau mày nghi ngại. Hắn nhìn Nam Cung Phách :

Tại hạ xin nêu thêm một nghi vấn khác, xin Nam Cung Chưởng môn bao dung và thành khẩn đáp lời cho.

Nam Cung Phách như biết Điền Hồ muốn hỏi gì, y đáp :

- Về thời gian ta đến đây thì có Đoàn Mộc Chưởng môn minh chứng. Lúc cùng các phái ly khai nơi này, sau một lúc lâu thuyết phục ta mới được Đoàn Mộc Chưởng môn chấp thuận để cùng ta quay lại nơi này dò xét thêm hư thực. Chỉ khi đó bọn ta mới phát hiện đã có bốn phái nữa cũng ngấm ngầm quay lại từ lâu. Bọn ta đang định tim người của bốn phái này thì vì nhìn thấy Thạch Yến và thiếu hiệp xuất hiện nên đành chọn cho này để tạm ẩn thân.

Đoan Mộc Huyền do vẫn còn giận nên đanh giọng hỏi Điền Hồ :

-Kỳ thực thiếu hiệp đinh hỏi bọn ta điều gì?

Thoáng hoang mang, Điền Hồ đáp :

- Chuyện là thế này...

Và Điền Hồ lần lượt thuật lại việc bất ngờ xuất hiện của Tư Mã Thông, Tạ Vân Lưu và Cao Như Nguyệt, là Chưởng môn nhân của ba phái nếu cộng thêm phái Thanh Thành nữa thì đủ bốn phái như Nam Cung Phách có ý ám chỉ lúc nãy. Sau đó Điều Hồ nói tiếp :

-Việc những nhân vật Chường môn nhân đó xuất hiện hoàn toàn ngoài dự liến của tại hạ, không đúng với tiếng động khả nghi tại hạ đã nghe.

Nam Cung Phách ngờ vực :

- Ý thiếu hiệp muốn thừa nhận tiếng động đó chỉ có một mình thiếu hiệp nghe, trong khi lệnh sư dù là Chưởng môn vẫn không thể nghe ?

Điền Hồ thở dài :

- Nam Cung Chưởng môn hà tất cứ hỏi cặn kẽ như thế. Tại hạ chỉ muốn biết kẻ đã gây tiếng động khả nghi lúc đó liệu có phải là do Nam Cung Chưởng môn hoặc Đoàn Mộc...

Đoàn Mộc Huyền lại quát :

Điền Hồ ! Ngươi càng lúc càng hồ đồ, không lẽ ngươi không tin bọn ta chỉ là những người mới vừa đặt chân đến đây sao ?

Đoàn Mộc Huyền càng phản ứng thì Điền Hồ càng hoang mang. Chợt.

Hú.. Hú... Hú. ú... ú ..

Điền Hồ thất sắc :
- Nguy tai ! Nhị sư tỷ của tại hạ quả nhiên đang gặp nạn.

Nam Cung Phách cũng lộ vẻ khẩn trương :
- Như ta đã nghe thì đây là ám hiệu do thiếu hiệp bày vẻ cho Thạch Yến ? Vậy còn chờ gì nữa. Hãy đi tiếp ứng mau !

Và bọn họ cả ba người đều vận dụng khinh công từ trên cao lao xuống, phóng vun vút về phía vẫn đang phát ra ám hiệu của Thạch Yến.

Vút... Vút... Vút...

Nhìn khinh thân pháp của Điền Hồ không hề chậm chút nào so với cả hai đều là nhân vật đứng đầu những đại phái, Đoàn Mộc Huyền nghi ngại, hạ thấp giọng hỏi Nam Cung Phách :
- Nam Cung Chưởng môn nghĩ sao ?

Nam Cung Phách nhún vai và định tìm lời đáp vì hiểu Đoàn Mộc Huyền dang ám cho điều gì, thì chợt từ bên hữu họ lại vang lên nhiều loạt thanh âm và đều là những tiếng kêu bi thiết.

-A... a...

-A..! Hự!

Đang thần tốc lao đi, Điền Hồ vụt đảo người và chỉ một thoáng đã dừng lại, mặt hướng về nơi vừa phát ra nhiều loại âm thanh thê thảm :
- Sư phụ ? ! Có mặt đủ bốn phái ở đó, không lẽ mọi người cùng một lúc bị lâm nguy ?

Nam Cung Phách liền bật ra tiếng hừ lạnh và lập tức lao vào khu vực Tổng Đàn Bạch Cốt Môn :

- Không vào hang hổ sao bắt được hổ con. Đi !

Vút...

Cả Đoàn Mộc Huyền cũng lao đi, kiến Điền Hồ phải mất một vài sát na ngẫm nghỉ vì lưỡng lự mới quyết định chạy theo họ.

Vút...

Và lần này, Đoàn Mộc Huyền thật sự kinh ngạc khi thấy Điền Hồ tuy xuất phát chậm hơn nhưng chỉ sau thời gian ngấm đã ung dung chạy vượt qua, để bây giờ đang hiên ngang cùng Nam Cung Phách sánh vai lao đi.

Vút .. Vút..

Nam Cung Phách lập tức ném tia nhìn nghi ngờ cho Điền Hồ :

- Có thể nói đến lệnh sư Đoàn Quan Sơn cũng không thể có bản lãnh như thiếu hiệp bây giờ.

Điền Hồ chỉ mím chặt môi, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, hai chân thì cử càng lúc càng tăng nhanh cước lực.

Vút...

Và thế người đến nơi đầu tiên chính là Điền Hồ.

Để khi Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền lao đến thì chỉ nhìn thấy Điền Hồ vừa khom người, vực Đoàn Quan Sơn dậy, vừa phẩn uất gọi :

-Sư phụ ! Sư phụ ! Đồ nhi thật vô dụng, đã gây họa lớn cho bổn phái Thanh Thành ?

Đoàn Mộc Huyền quay đầu đi do bất nhẫn không dám nhìn Đoàn Quan Sơn lúc này đả bị vỡ nát lồng ngực, phơi bày cả ngũ tạng lục phủ ra ngoài. Nhưng dù không muốn nhìn, Đoàn Mộc Huyền cũng phải nhìn, vì quanh đây đâu phải chỉ có một mình Đoàn Quan Sơn gặp thảm trạng kinh khiếp đó. Có thêm bốn thi thể nữa, ba của phái

Thanh Thành là Đại sư huynh Triển Lập, Phùng Viên và Trang Hầu. Thi thể thứ tư là của Tư Mã Thông lão Chướng môn phái Điểm Thương.

Quá kinh hoàng vì thảm trạng này, Đoàn Mộc Huyền dường như sẽ bất động mãi, nếu như không bất ngờ phát hiện có tiếng kêu rên thật khẽ.

Nam Cung Phách cũng nghe tiếng rên, lập tức xê mình đến và sà xuống chỗ Tư Mã Thông trước khi Đoàn Mộc Huyền phát hiện đó là tiếng rên do Tư Má Thông phát ra.

Vận lực, tiếp chân khí cho lão Tư Mã, Nam Cung Phách còn quay đầu nhìn Đoàn Mộc Huyền :
-Tư Mã tiền bối có thể sẽ chi trì thêm một lúc nữa nếu Đoàn Mộc Chưởng môn hạ cố ban cho một hoàn linh đan bảo mệnh.

Đoàn Mộc Huyền thở dài, dù vẫn lấy từ trong người ra một hoàn linh đan đỏ như Chu sa :
-Có dùng linh dược cũng vô ích. Người ta không thể sống với một lồng ngực vỡ nát. Không hiểu đây là thứ công phu bá đạo gì ?

Tiếp lấy hoàn linh đan, Nam Cung Phách định cho vào miệng Tư Mã Thông thì thấy lão mấp máy môi :
- Xin đừng phí ....đan dược. Hung thủ là.. là...

Nam Cung Phách nôn nóng :
- Tư Mà tiền bối hay cố lên. Hãy nói cho được điều cần nói. Tính danh của hung thu là ...

Tư Mã Thông vụt trợn đứng hai mắt, đầu ngoẻo sang một bên, miệng bật thốt ra hai âm tiết rền rĩ :
-Nghiệt... súc..

Tư Mã Thông đã chết, làm cho Đoàn Mộc Huyền hoang mang vô tưởng :
-Nghiệt súc ? Tư Mã Chường môn muốn ám chỉ ai ? Hay có người mang tính danh quái dị này?

Nam Cung Phách thở dài, từ từ đặt Tư Mã Thông nằm xuống và

vuốt mắt cho lão :
- Vẫn không thể biết đây là loại công phu bá đạo gì ! Hà . .

Chợt ngay phía sau lưng Nam Cung Phách bỗng vang lên thanh âm của Điền Hồ :
-Nhị vị Chưởng môn có bao giờ nghe nói đến công phu Thất Phách U Linh Chưởng chưa ?

Nam Cung Phách quay người lại thật nhanh:
- Chưa. Nhưng sao ?

Trên gương mặt của Điền Hổ như vừa xuất biện thêm một vài nét khắc khổ.
- Không sao cả. Vì đó là những gì gia sư dùng chút lực tàn nói ra cho tại hạ biết.

Đoàn Mộc Huyền thất kinh :
- Lệnh sư rỏ ràng đã chết, nói sao được mà nói ?

Điền Hồ cười khổ :
- Dùng chân lực để tiếp trợ chút sinh khí cho một người sắp tuyệt mệnh đâu phải là việc khó thực hiện? Có sao Đoàn Mộc Chưởng môn lại tỏ ra kinh ngạc, như thể tại hạ là người có năng lực cải tử hoàn sinh vậy?

Đến lượt Nam Cung Phách tỏ lộ sự thất kinh :
- Đúng như thiếu hiệp nói, việc tiếp trợ chân khí là việc tương đối dễ dàng, giả như đối với hành động ta vừa tiến hành trên người Tư Mã Chưởng môn. Nhưng sẽ là thập phần khó khăn, kể như là không tưởng, đối với việc thiếu hiệp vừa thực hiện cho lệnh sư.

Điền Hồ nghi ngại :
- Tại hạ bất quá chỉ làm một việc giống như Nam Cung Chưởng môn đã thực hiên. Sao một đàng bảo là dễ, đàng kia lại cho là không tưởng?

Nam Cung Phách liếc mắt nhìn Đoàn Mộc Huyền. Thấy vây. Đoàn Mộc Huyền thở dài, và cứ vừa giải thích, vừa lắc đầu từng chập, như thể buộc lòng lắm mới giải thích cho Điền Hồ nghe một điều mà ai ai cúng biết, chỉ trừ Điền Hồ hoặc giả nai hoặc vờ làm ra vẻ không hiểu

:

- Sự khác biệt là thế này, một là cả hai , nghĩa là lệnh sư và Tư Mã Chưởng môn tuy có thương thế giống nhau nhưng một người thì hầu như đã tuyệt khí còn một người thì chưa. Kế đến phải kể nội lực có phần cách biệt giữa hai người cần được tiếp lực. Một Chưởng môn nhân của một phái nhỏ là lệnh sư đương nhiên không thể sánh bằng nội lực tu vi của một vị Chưởng môn một đại phái đã cao niên là Tư Mã Thông tiền bối. Với hai điểm khác biệt này nếu thiếu hiệp có thể làm cho lệnh sư lai tỉnh như Nam Cung Chưởng môn vừa giúp cho Tư Mã Chưởng môn lai tỉnh thì trừ phi bản lảnh của thiếu hiệp phải cao minh hơn Nam Cung Chưởng môn ít nhất là một vài phần hoả hầu. Điều này liệu có thật không, khi thiếp hiệp chỉ là đệ tử đứng hàng thứ năm của phái Thanh Thành ?

Chẳng biết lời giải thích quá ư minh bạch của Đoàn Mộc Huyền có làm Điền Hồ rung động hay không, cả hai dù cố chú mục vẫn chỉ nhìn thấy Điền Hồ bình chân như vại. Và thản nhiên, Điền Hồ ôm quyền thi lễ với cả hai :

-Việc gì đả xảy ra cho nhị sư tỷ tại hạ, vẫn cần làm cho sáng tỏ. Ngay bây giờ, tại hạ đành thất lễ với nhị vị Chưởng môn vậy. Cáo biệt !

Nam Cung Phách kêu giật ngược :

-Thiếu hiệp không muốn tìm tung tích của Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt sao ? Hoặc giả họ có thể cho thiếu hiệp biết hung thủ là ai .

Đang bỏ đi, Điền Hồ chỉ thoáng dừng lại để buông một lời đoan quyết :

Hai vị Chưởng môn đó nếu như may mắn toàn mạng thì có lẽ vì khiếp đảm họ đã bỏ chạy từ lâu rồi. Thay vì phí thời gian tìm họ, để tại hạ truy tìm Nhị sư tỷ và Tiểu sư muội là điều cần thiết hơn. Cáo biệt !

Một lần nữa Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết nên xem Điền Hồ là nhăn vật ỏ loại nào ? Và vì sao hắn có bản lãnh quá cao minh so với thân phận một đệ tử vào hàng hèn kém ở một tiểu phái Thanh Thành ?

Đã thế, lời cuối cùng vừa rồi của Điền Hồ lại là một nhận định

chuẩn xác thật khó tin đó là nhận định được xuất phát từ một kẻ chỉ có niên kỷ độ mười sáu mười bảy như Điền Hồ. Trừ phi Điền Hồ là một nhân vật có đến hai thân phận và thân phận giấu kín kia mới có thể giải thích cho họ hiểu hai nan đề vừa nêu.

Sau khi nhìn nhau bằng ánh mắt cho thấy họ quyết khám phá thân phận thứ hai của Điền Hồ, Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền lập tác lao người đuổi theo Điền Hồ.

Vút... Vút...

Chưa đi được mấy đỗi, họ bỗng nghe một tiếng quát trầm trầm vang ra :

- Đứng lại đã nào !

Một Tử Y Nhân chợt xuất hiện ngắn lối họ. Nam Cung Phách dừng lại và khinh khỉnh lướt mắt nhìn để đối phương từ đầu cho đến tân gót chân :

-Một sắc phục toàn màu tía đã là lạ, càng lạ hơn nếu các hạ vốn bẩm sinh cùng có dung mạo tuyền màu tía như thế này.

Nói đi, các hạ là ai, thuộc bang môn phái bí ẩn nào ? Sao lại đường đột và mạo phạm ngăn đường chân lối hai chúng ta ?

Với diện mạo cũng ánh lên màu tía như lốt y phục đang khoác bên ngoài, Tử Y Nhân hoàn toàn vô biểu cảm khi cất giọng trầm trầm hỏi cộc lốc :

- Qua khẩu khí này cho thấy tôn giá chính là Chưởng môn Không Động phái, Nam Cung Phách ?

Đoàn Mộc Huyền bước lấn tới một bước :

-Y là Nam Cung Phách, còn ta là Đoan Mộc Huyền. Như ngươi đã chán sống nên mới dám chặn đường hai nhân vật Chưởng môn bọn ta ?

Tử Y Nhận cười khùng khục :

- Là Chưởng môn Côn Luân phái ? Thật không may chút nào nếu tiện nhân ngươi đừng đi chung đường với tiểu tử Nam Cung. Vì ngươi đồng hành nên hay cùng Nam Cung Phách đồng hành luôn đến tận Quỷ môn Quan vậy ! Khà .. khà..

Đoàn Mộc Huyền động nộ. Bởi dù đã ngoại tam tuần nhưng cho

đến giờ vẫn chưa ai dám gọi Đoàn Mộc Huyền là tiện nhân.

Đâu như Nam Cung Phách do chưa đến ba mươi thế dù có bị gọi là tiểu tử cũng không có gì quá đáng. Do đó, Đoàn Mộc Huyền băng mình lướt đến :

- Cuồng đồ vô lễ. Ngươi thật đáng chết !

Và Đoàn Mộc Huyền vận dụng chưởng công, quật một kình thật hung hãn vào Tử Y Nhân.

Tử Y Nhân bỗng có phản ứng mà Nam Cung Phách thoạt nhìn đã kinh tâm. Đó là y cứ như một ngọn tháp to sửng sững, lừng lững và thản nhiên lao thẳng vào chưởng kình của Đoàn Mộc Huyền. Đã vậy y còn ung dung cười ngạo nghễ khi hất trả về phía Đoàn Mộc Huyền một kình cùng không kém phần hung hãn :

-Phách Không Chưởng của Côn Luân tuy lợi hại, nhưng muốn trở thành đối thủ xứng tay Tử Y Sứ giả ta thì hay còn kém lắm. Lui lại nào.

Ha... ha...

Bùng...

Và Đoàn Mộc Huyền thật sự bị chấn lui khiến Nam Cung Phách dù muốn ra tay can thiệp cũng không Kịp.

Nhưng khi thấy Tử Y Nhân chợt xê mình lướt đến như muốn hạ sát thủ với Đoàn Mộc Huyền, Nam Cung Phách liền động nộ xông vào :

- Không phải các hạ định lấy mạng Nam Cung Phách mỗ sao ? Hãy tiếp ta một chưởng ! Đỡ !

Đang đà lướt đến lại bị Nam Cũng Phách xuất hiện chắn ngang, từ gương mặt ánh lên màu tía của Tử Y Nhân liền phát ra tiếng rít đầy ác ý :

-Ngươi đã nôn nóng đến vậy thể tại sao ta không cho ngươi toại nguyện ? Xem chưởng !

Ào...

Bỗng có tiếng quát của Điền Hồ vang lên:
- Tử Hà công phu ? Nam Công Chưởng môn hãy lùi mau.

Cùng với tiếng quát, bóng nhân ảnh của Điền Hồ cũng bất thần xuất hiện, xen vào giữa hai luồng chưởng đúng lúc chúng sắp chạm nhau.

Vụt...

Sợ tấn công nhầm vào Điền Hồ, Nam Cung Phách thất kinh, đành thu kình về.Và,

Ầm...
Tiếng chạm kình vẫn còn vang dội, bỗng Nam Cung Phách nghe tiếng Điền Hồ hô hoán:
- Chạy mau ! Vì không ai trong chúng ta đủ lực đối đầu cùng công phu Tử Hà. Mau chạy đi !

Một kích đủ để chấn lùi Đoàn Mộc Huyền nguyên là Chưởng môn nhân một đại phái Côn Luân, đấy cũng là tấm gương đủ cho Nam Cung Phách tự suy xét lại bản thân và thấy sự tình quả đúng như lời Điền Hồ vừa bảo. Do đó ngay khi nghe tiếng Điền Hồ hô hoán, Nam Cung Phách liền lớn tiếng thúc giục Đoàn Mộc Huyền :
- Đoàn Mộc Chướng môn, chúng ta chạy thôi.

Đang lúc Nam Cung Phách nói câu này, Điền Hồ một lần nữa đã cùng Tử Y Nhân chạm chưởng.

Ầm...

Bị Nam Cung Phách thúc giục, Đoàn Một Huyền thay vì bỏ chạy, lại giận dữ quát trả lại Nam Cung Phách :
- Đường đường là một Chưởng môn, Đoàn Mộc Huyền ta không lẽ không sánh bằng Điền Hồ, một kẻ chỉ là đệ tử hèn kém của Thanh Thành phái sao ? Nam Cung Chưởng môn muốn chạy cứ chạy. Mối hận một chưởng, Đoàn Mộc Huyền ta quyết phải báo phục. Hừ !

Thời gian trôi vẫn trôi và trong khi Đoàn Mộc Huyền tỏ bày nỗi hậm hực thì lần thứ ba, Điền Hồ đã cùng Tử Y nhân chạm kình, gây thành tiếng chấn kình vang động.

Ầm...

Đưa mắt nhìn, Nam Cung Phách cũng cảm thấy bẻ mặt khi phát hiện một đệ tử mạt hạng của Thanh Thành phái là Điền Hồ lại có đủ bản lãnh cùng Tử Y Nhân chạm chiêu lần này là lần thứ ba và xem ra Điền Hồ chưa có dấu hiệu nào kém thế, không như Đoàn Mộc Huyền chỉ một kích đã chịu bại.

Hào khí can vân bỗng xông lên, khiến Nam Cung Phách lớn tiếng đồng tình với Đoàn Mộc Huyền :

- Tại hạ bảo chạy là chỉ lo cho Đoàn Mộc Chưởng môn thôi. Còn như Chưởng môn muốn lưu lại, ha ... ha ... lẽ nào một nam tử hán đại trượng phu như tại ha lại không dám ?

Bỗng có tiếng Điền Hồ quát vang, thật khẩn trương :

-Tử Hà công phu càng xuất thủ càng tạo nhiều phản kình, chỉ có lợi cho kẻ vận dụng công phu đó. Tại hạ không thể chi trì lâu hơn, nếu như vị khinh suất, quyết không chạy thì cáo lỗi, tại hạ xin chạy trước vậy. Hậu quả dẫu thế nào, nhị vị cứ tự chịu lấy.

Và Điền Hồ còn bật gầm vang :

Ác ma ! Hãy đỡ một chưởng của Điền Hồ ta !

Tử Y Nhân cũng phát ra tiếng gầm :

- Tiểu tử ngươi là ai ? Sao am hiểu quá nhiều về công phu Tử Hà ?

Ta không tin ngươi chỉ là đệ tử mạt hạng của Thanh Thành phái. Nếu không khai báo rõ lai lịch, người phải chết ! Đỡ chiêu !

Ầm... Ầm...

Thật đúng như lời Điền Hồ đã nói, ngay khi nhưng lượt chạm kình còn đang vang dội thì Điền Hồ đá xoay người lao đi .

Vút...

Sự thể đã đến thế này, cả Đoàn Mộc Huyền lẫn Nam Cung Phách, không ai bảo ai, cả hai đều thi triển khinh công để cật lực bỏ chạy.

Vút... Vút...

Họ bám theo Điền Hồ. Vô tình tạo thành mục tiêu cho Tử Y Nhân dễ dàng truy đuổi. Tử Y Nhân giận dữ gầm vang :

- Bọn ngươi chạy đâu cho thoát !

Vút...

Đang chạy phía trước, Điền Hồ vừa nhìn thấy một động khẩu âm u lấp ló xuất hiện sau một lùm cây hoang dại liền hộc tốc ngoặt người lao nhanh vào.

Cùng theo chân, Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền không một chút ngẫm nghĩ, cứ thế lao vào theo.

Vút... vút...

Tử Y Nhân lướt đến và vùng cười ầm lên.

Đúng là lũ thứ tự đâm đầu sa vào lưới. Như thế càng dễ cho ta hơn. Ha... Ha...

Nhưng ngay khi bóng Tử Y Nhân vừa chui vào động khẩu thì một luồng sóng kình bỗng xuất hiện quật thẳng vào y, kèm theo tiếng quát đanh gọn do chính Điền Hồ phát ra:

- Chết này !

Bung!

Bị tập kích bất ngờ, Tử Y Nhân liền như chiếc lá bị cuồng Phong cuốn đi, cái vù một tiếng là bay vút trở ra ngoài, kèm theo một tiếng hộc đau đớn.

Hự !

Và chỉ một thoáng sau, toàn bộ động khẩu và cảnh quang bên ngoài liền chìm vào không khí im lìm, không một tiếng động nào phát ra.

Chợt.

Ầ... .m... !

Một tia chớp vụt lóe lên giữa lừng không và chỉ thoáng chốc từng cuộn mây đen nặng nề xuất hiện. Mưa rơi. Kéo theo màu đêm đen ập về, làm cảnh quang đã tịch mịch lại càng thêm tịch mịch.

Bạch Cốt U Linh

Q1 -CHƯƠNG THỨ NĂM
BẠCH CỐT ĐÀM

Nếu màn đêm đen thường là đồng lõa của cái ác thì lúc này, ở mãi trong sâu của động khẩu, bóng đêm lại là bạn đồng hành cực tốt của nhóm Điền Hồ ba người.

Cố nén cơn đau đang từng chập nhói lên do đã vương nội thương, Điều Hồ cố di chuyển thật nhẹ bám theo sau Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền.

Thi thoảng, Đoàn Mộc Huyền vì không kềm nén sự tò mò cứ chốc chốc thì thào nêu nghi vấn :
- Vừa mới nghe nói đến công phu Thất Phách U Linh, giờ lại thêm Tử Hà công phu, rốt cuộc đây là những loại công phu gì ? Cớ sao chưa một ai nghe nói đến ?

Nam Cung Phách cũng nhân đó thì thào nói lên nhận định :
- Bảo chưa một ai nghe nói đến là sai rồi. Vì chẳng phải cạnh chúng ta đây có Điền Hồ thiếu hiệp là am hiểu khá nhiều về Tử Hà công phu đó sao ?

Dù là trong bóng đêm nhưng nhất định ở gương mặt Điền Hồ vẫn tồn tại nét khắc khổ. Bằng chứng là hạn đang trút ra tiếng thở dài đầy phiền nảo và miễn cưỡng :
- Bảo tại bạ am hiểu Tử Hà công phu, cũng phần nào đúng, nhưng nếu Nam Cung Chưởng môn hi vọng và chờ nghe tại hạ nói rõ lai lịch của đối phương thì sai rồi. Bởi đây là lần đầu tiên tại hạ nghe nói đến danh xưng Tử Y Sứ giả .

Lời đề quyết của Điền Hồ lập tức làm cho không khí trở lại tịch

mịch. Mãi một lúc sau mới nghe thanh âm của Đoàn Mộc Huyền cất lên :

- Thiếu hiệp đợi đến bao giờ mới thố lộ cho chúng ta biết thân phận thứ hai ắt rất kỳ bí như bản lãnh tuyệt đại cao minh của thiếu hiệp ?

Không nghe Điển Hồ đáp, Nam Cung Phách chợt khịt mũi phì phì :

- Dù thiếu hiệp không đáp nhưng từ từ nam Cung mà cũng đoán ra. Trước hết, họ Điền của thiếu hiệp nhất đinh là giả. Vì nếu kể từ ba mươi năm trở lại đầy thì hầu như không có nhân vật hữu danh nào mang họ Điền . Đúng chứ ?

Điền Hồ phì cười :

- Nam Cung Chưởng môn đoán sai rồi. Tại hạ quả thật ở họ Điền. Còn như căn cứ vào cách đoán của Nam Cung Chưởng môn, tại hạ có thể đoán chắc sẻ không bao giờ Chường môn đoán biết lai lịch thật của tại hạ.

Đoàn Mộc Huyền buột miệng kêu một tiếng nho nhỏ :

-Nhân vật ở họ Điền ư? Như ta có nghe ai đó nhắc đến một lần rồi thì phải ?

Nam Cung Phách động tâm :

-Liệu Đoàn Mộc Chưởng môn có bị ngộ nhận không? Nhân vật ở họ Điền tuy có, nhưng nếu tính về thời gian thì e đó là nhân vật đá xuất hiện trước thời chúng ta chí ít là ba bốn mươi năm.

Đoàn Mộc Huyền hừ mũi :

-Người hiếm muộn thời nào chẳng có ?

Một lào nhân tuổi đã lục tuần giả như được lộc trời ban thưởng, ai dám bảo lão nhân đó không thể lưu lại hậu duệ cho đời ?

Nam Cung Phách ầm ử :

- Nhưng Điền Tuấn, lão Bảo Chủ Phi Thiên Bảo thì ai ai cũng biết. Mãi cho đến lúc cuối đời vẫn không sinh một mụn con. Thật khó tin nếu bảo Điền thiếu hiệp là hậu nhân, dù là đệ nhị đại hay đệ tam đại của Phi Thiên Thập Bát Chưởng Điền Tuấn.

Dù biết họ nói qua nói lại, cốt ý là để Điền Hồ lên tiếng, hoặc thừa nhận hoặc phủ nhận, nhưng Điền Hồ vẫn thủy chung im tiếng. Có

chăng, khi lên tiếng, Điền Hồ chỉ nhắc nhở họ :
- Nhị vi đừng quên cũng có thể Tử Y Sứ giả chưa bị chưởng thương và đang bám đuổi theo chúng ta. Xin chớ gây kinh động, trừ phí đến được nơi thật an toàn.

Nghe thế, Đoàn Mộc Huyền hoang mang.

- Liệu động khẩu này dẫn chúng ta đi đến đâu ? Sao đi mãi vẫn chưa đến chỗ tận cùng.

Điền Hồ lạnh giọng :
-Tai hạ lại mong chúng ta đừng đi đến chỗ tận cùng. Bằng không, đó sẽ là tuyệt lộ cho cả ba người chúng ta.

Nam Cung Phách lại thở ra phì phì :
-Hắn là ai ? Là sứ giả của nhân vật thần bí nào ? Cớ sao vừa gặp mặt là đòi ha sát ngay Nam Cung Phách này ?

Đoàn Mộc Huyền ai oán :
- Ta vì đi chung với Nam Cung Chưởng môn, không ngờ lại lâm cảnh tai bay vạ gởi. Sao Nam Cung Chưởng môn không cố nhớ lại, xem đã lỡ tay đắc tội lần nào với bậc cao nhân nào đó chăng? Hoặc giá đây là mối hiềm thù của người đời trước, và đời trước nữa của Nam Cung gia hoặc của phái Không Động ?

Nam Cung Phách thở dài :
-Sao Đoàn Mộc Chưởng môn biết là tại hạ chưa soát xét lại trí nhớ ? Nhưng có muốn nhớ cũng vô ích. Vì đã là người giang hồ, thân bất du kỷ, đâu thiếu gì những lần đắc tội với ngoại nhân ? Làm sao tại hạ biết ai là người có hậu thuẫn với bản lãnh kinh thiên động địa như gã Tử Y Sứ giả này ? Kể cũng lạ, chỉ vừa tận diệt xong Bạch Cốt Môn thì gã sứ giả này mới tìm ngay đến tại hạ, chẳng sớm hơn cùng chẳng muộn hơn ! Hà....

Bỗng có tiếng Điền Hồ đề tỉnh :
- Phía trước mặt, chếch bên tả, nghe như có tiếng nước chảy ?

Nam Cung Phách lập tức lắng tai nghe.

Và sau đó là tiếng Đoàn Mộc Huyền thán phục :

-Thính lực của Điền Hồ thiếu hiệp quá siêu phàm. Đúng là có tiếng suối chảy. Cũng mong đó là lối có thể giúp chúng ta thoát cảnh lặn lội mãi trong đêm tối thế này.

Nhưng niềm hi vọng của Đoàn Mộc Huyền lại bị câu nói lạnh tanh của Điền Hồ dập tắt :

- Muốn biết có thể thoát hay không, cần phải chờ xem gã sứ giả có đuổi theo hoặc gọi thêm viện binh hay không. Vì đã có một sứ giả, ai dám bảo sẽ không có thêm hai, ba hoặc nhiều thật nhiều những sứ giả khác ?

Nam Cung Phách giật mình :

- Nói rất đúng. Vì nếu chỉ có một người thì không ai dùng danh xưng như thế bao giờ. Hay nói đúng hơn thì bọn chúng là cả một bang môn phái bí mật, chỉ chờ Bạch Cốt Môn bị hủy diệt là ung dung xuất hiện .

Thanh âm kế tiếp của Đoàn Mộc Huyền chừng như lạc đi vì sợ :

- Nghĩa là đại nan cua giang hồ vẫn còn đó và có phần bi thảm hơn, so với đại nạn Bạch Cốt U Linh ?

Điền Hồ vụt kêu :

-U Linh ? Không lẻ kẻ đã vận dụng công phu Thất Phách U Linh cũng chính là người có xuất thân từ Bạch Cất Môn ?

Đoàn Mộc Huyền giật mình và dừng phắt lại, chỉ suýt nữa là bị Điền Hồ đi từ phía sau tới dụng phải. Kịp phát hiện, Đoàn Mộc Huyền vừa quay nghiêng nửa người về phía sau để tránh Điền Hồ vừa thì thào hỏi:

- Bạch Cốt Môn chẳng phải đã bị tận diệt rồi sao ? Và nói như thiếu hiệp thì chúng khác nào đề quyết Hoàng Nhất Lãm chính là nhân vật đã dùng công phu Thất Phách U Linh sát hại Điểm Thương Và Thanh Thành nhị vị Chưởng môn ?

Nam Cung Phách cũng dừng lại và nói qua hơi thở, bất chợt chùng xuống :

- Tư Mã không Chưởng môn là nhân vật đầu tiên tỏ ý không thuận Hoàng Nhất Lãm làm Võ Lâm minh Chủ. Phải chăng đó là nguyên do khiến Tư Mà Chưởng môn chết thảm ?

Nhưng không đợi ai đáp, Nam Cung Phách tự nói luôn và cũng là tự phản bác nghi vấn bản thân vừa nêu. Y chép miệng :

- Nhưng giải thích như thế, e không đúng với trường hợp của Đoàn Chưởng môn.

-Vì để tán thành việc suy cữ lão Hoàng làm Mình Chủ thì chính Đoàn Chưởng môn lại là người hăng hái nhất. Thật khó tin đây là hành vi của lão Hoàng.

Điền Hồ vẫn giữ kín sự việc còn một nhân vật Bạch Cốt Môn chưa hề tìm thấy thi thể. Hắn chỉ ầm ừ nói cho qua chuyện :

-Tư nhân tri diện bất tri tâm, người như lão Hoàng như thế nào thì sau này khắc rỏ. Còn chúng ta, sao Nam Cung Chưởng môn không tiếp tục dẫn đường?

Đến lúc nay ho đều nghe rõ tiếng nước chảy róc rách và Nam Cung Phách bắt đầu di chuyển dần về phía đó.

Ở phía sau vẫn chưa có dấu hiệu nào cho biết có Tử Y Sứ giả bám theo. Tuy vậy Điền Hồ vẫn thì thào căn dặn :

- Tiếng nước chảy phía trước sẽ che lấp mọi tiếng động phía sau. Lời tại hạ nói có thể là thừa nhưng vẫn mong nhị vị Chưởng môn cẩn trọng cho. Chỉ khi thật cần thiết hãy lên tiếng. Huống chi ở phía trước là địa phương nào, có hay không có nguy hiểm vẫn là điều không một ai trong chúng ta có ý niệm dù là cỏn con.

Vì có một lúc dừng lại như lúc này nên bây giờ Đoàn Mộc Huyền có cơ hội đi bên cạnh Đlền Hồ. Đoàn Mộc Huyền quay đầu nhìn ngang ngang vào một một bên diện mạo của Điền Hồ và tỏ ý thán phục :

- Với niên kỷ như thiếu hiệp mà có được sự cẩn trọng thế này, đủ chứng tỏ thiếu hiệp là người có tâm cơ thận mật hoặc đã qua nhiều cảnh ngộ hung hiểm khác thường ?

Không đáp cũng không giải thích, Điền Hồ chỉ buông tiếng thở dài đủ làm nao lòng nhưng ai buộc phái nghe.

Nam Cung Phách cũng nghe nên có một thoáng dừng lại. Và đúng lúc này mọi người chợt nghe một chuỗi thanh âm chấn động bỗng

vang đến.

Ầm... Ầm...

Thất kinh Nam Cung Phách vội thập người ngồi xuống. Và thuận tay, Nam Cung Phách cũng kéo luôn Đoàn Mộc Huyền và Điền Hồ cùng ngồi. Y còn thì thào :
- Tiếng động phát ra từ lòng núi trước mặt. Mọi người đoán xem chuyện gì đã xảy ra ?

Bị kéo ngồi đột ngột, Điền Hồ mất đà ngã ngay vào Đoàn Mộc Huyền, khiến Đoàn Mộc Huyền bật kêu :
-Thiếu hiệp !

Điền Hồ gượng ngồi dậy.
-Tại hạ...

Nào ngờ Điền Hồ vừa mờ miệng là thổ ngay một ngụm huyết.

-Ọe... !

Theo bản năng, Đoàn Mộc Huyền lẹ tay chộp giữ Điền Hồ với thái độ thảng thốt :
- Thiếu hiệp đã bị nội thương ? Khi nào ?

Nam Cung Phách tuy vẫn giữ tư thế ngồi nhưng cũng tìm cách quay lại, án tay vào uyển mạch tay của Điền Hồ :
-Nhất định là do công phu Tử Hà gây ra. Xem nào ! Có lẽ phải nhờ đến linh dược bảo đảm của Đoàn Mộc Chưởng môn mới hi vọng ổn thoả.

Đoàn Mộc Huyền liền mau mắn cho tay vào bọc áo. Nhưng thanh âm của Điều Hồ bỗng vang lên ngăn lại :
-Không cần đầu. Vả lại, hà...

Đoàn Mộc Huyền phật ý vị lời khước từ này :
-Thiếu hiệp đã mang thương đến phải thổ huyết, cớ sao lại không cần linh đan bồi nguyên? Hay thiếu hiệp nghi ngờ bảo đan cua bổn phái không đủ linh nghiệm ?

Để giải thích, lần đầu tiên Điền Hổ tiết ộ:

- Tại hạ vì mang nặng cừu thù nên mấy năm qua cố tình luyện công đốt giai đoạn, khiến kinh mạch biến đổi, không như mọi người . Cũng giống như tuyệt chứng Hàn âm Tuyệt Mạch, mọi linh dược dù hãn thế đến đây vẫn chỉ có hạn và hoàn toàn không có lợi đối với tại hạ.

Lời tiết lộ cửa Điền Hồ làm cho Đoàn Mộc Huyền bàng hoàng :

-Đó là công phu phản thường, Nghịch Thân Hồi Chuyển. Thiếu hiệp có quan hệ thế nào với Hồng Y Tăng Lạt Ma Hồi Chuyển Pháp Vương?

Nam Cung Phách cũng tỏ ra kinh hãi :

- Hồi Chuyển Pháp Vương đã hơn ba mươi năm tự xa cách cõi hồng trần, đến chức Lạt Ma bên Tây vực cùng từ bỏ. Một người hãy còn ít niên kỷ như thiếu hiệp làm gì có cơ hội tìm thấy hoặc có phúc phận hội diện cùng Pháp Vương ?

Điển Hồ bỗng có phản ứng bất thường khiến Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền dù có nghe cũng không thể nào thấu hiểu. Đó là Điền Hồ vừa lắc đầu, vừa đáp :

- Càng nghe nhị vị nói, tại hạ càng không hiểu. Cách luyện công này là do gia mẫu dích thân thọ truyền. Tại hạ không thể minh định đó có phải là công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển hay không và càng không biết Hồng Y Tăng Lạt Ma Hồi Chuyển Pháp Vương là ai.

Đã hỏi thì hỏi cho tới. Đoàn Mộc Huyền lên tiếng :

- Ta hỏi có khi không phải, chẳng hay lệnh đường là nhân vật như thế nào ?

Lặng thinh một lúc lâu. Điền Hồ mới đáp :

- Gia Mẫu ở họ Nghiêm, nhũ danh Tuyết Hoa. Tại hạ tin chắc nhị vị chưa từng nghe bao giờ.

Nam Cung Phách thở phì phì bằng mùi :

- Nếu đây không phải là giả danh, phì...phì..., thì quả thật trên giang hồ chưa từng có nhân vật nào ở họ Nghiêm. Xem ra lai lịch của Điền thiếu hiệp là cả một kho kỳ bí.

Đoàn Mộc Huyền cũng thở ra, nhưng chưa kịp nói gì thì từ xa xa

bỗng có thanh âm hô hoán mơ hồ vọng đến :
-Đây rồi...

Thế là Đoàn Mộc Huyền có cơ hội lên tiếng :
-Có người ? Như họ vừa phát hiện điều gì, mà dù tìm đã lâu nhưng đến bây giờ mới toại ý ?

Để đáp lại câu vấn nạn của Đoàn Mộc Huyền, một hàng cười đắc ý cứ vô tình đưa đến:
-Lão Bạch Cốt U Linh nếu biết có ngày này ắt không dại lưu lại bảo vật giúp bản nhân hoàn thành bá nghiệp. Ha... ha..

Toàn thân Điền Hồ chợt rúng động. Và dĩ nhiên Điền Hồ tự đứng lên, hối hả đi về phía đang phát ra tràng cười.

Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách đành bám theo. Đến khi không kềm nén nổi sự tò mò, Nam Cung Phách hỏi :
- Thiếu hiệp biết nhân vật đó ?

Điền Hồ dù đáp khẽ nhưng vẫn để lộ thanh âm lạnh lùng ?
-Lão Đại ác ma Bạch Cốt U Linh không bị chết vì một kích của Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm. Trước đó lão ma đã bi hạ độc, đó là theo nhận định của Tư Mã Thông và Cao Như Nguyệt nhị vị Chưởng môn Và nếu tại hạ đoán không lầm thì chủ nhân của tràng cười vừa rồi chính là kẻ đã ngấm ngầm hạ độc lão ma Bạch Cốt. Còn nếu muốn biết nguyên nhân vì sao, chúng ta cứ đến nơi sẽ rõ.

Đoàn Mộc Huyền rùng mình :
-Có thể đến gần và hạ độc nhưng không để lão ma phát hiện, nhân vật này phải là kẻ rất thân cận với lão ma. bạch Cốt Môn, những nhân vật cao thủ đều đã chết , chỉ còn lại một mình lão Hoàng. Không lẻ vẫn còn một nhân vật mà bấy lâu nay không ai biết là có quan hệ mật thiết với lão Bạch Cốt U Linh ?

Nam Cung Phách bỗng tỏ ra nôn nóng khác thường, một tâm trạng nôn nóng chỉ có ở những người hiệp nghĩa muốn vì Võ lâm diệt ác :
- Đi. Tại hạ thật sự muốn biết diện mạo của nhân vật này. Để xem hắn là ai mà dám to gan nấp ở cho tối ngấm ngầm hí lộng quần hùng, gán công diệt Bạch Cốt Môn cho một mình lão Hoàng trong khi chính hắn mới là người đã ra tay hạ thủ.

Bị lây hào khí can vân của Nam Cung Phách, Đoàn Mộc Huyền cũng nói :

- Trừ phi lão họ Hoàng cũng bị hí lộng như mọi người. Bằng không, qua chuyện này, ai ai cũng phải nghĩ là có sự mưu toan câu kết giữa lão Hoàng là kẻ hạ độc giết lão ma.

Điền Hồ có phần hoang mang :

- Nếu bảo có sư câu kết thì dễ gì lão Hoàng lại chối từ cương vị Minh Chủ ? Tại hạ chỉ e ở đây có một âm mưu to lớn hơn.

Nam Cung Phách giật mình :

-Là âm mưu gì ?

Điền Hồ thở dài :

- Tại hạ chỉ là người lần đầu tiên bon tẩu giang hồ, làm sao am hiểu hết mọi thủ đoạn quá đỗi tinh vi để có thể đoán đây là âm mưu gì ?

Nam Cung Phách hậm hực :

-Nếu là vậy, đúng như thiếu hiệp bảo, chúng ta cứ đến tận nơi thì rõ.

Nói thì nói vậy nhưng khi cả ba người men theo dòng suối chảy để đến một thạch động thật to rộng thì không ai bảo ai, tất cả đều nín hơi bế khí, đến trở thành những hơi thật mạnh cũng không dám.

Bởi trước mắt họ, nằm choán hết phạm vi của lòng thạch động là một đầm nước rộng với làn vân vụ mờ mờ lượn quanh ở bờ đầm bên kia là một tốp nhân vật che kín chân diện gồm mười người. Họ đang nâng cao nhiều ngọn đuốc, dùng mục quang cố nhân xuyên qua là vân vụ để chú mục vào một vật gì đó nằm khoảng giữa đầm nước.

Phát hiện sự thể, ba người phía Điền Hồ cũng căng mắt nhìn vào giữa đầm nước. Và họ chỉ thấy một vật gì có màu trắng nhạt đang lung linh nhô lên cao và cứ lắc lư theo nhịp quần đảo của làn vân vụ mờ mờ.

Nếu có thể lên tiếng và không sợ bị phát hiện, có lẽ bọn người Điền Hồ sẽ hỏi nhau, vật đó là vật gì liệu có là bảo vật như lời của nhân

vật vừa cười đã nói cho họ nghe ? Và ai trong số mười nhân vật kia mới chính là nhân vật đã hạ độc hãm hại lão ma Bạch Cốt cho một đại âm mưu nào đó như Điền Hồ nghi ngờ ?

Vì không dám lên tiếng, nhóm người Điền Hồ cam đành im lặng để dõi xem tình hình. Và thật đúng lúc cho họ nghe nhóm người bên kia đàm đạo.

Có người lên tiếng :

-Bạch Cốt Đàm ! Một danh xưng quả là phù hợp. Bất kỳ ai hễ chạm vào nước ở Bách Cốt Đàm đều phái hóa thành những bộ bạch cốt, lợi hại thật.

Người khác chép miệng :

-Nào phải lão ma Bạch Cốt U Linh cố ý lưu lai Bạch Liên Vạn Niên cho bất kỳ ai khác ngoài lão hưởng dụng? Có lẻ chính lão ma cũng không có cách nào chiếm hữu vật báu hãn thế, nên Bạch Liên Vạn Niên bây giờ vẫn còn.

Bỗng có người kêu :

-Có rồi !

Những nhân vật còn lại đều quay đầu nhìn người vừa kêu :

-Có cách ư ? Thế nào ?

Người được hỏi liền nhún vai :

- Đành là có nhưng còn phải hỏi lại, xem Nhị Lệnh Chủ có đủ đảm lược thực hiện không ?

Một nhân vật khác chợt gật gù :

- Bản nhân hiểu rồi. Có phải Tam Lệnh Chủ định nhờ khinh công tuyệt thế Nhất Vỹ Độ Giang của Nhị Lệnh Chủ ?

Lập tức có người lên tiếng phản bác :

- Có muốn dùng tuyệt thế khinh công đó cũng vô ích. Vì dù sao vẫn phải chạm chân và nước, ít nhất là vài ba lần. Và chỉ cần chạm một lần là đã đủ hóa cốt, vẫn không thể lấy được Vạn Niên Bạch Liên.

Nhân vật đã đề xuất chủ ý này liền phì cười:

- Vậy nếu không chạm chân vào nước, thay vào đó là chạm vào gỗ thì sao ? Bản nhân đã nêu chủ ý tất có sẳn biện pháp. Hãy nhìn

đây.

Và nhân vật đó đưa cao một tấm gỗ không hiểu đã mang theo hay tìm thấy từ lúc nào. Sau đó, chỉ cần khẽ vận lực và chấn vào tấm gỗ, trên tay nhân vật nọ lúc này đã có ít nhất nằm sáu phần gỗ nhỏ đã bị vỡ vụn từ tấm gỗ ban đầu.

Những nhân vật kia gật gù :
- Không sai. Gỗ thường nổi trên mặt nước. Chỉ cần Nhị Lệnh Chủ dám mạo hiểm thì những phiến gỗ này se được tuần tự ném ra, đủ cho Nhị Lệnh Chủ đặt chân lúc đi cũng như lúc quay về. Thế nào ?

Được hỏi, nhân vật Nhị Lệnh Chủ gật đầu:
-Đã có cách khả thi, được, bản nhân sẽ thực hiện. Tuy nhiên ...

Liền có một tràng cười vang lên từ một trong những nhân vật đứng chung nhóm :
-Nhị Lệnh Chủ yên tâm. Chẳng phải chúng ta đã có minh ước quá rõ rồi sao? Chỉ cần lập đại công, cương vị Đại Lệnh Chủ sẽ thuộc về Nhị Lệnh Chủ. Và mọi chủ ý của Nhị Lệnh Chủ lúc đó ắt sẽ được toàn thể Võ Lâm Tam Đầu Lệnh tuân thủ.

Mọi người còn lại hướng ửng :
- So về bản lảnh và uy danh thì cả Tam Vị Lệnh Chủ đều như nhau. Bất kỳ ai làm Đại Lệnh Chủ cũng được toàn thể Võ Lâm Tam Đầu Lĩnh tuân thủ. Và kết quả vẫn là vì giang hồ, quyết đối đầu với Thủy Phương Cung đang manh nha gây loạn giang hồ.

Nhân vật Nhị Lệnh Chu liền gật đầu :
- Phiền Tam Lệnh Chủ ném trước một phiến gỗ.

Nhân vật Tam Lệnh Chủ lập tức ném ra một phiến gỗ với thủ pháp linh diệu và làm cho phiến gỗ rơi nhẹ nhàng trên mặt nước, tạo khoảng cách với bờ đầm là ba trượng hơn.

Vù...

Cũng lúc này, nhân vật Nhị Lệnh chủ quạt tay, làm cho thân hình bay bắn theo phiến gỗ.

Vụt...

Tuy nhiên thay vì đặt nhón chân lên phiến gỗ đang vừa vặn chạm vào mặt nước thì nhân vật Nhị Lệnh Chủ lại quạt tay, giữ hai ống tay áo phần phật để bất ngờ lăng không đảo người quay ngược lại bờ đầm.

Thấy vậy, những kẻ còn lại kêu :
-Tại sao phải quay lại ?

Nhân vật Nhị Lệnh Chủ thở hắt ra một hơi thật dài, đoạn đưa tay chỉ vào phiến gỗ:
- Moi người cứ nhìn thì biết !

Bọn Điền Hồ cố nhìn nhưng không thể thấy, đành hài lòng với những gì đang nghe. Và ở bờ đầm bên kia liền vang lên nhiều tiếng xuýt xoa :
-Bạch Cất Đàm quả lợi hại phi thường !
-Đến gỗ cũng bị độc thủy ở Bạch Cốt Đàm hủy nát ?
- Xem ra vậy là vô kế khả thi để chiếm hữu Bạch Liên Vạn Niên ?

Thảo nào báu vật cho đến tận lúc này vẫn còn, cho dù lão ma Bạch Cốt U Linh đã chiếm ngụ nơi này gần hai mươi năm !

Nhân vật Đại Lệnh Chủ liền xua tay :
-Vậy thì chỉ còn một cách duy nhất, phá hủy báu vật.

Nhóm người nọ không còn ai dám nói gì, đành lẳng lặng nhặt mỗi người một vài hồ đựng nước và cứ thế rút hết nước trong hồ vào đầm nước Bạch Cốt Đàm.

Sau đó, họ tuần tự ném hết những ngọn đuốc đang phừng phừng cháy vào đầm nước, chỉ chừa lại mỗi một ngon đuốc duy nhất để tiện dụng về sau.

Tuy nhiên, dù đã ném những ngọn đuốc vào mặt đầm nhưng vì không có chuyện gì xảy ra nên có người kêu hành những tiếng kinh ngạc.

Dùng Hỏa công để phá hủy Bạch Liên Vạn Niên cũng không được.

Không lẽ độc thủy ở Bạch Cốt Đàm cũng có công năng khắc chế bao hỏa dược chúng ta vừa trút xuống?

Nhân vật Đại Lệnh Chủ bỗng gắt :
- Bằng mọi giá vẫn phải hủy bỏ báu vật. Hãy nhặt mọi vật có thể nhặt, ném vào Bạch Liên Vạn Niên. Quanh bờ đầm có nhiều đá vụn, họ đã nhặt và đã ném nhưng kết quả vẫn là vô ích. Đến nỗi có người thở dài :
-Bạch Liên Van Niên vừa ở khoảng cách xa vừa cứ lung lay đưa qua đưa lại, muốn ném trúng thật không phải dễ.

Nhân vật Đại Lệnh Chủ quả là người có nhiều cơ trí. Y lại phất tay ra lệnh :
- Tất cả, lui !

Bên kia nếu mười nhân vật nọ từ từ lui, thì bên này Điền Hồ và Nam Cung Phách cũng rúng động. Cả hai bảo nhau :
-Chúng ta cùng lui mau .

Đúng vậy, họ nhất định se dùng hỏa dược phá hủy nguyên khu vực này. Chúng ta chậm chân ắt sẻ bị chôn sống !

Nhưng cả ba chưa kịp lui xa, thì..

Ầm... ầm.. . ầm...

Như lâm cơn địa chấn, quanh chỗ bọn Điền Hồ đứng đều chao đảo và làm cho nhiều loạn thạch rơi bắn tứ tung.

Rào... rào...

Hết tập 1

Bạch Cốt U Linh

Quyển 2 - Chương 6
BẠCH LIÊN VẠN NIÊN

Điền Hồ thiếu hiệp ?

- Nam Cung Chưởng môn ?

- Tại hạ đây ! Nhị vị Chưởng môn vẫn bình yên chứ ?

Nơi tại hạ đang đứng có địa thế khá rộng nhị vị có thể theo hướng phát âm và từ từ tiến đến.

Chúng ta cần hiệp lực nhau để tìm lối thoát. Người đầu tiên lên tiếng là Nam Cung Phách.

Và khi nghe Nam Cung Phách gọi Điền Hồ, Đoàn Mộc Huyền vì nhận ra thanh âm của Nam Cung Phách nên mới lên tiếng tiếp theo sau.

Và khi nghe Điền Hồ phát thoại, hai người kia vừa thở phào vừa nêu nhận định của mỗi người, thay vì đến ngay chỗ Điền Hồ như được ám thị.

Nam Cung Phách bảo :

-Sức công phá của hoả dược tuy không đủ mạnh để phá hủy toàn bộ thạch động nhưng dù sao loạn thạch cũng rơi nhiều.

Cần phải nhìn rỏ địa hình trước khi có ai trong chúng ta muốn tháo thứ di chuyển.

Đoàn Mộc Chưởng môn chẳng hay có đem theo hỏa tập không ?

Đoàn Mộc Huyền lên tiếng :

- Chỉ đáng ngại là nếu loạn thạch rơi nhiều xuống Bạch Cốt Đàm, làm độc thủy là điều có thể xảy đến.

Chỉ tiếc không ai trong chúng ta lường trước chuyện này để mang theo hỏa tập. Làm sao bấy giờ ?

Điền Hồ thở dài :

-Nếu nhi vị ngại di chuyển cũng không sao. Chỉ cần mỗi người tự ghi nhớ kỹ vị trí của mình, sau đó bắt đầu mò mẫm tìm quanh.

Hành động như thế dù không may mắn phát hiện lối thoát thì cũng không đến nỗi bị lạc phương vị. Chúng ta nên tìm càng nhanh càng tốt.

Bằng không, càng lưu lại lâu chúng ta càng thêm nguy hiểm nhất là bị kiệt lực vì không thể nào tìm thấy vật thực hoặc nước uống ở đây.

Nam Cung Phách vụt kêu :

-Tiếng nước suối chảy khi nãy ? Mọi người đừng lên tiếng nữa, hãy cố lắng nghe và tìm xem, ai là người đang ở gần nguồn nước nhất?

Đó là thứ chúng ta cần nhất nếu chẳng nay phải lưu lai đây thời gian lâu. Bắt đầu đi.

Sau một khoảng thời gian im hơn lặng tiếng đủ lâu, chính Nam Cung Phách là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng :

- Không lẽ hậu quả của sự tàn phá cũng hủy hoại luôn nguồn nước ?

Vẫn bị bóng đêm đen vây phủ ngập tràn, có tiếng Đoàn Mộc Huyền chép miệng :

-Vậy là đành phải thực hiện theo lời Điền Hồ thiếu hiệp thôi, nếu không muốn nơi này biến thành nơi táng thân của ba người chúng ta.

Và mọi người bắt đầu tìm quanh, mò mẫm mà tìm, gây thành những tiếng động lạo xạo như tiếng của loài gậm nhấm đang háo húc nhai những món ăn hạp khẩu.

Bóng đêm vẫn cứ ngự trị. Và không có lấy một tia sáng nhỏ nào từ tên ngoài vô tình chiếu lọt vào để gọi là tạo chút hi vọng cho những kẻ tình cờ lâm cảnh bị sanh cầm.

Những tiếng động lạo xạo vẫn vang lên, lúc gần thật gần và có lúc xa thật xa nhưng thủy chung vẫn không có tiếng ai reo lên cho biết là đã tìm thấy sinh lộ.

Và điều dĩ nhiên sau đó phải có là những tiếng động lạo xạo ít dần rồi ngừng hẳn, tạo cơ hội cho Điền Hồ lên tiếng :

- Không ai phát hiện được gì sao ?

Đáp lại câu hỏi của Điền Hồ chỉ là hai loạt thở dài thườn thượt. Điền Hồ bật cười :

- Cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng lắm đâu. Nhị vị sao không nhận cơ hội này, lúc sinh lực hầu như vẫn còn nguyên vẹn, lo tọa công điều tức chân nguyên ?

Hãy tích tụ sẵn chân lực để đến lúc cần chúng ta sẽ cùng nhau hợp lực công phá vào một vị trí duy nhất. Có tận nhân lực mới tri thiên

mệnh, đúng không ?

Lời nói của Điều Hồ lập tức làm cho hai nhân vật nọ cùng phấn khích, quả thật họ nào phải đã lâm vào tình thế tuyệt vọng.
Do đó tất cả cùng lo tọa công.

Vậy là giữa đêm đen, nếu lúc nãy chỉ vang lên nhiều tiếng lạo xạo thì lúc này được thay bằng những nhập hô hấp thổ nạp đều đều xuất hiện.

Không ngắn như thời gian dành cho việc kiếm tìm sinh lộ, thời gian để mọi người tọa công là lâu hơn.
Nhất là hai người trong họ đều có trọng trách, là Chưởng môn nhân một đạo phái.
Người là Chưởng môn nhân môn phái Côn Luân, người thì là Không Động phái Nhất Môn chi chủ.
Tâm pháp nội công của họ tuy khác nhưng để xứng với hai chữ Đại phái, mà Võ lâm Trung Nguyên hiện chỉ có Thất Đại phái mà thôi, dĩ nhiên nội công tâm pháp của họ là
thượng thừa.
Khiến thời gian họ tọa công phải lâu hơn những nhân vật Võ lâm bình thường khác, đây cũng là thước đo mức độ nông sâu của tu vi nội lực từng người.

Và khi Nam Cung Phách Xả Công đã nghe tiếng thì thào của Đoàn Mộc Huyền nhẹ nhàng đưa đến :
- Hỗn Nguyên Công của Không Động phái, Nam Cung Chưởng môn đã đạt đến chín phần hỏa hầu ?

Nam Cung Phách liền tỏ ra khiêm tốn - Nếu không nhờ tiên sư đôn đốc thúc giục, vị tất tai hạ đạt thành quả như ngày hôm nay.
Thế Quy Tức Đại Pháp của quý phái, Đoàn Mộc Chưởng môn luyện được bao như thành ?

Đoàn Mộc Huyền chưa đáp thì nghe Điền Hổ lên tiếng đáp hộ :
- Đoàn Mộc Chưởng môn cũng đạt chín thành, nào phải ít.
Xem ra nhị phái Côn Luân Không Động nào phải ngẫu nhiên được xếp ngang hàng với ngũ phái còn lại để gọi là Thất Đại Phái !

Đoàn Mộc Huyền khih ngạc :

-Sao Điền Hồ thiếu hợp đoán biết chính xác mức thành tựu của Đoàn Mộc Huyền ta ?

Phần Nam Cung Phách thì kinh ngạc theo chiều hướng khác :
- Thanh âm của thiếu hiệp lúc này đã vang lên trung khí hùng hậu. Không lẻ nội thương của thiếu hiệp đã bình phục ?

Điền Hồ thừa nhận :
-Khi quyết định chọn loại công phu nghịch thường để luyện, tại hạ đã vì nhiều điều lợi mà bất chấp hậu quả.
Đó là ngoài việc tự điều trị thương thế một cách dễ dàng tại hạ còn có thế tự minh bạch để đoán biết công phu tu vi của người khác hiện có mức độ nông sâu ra sao?
Và cứ qua nhịp hô hấp lúc này của Nam Cung Chưởng môn, tại hạ có thể đoán mà không sợ lầm, rằng Đoàn Mộc Chưởng môn đã bắt đâu luyện Quy Tức Đại Pháp từ rất
lâu, chí ít phải gần ba mươi năm.

Đoàn Mộc Huyền thán phục :
- Lơi hại thật. Không sai. Ta đã bắt đầu luyện từ khi mới lên năm. Vị chi đã hai mươi bấy năm có lẽ.

Nam Cung Phách tỏ ra bất phục :
-Dựa theo niên kỷ và mức độ nông sâu của chưởng kình, việc đoán như thiếu hiệp Nam Cung Phách mỗ cũng có thể đoán. Trừ phi thiếu hiệp nói được chính xác mức độ
công phu tu vị của mỗ, lúc đó mỗ mới tâm phục khẩu phục.

Điền Hồ phì cười :
- Tuy tại hạ không thể giải thích rõ những điều gì đã xảy ra cho Chưởng môn nhưng nói về mức độ công phu thì Chưởng môn có sự công phu tu vi vượt ngoài niên kỷ.

Nam Cung phách gặng hỏi :
- Vượt bhao nhiêu ? Trội hơn so với Đoàn Mộc Chưởng môn.

Nam Cung Phách càng hỏi dồn :
- Nói thế mỗ không phục. Trừ phi phải nói là trội hơn bao nhiêu.

Điền Hồ dằn giọng :

- Nếu tại hạ nói rõ, liệu Chưởng môn có ý nghi ngờ, cho tại ha bấy lâu nay cố tình dò xét Chưởng môn không ?

Nam Cung Phách bật cười :
-Thiếu hiệp không phải lo về điều đó. Vì mỗ nghĩ dù có ai cố tình dò xét cũng không thể đoán biết nguyên nhân khiến mỗ có mức thành tựu như lúc này.
Thiếu hiệp cứ nói đi.

Điền Hồ dằn giọng một lần nữa :
- Vị chi Nam cung Chưởng môn đang có đến bốn mươi năm công phu tu vi.

Nam Cung Phách thất kinh, chỉ kêu được một tiếng :
-Úy !

Nhưng thất kinh nhất vẫn là người thứ ba vô tình được nghe. Và Đoàn Mộc Huyền hỏi với vẻ e dè :
-Đúng sai thế nào, Nam Cung Chưởng môn ?

Không nghe Nam Cung Phách đáp, Điền Hồ đành lên tiếng :
- Lúc gia sư Đoàn Quan Sơn lên tiếng suy cử do Hoàng làm Minh Chủ, thái độ của Nam Cung Chưởng môn là rất khôn ngoan. Không phản bác thẳng thừng như Tư Mã
Thông , cũng không tán đồng một cách nhanh nhảu như những phái khác, khiến mọi người không ai nghĩ người như Nam Cung Chưởng môn lại đạt mức công phu tu vi ngang bằng
Chưởng môn nhân nhị đại phái Võ Đang và Thiếu Lâm. Đến tại hạ cũng nghĩ vậy, nếu không nhờ vừa rồi tình cờ lắng nghe tiếng thổ nạp, chứng tỏ mức thành tựu hoàn toàn khác
của Nam Cung Chưởng môn.

Đến lúc này mới nghe tiếng Nam Cung Phách lầu bầu :
- Đoán biết được mức độ tu vi của Nam Cung mỗ, trừ phi thiếu hiệp hiện có mức thành tựu cao hơn. Và đó là điều mỗ chẳng muốn tin chút nào.

Đoàn Mộc Huyền kinh hãi :
-Nghĩa là Nam Cũng Chưởng môn thật sự có công phu tu vi như Điền Hồ thiếu hiệp đoán ?

Nam Cung Phách thở dài :

- Đoàn Mộc Chưởng môn đừng lấy làm lạ, nếu biết rằng trước lúc lâm chung, gia sư có trút truyền cho tại hạ gần hai mươi năm công phu chân lực.

Chỉ như thế, người chưa đến tam tuần là tại hạ mới có xấp xỉ bốn mươi năm công phu tu vi.

Hà... điều này bấy lâu nay tại hạ vẫn giữ kín vì ngại các phái khác đố kỵ, sẽ bất lợi cho tại hạ.

Đoạn Nam Cung Phách đổi giọng, gặng hỏi Điền Hồ :

- Còn thiếu hiệp, sao và chưa nói gì về bản thân ?

Đoàn Mộc Huyền cũng nôn nóng muốn biết:

-Phải đó. Chúng ta đã là người đồng hội đồng thuyền, và cũng có thể là đồng táng thân ở đây, sẽ bất công nếu thiếu hiệp không chịu nói gì về bản thân?

Điền Hồ phì cười :

-Tại hạ chỉ thố lộ, nếu nhị vị ưng chịu tại hạ một điều kiện.

Cả hai cùng đáp ứng :

-Điều kiện gì? Nói nghe xem.

Điền Hồ bảo :

-Hãy cùng tại hạ kết giao, thề đồng sanh đồng tử.

Đoàn Mộc Huyền bật kêu :

-Có cần phải nghiêm trọng thế không ?

Nam Cung Phách thì trầm giọng :

-Đủ thấu hiểu nội tình Điền thiếu hiệp sắp tiết lộ là rất nghiêm trọng phải thế không ?

Điền Hồ đáp :

- Phải nói là rất nghiêm trọng mới đúng. Vì mỗi một lời tại hạ nói ra hoặc từng hành vi tại hạ làm, chỉ cần một sát na lầm lẫn là sẽ dẫn đến hậu quả khó lường.

Và bằng chứng là đá có ít nhất năm sinh mạng đã vô tình bị thảm tử vì mỗi một hành vi quá khinh suất của tại hạ. Nếu nhi vị không chấp

thuận thì cũng không sao.
Vì nhị vị sẽ tránh được nhiều những mối họa sất thân. Còn ngược lại, nếu nhị vi thuận tình, tại hạ se hết sức cảm kích vì đột nhiên có thêm một tỷ tỷ và một vị ca ca, nghĩa là càng
thêm người gánh đỡ trọng trách tại hạ đang mang.

Đoàn Mọc Huyền nghi ngai :
- Thiếu hiệp muốn nói đó là những cái chết của Tư Mã Thông và Thanh Thành phái bốn mạng?

Điền Hồ chợt nhẹ giọng :
- Chính là họ .

Nam Cung Phách thì nghi ngờ :
-Trọng trách gì thiếu hiệp đang mang ?

Điền Hồ bật cười :
- Nam Cung Chưởng môn hỏi là không nghĩ, tại hạ đáp được sao, khi Chưởng môn chưa đáp ứng đề xuất của tại hạ ?

Hít vào một hơi thật sâu, Nam Cung Phách chợt bảo :
- Ta chỉ thuận tình nếu thiếu hiệp đoan quyết những gì sắp hành động đều không đi ngược lại đạo nghĩa.

Điền Hồ trầm giọng đề quyết :
- Tại hạ vẫn là người Thanh Thành phái và chủ trương tôn chỉ của phái Thanh Thành như chưa bao giờ đi ngược lại đạo nghĩa võ lâm.

Nam Cung Phách bỗng cao giọng :
- Đoàn Mộc Chưởng môn nghĩ sao ?

Đoan Mộc Huyền cười khanh khách :
-Nếu đột nhiên ta được làm tỷ tỷ của một Nam Cung Phách thân hoài tuyệt học, giả như không thể thoát ly chốn này và phải sanh cầm vĩnh viễn ở đây ta vẫn hài lòng.
Huống chi ta còn có một Tam đệ đầy tâm cơ và bản lãnh , ta chờ gì nữa mà không tán thành. Ha... ha...

Điền Hồ cũng hít một hơi thật sâu :
-Còn Nam Cung Chưởng môn, liệu có cho phép đệ gọi là Nhị ca?

Nam Cung Phách cười hào sảng :

- Đoàn Mộc Đại tỷ đã không khước từ thì có sao Nam Cung Phách ta vốn là nam nhi đại trượng phu lại nhát đảm khước từ trọng trách ?

Tam đệ muốn chúng ta bái lễ kết giao như thế nào đây ? Vì đâu thể thiếu nghi lễ cần thiết ? Ha... ha...

- Điền Hồ chở Nam Cung Phách dứt tiếng cười mũi nghiêm giọng bảo :

-Chúng ta đều là Quần tử chi giao, một lời nói ra tựa nhất ngôn cữu đỉnh. Không cần nghi tiết trọng hậu, chi cần dùng tâm thật đối đãi nhau vẫn hơn bội phần so với người
chỉ quen thói môi miệng đãi bôi. Đã là vậy, tiểu đệ Điền Hổ xin được kính cẩn gọi nhi vị là Đại tỷ và Nhị ca.

Lời lẽ chân thành của Điền Hồ làm cho Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền cùng xúc động. Họ gọi :

- Tam đệ ! Ta thật sung sướng khi được Tam đệ gọi bằng Nhị ca.

- Đại tỷ cũng vậy. Xem ra có được hai vị đệ đệ cùng lúc chính là phúc phận ngoài ý nghĩ của Đại tỷ.

Và cả hai càng thêm kinh ngạc khi nghe giữa đêm đen, từ phía Điền Hồ bỗng phát lên những thanh âm khó ngờ, kèm theo đó là câu nói không kém phần dửng dưng của
chính Điều Hồ thốt ra :

- Có thêm Nhị ca và Đại tỷ mới chính là phúc phận của tiểu đệ. Và để tỏ tấc lòng thành tiểu đệ có quà này xin dành cho Nhị ca và Đại tỷ, mỗi người một nửa.

Điều đáng nói ở đây là thanh âm của Điền Hồ vang lên càng lúc càng gần. Để khi nói hết câu. Nam Cung Phách chợt nhận biết Điền Hồ đang đứng ngay bên cạnh và trao một
mẩu vật mềm mềm vào tay Nam Cung Phách.

Y kinh ngạc :

-Tam đệ có thể tỏ tường nhìn rõ trong bóng đêm?

Vừa đáp, Điền Hồ vừa di chuyển dần sang phía Đoàn Mộc Huyền :

-Nhìn gần trong một trượng thì rõ.

Vì Nhị ca biết không, tiểu đệ hiện có đến một giáp tý chân lực, đương nhiên cao minh hơn Nhị ca và Đại tỷ lúc này.

Cũng nhận một mẩu vật mềm mềm như Nam Cung Phách, Đoàn Mộc Huyền hoang mang :
-Tam đệ vừa giao cho Ta và Nhị đệ vật gì ?

Điền Hồ phì cười :
- Mỗi người chỉ có phân nửa đóa Bạch Liên Vạn Niên mà thôi. Nếu Đại tỷ và Nhị ca không chê, chao ôi, chỉ nửa canh giờ là cùng Đại tỷ và Nhị ca sẽ có mức công phu tu vi
cao minh hơn tiểu đệ. Sẽ xứng đáng là Đại tỷ và Nhị ca của Điền Hồ này.

Đoàn Mộc Huyền ngỡ ngàng :
-Tam đệ nhặt được Bạch Liên Vạn Niên thật sao ? Nhưng sao Tam đệ trao cả cho Ta và Nhị đệ ?

Điền Hồ bảo :
- Tiểu đệ không thể dùng dược vật, dù là loại hãn thế như thế nào cung vậy. Hay Đại tỷ nghi tiểu đệ có ý gì khác ?

Nam Cung Phách lớn tiếng bảo :
-Ta chỉ nhận nếu Tam đệ chịu khó giải thích rõ hơn nguyên nhân khiến Tam đệ không thể dùng dù là Bách Liên vạn Niên.

Điền Hồ thở dài :
- Thế Nhi ca có biết việc lợi nhất của công phu tiểu đệ đang luyện là thế nào không? Là một năm khổ luyện của Tiểu đệ bằng mười năm của những người như Nhị ca.

Cả hai cùng kêu bằng giọng thất kinh.
- Thật như thế sao ?

Điền Hồ giải thích tiếp :
-Cũng như Đại tỷ, từ thuở lên năm tiểu đệ đả được gia mẫu chỉ điểm công phu. Năm lên chín, gia mẫu qua đời tiểu đệ buồn nản đã để gián đoạn.
Một năm sau tiểu đệ được gia sư Đoàn Quan Sơn thu nhận và đưa

về Thanh Thành cưu mang.
Sau hơn một năm khổ luyện công phu Thanh Thành, tiểu đệ cảm thấy dù có luyện đến hết đời vẫn không đủ bản lãnh báo phục gia thù, nên quyết định luyện qua công phu
nghịch thường do gia mẫu lúc sinh thời tình cờ tìm thấy. Và nghiễm nhiên mỗi năm công phu của tiểu đệ càng tăng tiến vượt bậc, bù cho việc không thể dùng dược vật
khiến chân khi phát sinh nghịch hành. Tất cả chi có vậy.

Đoàn Mộc Huyền chợt chùng giọng xuống, thật sự lo cho Điền Hồ :
- Lai lịch của Tam đệ là thế nào ? Kẻ thù là ai ?

Điền Hồ bảo :
- Sẽ không thiếu thời gian cho Đại tỷ hỏi nhưng không phải lúc này. Hãy mau dùng dược vật để tiếp trợ chân nguyên.
Chờ khi thoát nạn, tiểu đệ sẽ nguyện ý giãi bày.

Nam Cung Phách tán đồng :
- Lời Tam đệ quả không sai. Hãy nghĩ đến chuyện thoát thân trước đã.

Do đóa Bạch Liền gồm nhiều hạt. cũng như bao đóa sen thường, nên Đoàn Mộc Huyền sau khi tách ra vụt đề xuất :
- Đây là loạt dược vật hãn thế, không thể tự ý muốn dùng bao nhiêu thì dùng.
Theo ta, lần đầu chỉ cần một Hạt là đủ. Năm Hạt còn lại thì cứ tạm cất đó, chờ đến khi hữu sự mới dùng.

Nam Cung Phách tán thành :
-Đại tỷ được sáu hạt, phần đệ chỉ có năm. Sao Đại tỷ không dùng luôn hai hạt để mỗi người chúng ta còn lại bốn cho ngang bằng?

Cũng như Thiên Niên Tuyết Liên Tử chỉ xuất hiện ở vùng có tuyết quanh năm và kéo dài mãi từ nghìn năm này đến nghìn năm khác, công năng diệu dụng của một
hạt Bạch Liên Vạn Niên cũng làm cho công phu tu vi của người dùng tăng lên mười năm.
Và điều đó là có thật khi Điền Hồ nghe Nam Cung Phách, cũng như Đoàn Mộc Huyên cùng kêu :
- Thật đúng là linh dược hản thế, mục lực của ta qua có tinh tường

hơn.

- Ta cũng vậy. Và ta đã dùng nhiều hơn Nhị đệ một hạt.

Điền Hồ cả mừng :
-Được như thế càng tốt, chúng ta có thể thoát rồi.

Nam Cung Phách hỏi :
- Bằng cách nào, Tam đệ ?

Điền Hồ đưa tay chỉ lên trên :
- Loạn thạch chủ yếu là từ trên rơi xuống, ắt sẻ có một chỗ thật xung yếu, để khi chúng ta liệu cách làm cho lay động sẽ tạo chỗ thoát cho chúng ta.

Đoàn Mộc Huyền nghi ngại :
- Ý Tam đệ là muốn làm cho cả trần động đổ ụp xuống? Thế không ngại loạn thạch đè cả lên chúng ta sao ?

Nam Cung Phách trầm ngâm :
- Dù là mạo hiểm nhưng đây quả là cách duy nhất tìm sinh lộ trong tuyệt lộ.

Chỉ cần định trước chỗ ẩn nấp...

Điền Hồ cướp lời :
- Tìm chỗ ẩn trong khi loạn Thạch rơi vẫn không tốt bằng dùng khinh thân pháp lao xuyên qua loạn thạch, để thoát ngay ra ngoài nếu bất ngờ phát hiện kẻ hở đủ qua lọt.
Chính vì muốn dùng cách này nên lúc nãy tiểu đệ mới hối thúc Đại tỷ và Nhị ca mau dùng Bạch Liên Vạn niên để tăng thêm nội lực.
Chỉ trừ khi nhị vị chưa đủ tự tin vào bản thân thì chúng ta mới nghĩ cách khác.

Đoàn Mộc Huyền hồ nghi :
- Vậy là chuyện hợp lực cùng Tam đệ để công phu thạch thất sẽ không cần đến ?

Điền Hồ cười nhẹ :
- Đương nhiên không cần. Chính tiểu đệ sẻ tự ra tay công phá. Đại tỷ và Nhị ca cứ chuẩn bị sẵn, nhất là phải mạo hiểm khi đến lúc thật sự cần mạo hiểm.
Riêng tiểu đệ ắt biết tự lo thân. Thế nào ?

Cả hai cùng gật đầu :
-Phần hung hiểm nhất đã có Tam đệ tự gánh vác, phần còn lại nếu bọn ta không dám thực hiện thì sao xứng là Đạt tỷ và Nhị ca của Tam đệ.

Điền Hồ gật đầu :
- Trước hết mọi người này giúp tiểu tìm chỗ xung yếu. Và nhớ, một khi đã khi thân lao lên thì lúc hạ thân nhớ tìm đầu những tảng đá mà đặt chân.
Đừng quên quanh đây vẫn còn là phạm vi của Bạch Cốt Đầm, chớ để chạm phải Độc Thủy !

Vút...

Vừa dứt lời toàn thân Điền Hồ liền bay bắn lên không trung như cánh Hạc Xung Thiên. Thấy vậy Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền cũng nhấc bổng người lao lên.

Lúc lên đến trần động, dù tìm thấy có chỗ bám tay hay không, cả ba cứ luân phiên vỗ tay loạn xạ vào mọi bề mặt của trần đá.
Họ định dựa vào thanh âm vang lên từ tiếng vỗ để tìm chỗ xung yếu như Điền Hồ căn dặn.

Bộp. Bộp. Bộp... .

Sau nhiều lần lao lên hạ xuống và hạ sao cho chân không chạm nhầm vào độc thủy, có một lần Đoạn Mộc Huyền vỗ tay vào chỗ đã phát lên thanh âm trong thanh.

Nam Cung Phách hớn hở :
- Quả nhiên vẫn có chỗ xung yếu.

Họ hạ thân xuống đầu những tảng đá và nghe Điền Hồ dặn :
Đã đến lúc rồi đây. Đại tỷ và Nhị ca nên ghi nhớ, hễ thoát được cứ

thoát và hãy dựa vào năng lực bản thân.

Đừng lo cho tiểu đệ, cũng chớ vội lo cho ai khác ngoài bản thân. Vì chỉ cần một sát na phân thần vì lo nghĩ là hậu quả sẽ khó lường.

Nam Cung Phách gật đầu :
-Người đáng lo chính là Tam đệ. Hãy cẫn trọng.

Đoàn Mộc Huyền chợt hít vào một hơi thật dài :
- Chỉ một lần này thôi, ta chấp nhận cho Tam đệ mạo hiểm. Còn từ lần sau trở đi hãy nhớ, chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết, quyết không để hiện trạng này trái diễn.

Điền Hổ thật sự cảm kích và cố che đậy bằng cách cười vang :
-Đại tỷ chỉ quá lo mà thôi. Được rồi, từ lần sau trở đi tiểu đệ xin tuân lời Đại tỷ. Còn bây giờ. Ha . ha... tiểu đệ bắt đầu đây.
Cẫn trọng đấy . Ha ... ha...

Vẫn cười. Điền Hồ lao vút lên cao với tư thế bất phàm và vỗ thẳng vào vi trí xung yếu đã phát hiện một chưởng cũng có uy lực bất phàm.

Ầm...

Chỗ xung yếu vở tung, cho ánh sáng từ ngoài lọt vào, kèm theo nhiều thật nhiều những loạn thạch rơi tung tóe.

Vừa thấy ánh sáng, nhớ lời Điền Hồ dặn, Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền lập tức tung người lao lên.

Vút... vút...

Họ nương theo loạn thạch, đảo người qua lại liên tục và tay chân thì khẩn trương xô đẩy vào số loạn thạch vô tình hay bắn đến gần họ.

Bung...

Vù ... ầm ...

Rào... Rào ...

Và họ lao thật ra ngoài, kinh hãi nhìn những triền núi bao bọc cũng vì bị chấn động nên đang lăn ào ào xuống nhiều thật nhiều những khối đá to như những quả núi nhỏ.

Ào... ào...

Để tự lo thân, họ lại vận dụng tột đỉnh khinh công, lao vun vút qua từng kẽ hở mà họ kịp phát hiện, để chạy mãi lên cao.
Chỉ khi đến chỗ thật sự an toàn, họ nhìn quanh và biết rằng cả ba người bọn họ đều thất lạc nhau, không ai nhìn thấy ai.

Nam Cung Phách hết ngơ ngác lại thẫn thờ vì đã chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng của Điền Hồ hoặc Đoàn Mộc Huyền xuất hiện.

Màn đêm buông xuống dần...

Bạch Cốt U Linh

Q2 - CHƯƠNG THỨ BẢY
THÙ NHÂN ĐỐI MẶT

Ngươi là Nam Cung Phách ?

- Câu hỏi phát lên quá đột ngột khiến người đang nhiều lo lắng như Nam Cung Phách lúc quay người về hướng vừa phát ra câu hỏi cũng phải ngỡ ngàng và nói không thành lời :

-Ta... Các hạ là...

Nhưng khi mục quang đã nhận ra diện mạo có phần sậm màu của đối phương, sậm đến nỗi gần như là hòa nhập với màu vừa ập xuống, nỗi kinh hoảng liền đến, Nam Cung Phách :

- Tử Y Sứ giả ?

Bóng đen đứng đối diện Nam Cung Phách bật cười :

- Thật không bỏ công gần hai ngày chờ đợi. Nhưng sao chỉ cố một mình ngươi ?

Hay đồng bọn ngươi đà bị chôn vùi dưới đống loạn thạch kia ? Nếu là vậy, giờ chết của ngươi đã điểm rồi. Ha... ha ...

Phải chăng đó là sự thật, là điều đã xảy ra cho Đoàn Mộc Huyền và Điền Hồ ?

Nam Cung Phách rúng động nhưng cố kềm nén. Và bản lảnh cùng khí phách của một nhân vật Nhất môn chi chủ đã xuất hiện ở lại trong người Nam Cung Phách.

Y đảo mắt thành vòng, sau đó vờ hốt hoảng :

- Các hạ muốn lấy mạng Nam Cung Phách ta ? Vậy có thể cho ta biết là vì nguyên nhân nào không ?

Bóng đen Tử Y Nhân liền chờn vờn tiến lai gần Nam Cung Phách :

-Có cho ngươi biết cung không hại gì. Vì kẻ sẽ chắc chắn biến thành một thây ma như ngươi dù có muốn nhắc lại những gì ta sắp nói cũng không còn cơ hội.

Đó là vì ngươi dám tỏ ý phản bác việc lão Hoàng làm Minh Chủ Võ lâám. Ngươi toại nguyện rồi chứ ? Giờ thì nạp mạng.

Vù...

Một bựng kình phong liền từ tay Tử Y Nhân xuất hiện, đổ ập lên người Nam Cung Phách.

Vội đảo người thốt lui, Nam Cung Phách động tâm kêu lên :

- Nếu là vậy, các hạ là thủ hạ của lão Hoàng?

Vút...

Thân thủ của Tử Y Nhân thật bất phàm, vừa hụt chiêu đầu liền bám sát Nam Cung Phách để xuất thủ chiêu thứ hai, cũng với uy lực không kém gì chiêu đầu :

- Lão Hoàng đâu đủ tư cách để có một thủ hạ như ta. Chớ nhiều lời, nạp mang !

Ào....

Không lui nữa, Nam Cung phách lần này hiên ngang cùng Tủ Y Nhân đối chưởng :

- Lời các hạ nói thật khó tin. Và vì không thể tin đành thất lễ vậy, Nam Cung Phách ta quyết không chịu chết. Xem chiêu !

Ầm...

- Toàn thân Tử Y Nhân chợt khựng lại và liền sau đó đòi mục quang vụt toát ra những tia sát khí kinh người :

- Hảo công phu. Thảo nào còn trẻ như ngươi, đã là Chưởng môn nhân một đại phái. Ta thật tâm hi vọng ngươi đủ năng lực để tiếp thêm một vài chiêu nữa. Hãy đở !

Ào...

Đỡ được một chiêu với kết quả mang ít nhiều lợi thế Nam Cung Phách ngạo mạn bật cười :

- Đừng nói một vài chiêu Tử Hà công phu cung không quá lợi hại như ta tưởng. Hãy xem đây ! Ha... ha...

Bung..

Nhưng kết quả lần này lại khác, người bị khựng lại chính là Nam Cung Phách, khiến bao lợi thế nên mất đi, tạo cơ hội cho bóng Tử Y Nhân ập đến như cuồng phong động nộ :

- Một chiêu nữa xem sao ?

Ào...

Vẫn chưa tin với nội lực bản thân vừa tăng tiến lại không đương đầu nổi Tự Hà công Phu, Nam Cung Phách phẩn nộ bật quát:

- Hãy xem tuyệt kỷ Không Động phái !

Bung .

Lần này Nam Cung Phách bị chấn dội và hoàn toàn rúng động khi nghe đối phương bật lên tràng cười ngạo nghễ :

- Hỗn Nguyên Phích Lịch Chướng?

Đáng tiếc, công phu này của ngươi chỉ đưa đến kết quả bất lợi cho chính ngươi mà thôi. Hãy nạp mạng đi nào. Ha . ha ..

Và Nam Cung Phách vỡ lẻ, thật đúng như Điền Hồ nói. Tử Hà công phu do đối phương càng vặn dụng thử càng tạo nhiều phản kình và chỉ gây bất lợi cho người phải đối đầu với Tử Hà công phu mà thôi.

Bắt đầu lo sợ, Nam Cung Phách đành quật bừa một chưởng, hi vọng sẽ qua chiêu này để có chút thời gian nghĩ cách đối phó :

- Vị tất đúng như các hạ nói. Đở !

Nào ngờ thời gian mà Nam Cung Phách chờ đợi là không hề có. Vì một kích đó không những đã chấn lùi Nan Cung Phách mà còn làm cho kinh mạch toàn thân chợt xáo động nhộn nhạo.

Và tình thế càng thêm hung hiểm khi đối phương do quyết lấy mạng Nam Cung Phách nên đã thần tốc lao đến thật gần.

Tiếng gầm của đối phương vang lên như tiếng sấm nổ bên tai:

-Nạp mạng !

Hồn phi phách tán, thế mới biết Tử Hà công phu quả nhiên lợi hại. Nam Cung Phách bất kể sĩ diện, lập tức quay người và bắn vọt mình tháo chạy.

Vút ....

Nhưng ....

Bung...

Bị trúng thêm một kích vào hậu tâm, dù là nhẹ nhưng vẫn làm cho cước bộ lảo đảo, Nam Cung Phách càng có cảm nhận tử kỳ đã điểm, vì thế vẫn đánh liều bỏ chạy.

Vút ...

Tử Y Nhận hùng Hồ bám theo :

-Ngươi chạy đâu cho thoát ? Đở !

Ào...

Đang đứng giữa ranh giới của cái chết và sự sống, toàn bộ chán lực của Nam Cung Phách đều dồn cả cho thuật phi thân, cứ cong người bỏ chạy, bất chấp một chưởng đang bám theo phía sau có quật trúng vào người hay không.

Vút...

Lần này Nam Cung Phách đã gặp may.Ngọn kình của đối phương dù vẫn bám sát nhưng vẫn thuỷ chung chỉ cách hậu tâm Nam Cung Phách độ một vài sát na thời gian.

Để khi ngọn kình mãn đà chỉ biến thành ngọn gió thoảng tHồi phất phơ vào chéo áo Nam Cung Phách.

Thanh âm hậm hực của Tử Y Nhân bắt đầu lèo nhèo đuổi theo sau Nam Cung Phách :

- Giỏi lắm, gã Nam Cung kia. Dù ngươi lên trời, ta cũng theo lên trời, dù ngươi chui xuống đất ta cũng độn tHổ bám theo ngươi. Đố ngươi chạy thoát. Hừ !

Mặc cho đối phương hằm hè đe dọa, Nam Cung Phách không hề nói một lời , cứ lặng lẽ lao đi. Và hi vọng sẽ chạy thoát vì không để phí chân lực qua lời phát thoại như đối phương.

Nam Cung Phách chạy mãi, chạy mãi.

- Vút...

Nhóm lên một ngọn lửa, Đoàn Mộc Huyền hi vọng ánh sáng của ngọn lửa sẽ giúp bản thân xua tan nỗi cô độc và nó cũng là dấu hiệu để nhận ra trong màn đêm, hầu cho bất kỳ ai trong hai người Nam Cung Phách và Điền Hồ, nếu nhìn thấy ắt sẽ tìm đến để hội ngộ.

Và ánh sáng quả nhiên đã là điểm thu hút cho một người tìm đến. Chỉ tiếc, khi thanh âm vang lên, Đoàn Mộc Huyền nhận ra không phải thanh âm của nam nhân.

Nữ nhân đó vừa phát thoại vừa tiến lại gần :

- Đoàn Mộc Chường môn quả có nhiều nhã hứng. Nhưng sau chỉ sướt ấm có một mình?

Đoàn Mộc Huyền nghi hoặc nhận nữ nhân mới đến :

-Thạch Yến cô nương đến từ lúc nào ? Hóa ra cô nương vẫn bình yên, không hề gặp hung hiểm như Điền Hồ đã lo sợ.

Thạch Yến tủm tỉm cười, thản nhiên ngồi xuống, đối diện với Đoàn Mộc Huyền qua đống lửa đang Hồi cháy đượm :

- Qua khẩu khí này, dường như Đoàn Mộc Chưởng môn đã gặp qua Ngũ sư đệ của tiểu nữ, là Điền Hồ ?

Tiểu nữ đến đã lâu, và thấy Đoàn Mộc Chưởng môn như mang tâm trạng đón chờ ai đó , phải chăng là chờ Điền Hồ.

Thạch Yến có phong thái quá điền nhiên, khiến Đoàn Mộc Huyền Hồ nghi :

- Cô nương thật đến đã lâu ? Cớ sao không bị ta phát hlện.

Ồ... Ta hiểu rồi, hay là cô nương cũng như Điền Hồ, đều thâm tàng bí kỹ, dù thân phận chỉ là đệ tử có phận hèn kém ở phái Thanh Thành ?

Thạch Yến bỗng chợp mắt vài lượt :

- Nói như vậy, Điền Hồ là kẻ thân hoài tuyệt học thật sao ?

Đoàn Mộc Huyền nhoẻn cười :

- Kể cũng lạ, một môn phái bé nhỏ như Thanh Thành lại vô tình biến thành nơi ngoa Hồ tàng long.

Đã có một Điền Hồ bản lãnh cao thâm vượt trên cả ta là Chưởng môn một đại phái, giờ lại thêm một Thạch yến đang chứng tỏ một cốt cách phi phàm.

Này, ta hỏi thật nha, cô nương thật sự không biết Điền Hồ là người thân hoài tuyệt học thật sao ?

Thạch Yến lại tủm tỉm cười :

- Điền Hồ vốn là người ít nói, huống chi hơn lại mang diện mạo khắc khổ suốt ngày. Tiểu nữ thật không tưởng hắn lại có bạn lảnh vượt trên Đoàn Mộc Chưởng môn.

Đoàn Mộc Huyền chợt nghiêm giọng :

- Thạch cô nương định qua ta, dò xét mức độ nông sâu của Điền Hồ ư?

Thạch Yến tròn to hai mắt :

- Sao lại bảo là dò xét? Phải nói đó là do tiểu nữ quan tâm đến hắn mà thôi.

Huống chi, chính hắn thời gian gần đây có thố lộ cho tiểu nữ biết những ẩn tình uẩn khuất của hắn. Và hắn có một kẻ thù nào hàng cực kỳ lơi hại.

Hắn là Ngũ sư đệ của tiểu nữ, một nhị sư tỷ như tiểu nữ không lẽ không có quyền quan tâm đến hắn ư?

Sắc mặt giãn ra, Đoàn Mộc Huyền thở ra nhè nhẹ :

- Ta cũng quan tâm đến hắn. Vì giữa ta và hắn vừa kết tình tỷ đệ sinh tữ chi giao.

Chỉ tiếc, ta không thể giúp gì hơn cho hắn ngoài sự quan tâm. Bởi công phu của hắn cao minh hơn ta bội phần.

Thạch Yến tò mò :

- Là tận mắt Đoàn Mộc tỷ nhìn thấy Điền Hồ phô diễn công phu thượng thừa ?

Đoàn Mộc Huyền mỉm cười :

- Cô nương không ngại khi gọi ta như thế sao ?

Thạch Yến lắc đầu :

-Tiểu nữ tuy với cao nhưng thiết nghĩ, vì cả hai ta cùng quan tâm đến Điển Hồ, hắn đã là nghĩa đệ của Đoàn Mộc tỷ thì cớ sao Đoàn Mộc tỷ lại khước từ việc có thêm một nghĩa muội?

Đoàn Mộc Huyền gật gù :

- Nói rất hay. Vậy là ta lại có thêm một hảo muội muội. Nhưng không hiểu Thạch Yến muội có biết thù nhân của Điền Hồ là ai không?

Thạch Yến gật đầu :

- Là một nhân vật hiện vẫn ẩn danh.

Chỉ biết y là kẻ có thể đã ngấm ngầm dùng độc hạ thủ lão Đại ác ma Bạch Cốt U Linh.

Và thêm một chi tiết nữa là trên người kẻ này có vết chạm một cánh Hải âu, đâu như trên đầu vai hữu.

Đoàn Mộc Huyền cau mặt :

-Chạm một cánh Hải âu ư? Thoạt nghe cứ ngỡ đó là người có liên quan đến Hải âu Quái Khách độ nào.

Thạch Yến thở dài :

- Cho tiếc Điền Ngũ đệ vẫn chưa có dịp nói rõ tính danh kẻ thù.

Và càng khó đoán kẻ đó có liên quan thế nào đến Quái Khách Hải âu.

Bởi đây là nhân vật đã xuất hiện cách đây cả trăm năm, vị tất còn truyền nhân cho đến tận bây giờ.

Đoàn Mộc Huyền cũng thở dài :

- Nhưng dẫu sao ta vẫn tin Điền Hồ rồi sẻ báo được thù. Bởi lối luyện công của Điền Hồ không như mọi người. Hắn cứ một năm là tăng lên mười năm tu vi công lực.

Thạch Yến sững sờ :

-Nghịch Thiên Hồi Chuyển thượng tâm pháp ?

Đoàn Mộc Huyền kinh ngạc :

- Thạch Yến muội cũng cho là như thế sao ?

Thách Yến vụt thở ra nhẹ nhẹ :

- Điền Hồ đã nói thế nào với Đoan Mộc tỷ ?

Đoàn Mộc Huyền bảo :

- Tuy hắn phủ nhận nhưng qua cách hắn nói ta vẫn nghĩ đó là sở học ngỡ đã thất tuyền của Hồng Y Tăng Lạt Ma Hồi Chuyển Pháp Vương.

Thach Yến tỏ ra thiếu nhẫn nại :

-Cụ thể hắn đã nói thế nào với Đoàn Mộc tỷ ?

Đoàn Mộc Huyền chưa kịp đáp thì nghe Thach Yến gay gắt :

- Sự tình rất nghiêm trong, ắt có liên quan đến sinh mênh của Điền Hồ, mong Đoàn Mộc tỷ thành khẩn cho.

Đoàn Mộc Huyền khựng người :

-Thành khẩn ? Như cách nói này không xứng hợp cho một muội muội đối với ta là tỷ tỷ.

Thạch Yến vụt đứng lên :

-Có xứng hợp hay không, vào lúc này muội đầu còn thái độ nào khác để chọn lựa ?

Muội khuyên tỷ nên nói thật cho, nếu tỷ thật sự quan tâm và lo lắng cho Điền Hồ như lời vừa nói.

Đoàn Mộc Huyền cũng đứng lên, lạnh lùng nhìn Thạch Yến ở bên kia đống lửa :

- Lời khuyên này ta không chấp nhận. Vì ta đoán rằng, Thạch Yến ngươi hoàn toàn không có thành ý hoặc thiện ý đối với ta hay đối với Điền Hồ.

Thạch Yến cười lạnh :

-Cũng có thể đúng như Đoàn Mộc Chưởng môn đoán. Vì nếu Điền Hồ quả thật có am hiểu công phu đó thì số phận hắn kể như định đoạt.

Đoàn Mộc Huyền bật cười :

- Định đoạt như thế nào ? Hay là một nhị sư tỷ như ngươi sẽ nhân tâm trở mặt, xem Điền Hồ ngũ sư đệ như kẻ thù, quyết đoạt mạng hắn ?

Xem ra giữa ta và ngươi hiện đang có những mối quan tâm hoàn toàn trái ngược nhau về Điền Hồ thì phải. Ha... ha...

Đang cười, hai mắt Đoàn Mộc Huyền chợt bị hoa lên và bóng nhân ảnh của Thạch Yến vụt biến mất.

Và thay vào đó là thanh âm của Thạch yến vang lên ngay bên cạnh Đoàn Mộc Huyền :

- Nếu Đoàn Mộc Chưởng môn không chịu nói thì đừng trách Thạch Yến này đành đắc tội. Đỡ !

Bung.. .

Thân ảnh của Thạch Yến quá quỷ mị và đó là nguyên do khiến Đoàn Mộc Huyền chưa kịp có phản ứng đa phải hứng chịu một kích nặng nề.

Còn đang chao đảo, Đoàn Mộc Huyền lại nghe tiếng quát của Thạch Yến vang ngay bên tai :

Đoàn Mộc Chưởng môn vẫn chưa chịu nói ư? Hay là chờ tiểu nữ

nặng tay hơn mới thay đổi thái độ ? Đỡ !

Vù...

Phẫn nộ, Đoàn Mộc Huyền lần này tung người lao vọt ra thật xa, sau đó kíp thời quay lại với một kình ngăn đỡ :

-Chớ vội đắc ý vì hành vi đầy đủ đoạn ám muội của ngươi. Hãy tiếp một chưởng của bổn Chưởng môn. Đỡ !

Ầm...

Nhưng do xuất thủ trong tình huống khẩn cấp nên Đoàn Mộc Huyền chưa phát huy đủ nội lực rất cần để ngăn cản Thạch Yến.

Vì thế lẻ đương nhiên Thạch Yến vẫn cứ bằng bặng lướt đến :

Tiểu nữ có đủ tư cách để đắc ý. Vì công phu Côn Luân phái đâu đáng để tiểu nữ bận lòng. Hãy đỡ !

Ào...

Đoàn Mộc Huyền giận dữ đến tái xám mặt mày :

- Sở học Côn Luân phái đâu phải thứ để nha đầu ngươi xem thường. Hãy xem đây !

Ầm...Ầm...

Thạch Yến vẫn cứ lướt đến và cười khanh khách :

- Có đáng xem thường hay không rồi. Đoàn Mộc Chưởng môn sẽ rõ. Hãy cẩn trọng nào. Ha. . ha...

Đấu pháp của Thạch Yến chợt thay đổi và một luồng nhu kình hết sức quái lạ đã được Thạch Yến tHồi cuốn nhè nhẹ về phía Đoàn Mộc Huyền.

Nào dám xem thường thủ thức này của Thạch Yến, Đoàn Mộc Huyền nghiến răng, bật ra tiếng rít đầy quyết tâm :

- Ngươi không cần phải nhắc ta. Đỡ chiêu !

Bung ...

-Hự!

Quả là một kết quả ngoài sức tưởng của Đoàn Mộc Huyền. Một kích xem rất nhu hòa của Thạch Yến lại đủ lực làm cho Đoàn Mộc Huyền bị chấn lùi liên tiếp gần mười bộ.

Không những thế, toàn thân Đoàn Mộc Huyền lại ê ẩm có cảm giấc như đã bị nội thương.

Kinh tâm trước bản lãnh vừa quỉ mị vừa thập phần cao minh của Thạch Yến, Đoan Mộc Huyền vội quay người bỏ chạy.

Vút ...

Nào ngờ Thạch Yến lại nhanh chân hơn, bỗng xuất hiện ngăn lối

Đoàn Mộc Huyền .

Thạch Yến cười nhẹ :

-Rượu mời không uống, Đoàn Mộc Chưởng môn cớ sao chỉ muốn uống rượu phạt như thế? Hay nói xem nào.

Đoàn Mộc Huyền biến sắc và không nói không rằng cứ đột nhiên lao ập vào Thạch Yến với một kình tận lực bình sinh.

Ào...

Thạch Yến vùng cười lên :

- Quả nhiên Đoạn Mộc Chưởng môn chỉ ưa nặng và không hề chịu nghe. Xin lượng thứ cho nếu Thạch Yến có gì thất lễ. Hãy lui lại nào. Ha... ha.. .

Bùng...

Hự !

Bị chấn dội một lần nữa cho dù đã xuất thủ theo vị thế tiên hạ thủ vi cường, Đoàn Mộc Huyền nuốt hận, nhìn bản thân đang bị Thạch Yên lướt đến vươn tay chế trụ huyệt đạo.

Đứng ngay bên cạnh thân hình bất động của Đoàn Mộc Huyền. Thạch Yến vừa hất miệng định hỏi thì vụt đổi thành tiếng quát lanh lảnh :

- Kẻ nào vừa đến ?

Lập tức có người xuất hiện.

Vút...

Và Đoàn Mộc Huyền thất vọng khi nhìn thấy đó là người không nằm trong tâm trạng chờ đợi của bản thân.

Đó là một hán tử, trẻ tuổi hơn nam Cung Phách và già dặn hơn Điền Hồ một vài niên kỷ.

Đã thế hán từ còn bình thản giữ lễ với Thạch Yến, chứng tỏ hắn là thủ hạ có phần tín của Thạch Yến. Hắn bảo :

- Là thuộc hạ đây. Đã có tin do Ngoại Đàn đưa đến.

Thạch Yến thoáng rúng động :

- Tin gì ?

Hán tử liếc nhìn Đoàn Mộc Huyền :

- Nói ngay lúc này liệu tiện chăng ?

Thạch Yến phất tay. Và một tia chỉ kình cách không tiến hạ đến, điểm ngay vào Hôn huyệt của Đoàn Mộc Huyền.

Do bị hôn mê nên Đoàn Mộc Huyền không còn hay biết gì nữa, cho đến khi tỉnh lại ở một nơi giam cầm vừa tù túng, vừa tối âm u ..

Ầm...

Mãi đến lúc này Điền Hồ mới có thể phá vỡ khối đá sau cùng đã ngăn cản hắn từ bên trong thoát ra vùng trời tự do bên ngoài.

Phát hiện vạn vật đã bị bóng đêm đen bao phủ, Điền Hồ thất vọng vì biết không thể tìm kiếm hoặc Nam Cung Phách hoặc Đoàn Mộc Huyền vào thời điểm như lúc này.

Thở ra nhè nhẹ, Điền Hồ thả chậm chân bước đi với cảm nhận của người lần đầu tiên được tận hưởng cảnh yên bình thơ thới.

Điền Hồ đi mãi cho đến lúc mục quang vô tình chạm phải những đốm than Hồng hầu tàn của một đống lửa đá được ai đó đốt lên nhưng bây giờ đã bỏ đi .

Thoảng kinh nghi, Điền Hồ tiến lại gần, đặt thêm củi khô vào chỗ than Hồng và khơi cho lữa cháy bùng lên.

Ánh hỏa quang soi tỏ màn đêm trong vòng vài ba trượng vuông, giúp Điền Hồ phát hiện một lọ nhỏ nằm lẫn khuất trong cỏ, chỉ bắt sáng nhờ đống lửa đang kỳ cháy đượm.

Nhặt chiếc lọ và chỉ cần nhìn thoáng qua hàng chữ ghi bên ngoài là Điền Hồ nhận ngay ra chủ nhân là ai.

Và sự nhận biết đó chỉ có tác dụng là làm cho Điền Hồ trân cứng khắp người.

Hắn đứng lặng một lúc lâu, cứ nhìn chằm chằm mãi vào chiếc lọ có ghi hàng chữ Côn Luân Bảo Đan .

Được một lúc. Điền Hồ vụt Cốt chiếc lọ vào người, đồng thời hất tay, tạo ra một luồng kình, phủ chụp vào toàn bộ đống lửa đã bỏ công làm cho cháy bùng lên.

Đống lửa vừa tắt chụp thì cứ như ma quỷ hiện hình, cách Điền Hồ hai trượng bỗng có một thân ảnh xuất hiện.

Người đến thì thanh âm cũng đến, chủ nhân của bóng thân ảnh đó lên tiếng bằng vọng the thé :

-Ngươi là Điền Hồ, đệ tử Thanh Thành phái nhưng lại có thân thủ cao minh hơn cả Đoàn Quan Sơn Chưởng môn Thanh Thành phái ?

Để đáp lời, Điền Hồ hỏi ngược lại :

-Còn lão, lúc ở Tổng Đàn Bạch Cốt Môn, đã lên đến gần chỗ bổn phái Thanh Thành đứng luận bàn chính là lão?

Giọng the thé thì tiếng cười cũng the thé khó nghe, thân ảnh đó gật gù :

-Quả nhiên ngươi có đủ thính lực để nhận biết lão phu đến gần.

Rồi vì sợ bị lộ thân thủ cao minh, trời đã giúp ngươi bằng cách để bọn Tư Mã Thông, Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt lũ ngu xuẩn xuất hiện đúng lúc ?

Ngươi kể ra cũng khế đấy !

Điền Hồ cũng gật gù :

-Cả lão cùng vậy. Lão cũng được trời giúp nên lúc dùng công phu

Thất Phách U Linh gây thành trận thảm sát, giết hại Tư Mã Thông và bổn phái Thanh Thành bốn người nhưng không có Điền Hồ Ta ở đó.

Đúng là lão đã gặp may.

Lần đầu tiên thân ảnh đó tỏ ra chấn động :

- Sao ngươi nhận biết công phu Thất Phách U Linh ?

Điền Hồ cười lạt :

- Nào chỉ nhận biết bấy nhiêu đó.

Ta còn biết chính lão là người đã ngấm ngầm hạ độc thủ với lão ác ma Bạch Cốt U Linh, cố tình gán toàn bộ công trạng cho một mình Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm hưởng dụng.

Và đang nghi ngờ, không biết lão có phải là kẻ đã chủ xướng ra cái gọi là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh hay không ?

Không nhẫn nại được nữa, thân ảnh nọ bật quát, cũng là lối quát the thé khó nghe :

- Ngươi thật sự là ai ? Đừng bảo ngươi chỉ là tên đệ tử mạt hạng của phái Thanh Thành.

Không hề sợ hải, Điền Hồ cười vang :

-Thượng Quan Du ơi, Thượng Quan Du !

Dù bây giờ lão có khoác một giả danh như thế nào đi nữa thì ta vẫn đoán chắc lão chính là Thượng Quan Du.

Hãy nhìn nhận lai lịch thật của lão đi, này cho ta xem một đầu vai mà lão đã chạm vào đó hình một cánh Hải âu đi.

Hay lão nhát đảm, không dám thừa nhận ? Ha... ha...

Qua rồi cơn chấn động, thân ảnh đó vụt bình tịnh như núi Thái, ung dung xạ hai tia mắt chói ngời tinh quang nhìn Điền Hồ.

- Đó là nguyên do khiến người và toàn phái Thanh Thành đã kiếm tìm một thi thể có chạm hình một cánh Hải âu ở đầu vai ?

Phong thái của Điền Hồ cũng vững chãi như một ngọn núi sừng sững :

- Lão định sát nhân diệt khẩu, như đã giết Tư Mã Thông Chưởng môn và bao người Thanh Thành phái ?

Lão sợ bộ mặt thật của con người phản chủ Phi Thiên Bảo và có lẻ cũng là kẻ bội phản ti tiện của lão Bạch Cốt U Linh sẽ bị quần hùng phát hiện ?

Vậy lão cứ ra tay đi. Điền Hồ ta đang chờ lão đây !

Thân ảnh đó vụt biến mất hóa thành một bóng nhân ảnh mờ mờ lao ập vào Điền Hồ .

- Ngươi là tên nghiệt chủng của lão Điền Tuấn và ả nha đầu Nghiêm Tuyết Hoa từng hầu hạ lão Điền? Ngươi phải chết .

Ào...

Sắc mặt vụt bừng bừng lửa giận. Điền Hồ cười một tràng dài như tiếng khóc hận :

- Ha... ha... Quả thật lão chính là Thượng Quan Du, từng phản bội phụ thân ta Điền Tuấn và đê tiện hơn là đã công bức mẫu thân ta Nghiêm Tuyết Hoa.

Phụ thân ! Mẫu thân ! Đã đến lúc hài nhi báo thù rửa nhục cho song thân. Ha... ha...

Và bóng hình Điền Hồ vụt biết mất, chỉ để tràng cười phẫn hận cứ lồng lộng vang cao, quấn chặt lấy thân hình của kẻ thù là Thượng Quan Du.

Ha... ha ...
Vút... Vút...

Thượng Quan Du như biết Điền Hồ đang thi triển công phu gì, bóng nhân ảnh của lão cũng quẫy động, lượn quanh :

-Phi Thiên Thập Bát Thức ư ?

Để xem một tiểu nghiệt chủng như ngươi luyện được bao nhiêu thành Phi Thiên Chưởng, có đáng là đối thủ của lão Phu đã luyện công phu này trước cả lúc ngươi chào đời không. Đỡ !

Nhưng Điển Hồ bỗng thay đổi đấu pháp, không còn lượn quanh như đã thực hiện nữa.

Thay vào đó, chính lối lượn quanh bằng công phu Phi Thiên của Thượng quan Du kẻ thù đã làm cho Điển Hồ cười vang :

-Lão dùng công phu này thật hợp ý Điền Hồ ta. Xem chiêu ! Ha .. ha...

Vừa trụ vững thán hình sau khi không vận dụng công phu Phi Thiên nữa, từ tay Điền Hồ bỗng bật lóe lên một tia kiếm quang, chiếu đúng vào phương vị đang quầy lượn của lão Thượng Quan Du kẻ thù.

Tia chớp kiếm quá nhanh khiến công phu Phi Thiên của Thượng Quan Du dù đã qua ba bốn chục năm chuyên luyện vẫn bị kiếm của Điền Hồ chọc đúng vào người. Soạt !

Tuy vậy, có cao niên hơn thì cũng có nhiều kinh lịch hơn, Thượng Quan Du vừa nhận thấy có kiếm chọc vào liền nhanh chân trầm người xuống, đồng thời dùng
hai tay cùng chập thật mạnh vào thanh kiếm, quyết giữ cho mui kiếm đừng chọc vào sâu hơn.

Đó là một phản ứng hoàn toàn nhanh nhạy và hữu hiệu của kẻ thù,

làm cho Điền Hồ dù thất vọng cũng phải lên tiếng thán phục thân thủ lão luyện của thù nhân ?

- Qua không Hồ danh một Hồ ly tinh phản trắc tâm địa thối tha. Nhưng lão vẫn phải nạp mạng thôi.

Lập tức buông kiếm, mặc cho kẻ thù muốn giữ hay muốn làm gì thì tùy, Điền Hồ quật thốc cả hai tay vào thân hình thù nhân.

Ào...

Vù...

Cách biến chiêu của Điền Hồ dù lợi hại nhưng vẫn chưa thu kết quả như Điền Hồ muốn.

Vì lão cũng kịp buông kiếm để hất luôn hai tay, cho chạm thẳng vào hai tay đang áp đến của Điền Hồ.

Bùng. . Bùng ...

Hự ! Hự !

Vừa bị đẫy lùi Điền Hồ lại hậm hực xông đến :

- Đỡ chiêu !

Cũng nhanh như Điền Hồ, Thượng Quan Du kẻ thù cười hắc lên :

-Hảo nội lực. Nhưng muốn lấy mạng lão phu để báo thù thì có lẻ ngươi nên chờ đến kiếp sau. Xem đây ! Hắc... hắc ..

Ầm... Ầm...

Huyết khí toàn thân Điền Hồ chợt nhộn nhạo, chỉ chực trào dâng và tHồ huyết tươi ra ngoài.

Không những thế, lồng ngực của Điền Hồ cũng nóng ran, như thể những ngọn kình của thù nhân Thượng Quan Du chỉ suýt nữa đã thâm nhập tác động hầu làm cho lồng ngực của Điền Hồ phải vỡ toang.

Phát hiện Điền Hồ đã bắt đầu có sự hoảng loạn trong đáy mắt, lão Thượng Quan Du bật cười và đưa tay lột bỏ khăn che phủ hơn phân nửa diện mạo phía dưới :

-Mẫu thân ngươi, ả tiện nhân NghiêmTuyết Hoa dù bị lão phu cưỡng bức nhưng vẫn nhờm tởm không thêm nhìn đến diện mạo xấu xa của lão phu.

Giờ thì ngươi phải nhìn, để khi xuống đến Tuyền Đài có cớ bẩm báo với lão quỷ Điền Tuấn ai là người đã giết thác thê nhi lão.

Hãy xem Thất Phách U Linh Chưởng của lão phu. Ha...Ha...

Ào...

Bầu máu căm phẫn trong người Điền Hồ bỗng sôi sùng sục. Thất

Phách U Linh Chưởng chính là công phu đã gây nên nhiều cảnh thảm tử cho sư phụ đệ tử phái Thanh Thành.

Và cảnh đó như đang hiển hiện trước mắt Điền Hồ, giục Điền Hồ mau mau phục thù cho sư phụ sư huynh. Điền Hồ hét vang :

-Ta phải báo thù ! Ta phải báo thù ! Lão ác ma, đỡ !

Và Điền Hồ hung hãn quăng mình vào giữa luồng chưởng lực của đối phương, hai tay thì như thoi đưa, quật liên Hồi kỳ trận hết ngọn kình này đến chưởng lực khác, quyết hạ sát thù nhân.

Ào... Ầm..

Vù ... Ầm..

Vẫn chưa lấy mạng Điền Hồ, lão ác ma Thượng Quan Du đanh mặt lại, làm cho nữa mặt bên dưới của lão vốn đầy những vết sẹo càng thêm nhăn nhúm thảm hại.

Đôi mắt lão thì quắc lên, hắt ra những tia nhìn rợn người toàn là sát khí.

Lão quát lên một tiếng kinh thiên động địa :

-Hãy nạp mạng cho lao phu !

Ào..

Bóng nhân ảnh của Điền Hồ vụt biến mất và thanh âm của hắn cũng bắt đầu vờn quanh lão ma :

- Phi Thiên Thập Bát Chưởng đây ! Đỡ! Đỡ!

Bùng... Bùng ...

Lão ma cũng gào rú và vận đụng tuyệt kỷ Phi Thiên đuổi vờn theo bóng nhân ảnh của Điền Hồ :

-Ngươi phải chết ! Đỡ ! Đỡ!

Bùng ...Bùng ...

Song phương cứ vờn như thế được một lúc và khi có cơ hội, từ tay Điền Hồ liền phóng xuất ra một tia kiếm quang thần tốc:

- Đây là tuyệt kỷ cuối cùng của gia phụ Phi Thiên Tiểu Kiếm sẻ kết liễu sinh mạng lão. Trúng.

Véo...

Đúng lúc Điền Hồ dụng lực ném mạnh một thanh Tiểu Kiếm về phía thù nhân thì lão cũng bật lên tiếng gầm đanh gọn :

- Đây mới là chương tối hậu dành cho ngươi. Trúng.

Và,

Bung...

Soạt...

Cả hai loạt thanh âm cùng vang lên, một ầm vang và một ngọt lịm, đủ làm cho song phương tách rời nhau, rơi mỗi người mỗi ngả.

Điền Hồ loạng choạng thối lui mãi không thôi, và thất vọng nhìn thù

nhân chỉ bị thanh mẩu kiếm cấm vào đầu vai bên hữu, không cắm đúng tâm thất như Điền Hồ vẫn nghĩ.

Để mặc thanh tiểu kiếm vẫn cắm ở đó, nửa diện mạo xấu xa của lão ma chợt co giật vài lượt khiến nét mặt lão thêm phần độc ác.

Lão gừ gừ trong miệng và từng bước từng bước tiến lại gần Điền Hồ :

- Ngươi còn sức để báo thù nữa chăng ?

Nếu còn, sao không tiếp tục tiến đến lấy mạng lão phu?

Còn như đã kiệt lực rồi. hừ. . hừ . chỉ một chưởng nữa thôi, lão phu sẽ địa ngươi xuống tận tuyền đài, tha Hồ hội ngộ với song thân ngươi.

Lão bước đến như những bước chân của tử thần và điều này không hề làm Điền Hồ sợ, cho dù bản thân hắn quả nhiên đang Hồi kiệt lực đúng như lão ma vừa đoán.

Trái lại, đôi mục quang của Điền Hồ lại cứ chằm chằm nhìn vào đầu vai bên hữu lão, nơi có thanh tiểu kiếm cấm vào.

Và máu huyết từ vết kiếm thương bắt đầu loang rộng làm cho y phục lão dính bết vào đầu vai, cho Điền Hồ nhìn thấy dưới lần vải quả nhiên có một đốm sậm màu, mười phần đến chín phải là vết chạm hình cánh Hải âu.

Bắt gặp ánh mắt nhìn của Điền Hồ, lão cười gằn :

- Ngươi cứ yên tâm nhắm mắt. Vì mười sáu năm trước lào phu đúng là người đã cưỡng bức mẫu thân ngươi.

Chỉ tiếc lần đó lão như quá nhân từ, nghỉ ả vô hại vì không biết võ công nên không nhẫn tâm sát hại.

Để bây giờ ngươi suýt nữa phá hỏng bao đại sự của lão phu. Thỏa mãn chưa, tiểu tử? Hà ... Hà...

Lão đang nâng cao dần tả thủ, đủ hiểu lão sắp lấy mạng Điền Hồ. Vẫn thản nhiên, Điền Hồ Cốt giọng cười khàn khàn :

-Lão đoán đúng. Ta đã kiệt lực.

Nhưng dù sao điều làm ta mãn nguyện nhất, chính là trước khi chết, ta vẫn có cơ hội nhìn lão thảm tử. Có lẻ lão thừa hiểu nguyên do là vì sao. Ha ... ha..

Mặt lão tái hẳn. Lão dừng lại, làm cho tả thủ đang nâng cao cũng dừng lại. Và lão bắt đầu đưa mắt nhìn vào đầu vay hữu, nơi máu huyết vẫn lan rộng.

Thanh âm lão cũng bắt đầu khàn khàn :

-Trên tiểu kiếm, ngươi có tẩm độc ?

Điền Hồ quắc mắt nhìn lão :

- Tự lão không thể hiểu sao ? Có phải lão đang cảm nhận hai mắt bắt đầu hoa lên ? Hãy nghĩ lại những gì ta nói lúc phóng xuất tiểu kiếm. Hãy nhớ lại nào !

Toàn thân lão chợt run lên và điều bất ngờ là hai chân lào tự lùi lại :

- Ngươi dùng độc? Ngươi dám dùng độc để hại lão phu ?

Điền Hồ bật cười :

- Chỉ là gậy ông đập lưng ông thôi.

Như lão đã từng hạ độc mưu hại Bạch Cốt U Linh, và có lẻ cái chết của gia phụ cũng không ngoài âm mưu ám muội của lão. Ha..ha...

Nghe Điền Hồ cười, lão giật mình :

-Ngươi đang phục Hồi chân lực ? Ngươi cố kẻo dài thời gian để phục Hồi chân lực ?

Sắc mặt Đến Hồ vụt biến đổi. Và thật nhanh, Điền Hồ phóng người lao đi.

Vút..

Vỡ lẽ, lão gầm vang :

- Ngươi thật to gan, dám hí lộng dối lừa lão phu. Đáng giận thay, vì lão phu để ngươi lừa bằng một tiểu kế gian xảo.

Ngươi chạy đâu cho thoát .

Và lão động thân bám theo Điền Hồ, chứng tỏ lão không hề bị trúng độc như lời chỉ nhảm ý hù dọa do Điền Hồ cố tình làm cho lão hoang mang.

Nhưng lão đã để Điền Hồ lẩn khuất mất dạng, do vậy là địa hình vừa xảy ra biến động và giữa lão với Điền Hồ thì chỉ có Điền Hồ là am hiểu.

Giận đến phát cuồng, lão gầm vang và quật liên tiếp mấy kình vào những khối loạn thạch vô tri vô giác đã vô tình giúp Điền Hồ lẩn thoát khỏi tay lão.

Ầm... Ầm...

Nép người sau một tảng đá gần đó, Điền Hồ vừa cố đè nén nhịp hô hấp dồn cứ chực phát mạnh ra vừa thầm cầu mong sao cho lúc này đừng để lão phát hiện.

Đang lúc kiệt lực, mọi cố gắng đè nén nhịp thở của Điền Hồ bỗng làm cho bản thân lịm dần. Và sau cùng, màn đêm đen cũng phủ đầy tâm trí Điền Hồ.

Hắn hoàn toàn hôn mê...

Q2 - CHƯƠNG THỨ TÁM
NHỮNG BÍ ẨN BAO TRÙM

Lúc tỉnh lại, một khung cảnh ma quái đầy rùng rợn chợt hiển hiện trước mặt Điền Hồ.

Một dãy bốn nấm mồ vẫn còn tươi màu đất mới, với những nén hương trước bốn nấm mộ đang nghi ngút khói làm lan tỏa mùi hương trầm đi khắp nơi, khiến khung cảnh càng thêm và huyền bí.

Đã thế, đúng như những gì người nhân gian thường hay mường tượng, quỳ sụp trước bốn nấm mộ là một vóc dáng nhỏ nhắn với tang phục trắng tuyền phủ đầu chí đến gót chân.

Người vận tang phục vẫn đang tỉ tê khóc. Không phải tiếng khóc òa của người chỉ mới nhận được hung tin và biết nỗi bất hạnh vừa trút lên người bản thân.

Mà là tiếng khóc âm thầm lặng lẽ, cho thấy đó là người muốn dùng tiếng khóc để những mong nguôi ngoai nỗi buồn thảm.

Nhưng dù khóc mãi nỗi buồn cũng không chịu vơi cho. Trái lại, buồn càng thêm buồn và hận như cHồng thêm hận.

Điền Hồ cựa mình ngồi dậy và thất vọng khi biết thương thế vẫn chưa phục Hồi, khí lực toàn thân vẫn hoàn kiệt quệ như trước lúc Điền Hồ ngất lịm.

Tuy vậy, sau khi lượt mắt nhìn quanh, Điền Hồ vẫn phần nào cảm thấy nhẹ nhõm.

Bởi sinh mạng bản thân vẫn còn và người vận tang phục kia, dù chưa quay mặt lại nhưng qua vóc dáng nhỏ nhắn như Điền Hồ đang nhìn thấy thì người đó tuyệt đối không thể là thù nhân Thượng Quan Du.

Hơn nữa, đây là một địa điểm thoáng đãng và u nhã, càng không phải Điền Hồ đang lâm cảnh sanh cầm.

Nghĩa là người vận tang phục kia cho dù có là ai đi nữa, thì người đó như không hề có ác ý đối với Điền Hồ.

Ta đã được đưa đến đây trong lúc còn hôn mê, ắt là do nhân vật vận tang phục này đưa đến.

Chứng tỏ người này dù lâm cảnh bất hạnh nhưng vẫn ra tay nghĩa hiệp khi vô tình phát hiện cảnh ngộ khá bi thảm xảy đến cho ta.

Tóm lại, đây là ân nhân của ta. Một vị ân nhân mà suốt dời này ta phát luôn luôn cảm kích. Ta.....

Mạch suy nghĩ của Điền Hồ chợt bị cắt dứt, đó là lúc nhân vật vốn tang phục bỗng nhích động thân mình và đứng lên.

Điền Hồ nôn nao, trông chờ nhìn thấy diện mạo của ân nhân.

Nhưng ngay lúc này Điền Hồ chưa thể toại nguyện.

Bởi nhân vật đó đứng lên chỉ vì muốn thực hiện nốt những hành vi cuối cùng, gọi là để hoàn tất mọi việc có liên quan đến hậu sự cho những người vừa mất.

Trong tay nhân vật nọ đã cầm sẵn những phiến gỗ mỏng có lẻ được dùng thay những tám mộ chí.

Và từ từ, nhân vật nọ cắm một phiên gỗ vào một năm mộ, bắt đầu từ phía tả sang.

Điền Hồ nghiêng đầu, cố tìm cách nhìn vào phiến gỗ đó, hi vọng sẽ không có cử chỉ nào quá đột ngột kinh động đến khung cảnh trầm buồn đã được nhân vật vận tang phục cô tình tạo ra và đã thành công.

Tuy nhiên, chỉ khi nhận vật nọ chuyển thân bước qua năm mộ kế tiếp Điền Hồ mới có cơ hội nhìn thấy hàng chữ được cẩn thận khắc ghi trên phiến gỗ đầu tiên.

Và...

Ôi chao ! Tứ sư huynh Trang Hậu chi mộ !

Điền Hồ cũng kinh hãi kêu thầm như vậy khi lần lượt nhìn thấy những phiến gỗ tiếp theo sau :

Tam sư huynh Phùng Viên chi mộ ! Đại sư huynh Triển Lập !

Tiên phụ chưởng môn Thanh Thành phái Đoàn Quan Sơn chi mộ ! Là Tiểu sư muội ?

Người đã cứu ta chính là Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ ?

Và lẻ tự nhiên của cuối cùng lời kêu thầm cuối cùng đã được Điền Hộ kêu thành tiếng.

Tuy không lớn, do bản thân đã cạn kiệt chân lực, nhưng vẫn là tiếng kêu được Điền Hồ phát ra thành từng âm tiết rõ ràng.

Và điều đương nhiên là vóc dáng nhỏ nhắn nọ, người vận tang phục nọ phải nghe tiếng Điền Hồ kêu.

Kết quả, Đoàn Bội Cơ quay lại, nhìn Điền Hồ bằng đôi mắt đỏ hoe.

Để khi phát thoại. Đoàn Bội Cơ chỉ phát ra những thanh âm khàn khàn, là thứ thanh âm chỉ có ở những người gào khóc đã lâu, khóc đến khản cả tiếng.

Nàng bảo, nói đúng hơn là nàng dùng câu hỏi để mong nhận được sự thừa nhận của Điền Hồ, để biết chắc ràng nàng chưa làm điều gì sai :

-Ngũ sư huynh thấy thế nào ? Muội là như vậy đã chu tất chưa ? Nếu còn điều gì khiếm khuyết, mong Ngũ sư huynh hạ cố chỉ giáo cho.

Gặp lại Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ là điều quá bất ngờ. Vì thế, Điền Hồ có lúng túng, có ấp úng cũng là điều dễ hiểu :

- Tiểu sư muội hỏi ngu huynh ư ? A... a. . à không, không còn gì khiếm khuyết nữa. Tiểu sư muội lo lắng như thế là chu tất lắm rồi.

Giá như do ngu huynh tự tay lo lắng cũng không thể chu tất như thế này.

Đoàn Bội Cơ cười hài lòng và từ từ quay đầu nhìn lại những gì bản thân đã thực hiện. Nàng lẩm bẩm :

- Thu nhặt từng thi thể, tự tay tắm táp và khâm liệm cho từng người một.

Sắm sửa áo quan và quàn họ một cách chỉn chu vào từng cỗ áo quan đẹp đẽ. Đoạn di quan họ về tận sơn môn Thanh Thành phái.

Hẳn Ngũ sư huynh hiểu là muội đã cực công như thế nào. Đó là chưa kể tự tay muội phải đào từng mộ huyệt một.

Nhưng xem ra mọi việc muội làm vẫn chưa hoàn toàn chu tất. Muội thấy còn thiếu một việc.

Nếu có đủ lực, ắt Điền Hồ đã tự tìm cách đứng lên.

Vì kể từ khi nghe Đoàn Bội Cơ chầm chậm nhắc lại từng hành động đã làm, Điền Hồ vụt hiểu đã có điều gì đó rất nghiêm trọng xảy đến cho Đoàn Bội Cơ và nhất là cho bản thân Điền Hồ.

Nhưng lực bất tòng tâm, đến đứng lên Điền Hồ cũng không thể tự đứng. Vì thế, sau vài lượt nuốt nước bọt khan, Điền Hồ chầm chậm lên tiếng:

-Nếu ngu huynh đoán không lầm thì việc hãy còn thiếu đó có phải là thủ cấp của kẻ đã sát hại sư phụ và tam vị sư huynh ?

Đoàn Bội Cơ quay lại :

-Ngũ sư huynh đã đoán ra ư? Vậy Ngũ sư huynh cô thể giúp muội, tạo cơ hội cho muội hoàn thành ý nguyện ?

Điền Hồ thở dài và từ từ nhắm mắt lại. Tuy nhiên, chỉ sau đó một thoáng do có một ý nghĩ chợt đến.

Điền Hồ lại mở hai mắt ra, nhìn chăm chú vào Đoàn Bội Cơ:

- Tiểu sư muội nói đi, lão Thượng Quan Du đâu?

Đoàn Bội Cơ cau mặt :

- Thượng Quan Du?

Điền Hồ cáu kỉnh gặt đầu :

- Phải, chính là lão. Ngu huynh dù chết vẫn không hối tiếc, chỉ xin cho ngu huynh được cùng lão ma đối chất một lần.

Đoàn Bội Cơ ngao ngán lắc đầu :

- Ngũ sư huynh nói gì, muội không hiểu. Ai là Thượng Quan Du mà

Ngũ sư huynh đòi đối chất ?

Hắn, Điền Hồ, thở dài :

- Còn ai vào đây nêu không là kẻ đã giao ngu huynh vào tay Tiểu sư muội.

Và còn ai vào đây, nếu không là kẻ đã dùng độc kế này, biến Ngũ sư huynh của Tiểu sư muội thành tội đồ, trong khi chính lão mới là hung thủ sát hại sư phụ và tam vị sư huynh ?

Đoàn Bội Cơ thoáng chấn động :

-Là Thượng Quan Du ư? Lão là ai ?

Đến lược hắn lắc đầu ngao ngán :

- Tiểu sư muội đừng giả vờ ngây ngô đối với ngu huynh nữa. Tự ngu huynh đã hiểu tất cả rồi.

Đoàn Bội Cơ cười nhẹ :

-Ngũ sư huynh hiểu như thế nào ?

Lần này, hắn nhắm mắt lại :

- Tiểu sư muội hỏi ta hiểu như thế nào? Quá dễ. Này nhé, đường từ tổng đàn Bạch Cốt Môn về đến Thanh Thành phái nào phải gần gì cho cam.

Chí ít phải mất năm đến bảy ngày đường. Vậy thì suốt thời gian qua sao ta vẫn hôn mê ?

Hắn nghe có tiếng Đoàn Bội Cơ vang lên, gần ra gần :

- Phải rồi, vì sao thế, Ngũ sư huynh ?

Hắn vẫn nhắm kín hai mắt, cho dù biết Đoàn Bội Cơ đã tiến đến gần thật gần hắn :

- Vì chỉ có lão là biết ta đã luyện thứ công phu nghịch thường.

Và để hoàn tất độc kế, trước khi giao ta cho Tiểu sư muội lão chỉ cần cho ta dùng một ít linh dược là xong, đủ biến ta thành phế nhân, không còn một chút chân lực.

Và đó là lý do khiến ta vẫn tiếp tục hôn mê suốt năm bảy ngày như một thường nhân chưa hề luyện qua công phu.

Nghĩa là Ngũ sư huynh thừa nhận, ngoài công phu bổn phái Thanh Thành còn ngấm ngầm luyện thêm công phu Tà Môn Nghịch Thiên Hồi Chuyển ?

Hắn buộc phái mở mắt để nhìn vào đôi mắt rực lửa căm hờn, đang hiện hữu tràn trề trên con người Đoàn Bộ Cơ vận tang phục trắng toát :

- Lão cũng bảo Tiểu muội đó là công phu Hồi Chuyển Nghịch Thiên ư ?

Nàng lạnh giọng :

- Vì sao vậy, Ngũ sư huynh ? Thanh Thành phái có cừu thù gì đối với Ngũ sư huynh ?

Hắn lạnh khắp người vì chất giọng quá lạnh của nàng :

- Tiểu sư muội lầm rồi. Thanh Thành phái đối với ta chỉ có ân hoàn toàn không có oán.

Còn về việc ngấm ngầm luyện công, mong Tiểu sư muội hiểu cho, ta có mối thù bất cộng đái thiên với lão ma Thượng quan Du.

Mà lão có thân thủ rất cao minh, rất lợi hại. Ta không thể báo được thù, nếu không mạo hiểm tự luyện theo công phu đó.

Mắt nàng từ từ nhắm lại, làm cho lời nói cũng nhẹ dường tơ :

-Thù gì vậy, Ngũ sư huynh ?

Hắn cay đắng, trút qua từng câu nói:

- Ta là hậu nhân muộn màng của Điền gia.

Phụ thân ta là Bảo Chủ Phi Thiên Bão. Một lão nhân mà ai ai cùng nghĩ là người vô sinh.

Tuy vậy, mười tám năm trước, mẫu thân ta tình cờ lâm nạn và nếu không được Bảo Chủ Phi Thiên Bảo có công hào hiệp giải nguy, có lẽ sinh mạng mẫu thân ta khó vẹn toàn.

Nói đến đây, lời của hắn chợt chùng lại:

-Cảm kích đại ân, gia mẫu không hề ngại điều tiếng, cũng bất chấp danh không chính ngôn không thuận, đã nguyện đem tấm thân trinh bạch hầu hạ hiến dâng cho đại ân nhân, một nhân vật tuổi đã gần đất xa trời.

Một lần nữa hắn lại đổi giọng, biến thành giọng căm hờn uất hận :

- Mãi sau này ta mới được gia mẫu giải thích. Người làm thế vì muốn lưu cho Điền gia một giọt máu, để sau này có người báo thù cho Điền gia.

Bởi gia mẫu vì tinh thông y thuật, đã phát hiện gia phụ sở dĩ vô sinh là do có người ngấm ngầm mưu hại.

Nhưng chỉ đến khi gia phụ mẫu phần, lúc phản đồ Thượng Quan Du quay về thọ tang và lão để lộ tà tâm bằng cách dùng sức lực cưỡng bức gia mẫu ngay trước linh đường xa phụ, gia mẫu mới hiểu kẻ đã hãm hại Điền gia là ai.

Quyết báo thù cho ân nhân cùng là phu quân, gia mẫu nuốt nhục, cố chi trì tấm thân nhơ nhuốc, cắn răng chịu đựng cảnh một mình vượt cạn, sinh hạ và nuôi dưỡng Điền Hồ ta.

Và lúc ta lên năm, việc đào luyện ta thành một nhân vật giang Hồ đã được mẫu thân ta bắt đầu thực hiện.

Ánh mắt lạnh lùng của Đoàn Bội Cơ chợt hé mở nhìn hắn :

- Câu chuyện thật bi thảm. Nhưng muội thì lại không trông chờ điều

đó. Muội chỉ muốn biết vì sao Ngũ sư huynh nhẫm tâm gây thảm sát cho phái Thanh Thành ?

Hắn thất kinh :

-Những gì ta vừa nói, Tiểu sư muội vẫn chưa hiểu ư? Nào phải ta sát hại sư phụ cùng Tam vị sư huynh ?

Chính là lão, kẻ đã sắp đặt kế mưu sát hại Bạch Cốt U Linh và bây giờ dùng kế di họa Giang Đông này, để Tiểu sư muội lấy mạng ta, giúp lão hoàn thành mưu kế sát nhân diệt khẩu.

Đoàn Bội Cơ đột nhiên phát cười :

- Ai di họa Giang Đông, ai sát nhân diệt khẩu ? Những gì ngươi kể đều vô ích. Vì người giao ngươi cho ta không phải ai xa lạ mà chính là Nhị sư tỷ Thạch Yến ?

Ha.. ha... . . .

Điền Hồ bàng hoàng và hoang mang:

- Sao lại là Nhị sư tỷ ? Không thể nào.

Nhị sư tỷ hoàn toàn không thể biết công phu ta luyện và càng không thể am hiểu cách hoá giải phá hủy toàn bộ chân nguyên của ta.

Và tràng cười đắc ý của Thạch Yến vang lên :

-Ngươi lầm rồi. Sự việc xảy ra hoàn toàn đúng như Tiểu sư muội nói.

Chính ta đã giao ngươi cho Tiểu sư muội và cũng chính ta đã cho ngươi dùng linh dược, một cách phá hủy chân nguyên thật dễ dàng.

Ha. ha...

Đoàn Bội Cơ với nét mặt cảm kích, quay người chào đón Thạch Yến đang ung dung xuất hiện :

-Đa tạ Nhị sư tỷ đã bày cho muội diệu kế. Quả nhiên hắn đã tự thố lộ toàn bộ sự thật.

Và hắn đúng là hạng người nhị tâm, tiềm phục và mưu hại toàn bộ phái Thanh Thành.

Và Đoàn Bội Cơ liếc ánh mắt phẩn hận nhìn Điền Hồ .

- Và nếu Nhị sư tỷ thuận tình, muội xin được khai đao, lấy thủ cấp hắn để tế cáo mộ phần gia phụ và Tam vị sư huynh.

Điền Hồ kinh hãi :

-Nhị sư tỷ ! Tiểu đệ không phải hung thủ sát hại sư phụ.

Thạch Yến bật cười :

- Ngươi cho vội kinh hãi như vậy. Và ta cũng đâu bảo ngươi là hung thủ gây ra thảm trạng Thanh Thành phái ?

Đoàn Bội Cơ thất kinh :

-Nhị sư tỷ nói gì lạ vậy ? Lúc giao hắn cho muội, chẳng phải Nhị sư

tỷ đã bảo...

Thạch Yến xua tay :

- Chính lời của Tiểu sư muội mới đáng bảo là lạ. Tiểu sư muội hãy nhớ lại xem, ta chỉ nói với Tiểu sư muội hắn là người xảo trá đáng ngờ.

Rằng hắn tuy đầu phục bổn phái Thanh Thành nhưng công phu hắn luyện lại là thứ công phu Tà Môn, nhất định bất lợi cho Thanh Thành phái.

Đúng thế chứ ?

Đoàn Bội Cơ không tự chủ, cứ gật đầu lẩm nhẩm :

-Đúng là Nhị sư tỷ từng bảo như vậy. Và theo muội tự hiểu, thì đó là sự ám thị, Nhị sư tỷ đã ngấm ngầm làm cho muội tin hắn chính là hung thủ .

Thạch Yến nhoẻn cười :

- Đương nhiên ở vào hoàn cảnh đó, đừng nói là Tiểu sư muội, đến ta cũng nghĩ hắn chính là hung thủ.

Đoạn Thạch yến quay qua nhìn Điền Hồ đang có nét mặt ngỡ ngàng :

- Còn lúc này, qua những gì hắn vừa kể, saoTiểu sư muội không giao hắn cho ta ?

Nhất định ta sẽ có cách giúp Tiểu sư mội tra vấn hắn, để minh bạch ai là hung thủ sátn hại sư phụ .

Không nghĩ ấy là cơ hội tốt cho bản thân nhưng do đang có quá nhiều nghi vấn nên cơ hội nào đối với Điền Hồ cũng là tốt. Quyết không bỏ lỡ. Điền Hồ bảo :

- Nếu Nhi sư tỷ đến đã lâu ắt đã nghe tiểu đệ kể về Thượng Quan Du ? Lão chính là hung thủ.

Chủ ý của lão là diệt khẩu, không muốn để quần hùng phát hiện và biết rỏ tâm địa xấu xa của lão.

Thạch Y gật đầu :

-Như ta hiểu, Thượng quan Du là nhân vật mà ở đầu vai có một vết chạm hình cánh Hải âu, là người ngươi đã kiếm tìm thi thể nhưng không thấy ?

Điền Hồ gật đầu :

- Đúng là lão. Lúc bị cưỡng bức, gia mẫu thay vì nhìn mặt lão, đã nhìn thấy vết chạm ở đầu vai lão.

Thạch Yến cau mày :

- Vì sao mẫu thân ngươi không chịu nhìn mặt kẻ thù ?

Điền Hồ cười gượng:

- Vì lão có diện mạo xấu xa. Nữa mặt bên dưới của lão đầy những

vết sẹo.
Thạch Yên bối rối :
- Ngươi đã nhìn thấy những vết sẹo này ?
Điền Hồ gật đầu :
-Tiểu đệ đã cùng lão tử chiến. Lão đã lộ chân diện cho tiểu đệ nhìn thấy.
Thạch Yến vụt thở ra :
-Theo ngươi, Thượng Quan Du không phải tính danh lão đang dùng?
Điền Hồ có phần hoang mang :
- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy. Vì dù cố tâm dò xét, nhưng bấy lâu nay tiểu đệ chưa hề nghe trên giang Hồ có nhân vật nào mang tính danh như lão.
Có phải Nhị sư tỷ quan tâm đến lão vì muốn báo thù cho phái Thanh Thành ?
Thạch Yến cười lạt :
- Cũng bao gồm cả việc đó nữa, nếu ngươi quyết chắc Thượng Quan Du chính là hung thủ sát hại sư phụ.
Điền Hồ phấn kích :
- Đúng là lão. Và lão đã tự miệng thú nhận như vậy. Nếu muốn tìm lão, Nhị sư tỷ chỉ cần lưu tâm đến hai điều này mà thôi.
Thạch Yến tỏ vẻ mừng :
-Ngươi muốn ám chỉ ngươi biết rõ thân phận thật của lão lúc này?
Điền Hồ lắc đầu :
-Không hoàn toàn như Nhị sư tỷ nghĩ.
Tiểu đệ muốn bảo lão là người am hiểu loại công phu bá đạo là Thất Phách U Linh.
Chính là công phu đã khiến sư phụ và tam vị sư huynh thảm tử.
Thạch Yến lại cau mày :
-Vậy còn điều thứ hai người bảo ta phải lưu tâm là gì?
Điền Hồ ngập ngừng :
-Tuy tiểu đệ chưa có bằng chứng xác đáng, nhưng rất có thể lão còn là Đại Lệnh Chủ của một nhóm nhân vật tự xưng là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh.
Thạch Yến giật mình :
- Võ Lâm Tam Đầu Lệnh ? Danh xưng gì lạ vậy ?
Điển Hồ thở dài :
- Vẫn chưa lạ bằng tôn chỉ chủ trương của nhóm nhân vật này. Họ lập Võ Lâm Tam Đầu Lệnh là để đối phó với một môn phái cũng thần bí và kỳ lạ không kém.

Thạch Yến vụt quắc mắt :

- Là môn phái gì ?

Điền Hồ lắc lấc đầu :

- Là môn phái có danh xưng là Thủy Phương Cung. Tiểu đệ chưa hề nghe bao giờ.

Thạch Yến chợt bĩu môi :

- Ngươi bảo ngươi chưa từng nghe nói đến Thủy Phương Cung?

Thái độ của Thạch đến khiến Điền Hồ nghi ngờ :

Có ví như Nhị sư tỷ đã từng nghe ?

Thạch Yến bỗng trừng mắt nhìn Điền Hồ. Nhưng thay vì đáp, Thạch Yến lại chầm chậm đảo nhìn qua Đoàn Bội Cơ :

-Việc báo thù cho sư phụ, Tiểu sư muội cứ yên tâm trông chờ vào ta. Phần hắn, ắt Tiểu sư muội biết ta định đưa hắn đi đến đâu rồi.

Đoàn Bội Cơ vụt đỏ mặt :

-Muội sẽ quay lại chỗ Bách Lý công tử ư?

Thạch Yến mỉm cười, một nụ cười đầy hiểu biết và bao dung chỉ có ở một vị tỷ tỷ rất quan tâm đến thân muội :

- Tiểu sư muội không muốn gặp lại Bách Lý công tử sao? Đó là một chỗ tốt.

Ta sẽ yên tâm hơn nếu biết Bách Lý công tử có là người hợp ý tiểu sư muội hay không.

Đoàn Bội Cơ thoáng nhăn mặt :

- Đối với muội. Bách Lý công tử chỉ là một ân nhân, không hơn không kém.

Còn nếu Nhị sư tỷ môn ám chỉ điều gì khác thì nên nhớ rằng, một người đang thọ đại tang như muội nào dám có tâm trạng này nọ.

Thạch Yến nghiêm mặt :

- Tiểu sư muội quá đúng là một chi hiếu nhi tử. Tốt lắm, ta thật mừng cho Tiểu sư muội vì vẫn còn nhớ đến những lời giáo huấn của lệnh tôn.

Đừng trách ta, nếu ta phải giả vờ nói như thế để thử lòng Tiểu sư muội.

Đoàn Bội Cơ bỗng quay đầu nhìn lại Điền Hồ :

- Vậy là Nhị sư tỷ muốn muội đưa hắn đến chỗ Bách Lý công tử?

Thạch Yến gật đầu :

- Chúng ta đành tạm chia tay. Vì ta cần khẩn trương truy tìm tung tích lão Thượng Quan.

Chờ khi tìm thấy lão, chúng ta sẽ rỏ hoặc lão hoặc hắn, ai là hung thủ mà chúng ta cần báo thù.

Đoàn Bội Cơ thở dài :

-Nhị sư tỷ giao cho muội một việc quá nặng nề . Muội đã ngán lắm rồi nếu cứ phải nhìn mãi gương mặt khắc kHồ của hắn.

Thạch Yến phì cười :

-Có ngán cũng đành chịu. Tiểu sư muội đừng quên, một khi chưa tìm ra hung thủ đích thực thì dù có nghi ngờ, hắn vẫn còn là Ngũ sư huynh của Tiểu sư muội.

Hãy chịu khó vậy thôi.

Đoàn Bội Cơ tỏ vẻ miễn cưỡng khi nhấc Điền Hồ lên :

-Cũng đành vậy. Hi vọng lúc đến nơi, Bách Lý công tử sẽ có cách giữ hắn thật xa muội. Cỗ xa mã vẫn còn đó chứ. Nhị sư tỷ ?

Thạch Yến mĩm cười :

-Đương nhiên vẫn còn. Và lần này sẽ có thêm một gã xa phu, không phải phiền Tiểu sư muội đích thân điều động cỗ xe, e không xứng hợp với hảo bằng hữu của Bách Lý công tử.

Tuy đỏ mặt vì lời cố tình gán ghép của Thạch Yến nhưng Đoàn Bội Cơ vẫn lẳng lặng đưa Điền Hồ đi, không một lời phản bác.

Bạch Cốt U Linh

Q2 - CHƯƠNG THỨ CHÍN
BÁCH LÝ CÔNG TỬ

Cỗ xa mã đang bon bon chạy trên quan đạo trống vắng, bỗng từ bên trong lòng cỗ xe Điền Hồ nghe có tiếng gã xa phu bật rít :

-Lũ chuột nhắt, dám bám theo cỗ xe chúng ta. Đoàn cô nương xin cẩn trọng cho, tiểu nhân sẽ cho chúng biết thế nào là lợi hại.

Lập tức có tiếng ra roi, quật đen đét vào không khí và cặp kiện mã liền lồng lên, gõ dồn vó nện, kẻo cỗ xe lao đi băng băng.

Dù đã chuẩn bị sẵn ngay từ khi có tiếng ra roi giục ngựa, nhưng do chân lực không còn, bản thân chẳng khác nào thường nhân và có khi còn tệ hại hơn thường nhân nữa do nội thương chưa hề được chữa trị, nên khi cỗ xe thay đổi cước lực từ chậm chuyển sang nhanh, Điền Hồ cứ chao đảo nghiêng qua ngả lại.

Và nếu Điền Hồ không nhờ may mắn, vô tình bám được vào thành xe, có lẽ việc bị nghiêng ngả này se làm cho Điền Hồ lăn lông lốc và chắc chắn sẻ va tứ tung vào bàn thành xe vây kín mít xung quanh.

Vì vết nội thương vẫn còn nên lực trì kéo từ cánh tay đang bám vào thành xe cộng với lực xô đẩy khi cỗ xe bị đôi kiện mã tha Hồ kéo lồng đà làm cho toàn thân Điền Hồ bị đau đớn.

Đó là nỗi đau của tứ chi rã rời đang bị quăng quật, là nỗi đau của ngũ tạng lục phủ đã mang thương thế lại còn bị lực dằn xóc xâu xé.

Nhưng tất cả đều không là gì so với nỗi đau âm thầm Điền Hồ đang chịu đựng.

Đoàn Bội Cơ đã và đang thế hiện đúng câu đã nói với Thạch Yến. Nàng chán lắm rồi nếu cứ phải nhìn mãi gương mặt khắc kHồ của Điền Hồ.

Do đó dù thừa biết hắn đang chịu đựng nhiều đau đớn trong khi nàng sẵn là người có võ công nên cỗ xe dù có lồng thế mấy đối với nàng vẫn là trò đùa của trẻ con, nàng cứ ngoảnh mặt làm ngơ. không một lần nhìn ngó đến Điền Hồ .

Tuy vậy, Điền Hồ hiểu vì sao Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ lại có thái độ này với hắn. Nào phải nàng ngán nhìn gương mặt khắc kHồ như chính miệng nói ra.

Kỳ thực đó là do định kiến trước đây nàng vẫn có đối với hắn.

Mà giả như định kiến đó không còn, do là dựa vào lời khuyên của phụ thân nàng Đoàn Quan Sơn và Đại sư huynh Triển Lập đã bảo nàng dừng bao giờ giữ mãi định kiến xuẫn đó nữa, thì chỉ cần bản thân Điền Hồ còn trong diện nghi vấn chưa minh bạch phải hay không phải hung thủ sát hại phụ thân nàng, cũng đủ cho nàng loại bỏ ngay những gì mà lẽ ra một Tiểu sư muội như nàng phải quan tâm lo lắng cho Ngủ sư huynh.

Bị xếp vào diện nghi vấn, đó là nỗi đau đớn nhất Điền Hồ đang chịu đựng.

Vì thế khi nỗi đau nội tâm bị tác động thêm nhiều nỗi đau về thể xác Điền Hồ không chịu đựng được nữa đã bất giác tHồ ra một ngụm huyết tươi.

Ọe !

Thổ huyết xong, Điền Hồ tái mặt. Bởi thổ đâu không thổ, Điền Hồ vô tình thổ về hướng Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ, khiến bộ tang phục trắng toát của nàng bị một vài giọt huyết tươi vấy hẳn vào, biến tang phục của nàng từ màu trắng thuần khiết có vài chỗ bị điểm màu lốm đốm đỏ.

Nhưng thật lạ, Đoàn Bội Cơ vẫn ngồi yên như không Hồ nhận ra tang phục khoác trên người đã bị vấy bẩn và người vấy bẩn chính là kẻ mà nàng chán ngán quyết không nhìn mặt.

Thái độ của Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ chính là ngọn đòn đau giáng vào người Điền Hồ.

Vì chẳng thà nàng nổi giận, quát mắng vì hắn đã "cố tình" làm vấy bẩn tang phục nàng, còn hơn thái độ nàng lúc này, như không hề

thừa nhận hoặc mong muốn thấy có sự tồn tại của Điền Hồ.

Đòn đau là giọt nước cuối cùng làm tràn chén uất hận.

Do uất hận mà chẳng thể làm được gì, Điền Hồ buông tay khỏi thành xe, vươn người với mở cánh cửa phía sau xe...

Cạch?

Chót gỗ vừa bật mở, thì .... Chát !

Một bên mặt Điền Hồ liền rát bỏng, đủ cho Điền Hồ hiểu vừa có người vươn tay vụt vào một lên mặt hắn.

Trong thùng xe chỉ có hắn và Tiểu sư muội, người đánh hắn là ai, hắn tự hiểu lấy.

Và hắn cũng hiểu luôn đó lời cảnh cáo có lẽ là lần duy nhất dành cho hắn.

Chỉ cần hắn manh động một lần nữa, bằng thái độ cho biết hắn có ý định thoát thân, ắt hẳn nàng sẻ không ngần ngại nếu phải ra tay lấy tính mạng hắn.

Cái tát quá mạnh hoặc giả do hắn chẳng hề còn võ công nên một cái tát dù chưa đủ lực của nàng vẫn là quá mạnh đối với riêng bản thân hắn.

Và từ khóe miệng hắn đang ri rỉ chảy ra một dòng máu thẩm.

Hắn nhận ra điều đó vì dòng máu dù ri mãi vẫn đọng lại thành giọt, và một giọt huyết Hồng vừa rơi vào tay hắn đang đưa lên xoa xoa mặt.

Hắn nhếch môi cười lại :

- Đánh hay lắm !

Vì đây không là câu hỏi nên hắn hầu như không chờ nghe câu đáp lời.

Vả chăng Đoàn Bội Cơ cần gì đáp lời, một khi nàng đã đánh và dùng cái đánh thay cho những gì muốn nói.

Hắn cũng biết như vậy nên ung dung vươn tay mở lại chốt gỗ khi nãy đã bật đóng trở lại.

Cạch ! .

Thì...

Ngươi muốn chết !

Bùng...

Toàn thân Điền Hồ liền bị một lực đạo bất thần xuất hiện quật tung vào phía hậu xe.

Cánh cửa do không còn bị chốt gỗ giữ lại nên cái chạm của Điền Hồ làm cho cửa bật mở, hất luôn Điền Hồ ra ngoài xe.

Và thật nhanh...

Véo...

Một tiếng rít gió vang lên và một lượt dây da mềm mại liền cuộn quanh thân Điền Hồ, giữ hắn lại, không cho hẳn có cơ hội rơi xuống chạm đất.

Sau thủ pháp thần diệu này, gã phu xe không hiểu xuất hiện từ lúc nào đã nhấc bổng trường tiên với một đầu vẫn còn cuộn quanh thân Điền Hồ và nhẹ nhàng đặt Điền Hồ trở lại thùng xe.

Cỗ xe tuy không còn gả xa phu điều động nhưng vẫn tiếp tục băng băng chạy.

Và dĩ nhiên gã phu xe nếu muốn đặt Điền Hồ một cách nhẹ nhàng vào thùng xe thì gã phải dùng khinh công chạy theo.

Vẫn chạy như thế, sau khi thu trường tiên về, gã xa phu cười hề hề với Đoàn Bộ Đoàn cô nương đừng quên phi đưa hắn đến chỗ Bách Lý công tử và là đưa một người còn sống hẳn hơi.

Bởi nếu là người đã chết thì Đoàn cô nương dù có dù muốn biết hắn có phải hung thủ sát hại lệnh tôn hay không cũng không bao giờ còn cơ hội.

Và nhất là... hề... hề...

Sau tràng cười hệch hạc, gã xa phu còn cố tình nhấn giọng :

-Giả như hắn chính là hung thủ sát phụ, Đoàn cô nương ban cho hắn cái chết dễ như thế là quá tiện nghi cho hắn.

Tiểu nhân là người văn dốt vũ dát, nghĩ thế nào chỉ biết nói như thế mà thôi, mong cô nương cạn suy và lượng thứ nếu tiểu nhân lỡ có điều gì thất thố.

Hề.. hề...

Vừa cười, gã xa phu vừa nhẹ nhàng khép chặt cánh cửa lại. Sau đó. .

Vút...

Gã đã phi thân trở lại vị trí của gã và Điền Hồ lạnh mình khi nghe thanh âm gã vang lên từ vị trí của gã, một vị trí cần cho gã xa phu để điều động cỗ xe :

- Tiểu nhân phải cho xe đi nhanh thêm nữa mới được, Vì lủ chuột nhắt vẫn bám mãi chẳng chịu buông tha. Đi nào.

Hô!

Tay ra roi, miệng giục giã, gã xa phu lại làm cho đôi kiện mã tung vó, kéo cỗ xe lao đi chông chênh.

Và nếu đây không là cỗ xe tốt, có lẽ tất cả đều rệu rã vì gặp đôi kiện mã chạy như phát cuồng.

Không tự chủ được nữa, Điền Hô chợt lầm thầm lẩm nhẩm :

- Chỉ là xa phu mà thân thủ đã thế này ư?

Có lẻ vẫn còn hậm hực vì đà mất cơ hội hạ thủ hoặc chí ít là hành hạ Điền Hồ về thể xác, Đoàn Bội Cơ chợt khinh khỉnh nhìn Điền Hồ :

-Thế ngươi tưởng chỉ có một mình ngươi với thân thủ bất phàm vượt ngoài niên kỷ sao ?

Cho ngươi hay Bách Lý công tử và những nhân vật được kể là thủ hạ của vị công tử hào hoa phong nhả này điều đáng được xem là đại cao thủ thượng thừa.

Chính ta đã một lần mục kích thân thủ cao minh đó, lúc Bách.Lý công tử ra tay hào hiệp cứu thoát ta khi cảnh ngộ hiểm nghèo.

Bách Lý công tử quá đúng là Ngọc Thụ Lâm Phong anh hùng trác tuyệt.

Thanh âm gã xa phu chợt vang lên :

- Đoàn cô nương xin chớ quá đề cao những hạng thuộc hạ như bọn tiểu nhân.

Sở học của bọn tiểu nhân đâu đáng gì, nếu so với gia chủ nhân Bách Lý công tử.

Vì có thể nói, hề... hề ... Bách lý công tử của bọn tiểu nhân thật đúng là Nhân Trung chi kiệt và cũng là Nhân Trung Chi Long Phụng !

Điền Hồ thoạt nghe nữa biến sắc nữa khinh khinh cười thầm :

-Cứ ngỡ hắn nói thế là vì khiêm tốn. Nhưng nghe kỹ thì vẫn là lời khoa trương tự phụ.

Hắn bảo gã Bách Lý chủ nhân hắn là Long là Phụng giữa muôn người thì có khác nào tự đề cao bản thân, cho hắn đúng là đại cao thủ thượng thừa như Đoàn Bội Cơ vừa bảo ?

Tuy vậy, ta thật sự muốn biết bon họ là ai, thuộc bang môn phái nào ?

Cớ sao những nhân vật có thân thủ cao minh như gã xa phu nay bấy lâu nay không nghe giang Hồ nhắc đến ?

Đoàn Bội Cơ chỉ nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của Điền Hồ nên đắc ý mỉm cười.

Bách Lý công tử đả hứa lời, sẻ vì ta mà truy tìm hung thủ, đồng thời giúp ta lấy mạng hung thủ để báo thù.

Và giả như ngươi không là hung thủ.. hừ, thì lão Thượng Quan Du nào đó dù đó lợi hại thật sự như lời ngươi nói vẫn sẻ là bại tướng dưới tay Bách Lý công tử mà thôi.

Điền Hồ cười gượng bảo :

-Ngu huynh cũng mong Bách Lý công tử đủ bản lãnh truy tìm và bắt giữ lão Thượng Quan Du.

Vì chỉ có như thế mối nghi ngờ Tiểu sư muội đang dành cho ngu huynh mới được sáng tỏ.

Đoàn Bội Cơ chợt thở dài :

- Nếu thật sự có ngày đó, ta nói thật tâm nha, Điển Hồ ngươi cũng đừng mong ta thay đổi thái độ đối với ngươi.

Điển Hồ thất kinh :

- Định kiến về ta sẽ mãi mãi là bất biến đối với Tiểu sư muội sao ?

Và Điền Hồ thở dài :

- Cũng không thể trách Tiểu sư muội Vì lúc đó ta lên mười, chỉ hơn Tiểu sư muội đúng một niên kỷ.

Và ta đang bắt đầu mạo hiểm, thử luyện thứ công phu nghịch thường thì bị Tiểu sư muội tìm đến quấy phá.

Ta đã xử sự không tốt, ta đã phản ứng quá đáng với Tiểu sư muội chỉ là người tìm đến ta để vui chơi.

Sau lần đó, lần ta nắm bím tóc Tiểu tư muội lôi đi xềnh xệch có hơn mười trượng. Ta thật sự ân hận, những mong sẽ có cơ hội chuộc lại lần lỗi này.

Đoàn Bội Cơ lắc lắc đầu :

-Ngươi không cần giãi bày cũng đừng mong nhắc lại chuyện dĩ vãng để làm ta động tâm.

Kỳ thực, đinh kiến đó không là gì đối với ta cho bằng việc ngươi suốt thời gian qua đã dối lừa toàn phái Thanh Thành, đều là những người luôn xử sự tốt và nhất mực quan tâm đến ngươi.

Đâu, ngươi thử tự vấn tâm xem, liệu những người đã chết nếu biết rô ngươi đá từng lừa dối, họ có chịu tha thứ cho ngươi không ?

Phần ta, không bao giờ ta tha thứ cho ngươi.

Lối nói không một chút cảm thông của Đoàn Bội Cơ làm cho Điền Hồ phát bực :

- Ta không hề lừa dối, chỉ là giấu kín những gì ta không thể bộc lộ. Còn nữa, Tiểu sư muội cứ nghĩ đi Ta đã gây bất lợi gì cho bổn phái Thanh Thành ?

Hay ở phái Thanh Thành có báu vật gì khiến ta động tâm, cố tình tiềm nhập để nghĩ cách chiếm hữu.

Chỉ khi nào ta đã gây ta những chuyện đó, Tiểu sư muội mới có quyền bảo ta lừa dối mọi người.

Lời của Điền Hồ chợt làm cho Đoàn Bội Cơ động dung.

Và nàng bất ngờ nhìn Điền Hồ không chớp mắt :

-Ngươi nói thế là muốn ám chỉ điều gì?

Rồi đến lượt Điền Hộ động dung :

-Sao Tiểu sư muội nhìn ta như vậy ?

Hay đúng như ta tình cờ vừa nói, ở bổn phái thật sự có ... . .

Câu nói của Điền Hồ bỗng bị tiếng quát nạt của gã xa phu cắt

ngang :

- Lũ chuột nhắt định giở trò à ? Hừ !

Và sau tiếng quát này , chính bản thân Điều Hồ cũng nghe nhiêu loạt tiếng gió.

Víu.... víu...

Nhưng Điền Hồ sẽ mãi mãi không bao giờ biết đó là những tiếng rít gió gì nếu như không nghe gã xa phu bỗng cười khánh khách :

-Dùng ám khí đối với Vạn Tiên Thiên Biến ta, lũ chuột nhắt các ngươi đúng là hạng ếch nằm đáy giếng.

Trả cho bọn người này....

Ha... ha ...

Có tiếng trường tiên vung lên vùn vụt và sau đó hàng loạt những tiếng rít gió tương tự như lúc này lại vang lên.

Viu... viu...

Và mọi thanh âm đều chấm dứt khi có hai loạt kêu đau đớn ngắt quãng vang lên :

Ối...

Tiểu tử đó thân thủ quả lợi hại, ối...

Dùng trường tiên để đón đỡ chuẩn xác những mũi ám khí bé nhỏ do kẻ địch ném đến, người sử trường tiên cần phải có thân thủ bất phàm.

Nhưng có thể dùng trường tiên để hất trả những mũi ám khí đó và uy hiếp ngược lại những kẻ đã ném ám khí thì quả là thứ thân thủ vô tưởng.

Điền Hồ đang nghĩ về bản lãnh cao minh của gã xa phu với ý thán phục thì chợt nghe gã kêu hoảng :

- Không xong rồi. Đoàn cô nương !

Phiền cô nương thay tiểu nhân tiếp tục cho cỗ xe đi đến chỗ Bách Lý công tử.

Bọn chúng đã đưa cao nhân đến, tiểu nhân sẽ quay lại ngay, sau khi tìm cách đánh lạc hướng kẻ thù.

Và gã xa phu đã bằng thân thủ ảo diệu, từ vị trí phía trước bỗng xuất hiện ngay phía sau co xa mã.

Như tỏ ý tán đồng lời đề xuất của gã, Đoàn Bội Cơ liền đến phía sau xe, mở cửa cho gã tung người nhảy vào.

Cỗ xe vẫn băng băng chạy, trong khi gã xa phu cười hề hề và điểm huyệ chế ngự Điền Hồ :

Để ngươi không thể giở trò lúc Đoàn Cô nương không có ở bên

cạnh, ngươi hãy chịu khuất tất một lúc vậy.

Lúc gã điểm huyệt Điền Hồ, cũng là lúc Đoàn Bộ Cơ lao ra ngoài cỗ xe, uốn ngược người về phía trước để rơi đúng vào vị trí của vị xa phu.

Đến khi nghe tiếng toàn Bội Cơ ra lệnh, giục cho đôi kiện mã tiếp tục lao nhanh hơn, gã xa phu mới mỉm cười.

Và bằng động tác khéo léo rất thuần thục, gã vừa chui ra ngoài vừa khép kín cửa xe, sao cho chốt gỗ ở bên trong ngay sau đó liền rơi ngay xuống chỗ cần rơi, làm cho cánh cửa không thể mở được nữa từ phía bên ngoài .

Vì bị điểm huyệt nên Điền Hồ đành ngồi yên, nhìn cử chỉ quá ư thuần thục của gã xa phu.

Và may thay trước lúc cánh cửa bị khép kín và bị chốt gỗ rơi xuống phong bế, trong một thoáng cuối cùng, Điền Hồ vô tình nhìn thấy bóng nhân ảnh đang khẩn trương lao đuổi theo cỗ xe.

Chỉ cần nhìn qua sắc phục của bóng nhân ảnh đuổi theo, Điền Hồ lập tức minh bạch, kẻ đuổi theo sau cỗ xa mã chính là Tứ Y Sứ giả.

Điều này làm cho Điền Hồ tuy lo ngại nhưng cũng phần nào yên tâm :

So với Tử Y Sứ giả, tuy bản lảnh ta có kém đôi chút nhưng vẫn chưa đến nỗi xem đấy là đại dịch, là cao nhân như gã xa phu đã tỏ ra hốt hoảng.

Chứng tỏ rằng, nếu ta chưa bị hủy hoại chân nguyên, thì cũng chưa phải là thứ vô dụng đối với vị công tử Bách Lý nào đó được xưng tụng là Nhân Trung Chi Kiệt.

Tuy vậy, cũng cầu mong sao cho gã xa phu đủ bản lảnh đối phó với Tử Y Sứ giả. Vì nếu gã thất thủ..

Hừ, Điền Hồ ta ắt khó toàn mạng nếu bị lọt vào tay Sứ giả Tử Y :

Với ý nghĩ này, Điền Hồ bỗng bật lên thành câu hỏi :

-Giữa bọn người Bách Lý công tử và Tử Y Sứ giả có sự đối đầu ư?

Hỏi xong, Điền Hồ mới biết bản thân đã hỏi thành tiếng, nghĩa là hoàn toàn không chờ bất kỳ lời phát thoại nào từ phía Đoàn Bội Cơ .

Nào ngờ, Đoàn Bội Cơ lại lên tiếng. Và nàng hỏi :

- Tử Y Sứ giả ? Đấy là loại vật gì ?

Điền Hồ ngớ người :

-Đấy chính là nhân vật gã xa phu , định tìm cách đánh lạc hướng theo dõi. Tiểu sư muội chưa hề nghe đến danh xưng này bao giờ ư?

Nàng gắt vọng vào :

- Ngươi đừng gọi ta là Tiểu sư muội nữa. Bàng không, đừng trách ta vô tình, không đối đáp gì với ngươi nữa.

Điền Hồ thở dài :

- Vậy ta biết gọi như thế nào ?

Nàng đáp :

- Ta ở họ Đoàn. Nếu thích, ngươi cứ gọi là Đoàn cô nương.

Điền Hồ cười héo hắt :

- Được rồi. Đoàn cô nương. Vậy cô nương chưa hề biết đó là nhóm nhân vật bí ẩn, có lẽ đã luyện qua công phu Tử Hà nên dùng sắc phục Tử Y thay cho tiêu ký ư?

Nàng tỏ ra kinh ngạc :

- Tử Hà công phu ? Chưa, ta chưa nghe bao giờ.

Điền Hồ hoang mang :

-Cùng là những nhân vật thần bí như nhau, nếu Bách Lý công tử có đối thủ là những kẻ Tử y, ắt Bách lý công tử phải có công phu sở trường nào đó thật lợi hại.

Liệu Đoàn cô nương có biết đó là loại công phu hữu danh gì không ?

Nàng cười gằn :

-Ngươi định qua ta để dò xét xuất xứ lai lịch của Bách Lý công tử? Thật đáng tiếc, ta không thể giúp người toại nguyện.

Hắn mai mỉa :

- Không thể giúp hay Đoàn cô nương hoàn toàn chưa biết gì về gã Bách Lý ?

Có một thoáng im lặng, sau đó Điền Hồ nghe Đoàn Bộ Cơ hừ nhạt :

-Ta không biết, thì đã sao ? Huống chi đối với ta, có một Bách Lý công tử sẳn lòng giúp ta báo thù là đủ rồi.

Điền Hồ đầy nghi ngại khi nghe nàng thắng thắn thừa nhận là chưa biết gì về gã Bách Lý. Hắn bật kêu :

-Chưa gì đã vội tin người, sao Đoàn cô nương không nghĩ biết đâu gã Bách Lý chỉ muốn lợi dụng cô nương ?

Nàng cười khanh khách :

-Lợi dụng ? Ta có còn gì nữa để ngươi nghĩ họ lợi dụng ta ?

Điền Hồ buột miệng :

- Đừng vội quả quyết như thế. Này nhé , cô nương thử nghĩ xem, Thạch Nhị tỷ phải chăng có bối phận cao hơn gã xa phu này.

Đoàn Bội Cơ ngập ngừng :

- Ngươi lại có ý nghĩ kỳ quái gì nữa đây ?

Điền Hồ gần như lạnh khắp người khi lời nói cứ thế trôi tuồn tuột qua bờ môi hắn:

-Thạch Nhị tỷ phải có bối phận cao mới được quyền điều động gã

xa phu. Nghĩa là Thạch Nhị tỷ cũnh có bản lãnh cao minh khác thường.

Một nghi vấn liền nảy ra, vì sao Thạch Nhị tỷ chịu hạ mình, chấp nhận làm một đệ tử thường thường bậc trung của Thanh Thành phái ?

Có điều kỳ lạ ở đây. Vậy là trừ phi Thạch Nhị tỷ có ý đồ và là ý đồ vị tất đem lại điều lành cho Thanh Thành phái.

Đoàn Bội Cơ chợt gắt :

-Thạch Nhị tỷ luôn đối tốt với ta. Ngươi không được lấy ý tiểu nhân đo lòng quân tử .

Điền Hồ vẫn mải mê với suy nghĩ cứ ập đến :

-Không như ta, ta cần Thanh Thành phái là chỗ náu mình, chờ ngày báo phục gia thù. Phần Thạch Nhị tỷ thì cần gì ?

Phải chăng đúng như lúc này ta vô tình đề cập phái Thanh Thành thật sự có bảo vật khiến những người như Thạch Nhị tỷ động tâm ?

Và hắn đổi giọng, hỏi thẳng thừng Đoàn Bội Cơ :

-Tiểu sư muội xin hay nghe ta, hãy nghĩ nhiều đến những gì ta vừa nói.

Đừng quá vôi tin bọn Bách Lý hay tin Thạch Nhị tỷ .

Lần này cách gọi Tiểu sư muội của Điền Hồ dù có bị Đoàn Bội Cơ phản ứng nhưng vẫn không đến nỗi gay gắt như lúc nãy.

Nàng chỉ hắng giọng và nhắc :

-Sao ngươi vẫn cứ gọi ta là Tiểu sư muội ?

Qua phản ứng này của nàng. Điền Hồ hiểu lời vừa rồi của hắn có lẽ cũng có phần nào tác động đến nàng.

Hắn định nói tiếp thì chợt nghe thanh âm của gã xa phu vang lên:

-A .. tốt rồi!

Cũng may là có Thạch Yến cô nương kịp xuất hiện, hi vọng sẽ đủ ngăn cản gã Tử Y kia một lúc lâu, giúp chúng ta có thừa thời gian lẩn thoát bọn chúng.

Đoàn cô nương có cần ra phía sau nghỉ ngơi một lúc ?

Gã xa phu đã quay lại chỗ ngồi và đã tỏ ra sẵn sàng thay đổi vị trí mà Đoàn Bội Cơ đã bất đắc dĩ đảm nhận.

Và Điền Hồ thất vọng khi nghe nàng đáp lời gã xa phu :

-Không cần đâu. Tiểu nữ sẽ ngồi ở đây nếu các hạ không ngại.

Gã xa phu bật cười và ra roi cho đôi kiện mã tung vó.

Bạch Cốt U Linh

Q2 - CHƯƠNG THỨ MƯỜI
THỦY TRUNG TIÊN BỒNG NHƯỢC

Nơi Điền Hồ được gã xa phu đặt đứng xuống có tứ bề gió lộng.
Và khi lớp lụa che kín mặt vừa được gã xa phu nhấc lên, Điền Hồ liền hiểu ngay nguyên nhân vì sao bon ho có thái độ quá cẩn trọng.
Không cho Điền Hồ được dịp nhìn thấy kỹ đường đi lối lại, dẫn đến nơi có thể xem và thế ngoại đào viên này.
Vì lúc này Điền Hồ đang đứng ngay giữa một khu hoa viên đủ đầy kỳ hoa dị thảo và vây quanh khu hoa viên là những dãy nhà ngang dọc với lối kiến tạo hoa lệ tân kỳ được khép lại theo hìnhchữ Đinh, biến khung cảnh nơi này thành một khu biệt lập, xa cách hẳn thế giới bên ngoài, vương vấn đủ mùi tục lệ trần ai.
Điền Hồ đưa mắt nhìn quanh và tuy không nhìn thấy Đoàn Bội Cơ nhưng lại được dịp quang khai nhãn giới khi bất ngờ phát hiện từ phía Nam tiến lại là một đoàn tùy tùng chủ bộc gồm đủ chín người.
Bốn tiểu đồng đi đầu chia thành hai hàng, mỗi bên hai. Chúng đều nhỏ tuổi, chỉ mười hai là nhiều, đầu để chỏm và hớn hở cầm trên tay mỗi tiểu đồng một bình hương.
Làn hương thơm nghi ngút tỏa từ bốn bình hương do kết hợp lại vô tình tạo thành một màn vân vụ che kín một nhân vật đi nữa, phía sau và cùng làm cho nhân dạng của bốn nữ nhân đó phía sau nữa cũng chia thành hai hàng mỗi hàng hai ả, bị làn vân vụ làm cho mờ ảo.
Không cần ai dẫn tiến.
Điền Hồ cùng đoán hết nhân vật đi giữa được tiền hô hậu ủng với nghi vệ đủ đầy, không là ai khác ngoài Bách Lý công tử.
Chưa bôn tẩu giang Hồ nhiều, nhưng sách thì đọc đã lắm, nên Điền Hồ còn đoán biết bốn nữ nhân đi phía sau, hộ vệ cho nhân vật đi giữa, thế nào cũng mang hầu đủ bộ lệ gồm :
Cầm - Kỳ - Thi - Họa.
Nghi tiết oai vệ này của Bách Lý công tử đương nhiên gây ấn tượng mãnh liệt cho Điền Hồ.
Nhưng đó là ấn tượng tạo thêm nhiều nghi vấn cho Điền Hồ :
"Họ là ai ? Muốn gì ở Điền Hồ ta ? Liệu họ có âm mưu gì không khi cố tình đưa Thạch Yến đến phái Thành Thành làm Nhị sư tỷ của ta ?
Và sau cùng, vì sao Tử Y Sứ giả muốn đối đầu cùng họ ?"
Lúc Điền Hộ còn nghĩ suy thì đoán người đã dừng lại, cách Điền Hồ đúng hai trượng.
Và giữa làn vân vụ liền có thanh âm mang âm hưởng oai nghiêm

vang lên :
- Cung hỉ Điền Hồ, Điền thiếu hiệp, đến viếng tệ trang Thuỷ Trung Tiên Bồng Nhược.
Hãy giãi khai huyệt đạo cho Điền thiếu hiệp .
Giọng oai nghiêm là do mệnh lệnh và đã là mệnh lệnh tất phải có kẻ thừa hành.
Một trong bốn đồng tử lập tức ứng tiếng :
-Đông Lý tiểu nhân xin tuân mạng !
Rồi vẫn giữ bình hương trong tay, đồng tử đó tung người động thân, thần tốc lao đến và lượn quanh người Điền Hồ.
Thân thủ của Đông Lý đồng tử quả tuyệt phàm. Y đi nhanh về nhanh và khi lượn quanh Điền Hồ đã giải khai toàn bộ huyệt đạo mà Điền Hồ bị gã xa phu Vạn Tiên Thiên Biến khống chế.
Với vết nội thương vẫn còn và toàn bộ chân nguyên thì bị phá hủy, Điền Hồ vừa được giải bỏ cấm chế liền lên tiếng với giọng nói rỏ ràng là quá tệ hại :
- Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang quả có khí thế hơn người. Chỉ tiếc cách đón tiếp tân khách của quý trang đã làm khí thế đó giảm đi non nửa.
Câu nói cạnh khóe của Điền Hồ không ngờ lại có tác dụng. Thanh âm từ giữa làn vân vụ khi tiếp tục vang lên đã để lộ sự bất bình :
- Bổn Trang đã làm điều gì sai, khiến Điền thiếu hiệp có nhận định như vậy ?
Điền Hồ mỉm cười :
- Trước hết tại hạ cần minh bạch một điều. Phải chăng câu nói đầu tiên của các hạ là dành cho tại hạ, một tân khách ?
Giọng nói kia ỡm ờ :
-Thiếu hiệp nói tiếp đi.
Điền Hồ gật đầu :
-Khi nói cung hỉ tại hạ đến viếng quý Trang, rỏ ràng các hạ đã xem tại hạ là Tân khách.
Vậy xin hỏi, điểm huyệt và bịt mắt lại, làm cho Tân khách mất cơ hội ngoạn cảnh mỹ quan thế nào cũng có ở một nơi gọi là Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang này, phải chăng đó là lề thói đón tiếp Tân khách ?
Đối phương bật cười, cho Điền Hồ biết dù đối phương là người dễ bị khích nộ nhưng cũng mau chóng lấy lại điềm tĩnh, vậy là không phải loại người dễ đối phó như lúc đầu Điền Hồ đồ nghĩ.
Thanh âm câu nói cua đối phương lại vang lên :
- Điền thiếu hiệp trách như thế là đúng. Nhưng biết làm sao bây

giờ, khi thiếu hiệp chỉ vì một chút can suy của biểu tỷ Thạch Yến nên chân nguyên nội lực chẳng còn.

Huống chi đường dẫn đến tệ Trang lại phải vượt qua nhiều hang sâu hẻm vực, sẻ bất tiện nếu để một người không còn võ công như thiếu hiệp phải chết vì khiếp đảm do vô tình mục kích toàn là những địa hình hiểm nghèo, dễ làm chùn lòng những ai lần đầu tiên đến viếng tệ Trang.

Điền Hồ liền chứng tỏ bản thân là người rất hiểu biết. Tại hạ hiểu rồi:

- Tất cả chỉ là vì thành ý của quý Trang dành cho tại hạ, không muốn tại hạ bị khiếp đảm mà chết nên cho người đưa tai hạ đi như áp giải phạm nhân ?

Đối phương lại cười:

- Thiếu hiệp nói quá lời rồi. Vì nếu đã làm phạm nhân, thiếu hiệp đâu dễ gì được đặt chân đến Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang này.

Trái lại, theo thông lệ của bổn Trang, hễ đã là phạm nhân tất phải bị ném xuống một nơi gọi là Vô Đề Thủy.

Do thiếu hiệp chưa bị đối xử như thế nên hai chữ phạm nhân là không hề có.

Điền Hồ kinh nghi :

-Thủy Vô Đề? Một dòng nước sâu đến không thấy đáy ư? Vậy số phận của những phạm nhân kẻ bị ném xuống đó sẻ ra sao ?

Hay giải thích cho Điền thiếu hiệp hiểu đi nào, Nam Lý.

Sau câu nói này, một đồng tử khác, không phải gã đồng tử lúc nãy, liền ứng tiếng giải thích :

- Do Tiên Bồng Nhược là nơi lưu ngụ của những bậc thế ngoại cao nhân nên không thể dung túng hoặc chứa chấp những kẻ có tâm địa xấu xa.

Nhưng trừng trị hoặc hành hình phạm nhân là hành vi không hề có ở những cao nhân ngoại thế. Do đó, mọi số phận của phạm nhân đều do Thiên Ý đính đoạt.

Và chính Vô Đề Thuỷ sẻ là nơi đưa phạm nhân đến cỏi vĩnh hằng vô ưu, vô lo và sẽ mãi mãi được siêu thoát.

Điền Hồ vụt mĩm cười và gật gù vài lượt.

Nói như vây, tại hạ vẫn đang được hưởng nhiều ưu ái cua quý Trang ?

Ngỡ Điền Hồ hỏi mình, gã đồng tử Nam Lý ngay lập tức ứng tiếng đáp :

-Đó là điều tất nhiên nếu người là người dễ nghe, dễ ngoan ngoãn sai bảo.

Bằng không..
Chủ nhân của gã đồng tử Nam Lý chợt hắng giọng:
- Ngươi đã vượt quá phận rồi đấy. Có biết làm như thế là phạm phải tội gì không. Nam Lý ?
Gã đồng tử tái mặt, lập tức phục người xuống, vập đầu lạy chủ nhân gã đang đứng giữa làn vân vụ như tế sao :
- Tiểu nhân tự biết tội, mong công tử lượng thứ.
Giong kia liền hừ lạnh :
-Nếu ta tha cho ngươi thì còn gì uy danh nghiêm nhặt của bổn Trang ?
Gã đồng tử Nam Lý càng vập đầu lạy tạ nhiều hơn :
- Tiểu nhân chỉ như một lần trót phạm, mong công tứ mở lượng hải hà dung thứ cho.
Nhưng công tử của gã vẫn tỏ ra sắc đá:
- Môn có môn quy, gia có gia pháp.
Và để đúng với những gì người vừa giải thích cho Điền thiếu hiệp hiểu ta nghĩ người nên tự gieo mình xuống Vô Đề Thủy thì hơn.
Gã đồng tử Nam Lý liền run lên bần bật, đủ hiểu gã rất sợ nếu bị rơi vào Vô Để Thủy.
Thấy gã quá sợ, đến không thể tiếp tục van xin, Điền Hồ vì bất nhân đành lên tiếng :
- Lỗi là do tại hạ , hỏi mà không có đối tượng rõ ràng. Vả lại, theo tại hạ nghĩ, câu đáp của Nam Lý cũng không có gì quá đáng, sao công tử không nể mặt tha cho Nam Lý một lần ?
Đối phương bật cười :
- Điền thiếu hiệp quả là người từ tâm.
Được rồi, vì thiếu hiệp đã cầu tình, Đông Lý ? Tây Lý ! Bắc Lý ! Hay mau đưa Nam Lý đến hậu trang, tội chết có thể tha nhưng tội sống thì không.
Được Điền Hồ cầu thay, lời phân xử của chủ nhân không làm cho Nam Lý mừng rỡ. Trái lại, gã vừa kêu khóc vừa giãy giụa, khi bị ba gã đồng tử còn lại cùng hiệp lúc đưa gã đi.
Mục kích cảnh này Điền Hồ kinh ngạc, nhìn trang nam nhân tuấn túc tiêu sái bất phàm, bây giờ đã lộ rõ nhân dạng do bốn gã đồng tử đã bỏ đi, làm cho tàn vân vụ không còn che kín nhân dạng của y nữa.
Điền Hồ cau mày :
-Phải chăng luật lệ của quý Trang rất nghiêm, khiến Nam Lý dù được miễn tội chết vẫn cứ sợ hãi ?
Nam nhân nọ ung dung mỉm cười :
- Luật vốn dĩ bất vị thân đáu cứ gì Nam Lý phải tỏ ra sơ hãi ? Mà

thôi, nay Bách Lý Hoàng tại hạ đã phá lệ cùng Điền thiếu hiệp dùng lư sơn chân diện mục đối thoại.

Mong thiếu hiệp hãy lấy đó làm trân trọng. Và chớ quên vì thiếu hiệp mà Bách Lý Hoàng ta lần đầu tiên bất tuân thủ qui định cửa tiền nhân, đã tha chết cho Nam Lý.

Điền Hồ liền tỏ ra cẩn trọng :

- Được hội diện cung Bách Lý Hoàng công tử, Điền Hồ tại hạ thật không biết đây có phải là phúc phần hay không ?

Chủ ý của Bách Lý công tử là thế nào, xin cứ cho tại hạ tỏ tường.

Bách Lý Hoàng quả nhiên là hạng người có phong tư thần thái bất phàm, chẳng trách Đoàn Bội Cơ sau một lần hội diện đã chẳng ngại ví Bách Lý Hoàng như Ngọc Thụ Lâm phong (cây ngọc đứng trước gió).

Và Bách Ly Hoàng cùng được gã xa phu Vạn Tiên Thiên Biến gọi là Nhân Trung chi kiệt, chi long phung Y ung dung lên tiếng :

- Đương nhiên đây chính là phúc phận của Điền thiếu hiệp, và cũng là phúc phận của Bách Lý Hoàng ta nữa.

Để minh bạch hư thực, Xuân Mai, bọn ngươi có thể lui được rồi. Nhớ dặn biểu tỷ ta, Thạch Yến, chuẩn bị sẵn yến tiệc.

Chờ khi cùng Điền thiếu hiệp đàm đạo xong, đó sẽ là yến tiệc tẩy trần đó ta chiêu đãi thượng khách.

Xuân Mai là ả thị tỳ có mang theo Dao Cầm, đứng đầu bốn ả hầu cận và phục dịch mọi nhã hứng cho Bách Lý công tử, về đủ bốn phương diện: Cầm - Kỳ - Thi - Hoạ.

Ả khom người, nhún một bên gối :

- Nô tỳ tuân mạng.

Sau đó, bốn ả thoăn thoắt bước đi và dần dần mất hút vào một trong nhiều dãy nhà ngang dọc.

Nhìn bốn thị tỳ đi chuyển, Điền Hồ chợt động tâm :

"Không lẽ ở Thủy cung Tiên Bồng Nhược cũng có qui định cấm thi triển võ học ?

Gã đồng tử Đông Lý vì có mệnh lệnh của chủ nhân nên mới dám thi triển thân pháp thượng thừa.

Kỳ dư sau đó, chí như gã Nam Lý dù bị bắt tội vẫn chỉ dám giẫy giụa như bọn thường nhân, không dám dùng võ học để phản kháng.

Kể cả bọn Đông, Tây, Bắc Lý cũng thế, cũng chẳng dám dùng võ học đễ đưa Nam Lý đi một cách dễ dàng hơn.

Nếu sự thật đúng như ta nghĩ .... hừ, Thủy Trung Tiên Bồng Nhược này quả nhiên được cai quản bởi một nhân vật có uy phong lẫm liệt, khiến lũ thuộc hạ không hề dám bất tuân".

Mãi nghĩ nên Điền Hồ hầu như không hề nghe Bách Lý Hoàng nói gì, cho đến khi y chợt phá lên cười :

-Kể ra Điền thiếu hiệp cũng là người biết thượng thức đủ mọi lạc thú cõi đời.

Khác với nét mặt khắc khổ lúc nào cũng nặng mang, làm cho ai thoạt nhìn cùng ngờ Điền thiếu hiệp là bậc khổ tu chân chính.. Ha... ha ...

Điền Hồ lấy làm lạ :

- Bách Lý công tử nói thế là có ý gì ?

Y chợt nháy nhó một bên mắt, như tỏ ý đồng lõa với thái đô lúc này của Điền Hồ. Chỉ khi y lên tiếng, Điền Hồ mới hiểu vì sao y có cử chỉ này.

Và Điền Hồ vụt lo ngại khi nghe y bảo :

- Xuân May được cấ t nhấc làm người đứng đầu Tứ thị tỳ Mai - Lan - Cúc - Trúc vì thuật phòng trung của ả đáng được kể là thượng thừa, chi cần Điền thiếu hiệp tỏ ra xứng đáng là hảo bằng hữu của Bách Lý Hoàng này thì tuần tự ta sẽ cho Tứ thị tỳ luân phiên hầu hạ Điền thiếu hiệp.

Điền Hồ nhắm mắt lắc đầu, sau đó mở choàng mắt và nghiêm nghị nhìn gã Bách Lý Hoàng vừa tỏ ra là hạng người hoang dâm ti tiện, nhất định đã cùng Tứ thị tỳ bày trò giao hoan vừa vô luân, vừa bất chấp tôn ti thứ bậc :

- Tại hạ phải làm gì để được Bách Lý công tử xem là hảo bằng hữu ?

Y đáp với thái độ chân tình, hay là Điền Hồ có cảm nhận như thế vì biết y đang xem Điền Hồ như là người có cùng sở thích với y :

- Hóa ra Điền thiếu hiệp do mãi nhìn theo Tứ nhị tỳ của ta nên đã không nghe câu ta hỏi lúc nãy ?

Nhưng như thế cũng không sao. Vì đàng nào ta cũng hỏi lại, sau khi thuật cho thiếu hiệp nghe câu chuyện như thế này.

Và y thuật chuyện .

Bổn Trang ba bốn mươi năm trước từng thọ đại ân của một nhân vật vô danh. Về sau, khi biết ân nhân chính là Hồng Y Tăng Lạt ma Hồi Chuyển Pháp Vương, lúc bổn Trang muốn tìm thì ân nhân đa tự ẩn tích mất biệt .

Vậy là từ đó đến nay, không lúc nào bổn Trang không muốn tìm cho bằng được tung tích ân công, chỉ là để báo đáp chứ không có gì khác .Và thật may bổn Trang rồi cũng hoàn thành tâm nguyện.

Điền Hồ vỡ lẽ :

-Như Bách Lý công tử muốn ám chỉ tại hạ đây sẽ là người giúp

quý trang thực thi tâm nguyện?
Bách Lý Hoàng mỉm cười :
-Công phu của thiếu hiệp đúng là công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển từng tạo uy danh cho ân công. Có lẻ Điền thiếu hiệp thừa nhận sự thật này ?
Điền Hồ trầm ngâm :
- Đây là lần thứ ba tại hạ nghe có người đề quyết công phu tại hạ luyện có danh xưng là Hồi Chuyển Nghịch Thiên.
Do đó, nếu tại hạ không thừa nhận chẳng phải sẽ là phụ lòng kỳ vọng của Bách Lý công tử sao ? Tuy vậy, có điều này tai hạ chưa hiểu.
Cơ trí của Bánh Lý Hoàng thật không đáng cho Điền Hồ lưu tâm nếu sau này phải đối phó. Vì y hỏi :
- Thiếu hiệp chưa hiểu điều gì ?
Điền Hồ cười lạt :
- Phá hủy chân nguyên nội lực của tại hạ, đó gọi là hành vi báo đáp ân tình của quý Trang dành cho tại ha, có thể là người liên quan đến ân nhân của quý Trang sao ?
Vỡ lẻ y cười :
-Là điều này ư? Tất cả đều là do biểu tỷ Thạch Yến quá cạn suy mà thôi. Chẳng phải đó là điều mà ngay từ đầu như ta đã có lời giải thích ?
Điền Hồ lắc đầu :
-Cạn suy ? Chỉ vỏn vẹn hai chữ như thế mà bảo là giải thích ư?
Y vẫn cười cười :
-Sự thể là thế này.Cũng như biểu tỷ Thạch Yến, bổn Trang còn ngấm ngầm sai phái thuộc ha đi truy tìm tung tích ân công. Và người tìm thấy, thật không may lại là biểu tỷ.
Do nôn nóng muốn minh bạch hư thực, và biểu tỷ biết cách thử để liệu xem công phu của thiếu hiệp có đúng là Nghịch Thiên Hồi Chuyển hay không, nên biểu tỷ đã lẻn cho thiếu hiệp dùng một ít dược vật.
Ngay khi hay biết chuyện này. Hà... hà... gia mẫu chỉ suýt nửa giận dữ và muốn lấy mạng biểu tỷ.
Tuy nhiên, do nghĩ đến thâm tình huyết nhục, gia mẫu đành tha biểu tỷ một lần. Huống chi công phu của thiếu hiệp đâu phải không thể khôi phục ?
Điền Hồ giật mình :
- Có thể khôi phục ư ? Như thế nào ?
Y nháy mắt :

-Đó là điều mà hai chúng ta cần thương lượng.
Điền Hồ nghi ngại :
- Mong Bách lý công tử cho biết chủ ý.
Y vụt hỏi :
- Công phu đó của thiếu hiệp từ đâu mà có ?
Vì muốn mau chóng khôi phục chân lực, Điền Hồ đành đáp :
- Là do gia mẫu trao truyền.
- Dám hỏi, tính danh của lệnh đường là thế nào ?
Điền Hồ thở ta nhè nhẹ :
- Nghiên Tuyết Hoa.
Y gật đầu :
- Quả nhiên đúng như Đoàn Mộc Huyền Chường môn Côn Luân phái đã cho biết. Chứng tỏ thiếu hiệp quả đang có thành tâm.
Điền Hồ kinh ngạc:
- Đấy là Đại tỷ cua tại hạ Quý Trang ta gặp tệ Đạt tỷ ư ?
- Thiếu hiệp yên tâm Lệnh Đại tỷ từ ba ngày qua vẫn là thượng khách của bổn Trang. Xin hãy cho biết thêm, lệnh đường nhờ đâu mà am hiểu công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển?
Mọi cẩn trọng của Điền Hồ liền biến mất, kể từ khi được tin Đoàn Mộc Huyền Đại tỷ đang là Thượng khách ở Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang này.
Điền Hồ lắc đầu :
- Tại hạ chỉ nghe, đấy là do gia mẫu tình cờ nhặt được.
Bách Lý Hoàng thở ra nhè nhẹ :
-Mọi thành bại đều ở chỗ này, phần bổn Trang thì sẽ tìm thấy tông tích ân công phần thiếu hiệp thì sẽ rỏ bản thân liệu có liên quan thế nào với Pháp Vương Hồi Chuyển.
Xin cho biết, lệnh đường phát hiện kinh văn công phu đó ở đâu ?
Điền Hồ đương nhiên cũng muốn biết giữa mẫu thân và Hồi Chuyển Pháp Vương có liên quan thế nào, nên đáp :
-Ở nơi gia mẫu từng lưu ngụ lúc sinh thời. Hỏa Thần Miếu, sát cạnh Thái Hành sơn.

Bạch Cốt U Linh

Quyển 3- CHƯƠNG 11
DI HOA TIẾP MỘC

Cỗ xa mã đang đi, chợt có tiếng quát ngăn lại :

- Hãy dừng lại !

Có tiếng Thạch Yến quát hỏi :

- Chư vị là ai ? Sao vô duyên vô cớ ngăn đường cản lối ba người tiểu nữ nguyên là môn hạ Thanh Thành phái ? Và tại sao chư vị không dám để lộ diện mạo thật ?

Lập tức có tràng cười vang lên :

- Cô nương định lừa cả bản thân mình nữa sao? Và nếu mọi hành tung của cô nương đều quang minh lỗi lạc ắt sẽ không có hành vi ngăn đường cản lối này của bọn lão phu. Nhưng chỉ tiếc sự thật lại không phải như vậy. Ha... ha...

Thanh âm của Thạch Yến cứ oang oang, như thể câu nói kia đã thật sự xúc phạm đến ả :

- Theo sự thể trước mặt mà nói, chư vị đến diện mạo cũng không bộc lộ, vậy thì ai trong chúng ta mới có hành tung không quang minh lỗi lạc ?

Nhân vật vừa cười liền trầm giọng quát :

- Muốn bọn ta bộc lộ chân diện cũng không khó. Trừ phi cô nương thừa nhận bản thân chính là người có xuất xứ từ Thủy Phương Cung.

Điền Hồ giật mình.Và ở bên ngoài cỗ xe có lẽ Thạch Yến cùng đang giật mình tương tự.

Ả kêu thảng thốt như thể ả vừa chịu một nỗi oan tày đình :

- Thủy Phương Cung ? Từ lúc nào người của Thanh Thành phái bị đổi thành Thủy Phương Cung như tôn giá vừa nói ? Và giả như có việc như thế đi nữa, sao một nhị đồ đệ của phái Thanh Thành là tiểu nữ lại chẳng được tỏ tường ?

Giọng kia bảo :

- Cô nương vẫn luôn miệng bảo bản thân là người của phái Thanh Thành. Vậy nói đi, tung tích thật sự của lệnh sư Đoàn Quan Sơn lúc này ra sao ?

Thạch Yến ngậm ngùi, hay là qua giọng nói của ả lúc này, Điền Hồ nghĩ là ả cần phải tỏ ra như vậy :

- Dù chưa biết chư vị thật sự là những ai. nhưng vì không muốn giữa tiểu nữ và chư vị cứ tiếp tục xảy ra ngộ nhận, tiểu nữ đành phải nói. Đó là gia sư và nhiều sư huynh đệ đồng môn của tiểu nữ đã bị gian nhân hãm hại.

Thanh âm kia ầm ừ :

- Chuyện xảy ra thế nào ?

Thạch yến bảo :

- Sự thể như thế nào kỳ thực bọn tiểu nữ vẫn đang chú tâm dò xét. Chỉ biết thảm trạng đã xảy đến cho phái Thanh Thành, khiến tệ phái đang như quần long vô thủ. Hiện mộ huyệt của gia sư và tam sư huynh đệ đồng môn của tiểu nữ vẫn đang yên vị ở ngay hậu sơn tệ phái. Chư vị sao không thử đến một lần, ít là thắp một nén hương an ủi vong linh người đã khuất ?

- Chuyện đó bọn lão phu sẽ làm, nhưng không phải ngay bây giờ. Vì có chuyện hệ trọng khác, buộc bọn lão phu phải tạm thời gác lại những nghĩa cử cần phải có giữa đồng đạo giang hồ đối với nhau.

Thạch Yến lập tức hỏi :

- Có thể cho tiểu nữ biết đó là những việc gì không ?

- Đương nhiên. Giá như sự đồng hành của hai nhân vật cao thủ đây. Liệu cô nương có thể cho biết họ có lai lịch như thế nào không?

Thạch Yến lập tức có phản ứng.

- Không lẽ chuyện hệ trọng của chư vị chỉ là muốn dò xét nội tình của bổn phái Thanh Thành ? Tiểu nữ xin mạo muội hỏi...

Lời của Thạch Yến bị cắt đứt :

- Để cô nương hiểu rõ hơn, lão phu không ngại tiết lộ sự thật. Đã có tin Thủy Phương Cung sau nhiều năm thoái ẩn giang hồ đang có dấu hiệu manh nha xuất hiện. Và nếu tin đó là xác đáng thì bọn lảo phu biết, lệnh sư Đoàn Quan Sơn là do người của Thủy Phương Cung hạ thủ. Vì thế bất kỳ ở đâu có dấu hiệu đáng ngờ, nhất là những hành tung kỳ lạ gần đây của cô nương, bọn lão phu hà có thể bỏ qua.

- Nào, nói đi, nhị vị cao thủ đây có lai lịch thế nào?

Và từ lúc nào biến thành môn hạ Thanh Thành phái ?

Thạch Yến đành tìm cớ hoãn binh, hay chí ít là Điền Hồ đang nghĩ về Thạch Yến như thế.

Ả hỏi :

- Đây là lần thứ hai tiểu nữ nghe tôn giá đề cập đến danh xưng này. Dám hỏi, Thủy Phương Cung là...

Giọng kia gay gắt :

- Xin cô nương chớ để phí thời gian. Sư đồ Thanh Thành phái trước sau chỉ có bảy người, năm nam và hai nữ. Nam thì đã chết hết bốn, nghĩa là chỉ còn một. Đủ chứng tỏ nhị vị cao thủ đây tuyệt đối không thể là môn hạ Thanh Thành phái như lời cô nương vừa bịa đặt.

Thạch Yến vẫn cố xoay xở :

- Đúng như tôn giá nhận định, quá thật thực lực của tệ phái lúc này quá mong manh. Vậy sao tôn giá không nghĩ đây là hai nhân vật gần

đây tệ phái thu nhận để tăng cường thực lực ?

- Ha. . ha. Thu nhận thêm môn đồ, nhất là những bậc kỳ tài kiệt hiệt, để mưu cầu báo thù rữa hận, thì đúng là điều nên làm. Nhưng chỉ tiếc, tư cách để thu nhận thêm người, cô nương là người không có đủ tư cách. Và huống chi, ha... ha... thật khéo làm sao, hai nhân vật cô nương vừa thu nhận lại là hai tên thủy khấu lừng danh, từng hoành hành suốt một dãy Trường Giang từ Nam cho đến chí Bắc.Họ mà là môn hạ của phái Thanh Thành ư ?

Giọng nói của Thạch Yến chợt lộ vẻ hoang mang :

- Trương Tam ! Lý Tứ ! Nhị vị thật sự từng là thủy khấu vang danh như họ vừa nhận diện ư? Nếu ngay bây giờ nhị vị không có cách minh chứng lai lịch thật, xin thất lễ , Thạch Yến ta cũng thật không dám nhận nhị vị vào hàng môn hạ .

Hai kẻ đồng hành cùng Thạch Yến liền lên tiếng, quả quyết họ không phải hạng thủy khấu hay giang tặc như đang bị nghi ngờ :

- Mong Thạch cô nương minh xét, huynh đệ mà có thân thế rất tầm thường, nào dám nhận mình là hạng thủy khấu lừng danh ?

Nhưng giọng nghi ngờ vẫn cứ nghi ngờ :

- Nhị vị không phải là Trương tam hay Lý Tứ. Kỳ thực nhị vị chính là Triệu Uy và Mã Giám, hai tên thủy khấu từng gây bao nỗi kinh hoàng cho những ai vô phúc theo đường thủy lọt vào địa bàn của nhị vị. Lão phu có cách bắt nhị vị bộc lộ thân phận thật. Hảy tiếp một chưởng của lão phu. Thoạt kỳ thủy, vừa nghe tiếng gió kình hiển hiện, Điền Hồ biết ngay những nhân vật đó sẻ lâm nguy. Tuy vậy, do mơ hồ nhận biết họ là người của một nhóm tự xưng là Võ Lâm Tam Đầu Lịnh, với chủ trương đối đầu cùng Thủy Phương Cung, mà một trong những nhân vật Lệnh Chủ của Võ Lâm Tam Đầu Lĩnh đó lại là thù gia Thượng Quan Du hoá thân, nên Điền Hồ vẫn lặng thinh, không một lần lên tiếng.

Và sự thật quả đúng như Điền Hồ vừa đoán, đã có tiếng Thạch Yến vang lên :

- Sao chưa gì chư vị đã cùng người của tệ phái xuất thủ?

Vậy chớ trách tệ phái đắc tội. Hãy động thủ, nào :

Lập tức...

Ầm... ầm...

Bùng ..

Và có hai loạt cười ngạo nghễ vang lên, lúc ở hướng Đông lúc hiển hiện ở hương Tây :

- Đã biết huynh đệ ta là Triệu Uy - Mã Giám, bọn ngươi thật to gan mới dám mạo phạm hổ oai.

Hãy xem đây. Ha... ha...

Bùng .. Bùng...

Có tiếng chân người bỏ chạy.

- Di Hoa Tiếp Mộc ? Đúng là công phu Di Hoa Tiếp Mộc của Thủy Phương Cung ..

Thạch Yên quát lên, như đang bám theo nhân vật bỏ chạy :

- Hay đem điều đó bẩm báo đến Diêm Vương ở Diêm La Phủ !

Thanh âm của Thạch Yến ngay sau đó vẫn tỏ ra thản nhiên :

- Triệu huynh ! Mã huynh ! Thân thủ lúc này kém thế sao ?

Liệu có cần Thạch Yến ta tiếp lực ?

Hai loạt cười ngạo nghễ lại vang lên :

- Thế Thạch cô nương không muốn lưu chúng lại để dò xét lai lịch ư ? Đâu phải huynh đệ ta kém thân thủ ? Vì nếu cần ...ha... ha.. hãy xem bản lãnh của huynh đệ mỗ ! Ha... ha . . .

Thạch Yến vụt thét :

- Chỉ cần lưu lại một người là đủ.

Ôi !

Không..

Bùng ...

Thanh âm của Triệu Uy vang lên ngay sau đó :

- Sao cô nương không cho lệnh sớm hơn ? Tiếc thật ! Bằng không, huynh đệ mỗ sẽ có dịp cho cô nương mục kích thủ thuật tra khảo cực kỳ lợi hại, từng làm nhiều người thất đảm, chi muốn chết nhưng không được chết.

Thạch Yên lạnh lùng :

- Rồi sẻ đến lúc bản lãnh đó của nhị vị được bổn cô nương đây cho thực hiện. Hãy xem họ là ai.

Tuần tự có tiếng của Triệu Uy và Mã Giám luân phiên vang lên :

- Tăng nhân Thiếu Lâm phái ?

- Đạo nhân phái Võ Đang. . có cả mụ sư thái phái Nga Mi nữa !

Thạch Yến bật cười :

- Người của Thất Đại phái ? Tốt lắm.

Cũng sẽ đến lúc Thất Đại phái được nếm mùi lợi hại của bổn Cung. Hôm nay mùng mấy rồi ?

Mười ngày nữa là đến Tiết Nguyên Tiêu !

Thạch Yến bảo :

- Đây sẻ là cơ hội cho bản Cung gặp gỡ Thất Đại phái. Chúng ta đi thôi. Hừ !

Cỗ xa mã lại lăn bánh và Điền Hồ vẫn không một lần lên tiếng vì đã biết Thạch Yến là hạng nữ nhân có tâm địa độc ác và lạnh dùng như

thế nào.

Một lần nữa cỗ xa mã bị ngăn lại, bằng tiếng gọi thật khẩn trương :

- Thạch cô nương ! Có phải cô nương là Thạch Yến, Nhị đệ tử của Đoàn Quan Sơn Chưởng môn ?

Điền Hồ kinh tâm, cố kêu lên :

- Nam Cung Nhị ca ! Nhị Ca mau chạy đi.

Hãy đến báo với quần hùng, Tiết nguyên Tiêu này...

Bùng...

Cánh cửa ở phía sau xe bị một kình chấn vỡ và Thạch Yến xuất hiện, vừa điểm huyệt vừa nhấc Điền Hồ lên.

Cỗ xa mã cũng đã dừng và từ phía sau Nam Cung Phách lao đến :

- Tam đệ...

Thạch Yến đặt một tay lên Bách Hội huyệt của Điền Hồ :

- Thật thất lễ, nếu tiểu nữ phải dùng hạ sách này để đối phó với Nam Cung Chưởng môn. Dám hỏi, vì lẽ gì Nam Cung Chưởng môn gọi Điền Hồ là Tam đệ ?

Đã nghe câu hô hoán vừa rồi của Điền Hồ, và bây giờ còn nhìn thấy ánh mắt đầy hàm ý do Điền Hồ đang xạ nhìn, Nam Cung Phách bật cười ha hả :

- Sao cô nương không hỏi chính Điền Hồ câu đó ? Vì chẳng phải nhị vị là đồng môn, sư tỷ với sư đệ sao ? Thôi, vì là nội tình của quý phái Thanh Thành nên mỗ không tiện xen vào. Xin cáo biệt. Ha... ha ..

Thạch Yến nạt lớn :

- Đứng lại ! Nam Cung Chưởng môn không lo cho sinh mạng Tam đệ Điền Hồ sao ?

Nam Cung Phách do chưa thật ý bỏ đi nên ung dung hỏi ngược lại :

- Lo ư? Tại sao Nam Cung mà phải lo ? Trừ phi cô nương biết rỏ giữa lệnh sư đệ và Nam Cung mỗ có quan hệ như thế nào. Nhưng cô nương sẽ không bao giờ biết, đúng thế không? Ha. ha...

Thạch Yến cười lạt :

- Tiểu nữ sẽ biết, và người phải lên tiếng giải thích chính là Nam Cung Chưởng môn.

Nam Cung Phách nhướng cao một bên mày :

- Cô nương định uy hiếp mỗ là sai rồi. Nếu vẫn chưa tin, được, cô nương thử hạ sát Điền Hồ xem liệu Nam Cung Phách này có phản ứng gì hay không. Hừ !

Thái độ của Nam Cung Phách làm cho Thạch Yến hoang mang.

Ả hất đầu, gọi Mã Giám :

- Phiền Mã huynh hãy thay ta lĩnh giáo tuyệt học của Chưởng môn Không Động phái.

Mã Giám tung người lướt ra, vừa vặn có tiếng Nam Cung Phách vừng cười lên :

- Muốn động thủ ư ? Thật hạp ý Nam Cung Phách mỗ. Đỡ !

Như đã có chủ ý ngay từ đầu, Nam Cung Phách vừa xuất thủ đã vận dựng tận lực bình sinh.

Bung..

Mã Giám vừa lao ra đã bị chấn kình bức dội, chao đảo ngả nghiêng và chỉ suýt nữa đã thổ huyết.

Không đợi lệnh, Triệu Uy lao ra :

- Hỗn Nguyên Công của Không Động phái quả danh bất hư truyền. Đến lượt Triệu Uy ta không biết tự lượng sức xin được lĩnh giáo. Đỡ !

Chợt đảo mắt liếc nhìn Điền Hồ một thoáng và đủ cho Nam Cung Phách hiểu nếu Triệu Uy không thật sự có thân thủ lợi hại thì gã không hao giờ dám ra tay, nhất là khi đã tận mắt mục kích một chưởng thu ngay kết quả của Nam Cung Phách dành cho đồng bọn gã là Mã Giám. Vậy thì lời hô hoán lúc nãy của Điền Hồ chẳng phải ngẫu nhiên mà có. Và Nam Cung Phách đã có đủ nguyên do khi lần này cùng Triệu Uy đối chiêu.

Bung .. . .

Triệu Uy vẫn là người ra chiêu trước, ngay sau một lần chạm chiêu bình thủ :

- Hãy đỡ !

Như không đoán ra Triệu Uy có công phu nào lợi hại, Nam Cung Phách mạo hiểm quát vang :

- Đỡ !

Ào..

Nào ngờ ngay khi Nam Cung Phách xuất lực, Triệu Uy chợt cười vang :

- Một chưởng này là Triệu Uy ta đòi nợ thay cho Mã Giám hảo huynh đệ. Đỡ !

Ha... ha...

Rồi chỉ bằng vài lượt khoa tay đầy biến ảo của Triệu Uy, như Điền Hồ đang nhìn thấy, ngọn chưởng lực của Nam Cung Phách vụt bị chệch hướng, lao qua một bên, để lại toàn bộ môn hộ trống trải cho ngọn kình lúc nãy của Triệu Uy ập vào người Nam Cung Phách. Quá đỗi thất sắc, Nam Cung Phách chỉ còn biết hóp người, cong lại và sau đó bật uốn mình lên cao theo tư thế Lý Ngư Đả Đỉnh thật ngoạn

mục.
Vút...
Có phần bất ngờ vì Nam Cung Phách vẫn còn thời gian và bản lãnh để dùng thân thủ khinh linh này tránh thoát. Triệu Uy vươn người về phía trước thật nhanh, đẩy mạnh thêm ngọn kình đã lỡ phóng xuất quyết thay Mã Giám đòi lại món nợ một chưởng .
Vù...
Đã nhanh nhưng không ngờ Triệu Uy lại nhanh hơn, khiến Nam Cung Phách dù đã tận lực nhưng vẫn bị ngọn kình của Triệu Uy quật đúng vào hậu tâm.
Bùng.. ..
Đắc ý vì trước sau vẫn đắc thủ, Triệu Uy lướt ngay đến :
- Còn bây giờ thì nạp mạng !
Nào ngờ mọi người cùng nghe Nam Cung Phách cười vang :
- Di Hoa Tiếp Mộc ! Thủy Phương Cung ! Nam Cung Phách ta đã hiểu ý Điền Hồ huynh đệ muốn ta hành động như thế nào rồi. Yên tâm đi. Ta sẽ không để Tam đệ thất vọng đâu ! Ha... ha...
Và Nam Cung Phách thần tốc lao biến đi.
Vút...
Thạch Yến thất sắc :
- Mã Giám ! Hãy mau đưa tiểu tử đi.
Để ta và Triệu Uy đuổi theo gã Nam Cung, nhanh nào !
Vút... Vút...

Bạch Cốt U Linh

Q3 - CHƯƠNG MƯỜI HAI
THỦY VÔ ĐỀ

Bách Lý Hoàng cười như chưa bao giờ được cười. Và y cứ đưa tay chỉ mãi vào Điền Hồ, lúc này đang được đặt nằm trên một mặt ghềnh cheo leo, chỉ cần một lực đạo dù thật nhẹ tác động vào cũng đủ làm Điền Hồ mất thăng bằng, rơi ngay vào Vô Đề Thủy.
Y vừa cười vừa bảo :
- Ngươi đang oán hận vì ta đã lừa ngươi ? Ha .. ha . vậy việc ta hạ lệnh hủy hoại di cốt của người chỉ suýt nữa đã làm mẫu thân ta thất sủng, theo ngươi là chuyện chẳng nên làm? Ha... ha... hay ngươi hận vì đã bị ta lừa? Ha... ha... cho ngươi hay, kẻ nào bị ta chọn làm đối tượng để đối phó, kẻ đó thật vô phúc. Ha. . ha..và kẻ đó chính là

ngươi lúc này. Ha... ha.. thôi nha, ngươi có muốn báo thù rửa hận thì cứ chờ đến kiếp sau. Ha... ha... đi nào! .

Vù...

Y hất kình và luồng lực đạo đã cuốn bổng Điền Hồ lên, sau đó ném thẳng vào một khoảng không vô tận.

Điền Hồ ngay lúc này không hiểu sao lại hoàn toàn không lo cho bản thân.Trái lại, dù đang bị khoảng không vô tận nuốt chửng, hắn vẫn cố kêu :

- Bách Lý Hoàng ! Ta sẽ không tha cho ngươi nếu ngươi dám hãm hại Tiểu sư muội ta Đoàn Bội Cơ !

Và gió ù ù thổi qua tai, lúc Điền Hồ sắp rơi vào một mặt nước cuồng nộ chảy.

Tuy vậy Điền Hồ vẫn nghe tràng cười đắc ý của Bách Lý Hoàng xuyên thẳng vào màng nhỉ:

- Ngươi chớ lo cho nàng. Vì không bao lâu nữa, nàng sẻ là thê tử của Bách Lý Hoàng ta. Ha...ha...

Ùm !

Mặt nước chợt vỡ ra, đón nhận thân hình nặng nề của Điền Hồ vừa gieo xuống. Sau đó, sau một lúc mặc tình quăng quật, làn nước giá lạnh liên nhấn chìm hoàn toàn Điền Hồ và làm hắn mất đạng vào một nơi được gọi là Thủy Vô Đề.

- Điền thiếu hiệp ! Nếu đã tỉnh xin hãy nghe tiểu nhân căn dặn. Điền thiếu hiệp ! Xin cứ nằm yên, đừng gây kinh động. Điền thiếu hiệp cứ nghe tiểu nhân căn dặn không ?

Những loạt thanh âm thì thào cứ xoáy mãi vào tai và sau cùng chuỗi thanh âm đó cũng xuyên sâu vào tiềm thức, làm cho nhận thức quay trở lại với Điền Hồ.

Hắn vừa cựa mình ú ớ thì bị một bàn tay bịt ngang miệng, và chuỗi thanh âm thì thào lúc nãy lại vang lên :

- Xin đừng gây kinh động, Điền thiếu hiệp nghe rõ lời tiểu nhân dặn chứ ?

Điền Hồ lay động đầu và ngơ ngác nhìn quanh:

Hiểu ý , giọng thì thào kia lại vang lên :

- Tiểu nhân là Nam Lý, ắt thiếu hiệp còn nhớ ? Chính tiểu nhân đã cứu thiếu hiệp. Và nơi chúng ta đang náu thân đây chính là phần khuyết vào cửa vách đá ngay
bên cạnh thác ghềnh. Thiếu hiệp chưa mất mạng ở Vô Đề Thủy, cũng như tiểu nhân vẫn chưa mất mạng.

Có những lượt ánh sáng nhờ nhờ đưa đến, đủ cho Điền Hồ phát hiện, bản thân quả nhiên đang nằm thu lu trong lòng một thạch động

âm u và nhơ nhớp. Chỉ cách Điền Hồ chưa đầy trượng là một màn nước trắng xóa vẫn cứ ào ào tuôn đổ, tạo thành những tiếng ầm ầm khuấy đảo không gian.

Còn ngồi bên cạnh Điền Hồ thật không sai, đúng là gã đồng tử có tên là Nam Lý với đầu để chỏm và kèm theo diện mạo cửa một đứa trẻ tuổi chỉ chừng mười hai.

Nhìn theo ánh mắt của Điền Hồ, như biết Điền Hồ sắp hỏi gì, Nam Lý lên tiếng :

- Thiếu hiệp muốn biết chuyện gì đã xảy ra cho thiếu hiệp và tiểu nhân, hay hoang mang không hiểu vì sao tiểu nhân dặn thiếu hiệp không được gây kinh động ?

Hắn thì thào :

- Cả hai. Nhất là vì sao tiểu huynh đệ lại cứu ta.

Nam Lý đáp lời :

- Trước hết hãy nói về địa thế chốn này. Đây là nơi có quá nhiều đường đi lối lại, chẳng biết sẽ dẫn thông đến đâu. Do vậy, tiểu nhân vẫn sợ, nếu chúng ta không khéo giữ gìn, nhỡ mọi tiếng động do chúng ta gây ra vô tình vang đến tai bọn họ, ắt chúng ta sẻ không còn được yên thân như thế này.

Điền Hồ đành gật đầu cho gã vui, mặc dù chúng muốn gật chút nào :

- Tiểu huynh đệ cẩn trọng như thế cũng tốt. Vậy chuyện gì đã xảy ra ?

Nam Lý kể :

- Có thể thiếu hiệp cho rằng lời của tiểu nhân không đáng tin. Nhưng thật ra, theo tiểu nhân biết và qua những gì đã nghe kể thì hầu như không có nhân vật nào vừa mới sinh ra đã có bản chất độc ác như công tử của tiểu nhân. Hóa ra thiếu hiệp đã nghĩ vì lời cầu xin của thiếu hiệp, tiểu nhân sau đó được công tử tha thứ thật sao ?

Không bao giờ có chuyện tha thứ đối với công tử tiểu nhân. Bằng chứng là lúc này đây tiểu nhân và thiếu hiệp đều có chung một số phận.

Điền Hồ gật gù :

- Tiểu huynh đệ muốn nói bản thân tiểu huynh đệ đã bị ném xuống Thủy Vô Đề ?

Nam Lý lắc đầu và sức mặt có vẻ ngường ngượng thế nào ấy :

- Tiếng là bị ném nhưng do giữa bọn tiểu nhân với nhau, cùng được công tử cưu mang và cùng lớn lên, nên cũng có phần nào nảy sinh nào cảm. Vậy là thay vì bọn Đông Lý ném, tiểu nhân được hưởng đặc ân là tự mình leo xuống.

Điền Hố hoài nghi :

- Tự leo xuống được ư ?

Không được cũng phải được. Vì đối với bọn Đông Lý, để tiểu nhân tự sinh tự diệt đã là mạo hiểm lắm rồi. Vì nếu để tin này lộ ra và đến tai công tử, bọn Đông Lý chắc chắn không thể thoát chết. Còn phần tiểu nhân, nói thật cho thiếu hiệp nghe, Thủy Vô Đề chưa hề buông tha một ai, đó là tính từ ngày tiểu nhân có chút hiểu biết cho đến tận lúc này, nên dù gieo mình xuống hay tự leo xuống, tiểu nhân kể như đã cầm chắc cái chết.

Chỉ có điều, tiểu nhân quyết phải sống để ít nào cũng hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, cũng là tâm nguyện duy nhất cửa tiểu nhân kể từ khi khôn lớn cho đến nay.

Điền Hồ hỏi cho có hỏi :

- Là tâm nguyện gì ?

Nam Lý trố mắt :

- Thiếu hiệp không tự đoán ra sao ? Thảo nào khi bình phẩm về thiếu hiệp, công tử của tiểu nhân đã đắc ý khi nói với Thạch cô nương, rằng thiếu hiệp là người...là người... .

Điền Hồ chợt lạnh giọng, lúc thấy Nam Lý tỏ vẻ ngập ngừng :

- Bách Lý Hoàng bình phẩm về ta như thế nào?

Nam Lý rụt rè :

- Tiểu nhân nói ra, thiếu hiệp không giận chứ?

- Nói đi !

Nam Lý lại để lộ nét mặt ngương ngượng :

- Công tử bảo thiếu hiệp là người ngu xuẩn.

Điền Hồ giật mình :

- Ta ngu xuẩn ? Y bình phẩm ta như thế thật sao ? Vì nguyên do gì ?

Nam Lý thì thào đã nhỏ, giờ lại còn thì thào nhỏ hơn :

- Công tử bảo, nếu không do thiếu hiệp tự tiết lộ thì suốt đời suốt kiếp này công tử dù có nằm mơ cũng không sao ngờ cách phá giải công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển lại dễ dàng đến vậy. Chỉ cần cho thiếu hiệp dùng một liều linh dược nhỏ thế là xong, quá đủ để nhổ bỏ một cây gai trước mắt.

Điền Hồ cau mặt :

- Ta hiểu rồi. Nhưng bảo ta ngu xuẩn là y cao ngạo quá sớm. Không sai, đúng là do ta tự tiết lộ, nhưng nào phải ta tiết lộ với y hay bạ ai ta cũng tiết lộ ?

-Ta đâu lường trước Đoàn Mộc Huyền Đại tỷ lại dễ dàng lọt vào tay y.

Vẫn đang bực bội, Điền Hồ cáu gắt với Nam Lý :

- Nói tóm lại, tâm nguyện gì lúc nãy tiểu huynh đệ có đề cập? Hay mau nói xem.

Nam Lý giận dỗi :

- Còn tám nguyện gì nữa nếu không là cứu mạng thiếu hiệp, đáp lại sự quan tâm của thiếu hiệp là người đầu tiên dám trước mặt công tử để lộ điều đó.

Điền Hồ hoài nghi :

- Cứu ta ? Nói như vậy tiểu huynh đệ đã biết trước là thế nào ta cũng bị ném xuống Thủy Vô Đề ?

Nam Lý lầu bầu :

- Nào phải chỉ một mình tiểu nhân biết trước điều này ? Tóm lại, bất luận là ai, hễ đã lọt vào tay công tử thì sớm muộn gì cũng bị ném vào Thuỷ Vô Đề.

Lần đầu tiên Điền Hồ chịu quan tâm đến những gì Nam Lý tiết lộ :

- Y đà định sẵn số phận ta như thế sao ?

Thái độ của Điền Hồ làm Nam Lý có phần hài lòng :

- Ở Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang đâu phải có nhiều người lưu ngụ ? Tất cả chỉ khoảng chín mười người như thiếu hiệp đã thấy. Cho nên, mọi diễn biến dù nhỏ ở nơi này đều không giấu được ai . Và trước khi thiếu hiệp được đưa đến đây, ai ai cũng biết kết cục của thiếu hiệp là thế nào .

Nói đến đây, Nam Lý mỉm cười mãn nguyện :

- Nhưng vì không biết kết cục đó sẽ đến với thiếu hiệp vào lúc nào nên ba ngày qua tiểu nhân cứ phải mạo hiểm men theo bờ đá để dõi nhìn ra ngoài. Vậy là cuối cùng, tiểu nhân cũng cứu được thiếu hiệp.

Điền Hồ từ từ ngồi dậy :

- Đã bảo đây là Thủy Vô Đề, tiểu huynh đệ làm sao cứu được ta ?

Nam Lý chợt nhún vai, cung cách y như người lớn, dù niên kỷ của gã thì không phải như vậy :

- Cứ tận nhân lực thì tri thiên mệnh, đâu việc gì phải lo. Nhưng nói thì nói vậy chứ tiểu nhân vẫn có sự chuẩn bị. Đây, thiếu hiệp nhìn xem.

Nhìn theo hướng tay chỉ của Nam Lý, Điền Hồ vỡ lẽ khi phát hiện một cuộn dây gai nằm thu lu ở một xó :

- Tiểu huynh đệ đã dùng sợi dây này, buộc quanh ta và kéo ta vào đây ? Bọn Đông Lý không phát hiện tiểu huynh đệ đã thủ sẵn sợi dây sao ?

Nam Lý chúm chím cười :

- Là bọn tiểu nhân bấy lâu nay vẫn bảo nhau và chuẩn bị sẵn đấy

chứ? Và đương nhiên trước khi thi hành mệnh lệnh của công tử, bọn Đông Lý đã trao cho tiểu nhân sợi dây cứu sinh này, kèm theo đó là một ít vật thực đủ đùng cho năm bảy ngày.

Điền Hồ nhăn mặt :

- Bảo nhau chuẩn bị sẵn ? Tiểu huynh đệ hãy giải thích rỏ xem nào !

Nam Lý chợt thở dài :

- Được chọn làm tiểu đồng hầu hạ dưới trướng công tử, bắt cứ ai trong bọn tiểu nhân đều biết trước bản thân kể như đang đánh đu với Tử thần. Không sớm thì muộn cũng có lần làm phật ý công tử. Và hậu quả dĩ nhiên là phải như nhau, đều bị mất xác dưới Thủy Vô Đề. Do đó, để chuẩn bị sẵn cho tương lai mịt mù, bọn tiểu nhân đã bảo nhau hễ ai trong bọn tiểu nhân bị công tử xử phạt thì những người còn lại phải cố tìm cách giúp đỡ kẻ vô phúc. Chỉ mong sao bọn Đông Lý đủ thời gian để chuẩn bị thêm sợi dây kế tiếp, trước khi lại có người bị công tử xử phạt.

Ngay từ đầu được Nam Lý cứu, tâm trạng của Điền Hồ là tâm trạng của kẻ "kinh cung chi điểu" nên luôn giữ vẻ đa nghi.

Nhưng đến lúc này, khi nghe Nam Lý tuần tự thuật lại và giải thích, Điền Hồ mới biết là đã nghi oan cho Nam Lý.

Do đó, với thái độ cởi mở hơn Điền Hồ chợt hỏi :

- Bảo được chọn làm người hầu hạ dưới trướng công tử là có ý gì ?

Nam Lý tỏ ra kinh ngạc :

- Hóa ra thiếu hiệp chưa biết chút gì về Công tử của tiểu nhân ư?

Điền Hồ lắc đầu :

- Nếu biết ta còn hỏi làm gì ?

Nam Lý bảo :

- Theo tiểu nhân nghe kể thì công tử do bẩm sinh độc ác nên Cung Chủ Nương Nương mới bố trí cho công tử sống biệt lập ở nơi này, hầu tránh những sự việc không hay, nếu như vẫn cứ để công tử ở bên mình Cung Chủ Nương Nương .

- Là Cung Chủ Thủy Phương Cung ?

Nam Lý gật đầu : - Đúng vậy. Và cứ thế, mỗi năm một lần, Cung Chủ Nương Nương một xa giá đến tận đây thăm công tử. Lần nào cũng vậy cùng đi với Cung Chủ Nương Nương luôn luôn có ba nhóm người bị bắt buộc phải tháp tùng.

Nhóm đầu tiên nhóm những đứa trẻ như tiểu nhân, để công tử nếu cần thì chọn vào thay thế những đứa trẻ đả bị công tử xử phạt. Nhóm thứ hai là những thị tỳ; chủ yếu là để công tử hoán đổi gọi là

thay đổi hương vị trong chuyện phòng the. Còn nhóm thứ ba, tội nhất là nhóm này.

Điền Hồ càng nghe càng thất kinh, đến phải toát mồ hôi lạnh vì bản chất quá độc ác của Bách Lý Hoàng. Nên khi nghe Nam Lý nói đến đây, Điền Hồ rùng mình hỏi :

- Nhóm cuối cùng thì sao ?

- Là những nhân vật bị Thủy Phương Cung khép vào hàng phạm nhân. Họ được đưa đến để công tử có dịp buông dung dã tính. Và những nhân vật này đều lần lượt mất xác dưới Thủy Vô Đề.

Điền Hồ hoang mang :

- Họ gồm những ai ? Vì sao bị khéo vào loại phạm nhân của Thủy Phương Cung ?

Nam Lý lắc đầu :

- Tiểu nhân không biết, vì tiểu nhân chỉ được Cung chủ Nương Nương nuôi nấng chưa được bao lâu thì bị công tử chọn ngay lần đầu tiểu nhân theo Cung Chủ Nương Nương đến đây. Thiếu hiệp vặn hỏi để làm gì ? Hay thiếu hiệp có bằng hữu bị Thủy Phương Cung bắt giữ ?

- Điền Hồ mỉm cười :

- Cũng may là ta không có nhiều bằng hữu, và chỉ mới có một mình Đoàn Mộc Huyền là bị Bách Lý Hoàng bắt giữ. Hi vọng với thân phận Chưởng môn một Đại phái, Đoàn Mộc Đại tỷ sẽ không đến nỗi thiệt mạng. Còn vì sao ta hỏi, dễ thôi, ta quyết không để hạng người độc ác như Bách Lý Hoàng tiếp tục tồn tại và hoành hành bá đạo nữa.

Nam Lý vụ mở tròn hai mắt :

- Thiếu hiệp thực hiện được sao? Trong khi bản thân thiếu hiệp, và cả tiểu nhân nữa, vị tất được toàn mạng ở một nơi như thế này.

Điền Hồ chợt nheo mắt nhìn Nam Lý:

- Cứ tận nhân lực thì lo gì không tri thiên mệnh. Chẳng phải tiểu huynh đệ đã nói câu đó với ta sao ? Vậy thì chưa tận nhân lực đừng vội tuyệt vọng.

Đoạn Điền Hồ cho tay vào bọc áo, lấy ra lọ Đan dược bảo mệnh của Đoàn Mộc Huyền trước đây Điền Hồ đã tình cờ nhặt.

Sau khi trút ra lòng bàn tay hai hạt Bạch Liên Vạn Niên, Điền Hồ ngần ngừ hỏi Nam Lý :

- Công phu của tiểu huynh đệ là thế nào ?

Nam Lý vừa lắc đầu đáp vừa ngây người nhìn mãi vào lòng bàn tay Điền Hồ :

- Tiểu nhân không biết võ công. Thiếu hiệp định làm gì với hai hạt sen đó?

Điền Hồ kinh ngạc :

- Chính Đông Lý đã phô diễn khinh công thượng thừa ta cứ ngỡ ai trong bọn tiểu huynh đệ cũng đều có bản lãnh tương tự mới phải ?

Nam Lý lắc đầu :

- Người mà thiếu hiệp thấy không phải Đông Lý. Và lẽ đương nhiên không ai trong bọn tiểu nhân am hiểu võ công, kể cả các tỷ tỷ thị tỳ cũng vậy.

Điền Hồ hoài nghi :

- Vậy thì ai đã giả làm Đông Lý ? Và sao kẻ đó không phát hiện mưu toan giúp đỡ tiểu huynh đệ, cho dù ta nhìn thấy rõ kẻ đó đã ra tay bắt giữ tiểu huynh đệ ?

Nam Lý phì cười :

- Công tử của bọn tiểu nhân luôn đắc ý với thủ đoạn này. Đó là một nhân vật dị hình dị dạng, nghe đâu là bào muội của công tử tiểu nhân. Những bình hương tỏa khói nghi nhút do bọn tiểu nhân cầm là cốt ý che mắt những ai cần được công tử lòe bịp. Kỳ thực nhân vật đó luôn nép sau người công tử. Và khi cần phô diễn, nhân vật đó mới hiện thân, với y phục và diện mạo đã được cải dạng sẵn thành một người nào đó trong bọn tiểu nhân. Đến khi phô diễn xong phận sự kể như hoàn thành nhân và đó mới lên bỏ đi, quay về nơi y luôn náu mình vì mặc cảm có thân hình cứ luôn như một đứa trẻ .

Tuy chưa tin lắm vào câu chuyện này nhưng Điền Hồ vẫn trao cho Nam Lý một hạt Bạch Liên Vạn Niên :

- Muốn tìm cho được sinh lộ, ta và tiểu huynh đệ đương nhiên cần phải có một ít công phu. Chỉ một hạt như thế này sẽ giúp tiểu huynh đệ có mười năm công lực. Tiểu huynh đệ cứ nhận lấy, ta sẽ chỉ điểm cho tiểu huynh đệ cách hành công. Nào dùng đi, sao lại ngó ta như thế?

Nam Lý đưa tay nhận lấy và hoài nghi :

- Cứ theo thiếu hiệp nói thì tiểu nhân hiểu đây là một trong những báu vật hãn thế. Thiếu hiệp không tiếc sao khi nguyện ý giao cho tiểu nhân một hạt ?

Điền Hồ phì cười :

- Dù có là báu vật hãn thế thì cũng chỉ được dùng để cứu người. Ta và tiểu huynh đệ điều có chung một cảnh ngộ, đúng không ? Vậy thì áy náy làm gì nữa mà không chịu dùng ? Huống chi, giả như hoàn cảnh không cho chúng ta thoát, ta có tham lam giữ lại những vật này cung chỉ vô dụng. Nào, dùng đi.

Và Điền Hồ cùng tự dùng một hạt Bạch Liên Vạn Niên, giúp Nam Lý tin tưởng cũng dùng theo.

Sau đó, Điền Hồ bảo :

- Trước đây vì ta gấp báo Thù nên đã mạo hiểm, chọn cách luyện công theo Nghịch Thiên Hồi Chuyển để thu ngắn thời gian. Nhưng việc đó đã bất thành, vì đã bị phá hủy toàn bộ nội lực đã luyện.

Cái mất bù cho cái được, tuy bây giờ ta phải khôi luyện lại từ đầu nhưng nhờ đó sinh mạng ta có thể bảo lưu, không còn bị yểu mạng như trước đây ta đã tự biết như thế nữa :

Nam Lý bật hỏi :

- Bị yểu mạng ư ? Nói như thế là có ý gì ?

Điền Hồ lắc đầu :

- Để sau này ta sẽ giải thích. Nhưng nếu nói ngắn gọn thì càng luyện theo công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển thì người luyện càng bị vấn số có thể chết bất cứ lúc nào. Còn bây giờ, để ta truyền cho tiểu huynh đệ tâm pháp nội công của Điền gia. Hảy chú tâm nghe cho rõ đây.

Sau một lúc lâu giảng giải cho Nam Lý hiểu, Điền Hồ vội giục Nam Lý tọa công, dùng dược lực của hạt Bạch Liên Vạn Niên để dẫn lưu nội kình phát sinh chu lưu khắp các kinh mạch. Và sau đó, Điền Hồ chìm dần vào vô thức.

Bạch Cốt U Linh

Q3- CHƯƠNG MƯỜI BA
THỦY PHỦ

Nam Lý ! Tiểu huynh đệ đang ở đâu?

Chỉ dám kêu khe khẽ và mắt thì luân phiên đảo tìm, nhưng có một sự thật mặc dù Điền Hồ có nghĩ đến nhưng cho đến giờ vẫn cố cưỡng lại không dám tin.

Cùng với sự thất tung của Nam Lý lọ ngọc đựng bảo dược với hai hạt Bạch Liên Vạn Niên còn lại cũng biến mất. Và cạnh Điền Hồ lúc này là cuộn dây đã xổ tung, với một đầu cột vào một mấu đá chắc chắn và đầu còn lại thì buông thả hững hờ vào Thủy Vô Đề.

Điền Hồ đã thử kéo sợi dây, nó nhẹ hẳng cho biết không hề có Nam Lý bám vào như lúc thoạt nhìn Điền Hồ đã nghĩ.

"Nam Lý đi đâu ? Hay gả muốn thám thính tìm lối thoát nhưng vì bất cẩn nên đã tuột tay khỏi sợi dây đành chịu mất xác dưới Thủy Vô Đề ?"

Với suy nghĩ này, do nội thương đã phục hồi và chí ít cũng có

người năm công phu tu vi nỗ lực, Điền Hồ nhanh nhẹn bám vào sợi dây hối hả buông mình vào làn nước Thủy Vô Đề.

Và đâu phải ngẫu nhiên nơi này được gọi là Thủy Vô Đề. Điền Hồ đang cam trải mức độ lợi hại của Thủy Vô Đề . Đó là toàn thân Điền Hồ cứ ào ào tuột xuống, nước ở đây không có sức đẩy lên như ở bất kỳ chỗ nào khác. Và nếu Điền Hồ không dụng lực, không cố bám vào sợi dây để cưỡng lại hấp lực từ phía đáy nước Vô Đề có lẽ hậu quả sẽ xảy đến cho Điền Hồ là bị chết mất xác, có phần giống như điều đã xảy đến cho Nam Lý giả sử gã đã có hành vi như Điền Hồ lúc này.

Với nội lực bây giờ chi còn độ mươi năm công phu tu vi, quá ít so với lúc trước, Điền Hồ ngỡ phen này Phải mất mạng vì hấp lực ở đáy nước Vô Đề đã kéo hắn xuống đến tận đầu mút của sợi dây.

Sinh lộ của hắn bây giờ quá ít. Phần thì hắn bế khí đã lâu, đang cần được đổi hơi nếu không muốn chết ngạt. Đã vậy, hấp lực vẫn tác động vào hắn, khiến cả hai tay đang cố bám vào đầu dây cứ chực rời ra.

Nhưng hắn biết, rời tay ra là chết, nên dù tuyệt vọng hắn vẫn cố bám vào sợi dây.

Đúng lúc đó sợi đây bỗng chuyển động có người đang kéo hắn lên.

"Nam Lý ? Chỉ có Nam Lý mà thôi. A... vậy là ta thêm một lần nữa thọ đại ân của gã".

Sợi dây vẫn đang chuyển dịch, đều đều kéo Điền Hồ lên, tạo niềm hi vọng tràn trề cho Điền Hồ.

Đang có tâm trạng như vậy, Điền Hồ chợt động tâm. Hắn bỗng có những suy nghĩ kỳ quái về Nam Lý. Do nghi ngờ và mãi nghĩ về Nam Lý chỉ suýt nữa hắn bỏ qua một chi tiết kỳ lạ vừa thoát xuất hiện trong tầm thị tuyến của hắn.

Sợi dây vẫn được kéo lên và Điền Hồ thì miệt mài nghĩ về hai nan đề. Một có liên quan đến Nam Lý và một còn lại thì liên quan đến điều hắn vừa nhìn.

Hắn được kéo lên khỏi mặt nước và lập tức nhìn thấy nét mặt âu lo của Nam Lý :

- Sao thiếu hiệp dám mạo hiểm với sinh mạng ? Thủy Vô Đề lợi hại như thế nào, thiếu hiệp có lẽ bây giờ đã biết rồi đấy.

Hắn nhìn Nam Lý, hỏi mà không kiểm soát mình đang hỏi gì :

- Tiểu huynh đệ bỏ đi đâu ? Ta thật sự lo cho tiểu huynh đệ.

Nam Lý cười hì hì :

- Thiếu hiệp lo cho tiểu nhân hay vì muốn tìm lại vật này ?

Nhìn Nam Lý lắc lắc lọ đựng bảo dược, không có tiếng kêu chua nào vang lên từ đó. Điền Hồ thất sắc :

- Tiểu huynh đệ đã dùng hết rồi ư? Vậy là nguy rồi. Đã là loại dược vật hãn thế, đâu thể tùy tiện muốn dùng bao nhiêu thì dùng. Ta không hề tiếc hai hạt Bạch Liên Vạn Niên, chỉ tiếc cho tính mạng tiểu huynh đệ khó bảo toàn thôi.

Nam Lý tô ra không tin :

- Có võ công đương nhiên có khá hơn lúc không có võ công. Tâm pháp do thiếu hiệp truyền thụ quả có diệu dụng phi thường. Nên tiểu nhân nghĩ, nếu có bản lãnh cao minh hơn thì việc thoát thân ắt sẽ hiệu quả hơn. Hay thiếu hiệp định dọa tiểu nhân thì tiếc hai hạt Bạch Liên Vạn Niên còn lại ?

Điền Hồ gượng cười và lắc đầu :

- Ta đã nói rồi ta không hề tiếc hai hạt đó. Ta chỉ quan tâm đến hậu quả sắp xảy đến cho tiểu huynh đệ thôi.

Nói đến đây, vì phát hiện nét mặt của Nam Lý một lần nữa xuất hiện vẻ ngường ngượng một cách kỳ lạ, Điền Hồ chợt hỏi :

- Hãy nói thật đi, có phải đây là trò hí lộng ta, tiểu huynh đệ không phải Nam Lý ?

Nam Lý tròn to hai mắt :

- Thủy Phương Cung luôn lấy Đông - Tây - Nam - Bắc và Xuân - Hạ - Thu - Đông làm chủ vị, nếu tiểu nhân không phải Nam Lý thì là ai ? Không lẽ là Đông - Tây - Bắc Lý ?

Điền Hồ chợt thở dài .

- Thú thật ta cũng không rõ ta đang nói gì hoặc nghĩ gì nữa. Vì nếu bảo tiểu huynh đệ là nhân vật dị hình dị dạng như ta đã nghe tiểu huynh đệ kể thì vì lẽ gì tiểu huynh đệ lại cứu ta ? Còn nếu tiểu huynh đệ đúng là Nam Lý là người không hề biết võ công thì ta e rằng, hừ đến tiểu huynh đệ tự lo cho bản thân còn không xong làm gì thắng vượt nổi hấp lực của Thủy Vô Đề để cứu ta ?

Nam Lý có vẻ mặt ngây ngô rất đáng tin :

- Hóa ra đó là điều khiến thiếu hiệp nghi ngờ ? Cũng không khó giải thích lắm đâu nếu thiếu hiệp hiểu cùng như tiểu nhân, rằng thân hình càng nặng thì hấp lực ở dưới đó tác động càng mạnh. Vóc dáng của tiểu nhân thế này đâu dễ bị hấp lực cuốn đi như đã xảy ra cho thiếu hiệp.

Điền Hồ hắng giọng :

- Vậy nếu ta vốn bị hấp lực cuốn đi mạnh như thế, tiểu huynh đê làm cách nào giữ được ta, sau đó còn buộc dây quanh thân thể kẻo ta lên ?

Nam Lý lại cười hì hì :

- Cũng đâu có gì khó. Thiếu hiệp xem đây.

Nhìn Nam lý cầm một đầu dày và cột sẵn thành một vòng, Điền Hồ chợt hiểu :

- Đúng là dễ thật. Nhưng lúc nãy tiểu huynh đệ bỏ đi đâu?

Nam Lý chỉ tay vào những huyệt khẩu âm u vốn có đầy ở vách đá khuất phía sau ghềnh thác :

- Tiểu nhân muốn tìm lối thoát thân. Nhưng chỉ phí công vô ích.

Điền Hồ phì cười :

- Tìm lối thoát thân hay tiểu huynh đệ cốt ý muốn tìm Thủy Phủ ?

Nam Lý giật nảy người :

- Thủy Phủ ? Từ đâu thiếu hiệp biết đến địa danh này? Đây là điều bí ẩn chỉ có những ai thân cận với Cung Chủ Nương Nương một thi thoảng được nghe đề cập đến đôi lần. Chỉ trừ phi thiếu hiệp thật sự đã nhìn thấy Thủy Phủ mới biết ở Thủy Phương Cung có tồn tại một nơi như thế.

Điền Hồ cau mày :

- Tại sao lại xem đó là điều bí ẩn ? Phải chăng vì đó là nơi sẽ rất khó khăn nếu có người muốn đi vào ?

Nam Lý cũng cau mày nghĩ ngợi :

- Thiếu hiệp vẫn không chịu nói đã nhìn thấy Thủy Phủ ở đâu ư ?

Điền Hồ nhún vai và nhại theo cách nói của Nam Lý :

- Đâu khó gì mà không chịu nói ? Đây, ở ngay đây, dưới này.

Nam Lý giật mình :

- Ở dưới Thuỷ Vô Đề ?

Điền Hồ gật đầu :

- Lúc ta được tiểu huynh đệ kéo lên, đâu như chừng hai ba trượng gì đó, trong lúc tình cờ ta có thoáng nhìn thấy một huyệt khẩu ngầm dưới nước, bên cạnh có hai chữ Thủy Phủ được chạm nổi.

Phản ứng của Nam Lý thật lạ kỳ. Ngay khi Điền Hồ dứt lời, gã liền thu ngắn cuộn dây, dùng một đầu cột vào quanh thân, sao cho đoạn dây gã cột cộng với phần dư ra là đủ hai ba trượng như lúc nãy Điền Hồ có đề cập.

Sau đó, gã không nói không rằng, cứ lẳng lặng trườn người xuống nước.

Thấy vậy, Điền Hồ bảo :

- Đừng quá vội vã. Nếu có gì bất ổn cứ giật vào sợi dây vài lượt, ta lập tức kẻo tiểu huynh đệ lên.

Nói thì nói nhưng Điền Hồ không biết gả có nghe hay không. Đã vậy, không những gã không ừ không hử cho biết là có nghe, gã còn

ném cho Điền Hồ một ánh mắt nhìn sắc lẻm trước khi buông người cùng chìm xuống với sợi dây có chiều dài gần ba mươi trượng .

Chờ đợi và là chờ đợi trong lo lắng, lần đầu tiên Điền Hồ mới được nếm trải, cho dù người mà Điền Hồ đang lo chỉ là một gã đồng tử vừa mới bình thủy tương phùng gặp nhau.

Và thời gian của sự chờ đợi đúng là một cực hình. Điền Hồ đã đợi tàn một canh, một canh và thêm một canh nữa. Nhưng thủy chung vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì từ phía sợi dây đang im lìm nằm trước mặt Điền Hồ.

Không thể chờ đợi được nữa, Điền Hồ chạm vào sợi dây và kẻo nhẹ.

Sợi dây nhẹ tênh, Nam Lý có lẽ vẫn còn trong Thủy Phủ. Nhưng đã ba canh giờ trôi qua, khoảng thời gian có thể nói là qua thừa để Nam Lý tha hồ do xét và thám sát Thủy Phủ, để lúc này có lẽ phải quay lại từ lâu. Trừ phi Nam Lý chưa hề đi vào Thủy Phủ. Có điều bất ổn rồi.

Thu nhanh sợi dây về, sau đó cũng y cách Nam Lý đã thực hiện, Điền Hồ cột sợi dây quanh người và trườn người xuống Thủy Vô Đề.

Hấp lực từ đáy nước Thủy Phương Cung hút nhanh Điền Hồ xuống và vượt quá chỗ có huyệt khẩu dẫn vào Thủy Phủ.

Điền Hồ đã ước lượng sai vị trí có Thủy Phủ. Ắt hẳn đây là nguyên do khiến Nam Lý không thể đi vào Thủy Phủ, trái lại đã chìm mất hút vào Thủy Vô Đề.

Không có thì giờ để tự trách thân, Điền Hồ quyết định đi vào Thủy Phủ trước hy vọng Nam Lý không gặp chuyện bất trắc như Điền Hồ vừa nghi ngờ. Nhưng hiện giờ khoảng cách giữa Điền Hồ và huyệt khẩu dẫn vào Thủy Phủ là gần hai trượng chiều cao. Một khoảng cách không có gì để nói nếu như đừng có hấp lực tác động vào Điền Hồ.

Nhưng do hấp lực vẫn tồn tại nên Điền Hồ phải vất vả một lúc khá lâu mới có thể tự mình phăng lần theo sợi dây để đến chỗ có huyệt khẩu.

Và đúng lúc Điền Hồ kiệt sức, rất cần sự đổi hơi sau thời gian dài bế khí, ngay khi Điền Hồ chui mình vào huyệt khẩu, thì...

Vù...

Một hợp lực khác chợt cuốn Điền Hồ trôi thẳng vào huyệt khẩu. Kinh tâm động phách vì diễn biến khác lạ này. Điền Hồ thay vì mở sợi dây do ý định đi vào Thủy Phủ đã đạt, thì vẫn giữ nguyên sợi dây quanh người. Điền Hồ có hành động này cùng là điều dễ hiểu. Để nhỡ có điều bất ổn xảy đến thì nếu cần. Điền Hồ vẫn còn sợi dây làm vật cứu tinh.

Tuy nhiên Thủy Phủ lại không như Điền Hồ mường tượng. Hấp lực cuốn Điền Hồ trôi bay vào, và thật kỳ quái, hấp lực đó đã đặt Điền Hồ và một chỗ không hề có nước hiện hữu.

Chưa kịp mừng vì bỗng có không khí để thở, toàn thân Điền Hồ vụt đau thắt một cái thật mạnh, kế đó như bộ một sức lực kỳ quái giật ngược Điền Hồ về phía sau, cũng mạnh không kém gì lần đau thắt chỉ mới xảy ra cho Điền Hồ chừng một sát na.

Hai lực tác động liên tiếp này làm cho Điền Hồ đau đến chết điếng và suýt bị ngất.

Đến khi hiểu ra, bản thân bị như thế là do sợi dây giữ lại, Điền Hồ vừa cởi bỏ sợi dây, vừa chép miệng nghĩ thầm :

"Đến ta còn chịu không nổi, một đứa bé như Nam Lý đâu dễ gì chịu nổi những đau đớn này ?"

Thủy Phủ tối om, Điền Hồ vừa tự dò đường bước đi vừa gọi :

- Nam lý ? Tiểu huynh đệ có ở trong này không? Ta đến để tìm tiểu huynh đệ đây, nếu nghe ta gọi, hãy lên tiếng đi nào.

Đường đi như càng lúc càng dốc dần lên cao và đương nhiên cũng quanh co khúc khuỷu như bất kỳ những hang động thiên nhiên nào khác.

Đang ước ao có một chút ánh sáng dù là nhợt nhạt để dễ di chuyển và nhất là để tìm gã Nam Lý. Điền Hồ chợt giật mình khi mục quang bỗng bắt gặp một luồng ánh sáng huyền hoặc chiếu đến, lúc bản thân vừa ngoặt qua một khúc quanh.

Điền Hồ dừng lại, thận trọng đưa mắt nhìn vào chỗ phát ra luồng sáng và gọi :

- Nam Lý ! Có phải tiểu huynh đệ đang ở trong đó không ?

Không có tiếng đáp lời, Điền Hồ bật hoảng thật sự :

- Nam Lý ! Nếu tiểu huynh đệ có mệnh hệ gì ta sẽ không tha thứ cho ta. Và nếu cần, ta sẽ xới tung Thủy Phủ này lên, kể cả Thủy Vô Đề nữa, quyết tìm tiểu huynh đệ cho bằng được.

Nói để tự trấn an và nhất là để tự biểu lộ quyết tâm, nên ngay khi dứt lời, Điền Hồ liền lao nhanh vào cho có luồng sáng.

Thủy Phủ không phải là nơi ngẫu nhiên có cách gọi này. Và Điền Hồ dù đang khẩn trương kiếm tìm Nam Lý vẫn để đôi mắt lần lượt thu nhận những khung cảnh xa hoa tráng lệ tợ như một phủ đệ chốn dương gian. Đồng thời, từ trong tiềm thức cũng cho Điền Hồ một nhận định :

"Quả là một biệt phủ có một không hai. Có lẽ do biệt phủ nằm lẩn khuất dưới đáy nước nên mới có tên gọi Thủy Phủ. Nhưng liệu Nam Lý có ở đây không ?"

- Nam Lý ! Tiểu huynh đệ đang ở đâu ?

Và thật bất ngờ, Điền Hồ chợt nghe có tiếng kêu rên.

-Ư...Ư...

Cả mừng, Điền Hồ hướng về phía vừa phát ra tiếng rên để chạy đến :

- Nam Lý ? Là tiểu huynh đệ đó sao ? Thật ta quá lo sợ cho tiểu huynh đệ.

Thủy Phủ là một biệt phủ nên có một vài gian phòng tách biệt. Tiếng kêu rên của Nam Lý được xuất phát từ một gian phòng gần kề thư phòng, nơi Điền Hồ vừa chạy vào.

Sắp chạy đến gian phòng đó, Điền Hồ bỗng dừng lại khi nghe rõ tiếng Nam Lý gay gắt :

- Đứng lại. Không được vào. Để có sự tách biệt giữa thư phòng và gian phòng kế cận, nơi Nam Lý vừa ở trong đó gắt ra, là một bức rèm châu. Do chỉ là một bức rèm nên dù đã buông phủ nhưng cần cho Điền Hồ lờ mờ nhìn thấy nhận dạng của Nam Lý ở trong đó.

Điền Hồ kinh nghi :

- Tiểu huynh đệ đã bị thương ? Có phải do sợi dây giật lại ? Y phục của tiểu huynh đệ đã bị rách nhiều chỗ thế kia, nhất định thương thế không phải nhẹ . Sao điều huynh đệ không để ta vào, xem qua thương thế cho tiểu huynh đệ ?

Giọng của Nam Lý càng thêm gắt gỏng :

- Không cần đâu. Và nếu có thể, xin thiếu hiệp chớ làm phiền. Ta... tiểu nhân vốn tự biết lo liệu. Hừ . ừ .. .

Điền Hồ vẫn dợm chân định bước vào :

- Tiểu huynh đệ kêu rên như thế ắt rất cần sự tiếp trợ của ta. Chúng ta là người cùng hội cùng thuyền, tiểu huynh đệ hà tất cứ luôn tỏ ra khách sáo.

- Đứng lại. Không được vào !... Tiểu nhân đang tọa công dưỡng thương, tốt hơn hết xin thiếu hiệp chớ gây kinh động.

Điền Hồ vỡ lẽ dừng lại :

- A, ta hiểu rồi. Được, ta sẽ không gây kinh động nữa. Tiểu huynh đệ cứ yên tâm tọa công ta cũng thành tâm mong cho tiểu huynh đệ gặp nhiều may mắn, kịp thời phát tán toàn bộ dược lực của những ba
hạt Bạch Liên Vạn Niên tiểu huynh đệ đã lỡ dùng.

Dứt lời, Điền Hồ quay lưng lại và lần đầu tiên lượt mắt nhìn khắp thư phòng.

Là thư phòng nên có một án thư với bộ văn Phòng Tứ bửu. Cạnh đó là một nghiên mực đã bị ai đó nhấc qua một bên, để lại trên bàn

một dấu vết lờ mờ, không hề bám bụi như mọi chỗ khác trên bàn.

Đã có một vật, dưới nghiên mực, và vật đó đã có người lấy đi. Điền Hồ gật gù và tin chắc chính Nam Lý đã lấy.

Sau án thư, dựng sát vào vách đá của gian thư phòng là một kệ gỗ Những ngăn
của kệ gỗ vẫn chứa đựng nhiều cuộn thư quyển và đã có dấu hiệu vừa bị người bới tìm. Cũng là Nam Lý chứ không thế ai khác.

Vẫn đang nguyên vị để lướt nhìn, tình cờ Điền Hồ nhìn lên trần động, nơi có khảm ít nhất là mười viên dạ minh châu, là nguyên nhân phát ra luồng sáng rọi khắp Thủy Phủ. Và nhờ đó, Điền Hồ phát hiện có một viên minh châu không phát sáng. Lấy làm lạ, Điền Hồ vừa tung người lên, định chợp lấy viên minh châu đó thì nghe Nam Lý quát :

- Đừng chạm vào Ty Thủy Châu. Hãy dừng lại ngay.

Hạ thân xuống, Điền Hồ nghi hoặc, cố đưa mắt nhìn xuyên qua bức rèm :

- Hóa ra tiểu huynh đệ vẫn chú tâm theo dõi ta ?

Có tiếng Nam Lý hắng giọng :

- Ở Thủy Phủ không hề có báu vật nào khác đáng để thiếu hiệp chú tâm. Ngoai trừ viên Tỵ Thủy Châu là nguyên do khiến Thủy Phủ không bị nước ngập tràn. Tiểu nhân nhờ vào đây trước nên đã có dịp quan sát kỹ. Chỉ mong thiếu hiệp chớ tháo thứ, vô tình chạm vào Tỵ Thủy Châu, làm cho cơ quan phát động, khiến hậu quả khó lường.

Điền Hồ phì cười :

- Không phải không có báu vật. Mà phải nói báu vật đã bị tiểu huynh đệ nhanh tay chiếm hữu trước mới đúng.

Nam Lý chỉ hắng giọng cho có lệ và không có lấy một lời dù là phản bác hay biện minh.

Điền Hồ gật gù :

- Do tiểu huynh đệ không giải thích ta cùng hiểu. Thủ Phủ này nhất định phải là nơi ám tàng công phu tuyệt học có liên quan đến Thủy Phương Cung. Nhưng tiểu huynh đệ cứ yên tâm. Ta không hề có ý chiếm hữu bất luận vật gì ở đây. Thứ nhất ta không có hứng thú chút nào với võ học Thủy Phương Cung. Thứ hai; ta chỉ mong tiểu huynh đệ sớm đắc thành sở nguyện để sau đó giúp ta ly khai chốn này.

Nam Lý lại hắng giọng :

- Nếu thiếu hiệp có ý đó, hãy tìm trên ngăn kệ một cuộn quyển thư cổ ghi bên ngoài dòng chữ : "Thủy Phủ Đồ". Tiểu nhân nghĩ trong đó thế nào cùng có những ám thị cho biết lối thoát ra.

Điền Hồ vội làm theo. Và trong lúc tìm Thủy Phủ Đồ, Điền Hồ tình

cờ đánh rơi từ trên ngăn kệ xuống một mảnh hoa tiên được xếp lại thật mỏng.

Chưa kịp khom người nhặt, Điền Hồ nghe Nam Lý kêu :

- Vật gì thiếu hiệp vừa để rơi từ ngăn kệ xuống?

Điền Hồ nhún vai :

- Chỉ là một mảnh hoa tiên. Nếu tiểu huynh đệ muốn ta sẽ đem vào trong cho tiểu huynh đệ. Thế nào ?

Nam Lý ngập ngừng :

- Hãy cứ để yên đó. Ừm... mà thôi, tiểu nhân thử tin thiếu hiệp một lần. Phiền thiếu hiệp mở ra đọc to cho tiểu nhân cùng nghe nếu trong mảnh hoa tiên có lưu tự.

Điền Hồ gượng cười :

- Tiểu huynh đệ là người đã đặt chân vào Thủy Phủ trước kể như tiểu huynh đệ hiện là chủ nhân nơi này. Được, Điền Hồ ta xin tuân lệnh chủ nhân.

Nhưng khi mở mảnh hoa tiên ra, Điền Hồ giật mình kêu :

- Sao lại thế này ?

Nam Lý hoài nghi :

- Sao ? Không có lưu tự hay trên mảnh hoa tiên lại là kinh văn võ học ?

Điền Hồ lắc đầu :

- Không thể tin được nữa. Không lẽ chủ nhân trước kia của Thủy Phủ đi là lão ?

Nam Lý thật sự nôn nóng, nhưng không hiểu sao cứ ẩn mãi bên trong gian phòng và lớn tiếng thúc giục Điền Hồ :

- Bảo thiếu hiệp đọc thì cứ đọc. Việc gì cứ đứng mãi đó nêu hết nghi vấn này đến nghi vấn kia ? Hãy đọc to lên nào.

Điền Hồ đặt lại mảnh hoa tiên trên ngăn kệ :

- Trong nay chỉ là những lời nhảm nhí, do Thượng quan Du tự tay viết cho một nữ nhân nào đó có phương danh là Kim Tuyết Ngân. Đến xem còn cảm thấy ngượng nói gì đến việc đọc thành lời. Ta sẽ đặt ở đây, nếu thích, tiểu huynh đệ sau này cứ đọc.

Nam Lý vẫn nôn nóng :

- Đằng nào thiếu hiệp cùng đã đọc qua, không thể tóm tắt đại ý cho tiểu nhân biết sao?

Điền Hồ thở hắt ra một hơi :

- Là thế này, Thượng Quan Du đã xưng hô với nữ nhân đó như họ từng là phu thê. Dù rằng nội dung bức thư cho thấy cả hai đang có mưu mô loại trừ một nhân vật mới đích thực là trượng phu của nữ nhân kia. Họ còn luận bàn sẻ dùng thủ pháp Tà Môn gì đó gọi là Đại

Pháp Xúc Cốt Thu Căn để đối phó với hậu nhân duy nhất của nhân vật kia. Toàn là những lời lẽ thể hiện rõ tâm địa độc ác vốn có của lão tặc Thượng Quan Du. Ta thật không ngờ chủ nhân của Thủy Phủ lại là kẻ đại thù của Điền Hồ này.

Bỗng Điền Hồ nghe có tiếng Nam Lý kêu lên đầy kỳ quái :

- Chuyện đó... chuyện đó... Ư... ư...

Kinh nghi, Điền Hồ tiến lại gần bức rèm :

- Tiểu huynh đệ..

Lại có tiếng Nam Lý gắt vang lên :

- Không được vào.

Điền Hồ lúng túng :

- Nhưng ta nghe có tiếng tiểu huynh đệ kêu rên. Ta định vào...

- Không cần đâu. Tiểu nhân ổn rồi. Thiếu hiệp để mảnh hoa tiên ở đó cũng tốt. Hãy tiếp tục tìm Thủy Phủ Đồ đi.

Thái độ của Nam Lý cùng lúc càng kỳ lạ nhưng nhất thời Điền Hồ không thể tìm hiểu nguyên nhân vì sao.

Hắn đành quay lại ngăn kệ, lo tìm Thủy Phủ Đồ.

Và lần này, khi tìm thấy, lúc mở ra xem, Điền Hồ vụt mừng rỡ kêu lên :

- Đúng là trời đã giúp Điền Hồ ta rồi.

Nam Lý hắng giọng :

- Đã tìm thấy lối thoát ư?

Điền Hồ bật cười :

- Có lối thoát. Cũng có luôn cách đối phó với Tử Hà công phu. Quả là Hoàng Thiên hữu nhãn, Thượng Quan Du cứ ngỡ sẽ không ai vào được Thủy Phủ, đã thản nhiên lưu lại cách đối phó Tử Hà công phu là thứ Điền Hồ ta rất cần. Ha... ha...

Tiếng quát của Nam Lý vang lên, làm tràng cười của Điền Hồ bị ngắt quãng đột ngột :

- Thiếu hiệp không được tùy tiện chiếm hữu công phu đó, một khi chưa hỏi qua ý chủ nhân.

Điền Hồ giật mình, sau đó phá lên cười :

Chủ nhân ? ! Suýt nữa ta quên mất. Quả nhiên tiểu huynh đệ chính là chủ nhân nơi này. Hà... hà...nhưng tiểu huynh đệ cho quá lo. Đây chỉ là cách đối phó chứ chẳng phải công phu võ học. Và cho dù có là công phu võ học thì ta cũng chẳng động tâm làm gì thứ công phu võ học của kẻ thù.

- Công phu võ học của kẻ thù ư ?

Điền Hồ gật đầu :

- Thượng Quan Du là kẻ thù của ta, lão còn là chủ nhân của Thủy

Phủ này. Vậy thì mọi võ học giả như có lưu lại ở đây chẳng phải là công phu sở học của lão sao ?

- Ta... thiếu hiệp...

Điền Hồ chợt hỏi :

- Ta đã tìm thấy lối thoát ra Thủy Phủ. Tiểu huynh đệ có muốn đi cùng không?

Nam Lý đáp :

- Tiểu nhân tọa công vẫn chưa xong. Nếu được, thiếu hiệp cứ đi trước, chẳng cần chờ tiểu nhân làm gì cho phí thời gian.

Điền Hồ áy náy :

- Liệu lưu lại một mình. Tiểu huynh đệ có thể tự lo liệu ổn thỏa ?

Nam Lý ầm ừ :

- Sẽ ổn cả thôi. Thiếu hiệp quả là người có dạ từ tâm. Tiểu nhân ghi nhớ mãi điều này .

Điền Hồ ngập ngừng :

- Vậy ta thật sự có thể đi ?

- Mong thiếu hiệp tự bảo trọng. Hẹn sau này gặp lại, hậu hội hữu kỳ.

Điền Hồ thở dài :

- Hậu hội hữu kỳ. Cáo biệt !

Điền Hồ quay người bỏ đi và theo Thủy Phủ Đồ đến một nơi chỉ còn chút ánh sáng lờ mờ đưa đến.

Đặt tay vào một vòng đồng nhỏ, Điền Hồ vừa khẽ kéo vào trong, làm cho một bí môn xuất hiện lập tức có một hấp lực xuất hiện, cuốn hút Điền Hố vào vùng tối đen sâu thẳm.

Q3 -CHƯƠNG MƯỜI BỐN
HỒI CHUYỂN PHÁP VƯƠNG

Nỗi kinh hoàng đã phủ chụp khắp người Điền Hồ. Vì đầu tiên, cảnh ngộ nguy hiểm đến với Điền Hồ là hắn lại lọt vào vùng đáy nước tối đen. Bị nước bao phủ, nhất là vào lúc không hề lường trước để bế khí nín hơi. Điền Hồ liền nghĩ phen này nếu không chết vì Thủy Vô Đề thì cũng bị mất mạng vì chết ngạt.

Tuy nhiên, do hấp lực lúc đầu tác động và ngay lúc này vẫn còn tác động nên thân hình Điền Hồ bị đẩy lao đi như một mũi trường tiễn chuẩn bị xuyên phá một mục tiêu vô hình nào đó. Và lần này Điền Hồ

lại nghĩ :

"Trước khi bị chết ngạt, chỉ cần gặp một vách đá chắn ngang và ta thì cứ lao thẳng vào đó, ta chắc chắn đã chết vì vỡ toang thủ cấp".

Nhưng sự việc vẫn không xảy ra như Điền Hồ nghĩ. Nơi Điền Hồ đang bị cuốn vào như có địa hình giống một ống thông phong hoặc một thủy đạo ngầm. Nó vẫn tối đen và không hề gấp vật gì chắn lối, trái lại còn thoai thoải dần lên cao. Hấp lực vẫn cuốn Điền Hồ đi và khi vượt hết thủy đạo, toàn thân Điền Hồ cứ theo đà lao vút lên khỏi mặt nước, lọt vào nơi có không gian sáng lòa, ngập tràn ánh dương quang.

Được dịp đổi hơi, trao đổi trọc khí, Điền Hồ lập tức há hốc miệng, hớp lấy hớp để từng ngụm thanh khí ngọt ngào và quên rằng bản thân đã lao bắn lên quá cao, ắt sẽ gặp nguy hiểm nếu cứ để đà này rơi xuống.

Vừa kịp nhớ đến điều này, Điền Hồ chợt nghe một thanh âm rền tai vang ngay bên cạnh :

- Lão nạp chờ đợi ngày này đã lâu, Bách Lý thí chủ dám xuất đầu lộ diện, phải chăng thời gian qua đã luyện thành tuyệt học hãn thế? Vậy hãy tiếp thử lão nạp một chưởng.

Thanh âm rền vang làm Điền Hồ bừng tỉnh. Hắn giương mắt nhìn và phát hiện bản thân quả đang bay bắn lên cao và là bay sát sàn sạt cạnh một sườn núi cheo leo hiểm trở. Và thanh âm rền vang nọ là phát ra từ một thạch động ăn sâu vào sườn núi, nơi Điền Hồ cũng vừa vặn bay bắn lên ngang bằng. Vậy là từ thạch động đó liền xuất hiện một luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh, nhanh chóng phủ trùm lấy toàn thân Điền Hồ với một khí thế không có gì sánh bằng.

Ào...

Thất kinh, Điền Hồ chỉ kịp mở miệng kêu, trước khi bị uy lực của chưởng kình quái dị làm cho toàn thân kinh mạch bị chèn ép đến phải ngất đi.

Tại hạ là... A... a...

- Hự !

o0o

Được cứu tỉnh, Điền Hồ kinh hoảng nhìn quáit nhân đang ngồi ngay bên cạnh :

- Lão trượng...

Bị tóc tai phủ dài che kín, quái nhân phát thoại qua lớp râu tóc bờm xờm :

- Tiểu thí chủ gọi Bách Lý Phong như thế nào ?

Là thanh âm rền vang như Điền Hồ đã nghe. Điền Hồ thất kinh ngồi

bật dậy :

- Hóa ra người phát chưởng đánh ngất tại hạ là lão quái vật ngươi? Tại sao...Hự !

Không thấy quái nhân cất tay động chân gì cả nhưng toàn thân Điền Hồ vẫn bị một lực đạo dần xuống, làm cho Điền Hồ phải ngã nằm như cũ :

- Lão nạp vẫn chờ nghe tiểu thí chủ đáp.

Điền Hồ giận dữ, thỡ ra từng hơi thở phì phò :

- Bách Lý Phong nào, tại hạ không biết. Tại hạ chỉ biết một gã có tên là Bách Lý Hoàng mà thôi. Và nếu lão muốn biết, tại hạ gọi Bách Lý Hoàng như thế nào thì nghe đây, gả là súc sinh, là cầm thú, chẳng có chút nhân tính nào để bảo đấy là con người.

- Bách Lý Hoàng ? Hừ ! Ba mươi năm đã qua, hậu nhân đích truyền của Bách Lý Phong là Bách Lý Tùng. Sao bây giờ lại đổi là Bách Lý Hoàng?

Động tâm, Điền Hồ vụt kêu :

- Có vẻ như những nhân vật lão trượng vừa đề cặp đều có liên quan đến gã súc sinh Bách Lý Hoàng. Chứng tỏ giữa lãotrượng và tại hạ cũng có một điểm chung, là rất quan tâm đến lũ Bách Lý độc ác. Có nghĩa là tại hạ đứng cùng một phe với lão trượng.

Vừa nói câu này, Điền Hồ vừa tự ngồi dậy.

Tuy nhiên, áp lực kia lại xuất hiện, đè dần Điền Hồ nằm xuống nguyên vị :

- Chưa thể sớm kết luận như vậy, một khi lão nạp chưa biết rỏ tiểu thí chủ là ai và vì sao xuất hiện ở đây theo lối xuất nhập Thủy Phủ của riêng Bách Lý Phong ?

Điền Hồ giận đến tái mặt.

- Đâu lại có chuyện cưỡng ép người như thế. Hừ ! Nếu tại hạ vẫn còn đủ đầy chân lực, chưa bị gã súc sinh Bách Lý Hoàng dùng kế hủy hoại toàn bộ chân nguyên, hành vi này của lão trượng ắt sẽ được tại hạ cho nếm mùa lợi hại.

Quái nhân vẫn phát thoại rền vang, làm cho lớp râu tóc bờm xờm che phủ cứ lắc lư lay động :

- Tiểu thí chú nói như thế cũng tốt, hãy bắt đầu từ chỗ này. Nào, nói đi, Bách Lý Hoàng là ai ? Gả súc sinh đó đã hủy hoại chân nguyên của tiểu thí chủ như thế nào?

Điền Hồ phá lên cười :

- Vì sao tại hạ phải nói cho lão trượng nghe ? Đừng mơ mộng hão huyền đừng nghĩ Điền Hồ này hễ sau một lần mắc bẫy là cứ thế chui đầu vào bẫy lần thứ hai. Lão muốn biết cách phá hủy công phu

Nghịch Thiên Hồi Chuyển à ? Hãy cứ tự nghĩ lấy, đừng mong tại hạ nói cho lão hay. Ha... ha...

Mặc cho Điền Hồ cười ở quái nhân có sự chấn động :

- Tiểu thí chủ đã luyện Nghịch Thiên Hồi Chuyển tâm pháp ? Làm sao tiểu thí chủ luyện được ? Ai đã chỉ điểm tâm pháp đó cho tiểu thí chủ ?

Điền Hồ khinh khỉnh đáp lại :

- Lão cùng quan tâm à ? Nhưng lão phải thất vọng thôi. Đến Bách Lý Hoàng dù rất muốn chiếm được công phu này cũng đành ôm mối tuyệt vọng. Đừng mong tại hạ sẽ nói cho lão nghe, mặc dù sinh mạng tại hạ đang bị lão uy hiếp. Hừ !

Quái nhân vụt hắng giọng :

- Hãy nghe lão nạp hỏi đây. Nếu lão nạp đoán không lầm thì dường như tiểu thí chủ đã bắt gặp tâm pháp này ở vùng Thái Hành Sơn?

Điền Hồ căng căng nét mặt :

- Vậy thì sao ? Kinh Văn đó đã bị tại hạ phá hủy, dù lão có bỏ công tìm đến tận Hỏa Thần Miếu cũng đừng mong đắc thủ tâm pháp đó.

Quái nhân lại hắng giọng :

- Còn bây giờ lão nạp đoán, tiểu thí chủ vì bị Bách Lý Hoàng cho dùng dược vật nên nội nguyên công phu có từ Nghịch Thiên Hồi Chuyển đã bị hủy bỏ toàn bộ ?

Lần này thì Điền Hồ giật mình, đến phải ngồi phắt lên, quên rằng đã hai lần trước đó đều bị lão quái nhân dùng công phu kỳ bí đè dằn ngửa :

- Sao lão biết ?

Không bị đè xuống nữa, đã vậy Điền Hồ còn nghe quái nhân ầm ừ :

- Sao lão nạp không thể biết ?

Và Điền Hồ vỡ lẽ :

- A ! Lão đã tự xưng là lão nạp ? A...lão đã nhắc đến khoảng thời gian ba mươi năm ? A... lão chính là Hồi Chuyển Pháp Vương, chủ nhân của tâm pháp Nghịch Thiên Hồi Chuyển? Có đúng như thế không ? Có phải đây là sự thật không ?

Rồi không chờ quái nhân có phản ứng gì khác. Điền Hồ vụt quỳ lên hành lễ :

- Tiểu bối là Điền Hồ, kể như là di thư truyền nhân của lão trượng. Xin cho tiểu bối được hành lễ bái sư, cho dù đã quá muộn!

Lần này có một lực đạo nhu hòa nâng Điền Hồ dậy, không cho Điền Hồ hành lễ, kèm theo là lời phát thoại của quái nhân.

- Lão nạp đã lập thệ, không hề thu nhận truyền nhân. Tiểu thí chủ

đừng làm thế, chỉ khiến lão nạp khó xử.

Điền Hồ vẫn quỳ cố nhìn vào chỗ có thể là đôi mắt của quái nhân :

- Tiểu bối vẫn cần hành lễ. Vì việc bái sư là việc của trước kia, chứ lúc này tiểu bối cũng khó nhận lão trượng là sư phụ.

Quái nhấn bỗng cười :

- Ý tiểu thí chủ muốn trách lão nạp lưu làm chi thứ tâm pháp bất lợi nhiều hơn là có lợi ?

Nhân lúc quái nhân cười, Điền Hồ quỳ lạy đủ tam lễ :

- Lão trượng quả đúng là Hồng Y Tăng Lạt Ma, Hồi Chuyển Pháp Vương. Xin nhận lễ, thay cho lời đáp tạ đã di lưu tâm pháp võ học.

Hất mạnh đầu để những núm tóc rũ rượi nằm gọn về phía sau, quái nhân nhìn Điền Hồ bằng đôi mục quang từ hòa, rất phù hợp với gương mặt tuy nhăn nheo cằn cỗi nhưng vẫn toát vẻ phúc hậu :

- Ngồi xuống đi. Hãy kể hết cho lão nạp nghe về những gì liên quan đến tiểu thí chủ.

Từ khi biết quái nhân chính là Hồi Chuyển Pháp Vương và nhớ lại một kích được Pháp Vương dành cho do ngộ nhận là Bách Lý Phong, Điền Hồ vụt hiểu vì nguyên do gì Pháp Vương phải tuyệt tích giang hồ suốt ba mươi năm vừa qua. Và càng hiểu thì càng cảm phục. Điền Hồ đã thay đổi thái độ, rất lễ mạo trong khi thuật mọi chuyện đã qua cho Hồi Chuyển Pháp Vương nghe.

Để khi thuật xong, câu hỏi đầu tiên liền được Điền Hồ bật ra khỏi miệng :

- Phải chăng Bách Lý Phong, người luôn được lão Đại sư trông chờ sự xuất hiện, chính là chủ nhân của Thủy Phủ ?

Lạt Ma Tăng gật đầu :

- Cũng là Cung Chủ Thủy Phương Cung, từng có mưu đồ độc bá thiên hạ bằng nhiều thủ đoạn bất chính. Vì muốn ngăn y, lão nạp đã đuổi dồn y từ Thủy Phương Cung đến tận Thủy Phủ này. Nhưng sau cùng, vì không muốn đuổi cùng giết tận, cũng là tạo cơ hội cho y hồi đầu hướng thiện, lão nạp đã dung tha, cho y lưu lại Thủy Phủ. Còn lão nạp thì tọa trấn ở đây, dù vẫn biết có ngày bản thân sẽ hóa vật, nhưng lão nạp đâu còn cách nào khác, đành chọn nơi này mãi mãi sẽ là nơi gởi lại nắm xương tàn.

Điền Hồ hoang mang :

- Nhỡ Bách lý Phong không xuất hiện theo lối này thì sao ? Đâu phải chỉ có mỗi một lối xuất nhập Thủy Phủ ?

Lạt Ma Tàng mỉm cười :

- Ai khác thì lão nạp không biết, còn riêng Bách Lý Phong thì phải qua lối này nếu y muốn từ Thủy Phủ tái nhập giang hồ.

- Thật ư?

Lạt Ma Tăng gật đầu giải thích :

- Nguyên nhân là do lão nạp tự tìm hiểu. Đây cũng là lúc lão nạp theo chân Bách Lý Phong, mạo hiểm lao qua Thủy Vô Đề và cùng lọt vào Thủy Phủ. Trong khi Bách Lý Phong nghĩ lão nạp sẽ bị Thủy Vô Đề làm cho mất xác vì không am hiểu địa hình, lão nạp lại bất ngờ bám giữ được y nên đã cùng y đi vào Thủy Phủ. Ở đó có lưu nhiều tàng thư. Lão nạp đọc qua mới biết Thủy Phủ nguyên là trọng địa xuất phát ra Thủy Phương Cung. Và phàm là Cung Chủ Thủy Phương Cung thì cần phải luyện qua Đại Pháp Xúc Cốt Thu Cân đến mức đại thành mới có thể xuất nhập Thủy Phủ bằng con đường đi ngang qua Thủy Vô Đề. Còn đối với những ai chưa luyện Đại pháp đó, nếu vì khẩn bách buộc phải di trú vào Thủy Phủ để náu thân, thì chỉ có một lối để thoát ra duy nhất. Bách Lý Phong là người chưa hề luyện qua Đại Pháp này.

Lão vẫn có thể luyện trong thời gian bị lão Đại sư sanh cầm thì sao ? Lão Đại sư đâu thể biết mà cứ ngồi đây chờ đợi ?

Lạt Ma Tăng lắc đầu :

- Nguyên nhân làm cho Bách Lý Phong đã bỏ qua, không luyện theo Đại Pháp này là vì nếu luyện phải luyện từ thuở nhỏ. Không những thế, người luyện cần phải giữ mãi vóc dáng bé nhỏ đó chí ít là hai năm. Rồi còn chuẩn bị sẵn tiên đan thần dược, để khi cần chuyển hóa thân hình. từ nhỏ thơ trở lại bình thường, thần dược và tiên đan đó sẽ hỗ trợ cho người luyện, giúp người luyện mau chóng vượt qua ải gian khó là có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nói đến đây, Lạt Ma Tăng thở dài :

- Đại Pháp Xúc Cốt Thu Cân chưa biết lúc thi triển sẽ lợi hại như thế nào, nhưng việc luyện lại đòi hỏi quá nhiều hi sinh và mạo hiểm. Cũng dễ hiểu là vì sao Bách Lý Phong không muốn luyện, để sau nay dù có muốn luyện cũng quá muộn. Y buộc phải thoát ra khỏi Thủy Phủ theo lối xuất nhập này, như lão nạp đã từng theo đó thoát ra.

Chợt thấy Điền Hồ tỏ vẻ băn khoăn, Lạt Ma Tăng mỉm cười :

- Tiểu thí chủ đang lo cho Nam Lý ? Yên tâm đi. đương nhiên Nam Lý phải xuất hiện theo lối này nhưng lão nạp nghĩ, dù Nam Lý có tư chất thông tuệ đến mấy đi nữa thể trong đôi ba ngày lưu lại Thủy Phủ y cũng chẳng tiếp thụ được bao nhiêu công phu sở học do Bách Lý Phong lưu lại. Vì thế, lão nạp cũng không gây khó dễ gì cho y. Chỉ cần y chịu lập thề không được dùng sở học Thủy Phủ gây họa cho giang hồ, là lão nạp sẽ để y đi.

Yên tâm về phần Nam Lý, Điền Hồ liền hỏi sang chuyện khác :

- Bách Lý Tùng nhân vật này thì sao ? Liệu y có luyện qua Đại Pháp kia, sau đó đã vào Thủy Phủ giúp Bách Lý Phong thoát hiểm ?

Lạt Ma ta lại cười :

- Bách Lý Tùng là hậu nhân duy nhất của Bách Lý Phong. Và y đã ngoài mười lăm lúc lão nạp cùng phụ thân y lọt vào Thuỷ Phủ này. Ở độ tuổi đó, Bách Lý Tùng đã muốn cũng không thể luyện thành Đại Pháp.

Nhớ đến mảnh hoa tiên có bút tích của Thượng Quan Du ở trong Thủy Phủ, Điền Hồ chợt hỏi :

- Lão Đại sư có nghe nói đến nhân vật Thượng Quan Du ?

Lạt Ma Tăng đáp ngay :

- Lúc từ Tây Vực vào Trung Nguyên, lão nạp có may mắn diện kiến lệnh tôn, Phi Thiên Thập Bát Chưởng Điền Tuấn một lần và đương nhiên có nghe lệnh tôn đề cập đến đồ đệ Thượng Quan Du. Điều làm lão nạp khó ngờ là Thượng Quan Du lại sinh tâm phản phúc, như lời tiểu thí chủ đã kết. Có phải tiểu thí chủ nhắc đến Thượng Quan Du là muốn nó lão nạp qua hình chạm cánh Hải Âu để minh định Thượng Quan Du có liên quan thế nào với Hải Âu Quái Khách trăm năm trước ?

Điền Hồ trầm ngâm :

- Nếu lão Đại sư cho biết thêm điểm này cùng không phải thừa.

- Về điểm này e lão nạp cũng bó tay. Vì chưa hề có tiền lệ, hễ ai cổ chạm hình cách Hải Âu thì sẽ là truyền nhân của Quái Khách Hải âu. Vậy tiểu thí chủ muốn hỏi gì về Thượng Quan Du ?

Điền Hồ gãi đầu :

- Vì ngỡ chi là tiểu tiết nên lúc nãy tiểu bối cố ý bỏ qua chuyện này. Trong Thủy Phủ hiện có lưu một bức thư, bút tích là do Thượng Quan Du chấp bút. Nội dung là thế này...

Nội dung của bức thư đó do Điền Hồ thuật lại cũng làm cho Lạt Ma Tăng trầm ngâm :

- Có phải tiểu thí chủ nghi ngờ Thượng Quan Du đã lẻn xuất nhập Thủy Phủ, qua bức thư xuất hiện ở đó làm bằng chứng ?

Có nghĩa là Thượng Quan Du đã luyện qua Đại Pháp Xúc Cốt Thu Cân ?

Điền Hồ lắc đầu :

- Qua lời lẽ bức thư, chu yếu là bày mưu làm cho hậu nhân của nhân vật có một vị phu nhân lăng toàn trắc nết phải giữ mãi vóc dáng nhỏ bé bằng Đại Pháp này, đủ hiểu lão ác ma Thượng Quan Du không dự đảm lược để luyện. Và như vậy, lão Thượng Quan Du

cũng chưa hề đi vào Thủy Phủ. Tiểu bối chỉ hoang mang, chưa hiểu bằng cách nào bút tích của Thượng Quan Du lại xuất hiện ở Thủy Phủ ? Hay là do Bách Lý Phong mang vào ?

Lạt Ma Tăng thở dài :

- Nó xuất hiện ở đâu và do ai đưa vào theo lão nạp nghĩ, chuyện đó đâu có gì hệ trọng khiến tiểu thí chủ bận tâm?

Điền Hồ gượng cười :

- Lão chính là kẻ tử thù của tiểu bối. Vẫn thường nói Tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng, càng hiểu biết nhiều về kẻ thù, đương nhiên sẽ càng có lợi cho tiểu bối.

Lạt Ma Tăng nghi ngờ :

- Có vẻ như tiểu thí chủ và nôn nóng báo thù, định luyện lại tâm pháp Hồi Chuyển Nghịch Thiên ?

Nhưng khi Điền Hô chưa kịp đáp Lạt Ma Tăng bỗng nói luôn :

- Nhắc đến tâm pháp này, lão nạp cho đến giờ vẫn còn hổ thẹn. Nghĩ đến hành vi xốc nổi độ nào, quá tự phụ để lưu lại tâm pháp nguy hiểm đó tại Hỏa Thần Miếu, lão nạp thu không hiểu điều gì đã xui khiến, biến lão nạp thành một kẻ ngông cuồng và tự cao tự đại đến vậy. Kỳ thực, gặp tiểu thí chủ đây, kể ra lão nạp còn được Phật Tổ thương tưởng tạo cơ hội cho lão nạp chuộc lại lầm lỗi độ nào.

Điền Hồ kinh ngạc :

- Lão Đại sư định ám chỉ điều gì ?

Lạt Ma Tăng bảo :

- Thôi thì gặp nhau đây cũng là duyên phận, sao tiểu thỉ chủ không tạm lưu lại đây ít ngày ? Vật thực thì không thiếu, chỉ sợ tiểu thí chủ chưa quen chạy lạt, lại gấp rút muốn đi nên không nhận lời lão nạp thôi.

Nghe nhắc mới cảm thấy đói, phần vì muốn chờ Nam Lý xuất hiện nên Điền Hồ ưng thuận, quyết lưu lại cạnh Lạt Ma Tăng đôi ba ngày.

Thế nhưng, do tình thế có biến chuyển đôi ba ngày lưu lại của Điền Hồ chẳng mấy chốc kéo dài thành đôi ba tuần trăng. Và thời gian có thể sẽ kéo dài hơn nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra...

Bạch Cốt U Linh

Q3 - CHƯƠNG MƯỜI LĂM
BÁI KIẾN SƯ PHỤ

Điền Hồ vẫn quyết liệt, ngăn không cho Lạt Ma Tăng thực hiện ý định :

- Như sư phụ đã nói, mạo hiểm vượt qua áp lực để quay trở lại Thủy Phủ là điều không thể thực hiện. Giả như Nam Lý đã thoát ra theo lối gã và đệ tử đã vào, có nghĩa là bằng sợi dây gã đã cột sẵn ở lối có Thủy Vô Đề, sao sư phụ không giao phó việc kiềm chế Nam Lý sau nay cho đệ tử ?

Lạt Ma Tăng lắc đầu quả quyết :

- Có nhiều sự việc tuyệt đối không dễ như đồ đệ nghĩ. Bách Lý Phong là bậc kỳ tài võ học. Toàn bộ bí kỹ Thủy Phương Cung chỉ y là am hiểu và thấu triệt. Khi giam giữ y tại Thủy Phủ, sư phụ đã tính, sau y sẽ không còn ai ở Thủy Phương Cung có thể am hiểu như y, vì thế sẽ khó gây đại họa cho Võ lâm. Kể cả Bách Lý Tùng dù muốn có một nửa sở học như cách Lý Phong cùng không thể. Nhưng bây giờ. . .

Điền Hồ tươi cười :

- Sư phụ ngại Nam Lý sau khi đắc ngộ hết sở học do Bách Lý Phong lưu lại sẽ gây họa cho giang hồ ? Sư phụ quên rằng gã chi là một đứa bé sao ?

Lạt Ma Tăng vụt nghiêm mặt :

- Chỉ vì gã là một đứa bé nên sư phụ mới lo ngại. Đồ đệ cứ nghĩ đi, hậu quả sẽ như thế nào nếu sỡ học của Bách Lý Phong qua sự tiếp tay cách tình cờ của Nam Lý bỗng rồi trở lại những nhân vật Thủy Phương Cung?

Điền Hồ thoáng chấn động :

- Tình thế có thể nghiêm trọng đến thế sao, sư phụ ?

Lạt Ma Tăng gật đầu :

- Di Hoa Tiếp Mộc chỉ mới là cảnh giới ngoại vi tầng ngoài cùng của công phu Thủy Phương. Cảnh giới đó sẽ uyên thâm hơn, đạt mức đến không ai ngờ, nếu có thêm những chi điểm minh triết từ di thư võ học của Bách Lý Phong. Giả như điều đó xảy ra, sư phụ chẳng ngại nói thẳng, dù bản thân đồ đệ nhờ sự chi điểm của sư phụ trong thời gian vừa qua, dù đồ đệ có khổ luyện thêm sáu năm công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển như đã từng luyện trước đây, vẫn không là đối thủ của nhân vật đó.

Điền Hồ chấn động thật sự :

- Không còn cách nào khác sao ? Sư phụ phải mạo hiểm quay trở vào Thủy Phủ thật sao ?

Lạt Ma Tăng cười khổ :

- Nếu còn phương cách nào khác thì nói làm gì. Tuy vậy, đồ đệ chớ quá lo. Suốt thôi gian ba mươi năm lưu lại đây, sư phụ đã am hiểu có thể bảo là khá nhiều về cấu trúc thiên tạo của Thủy Phủ. Quả nhiên Thủy Phủ được tồn tại là nhờ Tỵ thủy Châu, ngăn không cho nước ngập tràn vào Thủy Phủ. Vì thế có thể ví Thủy Phủ như một quả bóng, vẫn cô lập với thủy giới xung quanh, cho dù bản thân quả bóng hoàn toàn bị nhấn chìm dưới mặt nước. Do đó, bất kỳ ai, hoặc vật gì, nếu từ trong Thủy Phủ thoát ra tất sẽ chịu một áp lực phóng đẩy, như trường hợp đã xảy ra cho đồ đệ. Và ngược lại, nếu nhân vật nào từ bên ngoài muốn đi vào Thủy Phủ theo lối xuất nhập này, điều tất yếu cần phải chấp nhận là phải mạo hiểm. Cũng may, trước đây sư phụ đã có một đôi lần thử và cảm thấy có thể vượt qua nếu chịu vận dụng toàn bộ chân lực cũng như định lực.

Chép mạng và thở dài sau đó Lạt Ma Tăng bảo :

- Vì sự an nguy của muôn người, sư phụ đành phải quay vào Thủy Phủ một phen. Ở ngoài này, nếu trong vòng đôi ba ngày không thấy sư phụ quay lại, đồ đệ nhớ đừng bao giờ mạo hiểm đi vào Thủy Phủ kiếm tìm sư phụ Thứ nhất, đấy là do bản lãnh của đồ đệ chưa đủ, nếu không muốn nói là quá kém so với sư phụ. Thứ hai, đồ đệ phải mau chóng ly khai chốn này, kíp tìm chỗ ẩn thân để khổ luyện thêm công phu. Ít nhất năm bảy năm sau mới tái xuất giang hồ, vì Võ lâm, thay sư phụ, diệt trừ đại họa bắt nguồn từ Thủy Phương Cung. Nhớ chưa ?

Lời căn dặn của Lạt Ma Tăng sư phụ quá nghiêm khắc, khiến Điền Hồ dù không muốn cũng phải hứa :

- Đệ tử nhớ rồi và hứa sẽ không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ. Nhưng đệ tử vẫn tin chắc sư phụ sẽ bình yên quay trở lại.

Lần cuối cùng, lão Lạt Ma Tăng mĩm cười :

- Tin thì tin nhưng căn dặn vẫn phải căn dặn. Đồ đệ đừng bao giờ quên, hiện giờ đồ đệ vẫn chưa đạt đủ hai mươi năm công phu nội lực, so với những nhân vật giang hồ đệ tam lưu chỉ có thể bằng chứ chưa thể hơn. Sau này đừng vì quá nóng vội mà ôm hận nghìn thu. Sư phụ đi đây !

Dứt lời, vóc dáng cao gầy của Hồng Y Tăng Lạt Ma Hồi Chuyển Pháp Vương từ từ biên mất dần vào làn nước trong xanh vô tận. Mà ở đáy nước chắc chắn sẽ có một thủy đạo dẫn thẳng vào Thủy Phủ, nơi Lạt Ma Tăng nhất quyết phải đi vào để tìm hiểu xem vì sao đã gần nửa năm trời qua vẫn không thấy gã đồng tử Nam Lý xuất hiện.

Đang chờ đợi như thế, Điền Hồ chợt có cảm nhận nền đất dưới chân như vừa có sự chuyển động nhè nhẹ.

Kinh nghi, Điền Hồ lập tức phóng mắt, đõi nhìn khắp mặt nước phía dưới.

Quả nhiên đã có sự chuyển động như Điền Hồ vừa cảm nhận. Vì mặt nước dưới kia vốn vẫn luôn bình tịnh nhưng bây giờ đã xuất hiện những gợn sóng lăn tăn.

Sự xuất hiện của những gợn sóng này lập tức tạo cảm giác bất an cho Điền Hồ.

Kinh hoảng, Điền Hồ vừa phóng mình xuống nước vừa gào lên váng động :

- Sư phụ mau quay lại đi ! Sư phụ ? Sư phụ có nghe đệ tử gọi không? Mau quay lại đi, sư phụ..

Mặt nước xung quanh Điền Hồ chợt chuyển động mạnh hơn và nếu cảm nhận lúc này của Điền Hồ và không sai lầm thì dường như nước xung quanh đang sôi sùng sục với từng đám bọt khí to đùng từ tận đáy nước bốc thẳng lên cao.

Kinh tâm thật sự, Điền Hồ gọi :

- Sư phụ !

Thì ...

Ào...ào...

Mặt nước bằng chợt nổi phong ba, làm cho bản thân Điền Hồ bị chao đảo dữ dội.

Và đúng lác này, như Điền Hồ đang lo sợ và đang chú mục nhìn, từ giữa làn nước vụt bắn lên không trung một cột nước thật dài và thật to.

Cột nước to đến độ thần hình của Lạt Ma Tăng đang hiện diện ngay giữa cột nước vẫn chỉ là một sinh vật nhỏ nhoi vô tình rơi vào giữa cột nước, biểu hiện cho sự thịnh nộ của đất trời.

Ào...

Nhìn sư phụ đang lâm cảnh đó, cứ cùng cột nước lao đi vùn vụt, chưa biết đến lúc nào sẽ ngừng, Điền Hồ dù đang rụng rời tứ chi vẫn tìm đủ mọi cách bơi nhanh vào bờ, leo lên, và cật lực đuổi bám theo sau cột nước.

Cột nước sau một lúc lao thẳng lên không, chợt đổi hướng và chênh chếch lao ngay vào vách đá.

Ào...

Điền Hồ đang chạy bỗng dừng lại :

- Sư phụ ?

Cột nước va vào vách đá, vỡ òa ra và tuôn chảy dầm dề theo triền núi thẳng đứng, kéo theo nhiều đất đá, kể cả thân hình của Lạt Ma Tăng đã bắt đầu nhuộm huyết hồng loang lổ.

Điền Hồ bừng tỉnh, vội chạy đến chân vách đá :

- Sư phụ !

Đất đá từ vách đá trôi xuống như lớp bùn non đà nhào nặn và đang càng lúc càng vùi thân hình nhuộm huyết của Lạt Ma Tăng vào đó.

Điền Hồ hầu như chết điếng cả thần hồn khi cố tìm cách ngăn chặn cơn lũ bùn, chỉ là để thu nhặt lại thân hình có lẽ đã dập nát của sư phụ.

Nhưng lớp bùn đã vùi thân hình của Lạt Ma Tăng quá sâu, khiến Điền Hồ vì nôn nóng cũng đành chuôi cả người vào lớp bùn với cả tứ chi cùng vận động để mong tìm được sư phụ.

Và sau cùng, lớp bùn đã thôi tuôn chảy, Điền Hồ mới có cơ hội tìm thấy sư phụ.

Hồng Y Lạt Ma Tăng Hồi Chuyển Pháp Vương giờ chỉ còn là một thể thể vô hồn, đầu vỡ toang do va thẳng vào vách đá, toàn thân thì vừa nhuộm bùn vừa loang huyết, đã bị kẹt lại giữa hai khối đá tảng vẫn may chưa bị cơn lũ bùn cuốn trôi.

Sư phụ đã chết. Và đi vào Thủy Phủ kỳ như bất thành, đủ cho Điền Hồ hiểu rằng mọi trách nhiệm đối với những hậu quả từ việc Nam Lý vẫn chưa thấy xuất hiện đều phải do một mình Điền Hồ đảm nhiệm.

o0o

- Tam đệ? !

Tiếng kêu làm Điền Hồ quay phắt lại :

- Đại tỷ ? ! May thật, Đại tỷ vậy là vẫn bình yên vô sự?

Đoàn Mộc Huyền chạy đến nắm lấy tay Điền Hồ và lắc đầu bĩu môi :

- Ta gọi Tam đệ không phải để chờ nghe câu nói này. Mau nói đi, suốt thời gian qua Tam đệ đã ở đâu ? Tam đệ có biết ta dã chờ Tam đệ đến cứu ta trong mòn mỏi tuyệt vọng như thế nào không ?

Điền Hồ từ từ hít vào một hơi thật sâu :

- Đệ có biết Đại tỷ đã rơi vào tay Bách Lý Hoàng, nhưng..

Đoàn Mộc Huyền sa sầm nét mặt :

- Nếu đã biết, sao Tam đệ không liệu kế cứu ta? Hay Tam đệ đã quên chuyện chúng ta đã kết tình tỷ đệ ?

Điền Hồ cười khổ :

- Đệ không bao giờ quên. Chỉ có điều...a, đệ biết nói như thế nào cho Đạt tỷ hiểu đây. Vì sự thật. đệ cùng gặp hung hiểm không kém gì Đạt tỷ. Vậy Đạt tỷ có biết đệ đã bị Bách Lý Hoàng cùng Thạch Yến hủy hoại toàn bộ công phu nội lực của đệ không?

Đoàn Mộc Huyền nhìn ngay vào mắt Điền Hồ :

- Có chuyện đó thật sao ?

Điền Hồ thở dài :

- Chỉ cần cho đệ dùng một liều dược vật, đó là cách duy nhất và dễ nhất để hủy bỏ toàn bộ công phu tu vi của đệ.

Đoàn Mộc Huyền thất sắc :

- Đó là lỗi của ta. Chính ta đã bị ả họ Thạch lừa và ta đã nói điều bí ẩn đó cho ả nghe. Có phải đệ đang có ý trách ta ?

Điền Hồ lắc đầu, gương mặt lại lộ vẻ khắc khổ cố hữu :

- Đệ nào dám trách Đại tỷ tất cả đều do Thạch Yến quá mưu mô xảo quyệt.

Và đâu phải chỉ có một mình Đại tỷ là lầm kế của Thạch Yến.

Đoàn Mộc Huyền kinh nghi :

- Tam đệ định ám chỉ ai ? Phải chăng Nhị đệ Nam Cung Phách cũng bị Thạch Yến dùng kế hãm hại ?

Nghe nhạc đến Nam Cung Phách, Điền Hồ mỉm cười :

- Cũng chỉ suýt nữa thôi là Nhị ca cũng bị Thạch Yến hãm hại. Nhưng may thay, Nhị ca đã kịp thoát. Ý đệ không phải ám chỉ Nhị ca.

- Vậy thì ai ?

Điền Hồ thở dài :

- Là Tiểu sư muội của đệ. Nàng đã quá tin vào những lời dối trá do Thạch Yến bịa ra. Và đệ những e nàng khó thoát khỏi bẩy rập trùng trùng của Thạch Yến và Bách Lý Hoàng.

- Nghe như Tam đệ rất quan tâm đến Tiểu sư muội ?

Điền Hồ cười gượng :

- Toàn phái Thanh Thành giờ chỉ còn mỗi mình đệ và Tiểu sư muội. Cho dù trước đây Tiểu sư muội vì lầm kế Thạch Yến, có thống hận đệ đến mấy đi nữa thì trách nhiệm của đệ đới với sư phụ vẫn phải là quan tâm, lo lắng cho tiểu sư muội.

- Sao Tiểu sư muội lại thống hận Tam đệ ?

Điền Hồ ngao ngán lắc đầu :

- Một phần là do định kiến đã có từ những ngày đầu đệ được phái Thanh Thành thu nhận, phần khác là từ khi biết đệ thật sự có bản lãnh cao minh và công phu đệ luyện lại không phải sở học Thanh Thành, Tiểu sư muội đã nghi đệ tiềm nhập phái Thanh Thành là có mưu đồ bất lợi. Đến nỗi Tiểu sư muội cũng nghi chính đệ là hung thủ sát hại sư phụ và tam vị sư huynh Thanh Thành phái.

- Đâu thể có chuyện như thế được?

Vì lúc toàn phái Thanh Thành bị thảm sát, chẳng phải lúc đó Tam đệ và Nam Cung Phách đang ở bên cạnh ta hay sao ?

Điền Hồ cười buồn :

- Đệ cùng nghĩ Tiểu sư muội sẽ hiểu nếu được Đại tỷ giải thích.

Tuy nhiên, về mưu đồ bất lợi cho phát Thanh Thành, thiết nghĩ, dù đệ có trăm miệng để biện minh, vị tất Tiểu sư muội chịu hiểu cho.

Đoàn Mộc Huyền vụt trầm giọng :

- Cây ngay thì không sợ chết đứng. Tam đệ hãy nói thật đi, liệu Tam đệ có ý gì khi đầu nhập vào phải Thanh Thành không ?

Điền Hồ than :

- Đến Đại tỉ cũng nghi ngờ đệ sao ? Thử hỏi, lúc đệ được Thanh Thành phái thu nhận, đệ chỉ là một đứa bé lên mười, nào hiểu biết gì nhiều để bảo là cơ mưu đồ bất lợi ? Thậm chí cho đến tận bây giờ cũng vậy, dù qua sự việc của Thạch Yến khiến đệ nghĩ ở phái Thanh Thành ắt hẳn có ám tàng báu vật, nhưng đệ vẫn chưa biết đó là báu vật gì, làm sao lại nghĩ là đệ có mưu đồ bất lợi ?

Đoàn Mộc Huyền chợt hỏi :

- Tam đệ thật sự không biết ư? Vậy bốn chữ Thạch Chung Đao Phổ đối với Tam đệ có chút ý niệm gì không ?

Điền Hồ cau mày :

- Thạch Chung Đao Phổ ? Không. Một là đệ chưa từng nghe bao giờ. Hai là đệ thuận chưởng chứ không thuận Đao. Ba là ở Thanh Thành phái chỉ có chưởng công và kiếm pháp chứ không hề có Đao phổ. Đệ hoàn toàn không có chút ý niệm gì về bốn chữ này.

Đoàn Mộc Huyền gật đầu :

- Đến ta cũng lấy làm lạ vì chưa bao giờ nghe nói đến Thạch Chung Đao phổ. Nói tóm lại, Tam đệ chỉ có quan tâm và hoàn toàn không có ý gì khác đối với Tiểu sư muội ?

Điền Hồ thố lộ :

- Đương nhiên đệ chỉ có quan tâm mà thôi. Và vì quan tâm nên ngay lúc này đệ đang tự giận thân.

- Giận thân ? Tại sao Điền Hồ lắc đầu chán nản :

- Một là đệ không biết rỏ địa điểm của Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang, nơi Bách Lý Hoàng đang lưu giữ Tiểu sư muội. Hay là dù có biết, với bản lãnh của đệ hiện giờ cũng không thể làm gì được Bách Lý Hoàng và nhất là để giải nguy cho Tiểu sư muội.

Đến lúc này Đoàn Mộc Huyền chợt hỏi :

- Giả như ta nguyện ý giúp đệ thì sao ? Tam đệ có vì ngại chuyện ngộ nhận giữa Tam đệ và Tiểu sư muội nên không muốn giáp mặt lệnh sư muội không ?

Điền Hồ thoáng mừng :

- Phải rồi, Đại tỷ chẳng phải vừa từ chỗ đó thoát ra sao ? Nếu được Đạt tỷ nhận giúp, đệ dù chết cũng quyết liều mình cùng Bách Lý Hoàng một phen. Đệ xin đa tạ Đại tỷ trước.

Đoàn Mộc Huyền bật cười và mà đến lúc này mới chịu buông tay Điền Hồ ra :

- Tam đệ đừng đa tạ ta. Hãy để dành đó và đa tạ người đã cứu ta thì hơn. Đoàn cô nương còn chờ gì chưa xuất hiện ? Ha...ha...

- Ngũ sư huynh !

Thanh âm của Đoàn Bội Cơ vang lên làm toàn thân Điền Hồ rúng động.

Hắn quay đầu nhìn về phía vừa phát ra tiếng kêu đầy thân thiết, thấy Đoàn Bội Cơ mà ngỡ như đang thấy trong mơ :

- Tiểu sư muội ? !

Đoàn Bội Cơ chạy đến cách Điền Hồ nửa trượng chợt dừng lại :

- Ngũ sư huynh không còn hận tiểu muội thật sao ?

Toàn thân Điền Hồ lại rúng động một lần nữa. Hơn ấp úng như đang nói trong mơ :

- Không bao giờ. Ngu huynh chỉ oán hận bản thân. Tiểu sư muội đâu đã làm gì để ngu huynh oán hận. Ngu huynh nói thật đấy.

Khoảng cách nửa trượng giữa Điền Hồ và Đoàn Bội Cơ lập tức bị xóa bỏ. Đoàn Bội Cơ chạy ập đến và ôm chầm lấy Điền Hồ :

- Ngũ sư huynh thật đại lượng. Không như tiểu muội, bấy lâu nay vẫn ngấm ngầm oán hận và suýt nữa đã lấy mạng Ngũ sư huynh. A ..., Ngũ sư huynh !

Bị ôm chầm, Điền Hồ không còn biết bản thân đang run rẩy hay là do cơ thể nhỏ nhoi và nồng ấm của Tiểu sư muội vì đang run rẩy nên lan truyền qua bản thân.

Nhưng dù sao, với thân phận là sư huynh Điền Hồ cảm thấy trách nhiệm trấn an và vỗ về Tiểu sư muội. Hắn quàng tay quanh người Đoàn Bội Cơ :

- Được Tiểu sư muội thấu hiểu là tốt rồi. Nào, Tiểu sư muội khóc đó ư? Đừng khóc, vì ngu huynh nào oán hận Tiểu sư muội. Trái lại, ngu huynh hận ngu huynh vì đã không thể thay sư phụ bảo vệ chu toàn cho Tiểu sư muội. Lỗi này của ngu huynh, liệu Tiểu sư muội có tha thứ ...

Dùng tay bịt miệng Điền Hồ lại, Đoàn Bội Cơ ngước đôi mắt nhòa lệ, nhìn và nài nỉ Điền Hồ :

- Kẻ đáng khẩn xin lời tha thứ là muội, nào phải là Ngũ sư huynh. Hãy nói đi Ngũ sư huynh. Hãy nói lời tha thứ cho tiểu muội. Vì hiểu lầm Ngũ sư huynh, chỉ suýt nữa tiểu muội đã bị gã Bách Lý Hoàng làm nhục. Muội không thiết sống nữa, Ngũ sư huynh ơi !

Điền Hồ giật bắn cả thân mình :

- Tiểu sư muội bảo sao ? Gã súc sinh đó...

Vẫn đứng ở bên cạnh, Đoàn Mộc Huyền bảo :

- Phải nói đó là lỗi của ta. Vì muốn cứu ta không muốn ta bị gã Bách Lý Hoàng ném vào Thủy Vô Đề, Đoàn cô nương đã liều mình ngăn gã lại. Vì thế, vì biết rỏ không thể lừa Đoàn cô nương thêm được nữa, gã liền bộc lộ tà tâm. Và chi có tình hình đột biến bỗng xảy ra mới có thể giúp Đoàn cô nương giữ lại tấm thân trinh bạch.

Vẫn ôm giữ để an ủi Tểu Sư muội, Điền Hồ ngước mắt nhìn Đoan Mộc Huyền :

- Có phải đó là lúc xảy ra cơn địa chấn ?

Đoàn Mộc Huyền kinh nghi :

- Tam đệ cũng biết sao ? Vậy lúc đó Tam đệ ở đâu ?

Điền Hồ cười gượng :

- Đệ đã bị ném vào Thủy Vô Đề. Nhưng nhờ may, đệ vẫn toàn mạng và cũng nhờ cơn địa chấn độ mới thoát nơi giam hãm một cách ngẩu nhiên.

Trong vòng tay của Điền Hồ Đoàn Bội Cơ chợt hỏi :

- Có thật Ngũ sư huynh bị ném vào Thủy Vô Đề ? Vậy mà Thạch Yến bảo Ngũ sư huynh đã lẻn trốn thoát, lúc bị họ đưa đi lìm di học của Hồi Chuyển Pháp Vương ở Thái Hành Sơn.

Điền Hồ lắc đầu :

- Chuyện xảy ra thế nào sau này nếu gặp Nhị ca Nam Cung Phách ắt Tiểu sư muội sẽ hiểu. Tóm lại, bình sinh ngu huynh chưa một lần nói dối Tiểu sư muội, và chắc chắn cũng sẽ không bao giờ.

Vòng tay cùng Đoàn Bội Cơ càng siết chặt Điền Hồ hơn :

- Muội đã tin và có lẽ sẽ mãi mãi tin Ngũ sư huynh. Bởi bây giờ, muội đâu còn ai khác đề ký gởi niềm tin ngoài Ngũ sư huynh, người thân duy nhất còn lại của muội.

Chợt bắt gặp ánh lắt nhìn cười cợi của Đoàn Mộc Huyền, Điền Hồ vụt đỏ mặt, lúng túng gở tay Đoàn Bội Cơ ra :

- Đủ rồi, Tiểu sư muội. Đừng để Đoàn Mộc Đại tỷ cười chúng ta.

Đoàn Mộc Huyền phá lên cười :

- Ta không được cười sao? Trái lại, hãy để ta cười. Vì chí ít ta cũng vừa có một cử chỉ xứng đáng với danh xưng Đại tỷ. Có phải thế không, Đoàn muội muội ? Ha... ha ...

Thấy Điền Hồ ngơ ngác, Đoàn Bội Cơ bước lui lại. nghiêm mặt gật đầu :

- Tiểu muội có thấu hiểu oan tình của Ngũ sư huynh thì đã muộn. Vì muốn biết thái độ sẽ có của Ngũ sư huynh đối với tiểu muội là thế nào nên vừa rồi Đại tỷ có hứa giúp tiểu muội, hỏi để biết Ngũ sư huynh có oán hận tiểu muội hay không.

Riêng Đoàn Mộc Huyền thì lấy làm lạ về vẻ mặt ngơ ngác của Điền Hồ :

- Tam đệ đã sao rồi? Thường nhật, như ta biết, Tam đệ là người rất có cơ trí, sao bây giờ lại tỏ ra ngơ ngác, không giống với Điền Hồ ta từng biết ?

Điền Hồ gượng cười :

- Có thể Dại tỷ nói đúng. Đệ từ khi bị hủy bỏ công phu, hầu như bao hùng tâm tráng khí đều tan biến. Đến như mối gia thù của đệ, Đại tỷ cứ nghĩ đi, đệ liệu còn cơ hội báo thù sao ?

- Sao lại không còn chứ ? Trừ phi Điền Tam đệ muốn làm Nhị ca này thất vọng.

Vút ...

Cùng với giọng nói oang oang vừa vang lên, một Nam Cung Phách bằng xương bằng thịt chợt xuất hiện.

Nhìn thấy Nam Cung Phách, Điền Hồ vui mừng :

- Nhị ca ! Nhị ca vẫn bình yên ?

Nam Cung Phách tiến đến, trao vào tay Điền Hồ một lọ nhỏ :

- Ta đến đã lâu, đã nghe rỏ chuyện của Tam đệ. Và ta nghĩ, việc Tam đệ bị hủy bỏ chân nguyên nội lực từ công phu Hồi Chuyển Nghịch Thiên cũng không đến nỗi làm Tam đệ tuyệt vọng. Những hạt Bạch Liên Vạn Niên này rồi sẽ giúp Tam đệ có lại nội lực như thuở nào. Có như thế, sau này Tam đệ sẽ không sợ bị ai hủy hoại công phu bằng cách bị cho dùng dược vật nào khác. Hãy nhận lấy.

Nhưng Điền Hồ khước từ :

- Đã muộn rồi, Nhị ca. Một là đệ dù muốn cũng không thể dùng một lúc hết những bốn hạt Bạch Liên Vạn Niên này, vì lợi sẽ bất cập hại. Hai là thời gian vừa qua đệ đã khởi luyện lại công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển, vậy là không nên dùng bất kỳ dược vật gì.

Nam Cung Phách ngơ ngẩn :

- Vậy phải làm sao đây ? Vì đúng là bất kỳ ai cũng chỉ có thể dùng nhiều lắm là mỗi năm một hạt Bạch Liên Vạn Niên. Ta đã sơ suất, không kịp nghĩ đến chuyện này.

Đoàn Mộc Huyền phì cười :

- Ta định tìm Nhị đệ thì Nhị đệ đã đến. Hay nói xem, Nhị đệ có còn nhận ta là Đại tỷ nữa không .

Nam Cung Phách lắc đầu :

- Sao lại không Vì vẫn xem Đại tỷ là Đại tỷ nên đệ có chuyện định bàn đây.

Điền Hồ động tâm :

- Tiết Nguyên Tiêu vừa qua đà xảy ra chuyện bất ổn thật sao ?

Nam Cung Phách gật đầu :

- Đúng như Tam đệ cảnh báo, Thủy Phương Cung đã lộ diện giang hồ. May nhờ ta kịp cáo giác nên đúng vào dịp đó Võ Lâm Tam Đầu Lệnh cũng xuất đầu lộ diện. Quần hùng các võ phái vì thấy có lực lượng chịu xuất hiện để cùng Thủy Phương Cung đối đầu nên đều nguyện ý gia nhập Võ Lâm Tam Đầu Lệnh.

Điền Hồ giậm chân :

- Bọn họ mờ ám bất minh, ắt hẳn là có mưu đồ, sao Nhị cao không lên tiếng cảnh tỉnh, lại để quần hùng ngã cả về phe họ ?

Nam Cung Phách nhún vai :

- Thiết nghĩ, dù ta có nói cũng chẳng ai chịu tin. Vậy thì nói làm gì, thay vi cứ để hai phe kình chống nhau, kẻ mưu ma diệt người kế quỷ. Chí ít giang hồ cũng giảm hơn một mấi nguy.

Đoàn Mộc Huyền cau mày :

- Nhân vật nào đầu tiên có chủ ý kêu gọi quần hùng đứng về phe Võ Lâm Tam Đầu Lệnh?

Nam Cung Phách giận dữ :

- Còn ai khác ngoài lão Minh Chủ bù nhìn, Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm? Mệnh lệnh đầu tiên của ngày làm Minh Chủ đầu tiên được Hoàng Nhất Lãm thực hiện là thế đó. Có hay không chứ ?

Điền Hồ chợt hỏi :

- Lúc nãy Nhị ca bảo có việc cần bàn ?

Nam Cung Phách nhớ lại :

- Phải rồi. Và đây là mệnh lệnh thứ hai của lão Hoàng, còn kỳ lạ hơn cả mệnh lệnh đầu tiên nữa. Điền Tam đệ có cơ hội báo thù rồi đó.

Điền Hồ giật mình :

- Thượng Quan Du đã xuất đầu lộ diện ?

Nam Cung Phách lắc đầu :

- Vậy thì chưa, nhưng ta tin chắc một trong ba nhân vật đứng đầu Võ Lâm Tam Đầu Lệnh phải là Thượng Quan Du. Vì lão Hoàng đã hạ lệnh, sai người tìm đến Phi Thiên Bảo, nói rằng truy tìm Điền Tam đệ để truy nguyên về thảm sát đã xảy ra cho phái Thanh Thành.

Đoàn Mộc Huyền cau mặt :

- Vậy sao Nhị đệ không cho họ biết lúc đó Tam đệ vẫn ở bên cạnh chúng ta ?

Nam Cung Phách nghiêm giọng :

- Đệ thấy không cần. Vì thà để vậy, chúng ta sẽ tương kế tựu kế. giúp Điền Tam đệ dụ Thượng Quan Du ra mặt. Chẳng phải đó là cách lưỡng toàn kỳ mỹ sao ?

Điền Hồ tán thành :

- Vẫn chưa ai biết xuất xứ của đệ là từ Phi Thiên Bảo, kể cả Nhị ca và Đại tỷ cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi. Nhị ca hành động như thế rất hay, nhất định mọi mệnh lệnh của lão Hoàng đều chịu tác động từ do Thượng Quan Du.

Đoàn Mộc Huyền hết cả nghi ngờ :

- Vậy Tam đệ đúng là hậu nhân của Bảo Chủ Phi Thiên Bảo Điền lão hiệp? Những sao tính danh của lệnh đường, bọn ta như chưa bao giờ nghe qua ?

Điền Hồ bảo :

- Rồi đệ sẽ kể lại toàn bộ cho mọi người cùng nghe. Điều làm đệ kinh ngạc là tại sao cả Đại tỷ lẫn Nhị ca đều cùng lúc tìm thấy đệ như thế này ?

Đoàn Mộc Huyền bảo :

- Ta...

Thì cùng lúc Nam Cung Phách cũng lên tiếng :

- À, ta...

Do phát hiện cả hai đều nói cùng lúc nên họ tự ý dừng lời và đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, không hẹn mà nên, cả hai lại cùng một lúc nói :

- Đại tỷ nói trước đi !

- Nhị đệ nói trước đi !

Cảm thấy chuyện quá quái lạ, Điền Hồ phì cười :

- Cũng không việc gì phải vội, nhị vị cứ từ từ mà nói.

Sợ họ lại tranh nhau nói hoặc cứ mãi nhường lẫn nhau và rốt cuộc chẳng ai chịu nói, Đoàn Bội Cơ lập tức lên tiếng :

- Để tiểu muội nói cho, vì những gì xảy ra cho Đoàn Mộc Huyền Đại tỷ cũng là điều đã xảy ra cho muội. Là thế này, ngay khi cơn địa chấn xảy ra, vô tình giúp muội thoát cảnh bị Bách Lý Hoàng làm nhục, kỳ thực mạng của tiểu muội và của Đoàn Mộc Đại tỷ vẫn còn bị gã Bách Lý Hoàng uy hiếp. Kế đó, không hiểu từ đâu bỗng xuất hiện một nữ lang che rnặt với cung trang rực rỡ toàn một màu Hoàng y. Nữ lang này chỉ sau một vài chiêu ảo diệu đã chế ngự gã Bách Lý Hoàng. Rồi cũng dựa theo lời chỉ điểm của Hoàng Y nữ lang, bảo Điền Ngũ sư huynh có thể đang ở hướng này, muội và Đoàn Mộc Đại tỷ không ngờ lại tìm thấy Ngũ sư huynh ở đây thật.

Điền Hồ kinh ngạc :

- Vậy thì đúng là kỳ quái. Vì ngu huynh sau cơn địa chấn vẫn còn chưa biết phải đi về đâu. Hoàng Y nữ lang là ai ? Sao lại đoán biết từ trước ý đồ của ngu huynh ?

Đoàn Bội Cơ cũng kinh ngạc :

- Thế không phải Hoàng y nữ lang là bằng hữu mới kết giao của Ngũ sư huynh sao ? Vì nàng ta còn đề quyết thế nào Ngũ sư huynh cũng quay về bổn phái Thanh Thành.

Nam Cung Phách cũng bảo :

- Thì nàng ta cũng nói với Nam Cung Phách ta như vậy. Còn bảo, để tế mộ sư phụ và những sư huynh, thế nào Điền Tam đệ cũng cần lễ vật nhưng có thể chưa kịp sắm. Nàng ta đã sắm sẵn và chỉ cần nhờ ta chuyển đến cho Tam đệ.

Điền Hồ giật mình :

Nói như vậy Nhị ca cùng gặp một Hoàng Y nữ lang? Còn lễ vật đâu, sao không thấy Nhị ca mang theo ?

Nam Cung Phách cười cười :

- Toàn bộ lễ vật đã được để sẵn trong một cỗ xe. Nàng ta bảo, Tam đệ chỉ cần đi thêm một dặm nữa là sẽ gặp.

Điền Hồ thoáng ngây người. Sau đó, hoàn toàn là để đối phó với những ánh mắt dò hỏi đang nhìn hắn, Điền Hồ bảo :

- Đệ xin thú thật là vẫn chưa nghĩ ra Hoàng Y nữ lang là ai. Kể cả việc nàng ta đoán biết ý định, là đệ định đi tế mộ sư phụ, càng làm cho đệ hoang mang. Vì từ lâu nay, ngoại trừ người của phái Thanh Thành, đệ nào quen biết ai ngoài Đại tỷ và Nhị ca ? Giờ thì chỉ còn một tia hi vọng, là qua lễ vật được nàng ta lo liệu sẵn, biết đâu chúng ta sẽ có chút ít manh mối ?

Đoàn Mộc Huyền tán thành :

- Tam đệ nói rất đúng. Chúng ta cứ đến xem là những lễ vật gì đã. Đi nào !

Và chỉ trong một dặm đường ngắn ngủi này thôi là ai ai cũng hiểu công lực lúc này của Điền Hồ là thế nào. Hắn không còn là Điền Hồ thuở nào nữa và võ công của hắn hiện tại chỉ ngang bằng Đoàn Bội Cơ mà thôi. Trong khi trước kia Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách còn phải dựa vào hắn thì bây giờ Nam Cung Phách ái ngại nhìn Điền Hồ đang cố nén những nhịp hô hấp dồn dập vì đã cố chạy cho kịp mọi người, để cùng đi đến nơi quả nhiên đa có sẵn một cỗ xe.

- Thạch Yến và Bách Lý Hoàng quả đã hại Tam đệ đến thân sơ thất sở.

Điền Hồ thì cau mặt khi đưa mục quang nhìn lướt qua cỗ xe. Hắn gọi Đoàn Bội Cơ :

- Tiểu sư muội có còn nhớ cỗ xe này không?

Đoàn Bội Cơ nghe hỏi mới ngơ ngác nhìn cỗ xe :

- Ngũ sư huynh nhớ không sai. Đúng là cỗ xe Thạch Yến từng giao cho muội sử dụng.

Đoàn Mộc Huyền vội chạy đến sau xe. Để khi mở cửa xe nhìn vào, Đoàn Mộc Huyền bật cười :

- Ái chà ! Cố nhân lại gặp nhau nha. Không ngờ trong số những lễ vật được Hoàng Y nữ lang sắm sẵn lại có cả ả vô sĩ Thạch Yến. Lạ thật nha ! Ha... ha...

Nghe vậy mọi người cùng chạy đến nhìn vào.

Q3 -CHƯƠNG MƯỜI SÁU
THẠCH CHUNG ĐAO PHỔ

Thấy mọi người vẫn đứng lặng trước một dãy bốn nấm mộ, Điền Hồ chột dạ :

- Không lẽ mọi người không hài lòng vì cách Điền Hồ này xử sự với Thạch Yến ?

Đoàn Bội Cơ là người đầu tiên trút ra hơi thở dài :

- Ngũ sư huynh là người có đầy lòng từ tâm. Tuy nhiên, dù được tha nhưng Ngũ sư huynh đừng trông chờ sẽ có sự đền đáp, hoặc chí ít là lòng cảm kích từ phía y thị.

Điền Hồ lắc đầu :

- Ngu huynh không về trông mong gì về điều đó.

Nam Cung Phách vụt lạnh giọng :

- Nhân với kẻ thù là bất nhân với chính mình. Hay Tam đệ đã quên Thạch Yến đã gây ra chuyện gì cho bản thân Tam đệ ?

Điền Hồ bối rối khẽ chống chế :

- Nhưng đệ đâu đã mất mạng? Bản thân đệ vẫn còn sống thì có gì phải tuyệt đường sống của kẻ khác ?

Đoàn Mộc Huyền thì khẽ lắc đầu :

- Thạch Yến đã từng xúc phạm đến di cốt của lệnh đường. Chuyện như thế mà Tam đệ bỏ qua được, quá thật có thể nói chỉ mới nửa năm xa cách Tam đệ đã thay đổi nhiều.

Điền Hồ nghe vã mồ hôi khi bị mọi người cùng khiển trách :

- Không phải đệ thay đổi. Chỉ là đệ bất nhẫn mà thôi. Phải chi thảm trạng xảy ra cho phái Thanh Thành là do Thạch Yến hành sự, đệ sẽ không chùn tay, mà sẵn lòng hạ sát thị để báo thù rửa hận.

Đoàn Bội Cơ lại thở dài :

- Tuy Thạch Yến không tự tay hành sự nhưng có thể mọi việc là do thị sắp xếp.

Điền Hồ kinh nghi :

- Sao Tiểu sư muội lại nói như vậy ? Thạch Yến nào có liên can gì một khi sư phụ bị sát hại là do công phu Thất Phách U Linh ?

Đoàn Bội Cơ bảo :

- Muội đã nhớ lại rồi, lúc muội tự ý bỏ đi ra ngoài Tổng Đàn Bạch Cốt Môn và bị hai kẻ lạ mặt tấn công, gã Bách Lý Hoàng xuất hiện kỳ thực chi là để diễn hết vở tuồng anh hùng cứu mỹ nhân. Chứng tỏ mọi hành vi của bọn Bách Lý Hoàng lúc đó đều có sẳn chú ý. Và muội xin bạo gan đoán thêm, biết đâu lúc Ngũ sư huynh cùng Thạch Yến sau đó bỏ đi, bảo là để đi tìm muội, kỳ thực cũng là kế phân hóa, tạo cơ hội cho hung nhân dùng công phu Thất Phách U Linh sát hại những người còn lại và là kế do Thạch Yến bố trí ?

Điền. Hồ chau mặt :

- Tiểu sư muội đoán sai rồi. Thứ nhất, vì lúc đó chính sư phụ sai phái Thạch Yến để tìm muội. Chỉ khi Thạch Yến quay lại, bảo là không tìm thấy muội, ngu huynh sau đó mới cùng Thạch Yến quay ra lần thứ hai . Lý do kế tiếp là vào thời điểm đó vẫn chưa một ai hay biết ngu huynh có bản lảnh cao minh như thế nào. Nên đâu thể bảo Thạch Yến cố tình dùng kế để tách xa ngu huynh khỏi những người còn lại ?

Nam Cung Phách vụt xua tay :

- Thôi, bỏ đi. Vì dù gì Thạch Yến cũng được Tam đệ hứa tha mạng và ả cũng đã bỏ đi từ lâu rồi. Giờ hãy suy nghĩ về những gì ả tiết lộ. Liệu phái Thanh Thành thật sự có ám tàng một loại công phu tuyệt học gọi là Thạch Chung Đao Phổ chẳng? Nếu có, Đao Phổ đó được cất giấu ở đâu? Và Đoàn cô nương, nói về danh chánh ngôn thuận thì dù gì cũng là hậu nhân duy nhất của Đoàn gia, liệu có muốn mọi người cùng tiếp tay thử truy tìm nơi ẩn giấu Đao Phổ đó không?

Đoàn Bội Cơ tuần tự nhìn mọi người :

- Phần Ngũ sư huynh thì Đoàn Bội Cơ này không còn gì nữa để ngờ vực. Riêng phần nhị vị Chưởng môn...

Thái độ ngập ngừng ngay lúc này của Đoàn Bội Cơ làm cho ngay cả bản thân Điền Hồ cũng ái ngại. Hắn lên tiếng :

- Đại tỷ và Nhị ca...

Đoàn Bội Cơ mỉm cười :

- Thì muội cung đâu bảo họ không phải là Đại tỷ và Nhị ca của Ngũ sư huynh. Chỉ có điều, muội muốn biết, liệu họ có chịu xem muội là muội muội, như họ đã xem Ngũ sư huynh là đệ đệ của họ hay không

mà thôi. Việc gì Ngũ sư huynh phải tỏ ra nóng vội.

Vỡ lỡ Điền Hồ nhìn Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách.

Đoàn Mộc Huyền thận trọng đáp :

- Về tình thân, đương nhiên ta sẽ xem Đoàn Bội Cơ như một hảo muội muội. Nhưng về mọi phương diện khác...

Nam Cung Phách tiếp lời :

- Về mọi phương diện khác thì trong một tương lai không xa, Đoàn cô nương nghiễm nhiên sẽ là Chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành. So về bổn phận thì không hề kém ai trong hai ta. Vì thế, để cho mọi việc thật minh bạch, nếu Đoàn cô nương ngỏ lời, ta và Đoàn Mộc Chưởng môn mới dám nhận lời tìm kiếm hộ Đao Phổ. Nam Cung mỗ nói như thế, hi vọng Đoàn cô nương hiểu.

Đoàn Bội Cơ nhoẻn cười :

- Chỉ cần lời nói này của Nam Cung Chưởng môn là muội hoàn toàn yên tâm. Nào, chúng ta cùng thử tìm vậy.

Nhưng để tìm thì cần phải có manh mối. Do không có manh mối nên Điền Hồ đành phải hỏi Đoàn Bội Cơ :

- Phần ngu huynh thì không nói làm gì. Còn Tiểu sư muội, liệu bốn chữ Thạch Chung Đao Phổ có tạo chút ấn tượng gì cho Tiểu sư muội ?

Đoàn Bội Cơ bỗng gật đầu, là một điều không ai ngờ đến. Nàng đáp :

- Chưa biết đó có phải là manh mối hay không, nhưng Ngũ sư huynh còn nhớ đến câu châm chọc của bọn Chu Hải, Hoa Sơn phái ?

Điền Hồ lẩm nhẩm :

- Có phải câu : Thanh Thành Lục Kiếm, lâm trận bại vong. Khi gặp Bạch Cốt. Thanh Thành trá tử ?

Đoàn Bội Cơ cau mày :

- Muội có ý nghi ngờ vì chuyện xảy ra đã ngoài mười năm nhưng cho đến giờ vẫn chưa có nấm mộ nào của Thanh Thành Lục Kiếm ở ngay tại sơn môn này. Phải chăng họ vì trá tử nên lúc này vẫn còn tại thế? Vậy thì hiện giờ họ đâu ? Nơi họ ẩn náu phải chung cũng ẩn giấu Đao Phổ Thạch Chung ? Và họ chưa dám xuất hiện vì một là chưa luyện xong Đao Phổ đó và hai là tin về Bạch Cốt Môn đã bị quần hùng hủy diệt vẫn chưa đến tai họ ?

Đoàn Mộc Huyền gật gù :

- Câu ca kia ta cùng từng nghe đến. Và đúng như Đoàn muội muội nghi ngờ, ta cũng chưa hề nghe tin Thanh Thành Lục Kiếm tạ thế dù vì bất kỳ nguyên do nào.

Nam Cung Phách động tâm :

- Vậy thì chỉ có một người là biết nơi Thanh Thành Lục Kiếm ẩn náu. Nhưng vì người đó đã chết và đúng ngày Bạch Cốt Môn kể như bị tận diệt nên Thanh Thành ục Kiếm không nhận được tin báo cũng là điều dễ hiểu.

Điền Hồ vỡ lẽ :

- Nhân vật đó chính là gia sư. Tiểu sư muội này, vậy bấy lâu nay Tiểu sư muội có lưu ý, thấy phụ thân muội thường bỏ đi đâu một mình không ? Vì nếu có thì nơi người đến chính là nơi Thanh Thành Lục Kiếm náu thân.

Đoàn Bội Cơ sau một lúc ngầm nghĩ chợt bảo :

- Mọi người hãy đi theo muội.

Điền Hồ hoài nghi khi thấy Đoàn Bội Cơ như đang muốn đi vào thư phòng trước kia của Đoàn Quan Sơn sư phụ :

- Tiểu sư muội cho rằng trong này có mật thất ?

Đoàn Bội Cơ đáp :

- Thường ngày, gia phụ vẫn lưu lại trong này suốt buổi, kể từ giờ Ngọ trở đi. Muội cho rằng đây là những lúc gia phụ hoặc đến thăm hoặc đưa vật thực đến cho Lục vị Thúc Tổ.

Tất cả bước vào thư phòng giờ đã ảm đạm vì gần nửa năm không người lui tới. Và sau một lúc lâu tìm kiếm, nhờ Điền Hồ đã quen với cách sắp đặt cơ quan như đã thấy ở Thủy Phủ nên tất cả phát hiện một bức Hoành phi treo lệch.

Nhấc tấm Hoành phi qua mặt bên, Điền Hồ cho tay vào hốc đá, nơi đã bị tấm Hoành phi treo bên ngoài che khuất :

- Ở đây quả nhiên có mấu chốt để đóng mở cơ quan. Làm gì bây giờ, Tiểu sư muội ?

Đoàn Bội Cơ bồn chồn bảo :

- Hãy để muội tự tay thử khai mở cơ quan.

Điền Hồ liền lùi lại, nhường chỗ cho Đoàn Bội Cơ bước đến.

Nàng loay hoay một hội và cuối cùng cũng làm cho bức vách trước mặt này từ từ dịch chuyển, hé lộ một lối đi bí ẩn.

Sau một lúc đứng ngây người nhìn vào bí đạo tối om, nàng bỗng quay người lại, căn dặn Điền Hồ :

- Chuyện chưa biết thế nào, nhưng vì muội là hậu nhân duy nhất của Đoàn gia, hy vọng đủ tư cách để được Lục vị Thúc Tổ thừa nhận và cho tiếp xúc. Để Ngũ sư huynh lưu lại ngoài này, Ngũ sư huynh không trách muội chứ ?

Điền Hồ nhanh nhảu đáp ứng :

- Điều đó là đương nhiên. Chỉ mong Tiểu sư muội cẩn trọng cho.

Nàng mỉm cười và từ từ biến mất vào bí đạo.

Thấy Đoàn Bội Cơ thủy chung không nói gì đến Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách, Điền Hồ ái ngại nhìn cả hai :

- Nàng vì nôn nóng, chỉ muốn gặp ngay Lục vị thúc Tổ của nàng, nên có phần khiếm lễ với Đại tỷ và Nhị ca. Xin đừng nghĩ nàng ngại Đao Phổ bị tiết lộ.

Đoàn Mộc Huyền gượng cười :

- Đến Tam đệ vẫn còn bị nàng nghi kỵ, ta và Nhị đệ thì có can hệ gì.

Riêng Nam Cung Phách thì lo ngại :

- Xem ra Đoàn cô nương vẫn chưa hoàn toàn hết hoài nghi về Tam đệ. Ta nghĩ, từ nay trở đi Tam đệ cũng nên cẩn trọng cho.

Điền Hồ quả quyết lắc đầu :

- Đệ vẫn tin ở Bội Cơ. Vì bằng chứng, Bội Cơ đâu còn ai khác để tin cẩn ngoài một mình đệ ?

Lời của Điền Hồ vừa dứt, từ bên ngoài chợt có mấy loại cười vọng vào :

- Ngươi vẫn là người dễ tin thể sao, Điền Hồ ? Theo ta, ngay từ đầu ta đã đoán ra ý đồ của ả. Ha... ha...

Điền Hồ biến sắc, lao vọt ra ngoài :

- Thạch Yến ! Ngươi còn dám quay lại sao ?

Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền cũng lao ra, vừa vặn chạm trán Thạch Yến và một nhân vật che kín diện mạo đúng lúc xuất hiện.

Thạch Yến nhún vai, cố đưa mắt nhìn vào thư phòng đang bị bọn Điền Hồ ba người án ngữ :

- Đoàn Bội Cơ đâu ?

Nam Cung Phách hừ lạnh :

- Cô nương Thạch Yến thì ta biết rồi. Còn vị bằng hữu kia, sao cô nương không dẫn kiến cho ?

Thạch Yến cười đắc ý :

- Chuyện đã thế này bổn cô nương không cần che giấu làm gì. Đây là phu quân ta. Môn Chủ Cổ Mộ Môn và cũng là người xung tay hạ sát sư đồ Thanh Thành phái bốn mạng. Ha... ha ..

Điền Hồ căm phẫn :

- Ngươi nói thật chứ, Thạch Yến ? Vậy phu quân ngươi là Thượng Quan Du sao ?

Thạch Yến bĩu môi :

- Lúc nào ta cũng nghe ngươi đề cập đến lão Thượng Quan. Chỉ tiếc lão là ai, cho đến giờ khắp Võ lâm vẫn chưa một ai biết mặt. Riêng phu quân ta, thật đáng buồn cho ngươi, không lẽ một người có

niên kỷ như ta lại ưng một lão nhân làm phu quân ?
Tâm cơ vụt máy động, Nam Cung Phách vụt quát vào mặt kẻ che kín chân diện :
- Ta nhớ rồi, Tư Mã tiền bối từng bảo hung thủ sát hại lão là một tên nghiệt súc. Vậy thì ngươi là...
Hữu thủ của Mông Diện Nhân chợt cất lên :
- Nam Cung Phách ngươi muốn chết !
Và từ hữu thủ người đó liền phát ra một luồng lực đạo trắng nhờ.
Ào...
Nam Cung Phách cũng cất tay :
- Phải chăng đây là công phu Thất Phách U Linh của ngươi ? Hay đỡ !
Bùng...
Phát hiện Nam Cung Phách có phần kém thế, Đoàn Mộc Huyền liền loang chưởng lao vào :
- Đối với kẻ giết người không gớm tay thì không cần nói đến đạo lý. Để ta tiếp tay với Nhị đệ. Đỡ chiêu !
Mông Diện Nhân vụt cười hăng hắc :
- Đúng lúc rồi đó, Yến muội. Hãy vào trong thu thập tiểu nha đầu họ Đoàn mau ! Còn bọn ngươi, đỡ ! Ha.. ha...
Song thủ của Mông Diện Nhân liền hất tung lên, tạo một áp lực kinh hồn, quật mạnh vào Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền.
Ào...Ào...
Phần Điền Hồ, nghe Mông Diện Nhân bảo thế liền lao đến đón đầu Thạch Yến :
- Ngươi chỉ có thể đi nếu giết được ta. Hãy đỡ ?
Vù....
Thạch Yến bĩu môi :
- Ngươi đâu còn là đối thủ của ta. Hãy ngoan ngoãn tránh ra nào. Hừ !
Ầm...
Bên này chạm kình thì bên kia cũng có tiếng chạm kình vang lên.
Bùng... Bùng...
Liền sau đó, Điền Hồ nghe Nam Cung Phách quát bảo :
- Tam đệ còn chờ gì nữa, không mau vào trong phong bế cơ quan. Nhanh lên !
Mông Diện Nhân quát lên một tiếng to hơn :
- Ai ngăn ta, phải chết. Đỡ !
Điền Hồ liền quay người, chạy ngược vào thư phòng.
Chợt...

Vút...

Thạch Yến đã nhanh chân hơn, xuất hiện trước mặt Điền Hồ và mỉm cười :

- Hóa ra Đoàn Bội Cơ đã tìm ra nơi Thanh Thành Lục Kiếm ẩn náu?

Điền Hồ bị ngăn lối, không thể tiến đến phát động cơ quan, đành kéo dài thời gian, may ra kịp cho Đoàn Bô Cơ tẩu thoát nếu như nàng nghe ở bên ngoài có nhiều loạt chấn kình vang lên :

- Sao ngươi biết chuyện Lục Kiếm Thanh Thành ẩn náu ?

Thạch Yến phá lên cười :

- Ý của ta lúc đến Thanh Thành là khác với ngươi. Vì thế, trong khi ngươi cứ âm thầm miệt mài khổ luyện thì ta lại ngắm ngầm dò xét mọi động tĩnh ở đây. Thế ngươi có biết Thằng Thành Lục Kiếm giả như còn tại thế thì họ chỉ tuân lệnh của mỗi một người không ?

Điền Hồ khinh khỉnh :

- Chuyện ngươi nói và quá thừa. Đương nhiên họ là người của phái Thanh Thành thì phải tuân theo mọi mệnh lệnh của Chưởng môn Thanh Thành phái. Đâu thể khác được.

Thạch Yến bảo :

- Nhưng với một điều kiện là vị Chưởng môn đó phải có trong tay một tín vật. Và ngươi có biết. nếu như Đoàn Bội Cơ không có tín vật thì hậu quả như thế nào sẽ xảy ra cho ả không ?

Điền Hồ hoài nghi :

- Ta tin được ngươi sao ?

Chợt cả Điền Hồ và Thạch Yến đều nghe Mông Diện Nhân quát :

- Việc gì Yến muội cứ mãi chần chờ ? Bọn họ vẫn chưa luyện xong Thạch Chung Đao Phổ vì không thể đọc nổi tự dạng trên Thạch Chung. Hãy mau vào trong thu thập họ, chiếm lấy Thạch Chung cho bổn Môn.

Thạch Yến đáp lại :

- Muội thì nghĩ khác. Muội còn cầu mong cho họ luyện xong công phu Thạch Chung. Để khi có tín vật, họ sẽ ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của chúng ta.

Điền Hồ thừa cơ Thạch Yến bận đối đáp vội lách người chạy đến chỗ phát động cơ quan.

Vút ...

Nhưng hành vi của hắn bị Thạch Yến phát giác kịp lúc. Ả tung chưởng :

- Ngươi muốn tự tìm chết sao ?

Bùng...

Hự !

Điền Hồ lảo đảo lùi lại và bị Thạch Yến lướt đến uy hiếp :

- Mau nói. Đoàn Bội Cơ có cho ngươi biết chuyện về tín vật không ?

Điền Hồ nuốt hận, quát :

- Ta không nói. Dẫu chết ta cũng không nói.

Thạch Yến phá lên cười :

- Ngươi không nói hay ngươi không biết? Thôi thì thế này vậy, để ta hạ cố nói cho ngươi hay Thanh Thành Lục Kiếm nguyên ủy không là môn hạ của phái Thanh Thành. Họ chịu mang danh xưng đó vì họ chỉ ước ao được luyện công phu Thạch Chung. Còn vì sao họ muốn luyện thế ngươi hãy đi mà hỏi họ. Ta chỉ cho ngươi biết rằng vì muốn thành toàn cho họ, chính sư phụ của Đoàn Quan Sơn đã cùng họ đánh cắp Thạch Chung, sau đó đưa về đây. Và bọn họ bảy người đã lập thệ, đặt ta một tín vật, dùng làm vật minh chứng cho những gì họ đã lập thệ, Sư phụ của Đoàn Quan Sơn đã chết, kể cả Đoàn Quan Sơn cũng vậy. Thế thì ai sẽ cho Đoàn Bội Cơ biết đó là tín vật gì ? Ha... ha ..

Càng nghe Điền Hồ càng hoang mang, nhất là hoang mang lo lắng cho sinh mạng Tiểu sư muội.

Nắm biết tâm trạng hắn, Thạch Yến bảo :

Ngươi lo cho ả là phải. Vì nếu không có tín vật, và ta tin chắc ả cùng không hề biết chuyện Lục kiếm chẳng phải người của Thanh Thành phái như ta vừa kể cho ngươi nghe, vậy Lục Kiếm sẽ có phản ứng gì nếu lúc họ đang luyện công lại bị một ả như Bội Cơ xộc vào quấy nhiễu? Vậy là ngươi chi còn mỗi một cách nếu muốn ta giúp ngươi cứu ả.

Chợt hiểu rỏ mưu đồ của Thạch yến, Điền Hồ bật cười châm chọc :

- Vậy là ngươi lầm rồi. Bội Cơ vẫn tỏ ra tự tin khi quyết định một mình tiến vào hội diện cùng Lục Kiếm. Cho thấy nàng đã biết từ lâu câu chuyện mà ngươi ngỡ là chỉ có một mình ngươi biết. Không tin, ngươi cứ chờ mà xem. Ha... ha...

Giận dữ, Điền Hồ liền bị Thạch Yến quật cho một kình táng mạng :

- Việc gì ta phải chờ ? Thử xem ngươi có còn dám ngăn cản ta không ! ?

Bùng...

Điền Hồ vụt thổ huyết lai láng và thất sắc nhìn Thạch Yến bắt đầu tiến vào bí đạo.

Càng thêm lo sợ cho Bội Cơ, Điền Hồ vội lấy ra một hạt Bạch Liên Vạn Niên và cho luôn vào miệng.

Chưa kịp vận dụng nội kình cho dược lực từ Bạch Liên Vạn Niên dẫn lưu, Điền Hồ bỗng nghe Thạch Yến kêu thất thanh từ trong bí đạo :

- Nguy rồi, phu quân. Họ đã luyện xong Đao Phổ Thạch Chung !

Mông Diện Nhân nghe lọt tai vụt quát :

- Chạy mau ! Sau này hay nghĩ kế trừ họ !

Điền Hồ lập tức xông đến, quyết ngăn cản Mông Diện Nhân :

- Ngươi là hung thủ sát hại sư phụ ta. Ai cho ngươi chạy ?

Thấy Điền Hồ quá mạo hiểm, Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền cùng một lúc xông vào :

- Hãy mau giúp Tam đệ, nào !

- Đánh !

Nhưng họ ra tay vẫn muộn hơn hành vi mạo hiểm của Điền Hồ. Vì thế, một kích của Mông Diện Nhân liền quật ngay vào Điền Hồ.

Bung !

Toàn thân chấn động cảm nhận như lục phu ngũ tạng vỡ toang, Điền Hồ gục xuống, hôn mê và ngất lịm.

HẾT TẬP 3

Bạch Cốt U Linh

Q4 - CHƯƠNG MƯỜI BẢY
THẤT LINH TIỂU PHI KIẾM

Cảm nhận bản thân đang nằm, ngồi bên cạnh là Đoàn Mộc Huyền với sắc mặt nhợt nhạt cứ ngó chừng ra ngoài, còn Nam Cung Phách thì đi tới đi lui, vả mặt rất nghiêm trọng, Điền Hồ vụt lên tiếng :

- Chuyện gì đang xảy ra, Đại tỷ ? Chúng ta đang ở đâu ?

Vừa nghĩ Điền Hồ lên tiếng, thoảng một cái Nam Cung Phách đã chạy đến cạnh Điền Hồ :

- Tam đệ tỉnh lại là hay rồi. Vì trong tình thế này chỉ có Tam đệ là cứu được cả ba người chúng ta.

Tuy ngồi ngay bên cạnh Điền Hồ nhưng Đoàn Mộc Huyền lại là người phát thoại sau Nam Cung Phách. Vì thế, trước khi lên tiếng, Đoàn Mộc Huyền có thừa thời gian để thở dài sườn sượt, sau mới gật đầu giải thích rõ hơn câu nói có phần quá vội, quá khẩn trương của Nam Cung Phách :

- Chuyện là thế này, vì Tiểu sư muội thân thương và bé bỏng của Tam vệ đang giam lỏng chúng ta. Và ả đã ưu ái, hứa lưu cho chúng

ta con đường sống, nếu Tam đệ vui lòng chị điểm cho ả biết là phải tìm báu vật thần kỳ của lịnh tôn, Phi Thiên Bảo Bảo Chủ ở đâu. Và kỳ thực, hà ...

Quá hoang mang nên Điền Hồ nhân lúc Đoàn Mộc Huyền ngừng lời vì còn phải thở dài để vội vàng hỏi :

- Chúng ta đang bị Bội Cơ giam ? Đại tỷ nói như thế có lầm không vậy, Nhị ca ? Vì đâu lý nào lại có chuyện này xảy ra, nhất là do Bội Cơ, Tiểu sư muội của đệ ?

Không thể giấu được nụ cười gượng gạo, Đoàn Mộc Huyền đưa mắt nhìn Nam Cung Phách .

Hiểu ý, Nam Cung Phách ngao ngán lắc đầu, đoạn trầm giọng hỏi Điền Hồ :

- Ta đã giao cho Tam đệ đủ bốn hạt Bạch Liên Vạn Niên, chúng đâu ?

Ngỡ Nam Cung Phách trách vì bản thân đã lỡ dùng hết một hạt, Điền Hồ cũng gượng cười :

- Lúc bị Thạch Yến chưởng thương, đệ vì lo cho Bội Cơ sắp bị Thạch Yến chạy vào bí đạo lấy mạng nên đã tự ý dùng một hạt.

Nam Cung Phách thoáng giật mình nhưng ngay sau đó đã bình thản và lặp lại câu đã hỏi :

- Việc Tam đệ có hay không có dùng một hạt, chuyện đó cứ để sau hãy nói. Vậy ba hạt còn lại thì sao ? Chúng đâu ?

Điền Hồ vụt chở dài :

- Đệ đang hỏi về chuyện có liên quan đến Bội Cơ, Nhị ca không đáp thì chớ, lại còn căn vặn đệ về những hạt Bạch Liên Vạn Niên. Đệ Phải hiểu chuyện này như thế nào đây ?

Nam Cung Phách chợt tỏ ra lúng túng :

- Ta quả là vụng về, phải không ? Khiến Tam đệ nghĩ là ta đang hạch sách Tam đệ về những hạt Bạch Liên Vạn Niên vốn dĩ là của Tam đệ đã hào phóng trao tặng ta. Kỳ thực...

Đoàn Mộc Huyền bỗng xua tay, ngắt lời Nam Cung Phách :

- Ta nghĩ là không cần rảo trước đón sau gì nữa đâu, Nhị đệ. Tốt hơn hết chúng ta cứ theo sự thật mà kể cho Tam đệ nghe.

Bằng không, chúng ta càng rào đón chỉ càng làm cho Tam đệ thêm hoang mang mà thôi. Điền Hồ ngồi bật dậy, nhưng toàn thân vụt đau buốt lên khiến Điền Hồ đành phải buông người nằm trở lại như nãy giờ vẫn nằm. Và Điền Hồ bảo :

- Đệ biết Nhị ca không phải hạng người vì quá xem trọng những báu vật như Bạch Liên Vạn Niên nên xem nhẹ nghĩa khí. Tương tự, có lẽ Đại tỷ cũng đang lâm phải hoàn cảnh gì đó rất khó xử, khiến cả

hai cùng lúng túng, không biết phải giãi bày thế nào. Vậy tại sao không cứ theo đề xuất của Đại tỷ, hãy tuần tự thuật lại những gì đã xảy ra cho đệ nghe ?

Là nam nhi đại trượng phu, lại có thân danh là Chưởng môn nhân một đại phái là phái Không Động, lời nói của Điền Hồ làm cho Nam Cung Phách phấn khích. Nam Cung Phách lập tức ứng tiếng nói ngay :

- Là thế này, ba hạt Bạch Liên Vạn Niên kia đã bị Đoàn Bội Cơ chiếm đoạt.

Điền Hồ giật mình :

- Nhị ca nói...

Đoàn Mộc Huyền nhăn mặt, trách Nam Cung Phách:

- Đã bảo là tuần tự kể lại mọi việc, sao chưa gì Nhị đệ vội đề cập đến chuyện này ? Được rồi, cứ để ta kể cho Tam đệ nghe vậy !

Nhưng trước khi kể, chưa gì Đoàn Mộc Huyền đã lo thở dài thườn thượt :

- Nhưng trước khi Tam đệ tỏ tường sự việc, xin đừng nghĩ ta hoặc Nhị đệ là phường tham sinh úy tử. Vì nếu không vì lo cho sinh mạng của Tam đệ, có lẽ bọn ta, hà...

Không nhịn được cười, Điền Hồ dù biết phải chịu đau thắt đến tận tâm can vẫn phá lên cười :

- Thái độ của nhị vị lần này thật kỳ lạ. Sao không nói ngay cho đệ biết nhưng gì đã xảy ra ?

Trái lại, hết người này đến người khác cứ lần lượt biện bạch, như sợ đệ không thể hiểu thấu tâm trạng của nhị vị vậy. Thôi thì thế này, cứ để đệ tự tìm hiểu thì hơn. Trước hết, hay nói về Thạch Yến. Ả và phu quân ả hiện giờ ra sao ?

Nam Cung Phách hất đầu nhìn Đoàn Mộc Huyền :

- Đại tỷ nói hay để đệ nói ?

Đoàn Mộc Huyền tủm tỉm cười :

- Đã nhanh miệng hơn, sao Nhị đệ không nói luôn hỏi ta làm gì ?

Nam Cung Phách phì cười và hắng giọng :

- Được rồi, để đệ nói. Tam đệ muốn biết về Thạch Yến ư ? Thoát rồi, và phải nói là chúng thật may mắn mới chạy thoát. Không như chúng ta, do không lường trước thái độ trở mặt của Đoàn Bội Cơ nên cả ba đều bị sanh cầm.

Điền Hồ cau mày nhìn quanh :

- Sanh cầm ? Ở đâu ?

Đoàn Mộc Huyền đáp :

- Ở đâu ư ? Như đây chính là nơi Thanh Thành Lục Kiếm từng

náu thân lo luyện công phu Thạch Chung.

Điền Hồ mơ hồ hiểu :

- Lúc nãy Nhị ca có bảo Đoàn Bội Cơ đã chiếm đoạt cả ba hạt Bạch Liên Vạn Niên ?

Nam Cung Phách gật đầu :

- Ả phát hiện Tam đệ bị nội thương trầm trọng, có hỏi ta về công năng diệu dụng của Bạch Liên Vạn Niên. Ngỡ ả chỉ vì lo cho Tam đệ mới hỏi, nên ta đã tiết lộ chuyện vì sao chúng ta có giữ mỗi người vài hạt Bạch Liên. Sau đó...

Đoàn Mộc Huyền cướp lời, có lẽ vì quá tức giận :

- Sau đó ả hỏi những hạt Bạch Liên ta giữ đâu. Khi nghe ta bảo là đã mất, ả không tin nên lệnh cho một trong Thanh Thành Lục Kiếm xuất thủ đánh ta.

Điền Hồ thất kinh :

- Có chuyện này thật sao. Đại tỷ ?

Nam Cung Phách cười lạt :

- Đâu phải chỉ một mình Đại tỷ mang nhục ? Đến lượt ta vì không thể giải thích vì sao bốn hạt Bách Liên chỉ còn lại ba, cũng bị ả tiện tỳ họ Đoàn lệnh cho một lão già bất tử làm nhục ta. Nói thật nếu không vì lo cho sinh mạng Tam đệ, ta và Đại tỷ dù gì cũng là Chưởng môn nhân của hai trong Thất Đại phái, chết thì chết chứ quyết không để bị nhục bại như thế này.

Lời của Nam Cung Phách vừa dứt, bỗng có tràng cười của Đoàn Bội Cơ từ phía ngoài vọng vào :

- Nói rất hay. Và nếu nhị vị thật sự lo cho Điền Hồ thì nên mau mau bảo y hãy nói cho tiểu nữ biết phải tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ở đâu. Nhược bằng, y không chịu nói... ha... ha, thì nhị vị rồi cũng sẽ chịu chung số phận với y, sẽ mãi mãi bị sanh cầm ở đây. Ha... ha...

Điền Hồ lập tức kêu váng lên :

- Tiểu sư muội nói như thế là ý gì ? Sao lại trở mặt, giam giữ ngu huynh và Đại tỷ, Nhị ca ở đây ? Điều gì đã xảy ra cho Tiểu sư muội vậy ? Hay mau nói ra ngu huynh biết đi !

Nam Cung Phách vụt lắc đầu :

- Ả đã bỏ đi rồi, Tam đệ dù có gào đến khan giọng cũng vô ích. Đây là chủ ý của ả, không phải ả bì người uy hiếp như Tam đệ nghĩ đâu.

Điền Hồ bàng hoàng :

- Chủ ý gì mà lạ lùng vậy, Nhị ca ? Sao lại sanh cầm bọn ta, những người chỉ vì nàng nên mới cùng đến Thanh Thành phái này ? Lại còn hỏi về Thất Linh Tiểu Phi Kiếm, đó là người vật gì, Nhị ca, Đại tỷ ?

Đoàn Mộc Huyền thở dài :

- Nếu Tam đệ thật sự không biết gì về Tiểu Phi Kiếm Thất Linh thì phen này mạng của chúng ta e hỏng thật. Vì như ả tiết lộ Thạch Chung Đao Phổ kỳ thực chỉ là thuật Phi Đao thượng thừa do cả bảy nhân vật cùng một lúc thi triển. Nhưng họ không có đủ thời gian hoặc nhẫn nại đễ chờ đến lúc luyện xong phi đao. Và rồi qua lời chỉ điểm của sáu lão già bất tử kia, biết Bảo Chủ Phi Thiên Bảo từng là chủ sở hữu của bảy thanh tiểu kiếm được xếp vào hàng Thần bích Cổ Họa. Ả nghĩ nếu Thạch Chung Đao Trận mà có thêm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm, Thanh Thành phái sẽ nghiễm nhiên đứng đầu Võ lâm, tha hồ ngạo thị giang hồ, tận diệt Thủy Phương Cung, loại bỏ cái gọi là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh, quét sạch Cổ Mộ Môn, tru diệt tận gốc bọn Tử Y, và sau cùng là đặt Thượng Quan Du vào tử địa, bảo là để giúp Tam đệ báo phục gia thù. Đổi lại...

Nam Cung Phách cười lại :

- Đổi lại là Tam đệ phải ngoan ngoãn giao cho ả thứ ả muốn. điều này chứng tỏ vị Tiểu sư muội của Tam đệ không hề ngây thơ hoặc bé dại như trước đây chúng ta vẫn nghĩ.

Điền Hồ vụt nhăn nhó :

- Bội Cơ dù sao cũng quá ngây thơ nên mới có ý nghĩ là nàng sẽ dễ dàng thực hiện hết bằng ấy việc một cách nhẹ nhàng như trở bàn tay, Nhị ca không cảm thấy như thế sao ?

Nam Cung Phách lắc đầu nguầy nguậy :

- Nghĩ như Tam đệ là lầm rồi. Vậy Tam đệ có biết bản lãnh hiện nay của từng người một trong Lục Kiếm Thanh Thành là thế nào không ?

Không chờ Điền Hồ đáp, Nam Cung Phách nói luôn :

- Thạch Chung Đao Phổ quả có uy lực diệu kỳ. Nếu mười năm trước, cả Thanh Thành Lục Kiếm cùng hiệp lực vẫn chưa là đối thủ của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh thì chỉ sau mười năm tìm hiểu về tự dạng có khắc trên Thạch Chung và khổ luyện, từng người trong họ đã có bản lãnh cao minh hơn Nam Cung Phách này. Đó là chưa nói đến việc họ hiệp lực, lập thành Đao Trận Thạch Chung. Giả như họ lập trận và có thêm thần vật là Thất Linh Tiểu Phi Kiếm giúp sức. Ta đoan chắc khắp giang hồ này sẽ không một ai xứng là đối thủ của họ.

Điền Hồ chưa kịp có phản ứng thì lại nghe Đoàn Mộc Huyền tiếp tục :

- Uy lực của Đao Trận Thạch Chung như thế nào thì vì chưa tận mắt mục đích nên không thể biết. Chứ ta và Nhị ca của Tam đệ đã có

dịp nhìn thấy bọn họ chỉ có hai người hợp lực vẫn có thừa bản lãnh đả bại ả Thạch Yến và phu quân ả là Môn Chủ Cổ Mộ Môn. Nếu không nhờ tà pháp Cổ Mộ Môn tạm thời che mất thị tuyến của Lục Kiếm Thanh Thành, cứ theo thực lực mà nói thì Thạch Yến và phu quân ả chỉ còn con đường chết.

Điền Hồ bàng hoàng :

- Về tuyệt kỷ thì không nói gì, nhưng về nội lực, không lẽ từng người trong họ đều có nội lực thượng thừa cả sao ?

Nam Cung Phách thú nhận :

- Chỉ tại Tam đã không biết đấy thôi. Vì so về niên kỷ, bọn họ đều là những lão nhân tuổi đã thất tuần. Cứ cho rằng họ đều bắt đầu luyện công từ thuở lên mười thì ai trong.họ cùng đều có xấp xỉ một Giáp tý công phu tu vi (khoảng sáu mươi năm dài khổ luyện). Huống chi, đúng như Thạch Yến đã dò xét, Thanh Thành Lục Kiếm trước khi khoác danh hiệu Thanh Thành; họ đều là đệ tử cố cựu của Đao phái Bát Quái Đao, một phái đã từng bị Bạch Cốt U Linh Chỉ một đêm san bằng tận diệt.

Đoàn Mộc Huyền gật gù :

- Và có lẽ về nguyên ủy xuất xứ họ thuận về đao nên chỉ một mình họ là biết đến sự tồn tại của Thạch Chung Đao Phổ. Rồi vì có chung kẻ thù là Bạch Cốt U Linh nên họ sẵn lòng hiệp lực cùng phái Thanh Thành. Được phái Thành Thành giúp sức họ đã đắc thủ Đao Phổ Thạch Chung. Vì thế mới có chuyện họ cùng nhau lập thệ, chỉ tuân lệnh ai thuộc về phái Thanh Thành và nhất là người đó phải có tín vật như trước kia họ đã chọn.

Điền Hồ động tâm :

- Bội Cơ đã có tín vật ?

Nam Cung Phách cười buồn :

- Nói đi nói lại chỉ có Tam đệ là kẻ ngây thơ. Hết bị Thạch Yến lại đến ả Tiểu sư muội dối lừa. Đương nhiên chuyện bí ẩn của của phái Thanh Thành ắt đã được Đoàn Quan Sơn tiết lộ từ lâu cho Bội Cơ biết. Còn như không có dịp tiết lộ thì Đoàn Quan Sơn cũng có cách lưu tự dặn riêng cho Bội Cơ biết một cách tỏ tường. Bằng chứng là ả đã cố tình để lại bọn ta ở ngoài bí đạo. Để nếu cần, bọn ta sẽ là những người thay ả ngăn cản địch nhân, tạo cơ hội cho ả có đủ thời gian tiếp xúc và luận bàn cùng Thanh Thành Lục Kiếm cách thức tiến hành mọi việc về sau. Và ả đã rất mãn nguyện.

Điền Hồ chợt hoang mang :

- Nhưng Nhị ca liệu có biết chắc Bội Cơ đã có tín vật ?

Đoàn Mộc Huyền cau mày định hỏi gì đó thì bị Nam Cung Phách

xua tay ngăn lại. Sau đó, Nam Cung Phách bỗng đổi giọng thì thầm :

- Theo cách Tam đệ đặt vấn đề thì dường như Tam đệ đang có mối nghi ngờ về lối hành sự của Bội Cơ :

Điền Hồ cùng thì thào :

- Đệ chỉ mơ hồ nghĩ thế thôi. Còn sự thật thế nào vẫn cần chờ xem tình hình diễn biến.

Đoàn Mộc Huyền ngơ ngác :

- Nhưng Tam đệ nghi ngờ điều gì mới được ?

Họ đã thì thào nói với nhau nhưng thanh âm của Đoàn Bội Cơ vẫn vang vang vọng vào tai họ :

- Bọn ngươi có thôi ngay không những lời đoàn già đoán non. Và nếu nội trong đêm nay, nơi cất giữ Thất Linh Tiểu Phi Kiếm vẫn chưa được tiết lộ thì xin mọi người đừng trách Đoàn Bội Cơ này trở mặt vô tình.

Tâm cơ vụt máy động, Điền Hồ lập tức lên tiếng và biết chắc Đoàn Bội Cơ vẫn nghe :

- Ta chỉ nói nơi cất giữ những vật đó, nếu nàng thật tâm cho ta biết những gì ta đang nghi ngờ là đúng hay là sai.

Quả nhiên Đoàn Bội Cơ đã nghe, cho dù thanh âm của một người đang bị nội thương nghiêm trọng như Điền Hồ là không lớn. Nàng bảo :

- Ngươi muốn biết điều gì ?

Điền Hồ chợt nghiêng đầu, phụ nhĩ với Nam Cung Phách :

- Hoa tập !

Và ngay khi Nam Cung Phách lo loay hoay tìm hoa tập, Điền Hồ vẫn ung dung cùng Bội Cơ đối đáp, hi vọng Bội Cơ sẽ không nghi ngờ. Hắn hỏi :

- Nàng vì không có tín vật để sai khiến nên đã cùng Thanh Thành Lục Kiếm lập ra một thỏa thuận ?

Nam Cung Phách rốt cuộc cũng bật sáng hỏa tập, đang hất đầu dò hỏi Điền Hồ. Và Điền Hồ ta vẫn nghe Bội Cơ đối đáp nhưng tay thì vạch vào đất mấy chữ cho Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền cùng nhìn :

" Ở đây thế nào cũng có đuốc, hoặc bạch lạp. Tìm đi ".

Đó là lúc Đoàn Bội Cơ đang nói :

- Ngươi nói quàng nói xiên gì thế ? Nếu ta không có tín vật, liệu Lục vị Thúc Tổ chịu giúp ta uy hiếp và sanh cầm cả ba người bọn ngươi ư ? Đừng nói những lời nhảm nhí nữa. Ta không muốn nghe đâu.

Xung quanh đã mờ tối và ngọn hỏa tập trên tay Nam Cung Phách quả đã giúp họ nhiều.

Lúc này việc tìm kiếm đuốc hoặc bạch lạp như Điền Hồ ám thị đã vô tình đem đến cho họ nhiều điều lợi.

Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền đang khệ nệ đưa đến chỗ Điền Hồ sáu mảnh đá vỡ có hình dạng khum khum trông thật lạ mắt.

Điền Hồ vừa kinh nghi nhìn những mảnh đá kỳ quái vừa ầm ừ cùng Bội Cơ đối thoại.

Sao nàng không chịu thật tâm với ta ? Nếu vậy, dù ta vẫn xem nàng là Tiểu sư muội cũng không thể chỉ cho nàng biết nơi cất giữ Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

Lúc đó Điền Hồ thấy Nam Cung Phách vạch chữ vào đất :

- "Có chuyện lạ đây. Đừng phí thời gian đối thoại nữa, hãy cùng ta và Đại tỷ bàn bạc thì hơn".

Điền Hồ vừa gật đầu tỏ ra đã hiểu thì nghe Đoàn Bội Cơ cười khanh khách :

- Ngươi liệu có thể chỉ được sao, nếu như đến danh xưng đó ngươi cũng chưa nghe bao giờ ? Nếu đã là vậy, bọn ngươi hãy vui vẻ lưu lại đây thêm đôi ha ngày cuối cùng nữa. Tự ta sẽ đi tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm, trong khi đó cái đói cái khát sẽ dần dần lấy mạng bọn ngươi. Ha...

Điền Hồ thất kinh :

- Nàng..

Đoàn Mộc Huyền vỗ vào vai hắn và thì thào phụ nhĩ :

- Ả chỉ giả vờ nói thế thôi. Kỳ thực là để ngấm ngầm dò xét từng lời nói của chúng ta.

Điền Hồ thở dài và đưa tay chỉ vào những mảnh đá.

Hiểu ý, Nam Cung Phách láy mắt ra hiệu cho Đoàn Mộc Huyền. Đoạn cả hai cùng nhặt những mảnh đã, mỗi người hai mảnh, cố ghép lại với nhau theo vị thế đứng, để tạo thành hình một quả chuông chưa thật sự hoàn chỉnh.

Do phải giữ mỗi người hai mảnh đá ở cả hai tay, nên Nam Cung Phách đành lên tiếng, vì không thể còn tay để vạch chữ trên đất.

Đến lượt Tam đệ đó. Nào !

Hiểu ý, Điền Hồ cố gượng dậy và lập cập dùng cả hai tay để bê một mảnh đá, là một trong hai mảnh còn lại vẫn chưa được Nam Cung Phách hoặc Đoàn Mộc Huyền nghĩ ra cách để nhặt lên ghép vào cho thành hình một quả chuông.

Nhưng,

Coong...

Điền Hồ nâng không nổi mảnh đá, đã để nó rơi chạm vào mảnh đá còn lại gây thành tiếng động ngân vang.

Cả ba cùng tái mặt. Nhưng sau một lúc lâu vẫn không nghe thanh âm của Bội Cơ vang lên, Điền Hồ vụt kêu :

- Nàng đã đi thật rồi. Đúng là nàng đã bị Thanh Thành Lục Kiếm uy hiếp, bức nàng phải tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm cho họ. Điều nghi ngờ của đệ hóa ra là đúng.

Cũng hiểu Bội Cơ và Thanh Thành Lục Kiếm có lẽ đã bỏ đi thật, bằng không họ đã lên tiếng vì nghe tiếng của hai mảnh đá chạm vào nhau, Đoàn Mộc Huyền cùng lên tiếng :

- Nhưng điều Tam đệ nghi ngờ là gì ?

Điền Hồ định giải thích thì nghe Nam Cung Phách thì thào :

- Cẩn tắc vô ưu. Hãy đề phòng tai vách mạch rừng. Đừng tỏ ra quá khinh xuất.

Điền Hồ gật đầu và đành dùng tay vạch chữ:

- "Nàng đã bịa chuyện Thất Linh Tiểu Phi Kiếm. Lấy đó làm điều kiện để hi vọng Lục Kiếm Thanh Thành giúp nàng bảo thù".

Đoàn Mộc Huyền nghi ngờ :

- "Vậy tại sao giam bọn ta ? Lại còn có ý định giam cho đến chết ?"

Điền Hồ đáp :

- "Giam đệ là cách duy nhất để Thanh Thành Lục Kiếm tạm thời không nghĩ đến chuyện đổi chất. Vì dường như ở bổn Bảo chưa hề có bất kỳ báu vật gì được gọi là Thất Linh....".

Nam Cung Phách nhanh tay vạch chữ :

- "Rõ rồi. Lục Kiếm Thanh Thành vì nôn nóng muốn chiếm hữu một báu vật không hề có thật nên lệnh giam bọn ta cho đến chết là lệnh của họ. Bội Cơ chỉ là người truyền đạt ?"

Điền Hồ gật đầu :

- "Bội Cơ đang đùa với lửa và ắt sẽ bị lửa thiêu thân nếu chúng ta không gấp rút vì nàng tìm cho ra tín vật".

Đoàn Mộc Huyền đưa tay chỉ vào sáu mảnh đã đã bị họ bỏ nằm ngổn ngang. Trong khi đó Nam Cung Phách vạch chữ trên đất :

- "Ta và Đại tỷ đã có cách đoán biết đó là tín vật gì. Hay nhìn xem, sáu mảnh đá vỡ vẫn chưa ghép đủ thành hình quả chuông đá (Thạch Chung)".

Điền Hồ nghi ngờ :

- "Thiếu một mảnh ?"

- "Không phải. Mà là thiếu một vật gì đó đáng lý phải có trên đỉnh quả chuông. Và vật đó không đến nỗi nặng. Ta nghĩ đó chính là tín vật".

Nhờ ánh bách lạp soi tỏ, Điền Hồ vừa nhìn vừa đưa tay sờ vào từng mảnh đá vỡ, quả nhiên phát hiện theo cách ghép lúc nãy của

Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền thì trên đỉnh quả chuông đá vẫn còn thiếu một vật. Điền Hồ ngơ ngác :

- "Tín vật là một núm đá ?"

Nam Cung Phách nhún vai :

- "Muốn biết đúng sai, trước hết cần phải thoát ra ngoài. Sau đó hay sục tìm, hi vọng sẽ tỏ tường hư thực. Nhưng liệu chúng ta có cơ hội thoát không ?"

Điền Hồ thở dài và phát thoại :

- Đệ đã làm hại nhị vị rồi.

Đoàn Mộc Huyền cau mặt :

- Tam đệ không được nói như vậy. Chẳng phải chúng ta đã cùng nhau kết nghĩa kim bằng đó sao ?

Điền Hồ than :

- Nội thương của đệ...

Nam Cung Phách hừ lạnh :

- Bội Cơ quả quá đáng, thấy Tam đệ như vậy mà vẫn nhẫn tâm lấy hết đi ba hạt Bạch Liên Vạn Niên còn lại. Hừ !

Điền Hồ vẫn bênh vực cho Bội Cơ :

- Nàng đâu thể cho đệ dùng, dù chi là một hạt ? Một khi đã biết hễ dùng dược vật là nội nguyên chân lực của đệ sẽ bị hủy bỏ.

Đoàn Mộc Huyền hoài nghi :

- Nhưng Tam đệ cũng đã tự dùng hết một hạt ? Thế thì sao ?

Điền Hồ thở dài :

- Còn sao nữa, đệ đành phải bắt đầu lại từ đầu thôi.

Nam Cung Phách thở ra :

- Một năm luyện bằng mười năm công phu, thảo nào Tam đệ vẫn khăng khăng cứ luyện mãi theo công phu này. Giờ thì thế nào đây ?

Điền Hồ khẽ chớp mắt :

- Hi vọng dược lực của một hạt Bạch Liên Vạn Niên vẫn còn. Đệ sẽ tự tọa công, trong khi đó, phiền Nhị ca và Đại tỷ thử tìm lối thoát thân xem sao !

Họ gật đầu và lần lượt bỏ đi. Để khi họ đi khuất, Điền Hồ vụt trở nên nhanh nhẹn, ngồi lên thật nhanh và khẩn trương tọa công.

Bạch Cốt U Linh

Q4- CHƯƠNG MƯỜI TÁM
TỐI ĐỘC PHỤ NHÂN TÂM

Trời vừa sáng bạch, Điền Hồ nghe thanh âm của Bội Cơ vang đến :

- Ngươi thật không chịu chỉ điểm nơi cất giấu Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ư ?

Điền Hồ hắng giọng :

- Nàng đã làm gì Nhị ca và Đại tỷ ?

- Họ là Nhị ca và Đại tỷ của ngươi, đâu phải của ta.

Điền Hồ thở dài :

- Nàng muốn nói như thế nào cũng được. Họ đâu ?

Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ở đâu ?

Điền Hồ biến sắc :

- Nàng dùng họ để uy hiếp ta ?

- Hãy nói về Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

Điền Hồ lại thở dài :

- Hay buông tha họ, vì họ hoàn toàn vô hại đối với nàng. Đổi lại, ta sẽ đưa nàng đi tìm vật nàng cần.

Lập tức có tiếng Nam Cung Phách vang lên.

- Tam đệ đừng mắc mưu họ. Chuyện Thất Linh Tiểu Phi Kiếm là có thật.

Tiếp đó, một thanh âm già nua nhưng vẫn đầy khí lực vang lên :

- Đương nhiên đó là chuyện có thật và tiểu tử ngươi nếu khôn hồn thì hãy mau giao ra. Đổi lại, bọn ta sẽ giúp ngươi báo thù cho phái Thanh Thành và cũng là báo thù cho Điền Tuấn, phụ thân ngươi nữa.

Điền Hồ phì cười :

- Hãy để tại hạ nói chuyện với Nhị ca Nam Cung Phách. Xin Lục Lão miễn xen vào. Được chứ ?

Giọng già nua đó giận dữ :

- Ngươi dám nói với bọn ta bằng giọng như thế ư ? Hay ngươi nghĩ ta không dám giết bọn chúng, cả ba người ?

Điền Hồ vẫn thản nhiên :

- Hãy nghe cho rỏ đây. Đoàn Bội Cơ thì giữa chư vị với nhau đã có thỏa thuận, Lục Lão chỉ là những kẻ bội ước mới dám nghĩ đến chuyện hạ sát nàng. Còn về phần Nhị ca và Đại tỷ của kẻ hèn này, xin Lục Lão nhớ cho, chỉ cần họ bị một mảy may nào đó suy suyển, hoặc Lục Lão không chịu buông tha họ ngay, thì đừng trách kẻ hèn này sẽ không đưa chư vị đi tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm. - Ngươi biết rõ nơi cất giấu ư ?

Điền Hồ đáp :

- Suốt đêm qua, vì không thấy Nhị ca và Đại tỷ quay lại, tại hạ biết

họ đã bị chư vị uy hiếp. Và để cứu họ, đương nhiên tại hạ đã cố nhớ lại. Thật may, tại hạ đã có chút manh mối.

- Thất Linh Tiểu Phi Kiếm được cất ở đây ?

Điền Hồ cười khảy và gọi Nam Cung Phách :

- Họ đã tha Nhị ca chưa ?

Có tiếng Nam Cung Phách phá lên cười :

- Đa tạ Tam đệ nha. Họ cũng vừa mới thả ta và Đại tỷ đây.

- Vậy còn Bội Cơ ?

Giọng già nua vang lên :

- Bội Cơ sẽ cùng ngươi đưa bọn ta đi tìm báu vật. Không thể nào khác được.

Điền Hồ thở dài :

- Là Bội Cơ nguyện ý ư ?

Đột nhiên có tiếng Bội Cơ cười vang :

- Khá khen cho Điền Hồ ngươi đã nghĩ đúng là giữa ta vả Lục vị Thúc Ta đã có thỏa thuận. Tuy nhiên ngươi vẫn đoán sai về ta. Ta không bị uy hiếp như ngươi nghĩ đâu. Trái lại, dùng kế này để buộc ngươi thố lộ chân tình và đưa bọn ta đã tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm chính là chủ ý của Đoàn Bội Cơ ta. Không tin, ngươi thử hỏi Nhị ca ngươi, xem có phải trên tay ta đang cầm tín vật hay không ?

Ha... ha...

Lập tức có tiếng Nam Cung Phách thở dài và than :

- Quả đúng với câu "Tối độc phụ nhân tâm". Dù Tam đệ có giỏi suy đoán thế nào đi nữa vẫn không đoán nổi tâm ý nữ nhân, nhất là lệnh sư muội.

Thanh âm của Đoàn Mộc Huyền vang lên phản bác :

- Tuy cùng là nữ nhân, nhưng Tam đệ đừng nghĩ ta cũng có tâm ý khó đoán như Tiểu sư muội của Tam đệ nha.

Điền Hồ bật cười :

- Đại tỷ yên tâm, cả Nhị ca cũng vậy. Vì dường như đệ cũng ngấc nghếch đủ lắm rồi. Lần chia tay này, mong nhị vị cố tự bảo trọng.

Thanh âm trầm trầm và khàn khàn của Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền lần lượt vang đến, đầy vẻ quan tâm đến Điền Hồ, khiến Điền Hồ thật sự cảm xúc :

- Tam đệ cũng vậy, bảo trọng.

- Bọn ta sẽ tìm Tam đệ. Hãy vững tâm và đừng quá lo cho bọn ta. Hậu hội hữu kỳ, Tam đệ.

Và chỉ một lúc sau, Điền Hồ nghe tiếng Đoàn Bội Cơ thúc giục :

- Người có thể tự đi ra hay cần ta vào tận nơi cung thỉnh ?

Điền Hồ hắng giọng :

- Vẫn có một cỗ xe cho ngu huynh chứ, Tiểu sư muội ?

Bội Cơ bật cười :

- Ngũ sư huynh quả đã hiểu biết hơn nhiều. Yên tâm đi, mọi việc đã sắp đặt xong. Suốt đường đi sẽ không gặp điều gì bất trắc đâu.

Đúng như Điền Hồ đoán, lúc bước ra ngoài đã thấy một cổ xa mã chờ sẵn và xa phu chính là Đoàn Bội Cơ. Trước khi chui vào cỗ xe, lần đầu tiên Điền Hồ chú mục nhìn lần lượt sáu lão nhân vốn được Nam Cung Phách gọi là sáu lão bất tử. Và cứ theo nhân dạng bên ngoài của sáu lão nhân này mà suy, qua thái họ đáng được gọi là sáu lão bất tử. Họ cao niên hơn Tư Mã Thông, lão Chưởng môn môn phái Điểm Thương đã bị sát hại. Còn so với Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm, một trong Tam Lão Hoa Sơn còn tại thế, thế Lục Lão có dáng vẻ rắn rỏi và quắc thước hơn, dù rằng niên kỷ họ có thể xấp xỉ ngang bằng.

Theo lễ, Điền Hồ mỉm cười với họ :

- Tiểu điệt thật vạn hạnh, may được gặp Lục vị Sư Thúc Tổ.

Một lão bỗng hắng giọng :

- Xét về tuổi tác ngươi có thể gọi bọn ta là lão tiền bối. Còn về bối phận ngươi hoàn toàn không có đủ tư cách gọi bọn ta theo cách Bội Cơ gọi. Điền Hồ vẫn mỉm cười :

- Nếu là vậy, về bối phận đã bị chư vị bác bỏ, tại hạ đành miễn cưỡng gọi chư vị là tiền bối. Như thế có vẻ thuận tai hơn.

Cả sáu lão cùng thất sắc và một lão nêu rõ lý do của sự thất sắc này qua một câu hỏi trịch thượng :

- Sao ngươi bảo gọi như thế là thuận tai?

Điền Hồ phá lên cười :

- Thế chư vị quên, Điền Hồ này là hậu nhân của một nhân vật như thế nào ư ? Trừ phi chư vị phủ nhận Bảo Chủ Phi Thiên Bảo chính là gia phụ thì không còn gì để nói.

Bọn họ lại thất sắc một lần nữa :

- Ngươi nói thế là ý gì ?

Điền Hồ thản nhiên :

- Muốn nhờ tại hạ tìm Thất Linh Tiểu Phi Kiếm thì phải thừa nhận tại hạ là hậu nhân của Bảo Chủ Phi Thiên Bảo Điền Tuấn. Và nếu đã thừa nhận điều này, đừng buồn nha, niên kỷ của chư vị có lẽ không hơn niên kỷ của gia phụ, tại hạ có gọi chư vị bằng hai chữ tiền bối cũng là vị nể lắm. Cả sáu lão Bất tử cùng đuối lý một lão đành quát bảo Điền Hồ :

- Thôi, đừng phí thời gian nữa. Phiền ngươi chui vào xe cho. Hừ !

Điền Hồ còn cố chăm chọc thêm khi Đoàn Bội Cơ bắt đầu cho cỗ

xe dịch chuyển :

- Bội Cơ này, vậy là theo bối phận mà nói, nàng cũng nên bắt đầu gọi ta bằng tiền bối là vừa. Và nhớ, cách xử sự cũng phải giữ theo lễ đấy. Ha... ha...

Bị châm chọc đến tức giận, Bội Cơ lập tức cho cỗ xe phóng đi điên cuồng, khiến sáu lão Bất Tử buộc phải vận dụng khinh công đuổi bám theo sau.

Càng thấy cỗ xe lao đi vùn vụt, Điền Hồ càng cười khoái trá hơn và những mong cho cổ xe cứ thế chạy mãi, chạy mãi.

Quả nhiên những tiếng cười của Điền Hồ đã làm cho Bội Cơ giận dữ nên giữ mãi tốc độ của cỗ xe, không biết rằng làm như thế là khiến sáu lão Bất tử vì bám đuổi mắt sẽ có lúc suy giảm chân nguyên nội lực.

Chính Điền Hồ đang trông chờ điều đó. Vì thế, khi cảm thấy đã đúng lúc, Điền Hồ nhè nhẹ đưa tay mở chết cửa xe và định phóng người bỏ đi. Thì,

- Hãy dừng lại đã nào !

Tiếng quát vang lên vừa đột ngột vừa quá lớn và có lẽ vang ngay phía trước đầu cỗ xe làm cho đôi kiện mã cùng hoảng sợ. Chúng dựng cao hai vó trước lên trời và bắt đầu hí vang.

Điền Hồ cảm nhận được sự việc xảy ra như vậy khi phát hiện cỗ xe chợt dừng phát lại làm cho toàn thân Điền Hồ bi quật ngả về phía trước. Sau đó cỗ xe vì có phần nhấc chúc lên nên Điền Hồ lại bị ngã lăn về phía sau, chỉ chực va vào cửa xe đã bị Điền Hồ mở sẵn.

Đúng lúc này Điền Hồ nghe có tiếng của một trong sáu lão Bất tử vừa thở hồng hộc vừa quát :

- Vô can vô cớ sao Hoàng Nhất Lãm ngươi ngăn đầu cỗ xe của bổn phái Thanh Thành ?

Người chận lối là Hoàng Nhất Lãm Thiết Kiếm Phi Chưởng ? Điền Hồ rúng động, vội thu ngươi nằm im trong cỗ xe.

Thanh âm của lão Hoàng vang lên, đầy lễ độ như thuở nào Điền Hồ đa nghe lão nói với quần hùng ở Tổng Đàn Bạch Cốt Môn :

- Xin thứ lỗi nếu lão phu hành sự có phần đường đột. Nhưng ở đây có mặt gần như đông đủ quần hùng các võ phái, nhất là tiểu cô nương Thạch Yến của chính quý phái Thanh Thành. Hãy cho lão phu hỏi Đoàn Bội Cơ, lệnh ái của cố Chưởng môn Đoàn Quan Sơn một câu.

Đoàn Bội Cơ cuối cùng cũng có cách ghìm yên cơn lồng lộng của đôi kiện mã. Nàng the thé thét lên :

- Thạch Yến không còn là đệ tử bổn phái. Xin chư vị chớ nghe theo

lời xằng bậy của phản đồ, hiện là phu nhân của Môn Chủ Cổ Mộ Môn.

Không nghe tiếng Thạch Yến đối đáp, Điền Hồ ngấm ngầm kinh sợ cho tâm có của ả, khi chỉ nghe vẫn tiếng của lão Hoàng Nhất Lãm vang lên :

- Cổ Mộ Môn ? Đoàn cô nương không lầm chứ ? Vì đây là một Tà Môn đã tuyệt tích từ lâu ở mãi tận Tái Bắc xa xôi. Còn việc Thạch cô nương không còn là người của phái Thanh Thành thì điều này chính Thạch cô nương đã tự nói ra cho không riêng gì lão phu nghe. Và nguyên nhân phải chăng là vì Thạch cô nương phản đối không tán thành việc quý phái Thanh Thành thản nhiên cho người luyện theo công phu Thạch Chung, là công phu nghe nói bị đánh cắp từ nhà Cầu Đại Hiệp ?

Một trong Lục Kiếm Thanh Thành vụt quát :

- Lão Hoàng ngươi không được hồ đồ. Vì nói như ngươi, không lẽ án mạng toàn gia Cầu Đại Hiệp rõ ràng là do Bạch Cốt Môn Chủ xướng lại đổ trút lên đầu phái Thanh Thành bọn ta sao ?

Đến bây giờ mới có tiếng Thạch Yến cười lanh lảnh :

- Thì dĩ nhiên có án trạng xảy ra mới có cơ hội cho người hôi của. Nếu không phải vậy thì lão nói xem vì sao Thạch Chung đang là vật sở hữu của Cầu Đại Hiệp lại đột nhiên rơi vào tay phái Thanh Thành ? Hay Cầu Đại Hiệp trước khi lâm tử vẫn kịp trối lời, nguyện ý trao Thạch Chung cho những người không có liên can gì đến Cầu Đại Hiệp ? Hãy giải thích xem nào. Ha... ha...

Sau một lúc bị hỏi dồn, ngỡ sẽ bị đuối lý Đoàn Bội Cơ bỗng hỏi, thật nhỏ nhẹ, ngay khi Thạch Yến ngưng tiếng cười :

- Tiểu nữ xin hỏi, người chủ trì mọi việc ở đây sẽ là Hoàng lão tiền bối hay là ai khác ?

Hoàng lão hắng giọng :

- Võ lâm các phái đã để cử lão phu tạm làm Minh Chủ Võ lâm, đương nhiên việc ở đây sẽ do lão phu chủ trì.

Đoàn Bội Cơ hài lòng :

- Vậy thì tốt. Cho hỏi, lão tiền bối có bằng chứng gì để tin lời Thạch Yến, bảo người của tệ phái đã luyện qua công phu Thạch Chung ?

Hoàng lão không hề bối rối :

- Thứ nhất, đó là do có lời cáo giác của Thạch cô nương, dầu sao cùng từng là đệ tử phái Thanh Thành...

Đoàn Bội Cơ ngắt lời :

- Lời của phản đồ chỉ là phế thuyết không hơn không kém. Xin Hoàng lão tiền bối miễn nhắc đến cho.

Lão Hoàng nói tiếp :

- Thứ hai là sự biến mất và sau đó là, sự tái xát hiện của Thanh Thành Lục Kiếm quả có nhiều nghi vấn. Cho thấy lời của Thạch cô nương không hoàn toàn chỉ là phế thuyết.

Đoàn Bội Cơ hắng giọng :

- Tiểu nữ có thể hỏi thêm Hoàng lão tiền bối một câu.

Cô nương cứ hỏi.

Đó là phải chăng Hoa Sơn Tam Lão từng nhúng tay vào huyệt án toàn gia Cầu Đại hiệp ?

Lão Hoàng mất điềm tĩnh :

- Chủ trương đó là của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh và khắp Võ lâm ai ai cũng rõ bọn lão phu đã vì đại cục sau này, nên vào thời điểm đó là bất khả kháng.

Đoàn Bội Cơ vẫn nhỏ nhẹ :

- Tiểu nữ hỏi không có ý công kích hoặc bình phẩm về hành vi của Hoa Sơn Tam Lão lúc đó. Ý của tiểu nữ muốn biết, chuyện Thạch Chung là vật sở hữu của Cầu Đại Hiệp, theo Hoàng lão tiền bối là đúng hay là sai.

Lão Hoàng ngắc ngứ.

- Lão phu...

Đoàn Bội Cơ vụt gằn giọng :

- Xin Hoàng lão tiền bốt thật tâm cho. Vì đây là chuyện có can hệ đến thanh danh tệ phái Thanh Thành. Giả như Thạch Chung nguyên là vật của Cầu Đại Hiệp thì vào thời điểm đó, lúc Hoa Sơn Tam Lão gây ra thảm án theo lệnh Bạch Cốt Môn, ắt hẳn Hoàng lão tiền bối phải nhìn thấy Thạch Chung ? Có hay không ?

Bỗng có tiếng Thạch Yến hét vang.

Bọn Thanh Thành Lục Kiếm đã có đủ thời gian phục hồi chân lực ? Tiểu liểu đầu họ Đoàn đã cố tình tạo cơ hội đó cho sáu lão thất phu ?

Có tiếng của cả sáu lão Bất Tử bật cười :

- Đến bay giờ nha đầu người mới biết sao ?

- Có biết thì đã muộn rồi. Ha... ha...

Thử xem có kế nào dám gây khó dễ cho Thanh Thành Lục Kiếm chúng ta. Ha... ha...

- Bội Cơ quả nhiên khá lắm. Hãy mau lùi lại phía sau, những người có khẩu phật tâm xà như lão Hoàng cứ giao cho bọn ta. Ha.. ha...

Thạch Yến lại thét :

- Mọi người đừng chần chừ nữa. Hãy động thủ mau, chớ để họ kịp hợp lực. dùng Thạch Chung Đao Phổ là công phu rất lợi hại.

Bị lời nói của Thạch Yến thúc giục, hàng loạt những tiếng quát liền vang lên, cho Điền Hồ biết ở bên ngoài cỗ xe đã thật sự diễn khai một trường hỗn chiến loạn chiến.

Và trong đó dĩ nhiên có tiếng của Thanh Thành Lục Kiếm gầm vang :

- Bọn ta cần gì phải hợp lực. Vì trong bọn ngươi, ai chống nổi những chiêu kiếm lợi hại này của bọn ta. Xem kiếm !

Tiếp đó là có tiếng quát bảo Đoàn Bội Cơ :

- Hãy cho cỗ xe chạy đi, Bội Cơ. Sẽ không ai dám đuổi theo đâu.

Đoàn Bội Cơ liền cho cỗ xe bỏ chạy. Và dĩ nhiên cùng cho cỗ xe chạy nhanh cho dù không hề bị Điền Hồ châm chọc.

Được một lúc, Đoàn Bội Cơ bỗng nghe có tràng cười đuổi theo ngay phía sau :

- Ha... ha... Thạch Yến thật liệu việc như thần. Ngươi còn chưa ngoan ngoãn giao Điền Hồ và giao luôn cỗ xe cho bổn Môn Chủ sao, Bội Cơ ! Ha... ha...

Vút...

Đoàn Bội Cơ hoàn toàn biến sắc, khi thấy nhân vật đang phi thân song song với cỗ xe chính là Mông Diện Nhân từng tự xưng là Môn Chủ Cổ Mộ Môn.

Tình thế kể như lâm vào cảnh bất khả kháng, Đoàn Bội Cơ hậm hực tung người rời khỏi cỗ xe và đứng qua một bên giận dữ nhìn Mông Diện Nhân đã thay thế vị trí của nàng, đang cho cỗ xe tiếp tục chạy xa.

Đoạn nàng nôn nóng nhìn lại phía sau, bọn Thanh Thành Lục Kiếm sáu lão Bất tử vẫn chưa thấy tâm dạng.

Tự giận thân, nàng định quay người chạy lui về phía sáu lão Bất Tử thì...

- Hự !

Đã có người bất ngờ xuất hiện chế ngự huyệt đạo nàng, sau đó còn nhẹ nhàng đưa nàng đi, không theo hướng cỗ xe cũng không theo hướng có Lục Lão đang ngăn chận những nhân vật các võ phái đã cùng xuất hiện với lão Hoàng Nhất Lãm.

o0o

Màn đêm buông dầy, đó là trở ngại lớn nhất khiến Đoàn Bội Cơ không thể trông thấy gì ngay khi vừa tỉnh lại.

Kế đó, lúc phát hiện có tiếng động sột soạt ở bên tả, nàng những muốn quay đầu nhìn nhưng không thể cử động tùy ý, vậy là có thêm trở ngại thứ hai đối với nàng.

Và trở ngại thứ ba, trở ngại lớn nhất của nữ nhân, khiến nàng bật

kiêu thất thanh :
- Kẻ nào vừa phát ra tiếng động, mau lên tiếng đi. Ngươi là người hay là ma vậy ?
Đáp lời nàng, từ phía bên tả, thanh âm nhe nhàng của Điền Hồ vang lên :
- Ngu huynh đây, Điền Hồ đây.
Nàng càng thêm hoảng sợ :
- Ngươi không phải đã rơi vào tay Môn Chủ Cổ Mộ Môn rồi sao ? Hay ngươi đã bị lấy mạng và đây là lúc oan hồn của ngươi quay lại tìm ta ?
Xung quanh vẫn tối đen :
- Tại sao nàng phải sơ oan hồn ta đến vậy, Bội Cơ ?
Giọng nàng trở nên run rẩy :
- Vì ta đã cố tình hãm hại ngươi. Ta đã định sẽ giết ngươi ngay khi ngươi giúp ta tìm thấy Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.
- Ta đã làm gì khiến nàng hận ta đến vậy, Bội Cơ ?
Nàng bắt đầu kể lể :
- Ta luôn hận ngươi. Vì ngươi là kẻ duy nhất dám bức hiếp ta. Trong khi ta từ bé cho đến lớn vẫn chưa bị một ai bức hiếp. Chỉ có ngươi, chỉ có một mình ngươi thôi.
- Chuyện xảy ra từ lúc ta với nàng chỉ là hai đứa bé, nàng ghi nhớ sâu đậm đến thế sao, không thể tha thứ sao ?
Nàng rít lên, bày tỏ nỗi lòng uất hận không nguôi :
- Không bao giờ, ta không bao giờ tha thứ cho ngươi.
- Kể cả lúc ta đã chết ?
Nàng run bắn lên :
- Nghĩa là ngươi đã chết ? Cuối cùng ngươi cũng phải chết ? Ta... ta sẽ tha thứ cho ngươi nếu oan hồn của ngươi đừng bao giờ xuất hiện, ám ta nữa.
Sau đó thật lâu vẫn không nghe thanh âm của Điền Hồ vang lên, nàng lại sợ :
- Điền Hồ ?
Điền Hồ đáp :
-Ừm...
Nàng thở hắt ra :
-Vậy mà ta ngỡ...
Nàng ngỡ ta đã bỏ đi ?
Nàng lại run rẩy :
- Phải. Sao ngươi chưa bỏ đi ?
- Không bao giờ. Ta sẽ không bao giờ bỏ đi nếu vẫn chưa nghe

nàng nói lời tha thứ cho ta. Nàng chỉ suýt nữa là khóc thét lên, vì sợ.

- Ngươi hứa ngươi sẽ bỏ đi chứ ?

- Ta hứa.

Nàng cắn vào môi, đau đến có thể bật máu :

- Được ta tha thứ cho ngươi.

Có tiếng Điền Hồ thở phào nhẹ nhõm :

- Hi vọng nàng sẽ không bao giờ quên đi lời nói của chính nàng.

Nàng bối rối :

- Sao ngươi vẫn chưa đi ? Ta đã tha thứ cho ngươi rồi và ta sẽ không bao giờ quên.

Điền Hồ bảo :

- Ta cũng định đi. Nhưng chực như là còn phải trao cho nàng vật này.

Nàng hoang mang vô tưởng :

- Vật gì ?

Có hơi thở của Điền Hồ ngay bên tai nàng.

- Nàng cứ nhìn thì biết.

Cạch...

Sau một tiếng động thật khẽ, thật khô khan, trước mặt nàng bỗng lóe lên một vầng kim quang lắp loáng.

Ánh kim quang thu hút mục quang nàng, làm nàng nhìn vào những vật đang tự phát sáng. Để rồi nàng lào thào, nói như người hụt hơi :

- Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ?

- Không sai bảy thanh tiểu kiếm này chính là Thất Linh Tiểu Phi Kim nàng đang tìm.

Đã có ánh kim quang từ bảy thanh tiểu kiếm bằng vàng, chứa trong một chiếc hộp có khảm một hoàn Dạ Minh Châu tự phát sáng, Đoàn Bội Cơ liền theo hướng phát thoại ngước mắt nhìn Điền Hồ đang hiển hiện thật sự trước mặt nàng. Và nàng kêu :

- Ngươi đâu đã chết ?

Trước mặt nàng, Điền Hồ mỉm cười với vẻ mặt vẫn đầy sự khắc khổ :

- Ta cũng đâu bảo ta đã chết ? Huống Chi, nếu ta chết ai sẽ thay ta giao Thất Linh Tiểu Phi Kiếm này cho nàng ?

Nàng giật mình :

- Ngươi đã rơi vào tay Môn Chủ Cổ Mộ Môn ?

- Chỉ có cỗ xe là rơi vào tay Môn Chủ Cổ Mộ Môn. Còn ta, trước đó ta đã kịp thoát ra ngoài cỗ xe và bám vào đáy thùng xe.

Nàng ngơ ngẩn :

- Vậy kẻ chế ngự và đưa ta đến đây chính là ngươi ?

- Không sai.

- Nàng lại nhìn vào chiếc hộp vẫn đang được Điền Hồ dùng tay nâng lên gần mặt nàng :

- Đây là đâu ? Có phải là nơi phụ thân ngươi cất giấu báu vật này ?

Điền Hồ chợt nghiêm mặt :

- Củng là nhờ nàng cả. Nhờ nàng mà ta đã tìm ra một mật thất rất bí ẩn ở Phi Thiên Bảo. Cũng nhờ nàng mà ta tìm thấy di thư của gia phụ, giao lại cho ta là hậu nhân duy nhất của người. Và cũng nhờ nàng nên ta tìm thấy chiếc hộp này. Nó là của nàng.

Nàng chưng hửng :

- Ngươi nguyện ý giao cho ta ?

- Không sai. Nếu vật này có thể giúp nàng hoàn thành sở nguyện. Nhưng đây là... là vật báu hãn thế ?

- Chỉ hãn thế nếu gặp người biết cách sử dụng. Nàng đã có Thạch Chung Đao Phổ, chỉ có nàng là đủ tư cách sử dụng Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

Nàng bỗng quắc mắt nhìn Điền Hồ :

- Nhưng ta có thể sử dụng nó để giết ngươi ?

Điền Hồ mỉm cười :

- Nàng đừng quên là nàng đã tha thứ cho ta.

Nàng nghiến răng :

- Ta tha thứ vì ta ngỡ ngươi đã chết.

Điền Hồ lắc đầu :

- Sai rồi. Nàng tha thứ vì ta hứa ta sẽ bỏ đi. Nhưng ta chưa bỏ đi vì ta cần tận tay giao chiếc hộp này cho nàng. Nàng thở hắt ra :

- Vậy là ngươi sẽ bỏ đi; sẽ mãi mãi đi khuất mắt ta nếu ta nhận chiếc hộp ?

Điền Hồ thở dài :

- Nếu đó là ý của nàng.

Nàng gật đầu :

- Đó là ý của ta.

Điền Hồ cũng gật đầu :

- Được. Ta sẽ đi.

Nàng bảo :

- Hãy giải khai huyệt đạo. Ta sẽ nhận chiếc hộp.

Điền Hồ hít vào một hơi thật sâu, đoạn giải huyệt cho nàng. Được tự do, nàng run tay khi nhận chiếc hộp chứa những linh vật nàng mong muốn :

-Ta đã có Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ! Từ nay nó sẽ thuộc về ta !

Điền Hồ lạnh giong đề tỉnh :

- Nhưng nàng đừng quên Linh vật này không phụ chỉ có một mình nàng muốn chiếm đoạt. Hãy cẩn thận, chờ khi ta thật sự bỏ đi, nàng hãy đi luôn về phía trước mặt nàng. Thanh Thành Lục Kiếm như đang chờ nàng ở đó. Ta đi đây.

Nàng vẫn nhìn vào chiếc hộp :

- Không tiễn. Phần ta, ta tự biết lo liệu.

Bạch Cốt U Linh

Q 4- CHƯƠNG MƯỜI CHÍN
CUNG CHỦ THỦY PHƯƠNG CUNG

Trong bóng đêm Điền Hồ đứng thừ người, nhìn Đoàn Bội Cơ đang cùng Thanh Thành Lục Kiếm đi xa dần và không ngỡ là nàng có thể bỏ đi không một lần quay đầu nhìn lại, dù là tỏ ý muốn kiếm tìm người đã giao cho nàng Thất Linh Tiểu Phi Kiếm.

Hắn cứ đứng như thế cho đến lúc trời mờ sáng. Và cũng là lúc hắn nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên từ ngay sau lưng hắn :

- Điền Hồ ? ! Quả nhiên bản nhân đoán không sai, trong những người lũ lượt kéo đến Phi Thiên Bảo thế nào cũng có ngươi.

Điền Hồ từ từ quay người lại. Trước mặt hắn lúc này là một Tử Y Nhân với sức diện chừng như nhuộm tía.

Hắn thở ra nhè nhẹ :

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong.

Từ khuôn mặt nhuộm mẩu tía kia liền xạ ra hai tia nhìn chói ngời và Tử Y nhân liền cười toáng lên :

- Lời đồn đại trên giang hồ quả không sai. Phải chăng Điền Hồ ngươi sau một thời gian rơi vào tay gã Bách Lý Hoàng, Thủy Phương Cung, nỗi kinh hoàng đã làm ngươi phát cuồng. Ngươi lảm nhảm những gì thế, tiểu tử ? Hay võ công ngươi nay chẳng còn, vừa gặp ta đã phát hoảng vì biết số phận ngươi đã được định đoạt ? Vậy còn chờ gì nữa không ngoan ngoãn đi theo ta ? Ha... ha;..

Toàn thân vụt rúng động và Điền Hồ bất thần bật lao thẳng vào Tử Y Nhân :

- Muốn tại hạ ngoan ngoãn ư ? Thì đây đỡ.

Tử Y Nhân liền khoa tay hất kình :

- Công phu người đã bị hủy hoại còn hung hản làm gì để thiệt thân. Nằm xuống nào.

Bùng...

Điền Hồ bị chấn lùi,, sắc diện vụt tái mét khi thấy Tử Y Nhân vẫn ào ào lao đến. Hắn kinh hoảng bật quát :

- Tôn giá là ai ? Như không phái môn hạ Tử Y Hội ?

Tử Y Nhân đã phủ chụp một kình lên khắp người Điền Hồ :

- Ngươi am hiểu khá nhiều về bổn Hội đấy. Chỉ tiếc, mọi am hiểu của ngươi sẽ chẳng còn cơ hội nói cho bất kỳ đệ tam nhân nào nghe. Còn chưa thúc thủ sao ? Đỡ !

Vù...

Nhìn vầng kình chợt phủ chụp khắp người, Điền Hồ hiểu, vậy là bản thân hắn chẳng còn một cơ hội nào thật. Và,

Bùng...

Bùng...

Chấn kình làm cho Điền Hồ gục ngã. Tuy vậy, ngay trước khi mê lịm, với chút nhận thức cuối cùng, tâm trí Điền Hồ vụt nảy lên một nghi vấn. Đó là tại sao có đến những hai loạt chấn kình vang lên trong khi chỉ một loạt thôi là quá đủ để đặt Điền Hồ vào hiểm cảnh ? Sao lại có đến hai loạt chấn kình chứ ?

o0o

Công tử !... Hãy tỉnh lại nào, công tử.

Tiếng kêu như vọng đến từ vô thức, làm Điền Hồ dù đã tỉnh lại nhưng vẫn ngỡ như đang mơ.

Chỉ khi tiếng kêu lại vang đến lần nữa thì từ trạng thái vô thức Điền Hồ bỗng choàng mình với nhận thức đã quy hoàn.

Hắn ngạc nhiên nhìn nữ lang đang ngại ngần đứng xa xa nhìn hắn. Và hắn hỏi :

- Là cô nương vừa gọi tại hạ ?

Sắc mặt của nữ lang tỏ vẻ mừng :

- Tạ ơn Trời Phật, công tử đã tỉnh lại rồi.

Cũng thanh âm đó , cũng cách xưng hô đó Điền Hồ lúng túng cố ngồi dậy :

- Cô nương là ai ? Đến từ lúc nào ? Cô nương thấy tại hạ lâm vào tình trạng này đã lâu chưa ?

Nữ lang vẫn tỏ ra ngần ngại, cho dù nàng đã bước lại gần Điền Hồ thêm một ít. Nàng lo lắng đảo mắt nhìn quanh.

- Ở những nơi hoang vắng như thế này vẫn thường có cường sơn đại đạo xuất hiện. Chỉ mới đây thôi, vì nghe có tiếng người quát tháo nên tiểu nữ vôi chạy đến. Công tử không bị làm sao chứ ?

Cũng may là có một tiên nương xuất hiện, thay công tử đánh đuổi gã hung đồ. Bằng không, mạng của công tử e khó bảo toàn.

Điền Hồ hoài nghi :

- Cô nương bảo là có một tiên nương xuất hiện ?

Nữ lang cười lớn lên :

- Tiểu nữ gọi như thế chỉ là theo thói quen thôi. Kỳ thực, người xuất hiện cứu công tử là một phu nhân, mặc cung vang rất đẹp. Và nếu tiểu nữ nghe không lầm thì gã hung đồ có gọi Cung Trang phu nhân đó là Cung Chủ, hoặc cách gọi nào đó tương tự.

Điền Hồ chậm chạp đứng lên :

- Một Cung Trang phu nhân ư ? Cô nương cố nhớ lại xem, có đúng gã hung đồ gọi phu nhân đó là Cung Chủ ?

Nữ lang lúng túng lắc đầu :

- Tiểu nữ vốn không quen lắm những cách gọi của người Võ lâm nên không thể cho công tử câu trả lời xác đáng. Nhưng công tử gặng hỏi như thế phải chăng có điều hệ trọng ?

Điền Hồ chợt mỉm cười, sau đó vòng tay thi lễ với nữ lang :

- Cũng không có gì hệ trọng lắm đâu. Và tại hạ quả thất lễ, đã không có lời đáp tạ cô nương, lại còn nêu nhiều câu hỏi khiến cô nương khó xử. Xin thứ lượng.

Nữ lang vội thi lễ đáp lại :

- Công tử cho quá lời. Vì tiểu nữ đâu giúp được gì cho công tử để đòi hỏi công tử có lời đáp tạ. Tiểu nữ họ Phương, tên Băng, cũng võ vẽ học đòi làm người Võ lâm, nếu có gì thất thố mong công tử lượng thứ.

Điền Hồ phì cười :

- Còn tại hạ Điền Hồ, đích thực là người Võ lâm. Gã hung đồ lúc nãy định lấy mạng tại hạ cũng là nhân vật giang hồ, không phải cường sơn đại đạo như Phương cô nương lầm nghĩ. Giang hồ vốn đầy dãy Phong ba hiểm ác, đâu vui thú gì để Phương có nương muốn trở thành người Võ lâm ?

Nàng tròn mắt :

- Công tử là Điền Hồ ? Nơi đây rất gần Phi Thiên Bảo công tử cũng ở họ Điền, liệu có đúng không nếu tiểu nữ đoán công tử có mối liên hệ với Điền Tuấn, Điền lão gia, Bảo Chủ Phi Thiên Bảo ?

Điền Hồ nghiêm mặt :

- Cô nương là người ngụ cư ở địa phương này ?

Nàng gật đầu :

- Nhưng đó là chuyện của mười năm trước. Còn sau đó, khi song thân lần lượt bị kẻ thù hãm hại, tiểu nữ đã theo cô mẫu đi đến nơi khác. Có thể nói đây là lần đầu tiên tiểu nữ quay lại cố hương. Không ngờ lại gặp Điền công tử cũng là người chung quê hương xứ sở.

Điền Hồ chợt cảm thấy ái ngại cho nàng :

- Với thân phận nữ nhi, một mình cô nương dám bôn ba đi tìm kẻ thù sao ?

Và nàng bỗng tỏ ra quật cường, ngoài ý nghĩ của Điền Hồ :

- Phận là nhi tử, nếu mối gia thù không báo phục thì sống trên đời nào có ích gì.

Điền Hồ thán phục :

- Quả nhiên có khí phách. Tại hạ cũng nghĩ vậy. Và xin thành tâm cầu chúc cho cô nương sớm hoàn thành sở nguyện.

Nhưng chỉ mới đó bao khí phách của nàng vụt tan biến. Và nàng bỗng thở dài :

- Lời cầu chúc của Điền công tử, tiểu nữ chỉ xin tâm lĩnh thôi. Vì đất trời bao la, mãi cho đến tận bây giờ tiểu nữ vẫn chưa biết tìm kẻ thù ở phương nào.

Điền Hồ kinh ngạc :

- Chỉ cần biết danh tánh của kẻ thù là đủ, cô nương lo gì không tìm ra kẻ thù ?

Nàng cười buồn :

- Vốn dĩ tiểu nữ vẫn chưa biết danh tánh kẻ thù.

Điền Hồ sửng sờ :

- Không biết ư ? Vậy làm sao cô nương tìm ?

Nàng nhún vai :

- Cứ tận nhân lực thôi. Tiểu nữ chỉ hi vọng rồi sẽ có ngày kẻ thù tự lộ mặt.

Không nỡ cười nàng, Điền Hồ cho hỏi sau một vài tiếng hắng giọng :

- Đã không biết tánh danh, làm sao cô nương biết ai với ai. cho dù thù nhân thật sự lộ diện ?

Nàng quả là người mẫn cảm, biết ngay Điền Hồ đang thầm cười nàng :

- Chỉ tại tiểu nữ chưa tiết lộ đấy thôi. Trên người của kẻ thù cũng có một dấu hiệu để nhận diện.

Điền Hồ tán đồng :

- Âu đó cũng là một manh mối. Chỉ sợ dấu hiệu đó không nằm ở noi dễ nhận thấy.

Nàng kinh nghi :

- Sao công tử biết ?

Điền Hồ giật mình :

- Tại hạ biết gì ? À phải, không lẽ kẻ thù của cô nương cũng có một dấu hiệu ở chỗ không dễ nhìn thấy chút nào ?

Nàng hoài nghi :

- Công tử có ý gì khi bảo lạ cũng có dấu hiệu ở chỗ khó nhận thấy ?

Điền Hồ thở dài :

- Vì. không biết cô nương cố tin không nếu tại hạ bảo Điền gia cùng có mặt kẻ thù như vậy ?

Nàng cau mặt :

- Là thế nào ?

Điền Hồ thố lộ :

- Tại hạ có một kẻ thù và lão luôn luôn ẩn mặt, rất khó nhận ra. Duy chỉ có hình chạm cánh Hải Âu trên đầu vai bên hữu của lão là có thể giúp...

Nàng vụt kêu :

- Ở đầu vai có chạm hình cảnh Hải Âu ? Sao lại trùng hợp như thế ? Kẻ thù của tiểu nữ cũng có đúng dấu hiệu này.

Điền Hồ thất kinh :

- Cô nương bảo sao ? Kẻ thù của cô nương cũng là lão Thượng Quan Du ?

Nàng nhăn nhó :

- Thượng Quan Du ? Tiểu nữ không biết. Trừ phi đây là nhân vật có chạm hình cánh Hải Âu trên đầu vai.

Điền Hồ gật đầu :

- Chính là lão. Tại hạ hơn cô nương ở chỗ là biết tính danh lão. Tuy vậy, có lẽ đã lâu lão không dùng tính danh này. Vì hiện nay trên giang hồ không có ai mang tính danh là Thượng Quan Du.

Nàng bần thần :

- Lão Thượng Quan đã có thù như thế nào với công tử ?

Điền Hồ nghiến răng :

- Lão là phản đồ, đã ngấm ngầm hạ độc hãm hại gia phụ. Sau là cưỡng bức gia mẫu khiến gia mẫu đến lúc chết vẫn ôm hận ngàn thu.

Nàng rùng mình :

- Quả nhiên là cùng một cách lão đã gây ra cho song thân tiểu nữ. Điền công tử, vậy là chúng ta có chung một thù nhân ư.

Điền Hồ nhìn nàng :

- Không sai, Phương cô nương. Tại hạ và Phương cô nương quả nhiên có chung một thù nhân.

Nàng bỗng đề xuất :

- Tiểu nữ chưa từng bôn tẩu giang hồ. Liệu công tử có thuận ý, cho tiểu nữ được cùng đi với công tử ?

Điền Hồ đáp ứng ngay :

- Tại hạ đâu nỡ chối từ. Chỉ sợ cô nương ngại điều tiếng vì hai ta nam cô nữ quả đi cùng nhau.

Nàng lắc đầu :

- Tiểu nữ không bao giờ ngại, chỉ cần báo được thù là đủ. Chỉ e công tử phải nặng mang vì bản thân tiểu nữ có bản lãnh chẳng lấy gì làm cao minh.

Điền Hồ gượng cười :

- Đâu cần phải nói chi những lời quá đáng như vậy, cô nương ? Thân thủ của tại hạ cũng chẳng cao minh gì. Và bằng chứng như cô nương đã thấy, chỉ suýt nữa chẳng phải tại hạ đã mất mạng đó sao ? Nếu như không có một Cung Trang phu nhân nào đó đã bất ngờ xuất hiện, thì...

Phương Băng vụt kêu :

- Tiểu nữ nhớ lại rồi. Quả nhiên gã hung đồ lúc này đã gọi Cung Trang phu nhân là Cung Chủ. Là Cung Chủ Cung gì, công tử ? Ắt hẳn công tử am hiểu, vì vị Cung Chủ đó đã ra tay ứng cứu công tử ?

Không như nàng nghĩ, Điền Hồ chợt giật mình :

- Cung Chủ Thủy Phương Cung ? Nguy rồi, chúng ta chạy thôi, Phương cô nương.

Dứt lời, Điền Hồ quay người bỏ chạy, khiến Phương Băng vừa đuổi theo vừa kêu :

- Sao lại chạy ? Công tử ! Hãy chờ tiểu nữ với !

Và Điền Hồ không thể không chờ, do đang chạy, cước bộ của hắn vụt loạng choạng.

Phương Băng kịp chạy đến và lo ngại đưa tay đón đỡ hắn :

- Công tử đã thương ? Là do gã hung đồ lúc nãy gây ra ?

Điền Hồ cười lạt :

- Nếu là trước kia, kẻ thảm bại ắt sẽ là gã. Đáng hận thay, Thủy Phương Cung quá độc ác, đã biến tại hạ thành một phế nhân. Khiến mỗi lần chạm cường địch, tại hạ chỉ biết nhục nhã trốn chạy và thường khi có chạy cũng không thoát.

Nàng lo ngại :

- Nếu là vậy, công tử làm sao báo được thù ?

Điền Hồ đưa mắt nhìn quanh :

- Tại hạ cần một nơi kín đáo để dưỡng thương. Nếu không ngại, sao cô nương không nhân dịp này tìm chỗ nghĩ ngơi ? Để khi hồi phục, tại hạ sẽ tìm lại cô nương.

Nàng ái ngại :

- Nhưng bỏ công tử lại một mình...

Điền Hồ xua tay :

- Sinh tử hữu mạng. Nhưng tại hạ chẳng phải hạng người dễ chết thế đâu. Có chăng lúc tại hạ dưỡng thương, nếu có cô nương quanh quẩn bên mình, nhỡ có chuyện bất trắc xảy ra, e sẽ hệ lụy đến cô nương.

Nàng lắc đầu :

- Đã là người chung thuyền chung hội, tiểu nữ thật sự không sợ hệ lụy. Chỉ ngại, là thân nữ nhi, nếu tiểu nữ nghĩ ngơi ngay bên cạnh cộng tử thì dù không bị người dị nghị, tự tiểu nữ cũng cảm thấy ái ngại.

Điền Hồ tán thành :

- Cô nương quả là người thấu suốt. Đúng vậy, chúng ta cùng nhau bon tẩu giang hồ thì không sao, nhưng nghĩ ngơi chung chỗ quả là điều bất tiện. Cô nương định lưu ngụ nơi nào ? Để khi hồi phục, tự tại hạ sẽ tìm đến cô nương.

Nàng đáp :

- Gần đây có một trấn thành, tiểu nữ còn biết đi đâu ngoài chỗ đó.

Điền Hồ gật đầu :

- Cứ như thế đi. Rồi tại hạ sẽ tìm cô nương. Cáo biệt !

Nàng áy náy :

- Công tử bảo trọng ! Tiểu nữ sẽ ở trấn thành chờ công tử.

Nhưng cả hai chưa kịp chia tay, một tràng cười bỗng vang đến :

- Bọn ngươi không phải chờ lẫn nhau. Vì Ta đã có chỗ dành sẳn cho hai người rồi. Ha... Ha...

Vút...

Nhìn vào người vừa xuất hiện Điền Hồ chợt lấy tay, đẩy mạnh vào Phương Băng.

- Cô nương mau chạy đi. Đối phương chỉ muốn tìm tại hạ, ắt sẽ bỏ qua cho cô nương. Chạy đi !

Với sắc mặt vụt tái nhợt vì hoảng sợ, Phương Băng nữa muốn chạy nửa không nỡ. Nàng kêu :

- Lại là gã hung đồ lúc nãy ? Liệu công tử có cách nào đối phó không ?

Tử Y nhân cười lạnh, chầm chậm vươn tay về phía Điền Hồ :

- Người đã bỏ mất cơ hội không chịu chạy ngay, lúc ta bị mụ Cung Chủ Thủy Phượng Cung tình cờ phá hỏng đại sự. Phen này sẽ không ai xuất hiện để giúp người đâu. Ha... Ha...

Điền Hồ gầm vang, vận tàn lực, bật lao vào Tử Y Nhân :

- Cô nương mau chạy đi ! Còn ngươi, đỡ.

Ào...

Tử Y Nhân khoa ta thật nhanh, đẩy bặt một kình, làm cho Điền Hồ

bị thoái hậu thật mạnh về phía sau.

Bùng...

Cùng lúc đó, Tử Y Nhân đảo người. lao thật nhanh về phía Phương Băng vẫn chưa biết là phải chạy hay không. Và Tử Y Nhân cười sặc sụa :

- Nha đầu ngươi đúng là tự chuộc họa. Đừng trách ta sao quá vô tình. Ha...Ha...

Đang không lại bị người tấn công, Phương Băng giận dữ thét vang :

- Dù phải chết, bổn cô nương cùng quyết liều mạng với kẻ hung đồ ngươi. Hãy đỡ !

Bùng...

Phương Băng thân thủ quá kém, đã bị Tử Y Nhân dùng chưởng đẩy lùi hơn trượng.

Tận mắt nhìn Phương Băng vì mình nên bị hệ lụy, Điền Hồ dù thương thế đang nghiêm trọng vẫn mạo hiểm lao đến :

- Ngươi chớ quá ngông cuồng. Hãy xem Phi Thiên Chưởng của ta !

Vù...

Hành vi liều lĩnh của Điền Hồ làm cho Tử Y Nhân động nộ. Hắn quay lại phát kình :

- Nếu không phải vì cần tra hỏi ngươi, mạng ngươi liệu có còn để bây giờ tỏ ra hung hãn thế không ? Mau nằm xuống ?

Bùng...

Điền Hồ thổ huyết, lảo đảo gục ngã nhưng vẫn mãn nguyện nhìn Phương Băng đã đi xa dần.. .

Bạch Cốt U Linh

Q 4- CHƯƠNG HAI MƯƠI
KIẾM LỆNH PHI THIÊN

Điền Hồ lạnh người khi vừa tỉnh lại đã nhìn thấy vẻ mặt đanh ác của Tử Y Nhân.

Đối phương vừa cười cợt vừa cưởng bức Điền Hồ phải dùng một hoàn linh dược :

- Ngươi bị nội thương khá nặng. Lệnh của Hội Chủ là phải cho ngươi dừng linh dược trị thương. Hề... hề... ngươi quả là may mắn, được Hội Chủ đích thân ban cho một mẩu Thiên Niên Hà Thủ Ô chí báu. Đến ta cung phải ganh tỵ với ngươi đấy. Hề... hề...

Bị cưỡng buộc, Điền Hồ không thể không nuốt mẩu Thiên Niên Hà Thủ Ô vào miệng. Giận dữ, Điền Hồ rít lên :

- Đừng tưởng ta không biết tâm địa độc ác của bọn ngươi. Dùng linh dược để hủy hoại công phu của ta, hảo ý của bọn ngươi ta sẽ ghi nhớ suốt đời. Hừ !

Đối phương vẫn cười hề hề và xoa hai tay vào nhau :

- Với mẩu Thiên Niên Hà Thủ Ô đó, chỉ cần cho ngươi ngủ một giấc đến chiều là bao thương thế đều bình phục. Hi vọng lúc ngươi tỉnh lại, thái độ ngươi sẽ ngoan ngoãn hơn. Hề... hề...

Và Điền Hồ chưa kịp phản ứng gì đã bị đối phương điểm vào Thụy Huyệt.

...Lúc tỉnh lại, Điền Hồ ngạc nhiên khi thấy hiện diện bên cạnh hắn là một lão nhân gù.

Lão chỉ loay hoay bên cạnh hắn, không thu dọn một món vật này thì cũng sắp đặt lại vị trí của một đồ vật khác. Và thủy chung lão không một lần nhìn đến Điền Hồ nên có thể lão không biết Điền Hồ đã thức giấc.

Điền Hồ khẽ hắng giọng :

- Lão trượng...

Phát hiện ở lão không có phản ứng nào dù nhỏ, Điền Hồ gọi lớn hơn :

- Lão trượng !

Và kết quả của lần gọi này là từ bên ngoài có một Tử Y nhân đi vào, với một câu hỏi gần như là thì thào khó nghe :

- Phải chăng thiếu hiệp thật sự là hậu nhân của lão Bảo Chủ Phi Thiên Bảo Điền Tuấn ?

Đưa mắt nhìn Tử Y Nhân này, Điền Hồ nhận ra ngay, tuy cũng sắc phục Tử Y và cũng diện mạo nhuộm màu tía sẫm, nhưng về vóc dáng thì hoàn toàn khác với Tử Y Nhân đã ra tay bắt giữ Điền Hồ.

Hắn cau mặt đáp :

- Điền Hồ ta đã bị Tử Y Hội bắt giữ, đương nhiên bọn ngươi phải rõ lai lịch của ta là thế nào, cần gì phải hỏi những câu thừa thãi.

Tử Y Nhân này chợt đưa một ngón tay lên môi :

- Xin đừng lớn tiếng. Phải khó khăn lắm ta mới có cơ hội lên đến gần thiếu hiệp như thế này.

Điền Hồ hoài nghi và chợt nhận ra bản thân cũng đang hạ thấp giọng :

- Tôn giá nói như thế là ý gì ?

Tử Y Nhân đó sau khi đảo mắt nhìn quanh mới lấy giọng thì thào lên tiếng :

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong.

Điền Hồ giật nảy người, ngồi bật dậy :

- Tôn giá...

Chợt...

Choang...

Có lẽ phản ứng của Điền Hồ là quá đột ngột nên làm cho lão nhân gù giật mình, lão vừa để rơi một vật bằng sứ. Vật đó chạm xuống nền gạch, vỡ toang, gây nên tiếng động vừa rồi.

Tiếng động làm Tử Y Nhân nhăn mặt. Gã tiến ra bên ngoài gian phòng Điền Hồ đang nằm và đưa đầu nhìn quanh. Một thái độ cho thấy là gã đang lo tiếng động sẽ làm cho nhiều người nghe và chạy đến.

Sau đó, gã vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa quay người đi trở lại gian phòng.

Gã lẩm nhẩm :

- Cũng may là không có ai nghe tiếng động vừa rồi.

Đoạn, gã nháy nhỏ với vẻ mặt đồng lõa với Điền Hồ. Đồng thời gã khom người vỗ vỗ vào vay lão nhân gù.

Điền Hồ đưa mắt nhìn thì thấy lão nhân gù đang lui cui thu nhặt từng mảnh vỡ vừa bị lão làm vỡ.

Bị vỗ vào vai, lão ngước mặt nhìn Tử Y Nhân, miệng ư ư ử ử.

Điền Hồ càng thêm hoang mang khi thấy Tử Y Nhân thay vì lên tiếng phát thoại, lại lấy tay ra dấu với lão nhân gù.

Nhìn gã ra dấu loạn xạ, nếu Điền Hồ không hiểu thì lão nhân gù hiểu.Lão đứng lên, cho dù chưa thu nhặt hết mọi mảnh vỡ, và lão vừa đưa tay chỉ ra cửa vừa tiếp tục ử ử ư ư.

Gã Tử Y Nhân mỉm cười, gật đầu đôi ba lượt, đoạn lên tiếng nói với Điền Hồ :

- Lão vừa câm vừa điếc. Tuy ta không sợ lão nghe, nhưng lại sợ lão làm phiền nếu cứ lỡ tay đánh rơi thêm một vật nào đó gây kinh động đến nhiều người.

Lão nhân gù cuối cùng hiểu những thủ lệnh của gã Tử Y Nhân. Lão ngờ nghệch cười và từ từ đi ra ngoài.

Nhưng khi đến cửa, hoàn toàn ngẫu nhiên, lão quay lại và nhìn vào những món đồ vật lúc nãy gã đã bỏ công sắp xếp.

Điền Hồ vì chưa hề quen với tính cách

o0o

Mất Trang 113-114 Quyển 4

- Đúng là câu ám ngữ đó. Điền thiêu hiệp không thừa nhận sao ?

Điền Hồ chợt lắc đầu :

- Câu nói đó đúng là do gia phụ lưu tự căn dặn. Nhưng nêu bảo là ám ngữ thì e tôn giá lầm.

Gã trợn mắt :

- Lầm sao được mà lầm ! Ngay ngày đầu tiên được thu nhận,có một ít người trong chúng ta đã được nghe căn dặn, là hễ nghe có người đề cập đến câu này thì người đó chính là kẻ nhận ám thị đến gặp riêng chúng ta. Chẳng phải Điền thiếu hiệp đã từng nói câu đó vì nhận lầm Đệ Nhị Sứ giả Tử Y với một người trong chúng ta sao ?

Nghe thế, Điền Hồ tỏ ra mừng rỡ :

- Tôn giá nói thật chứ ? Thảo nào tù khi đọc di thư của gia phụ, tại hạ nghĩ mãi những vẫn không rõ gia phụ lưu câu đó với ý gì. Và tại hạ đành đoán bừa, Tử Y thì đã rõ là ám chỉ một vài nhân vật từng Tử Y Hội rồi. Còn Phi Thiên ắt hẳn là để biểu thị tại hạ, còn trước kia là biểu thị cho gia phụ. Vậy hóa ra tại hạ đoán đúng tôn giá ắt là người quen biết gia phụ ?

Gã ầm ừ:

- Đâu chỉ quen không thôi. Bọn ta đều là những người từng ngưỡng mộ lão Bảo Chủ Phi Thiên Bảo.

Điền Hồ chợt hạ thấp giọng :

- Nếu là vậy, cho tại hạ hỏi. Liệu gia phụ có lưu thêm công phu tuyệt học gì để tôn giá trao truyền lại cho tại hạ không ?

Lão ngớ người :

- Điền thiếu hiệp muốn nói... muốn nói....

Đến lượt Điền Hồ tỏ ra bồn chồn khẩn trương :

- Lúc gia mẫu đưa tại hạ ly khai Phi Thiên Bảo, vì sợ kẻ thù phát hiện nên chỉ kịp mang theo quyển Phi Thiên Chân Kinh. Nào phải là toàn bộ sở học của gia phụ. Giờ biết thêm có một vài nhân vật như tôn giá là được gia phụ căn dặn, tin hạ tin chắc tôn giá có thể giúp tại hạ chuyện này.

Gã lúng túng :

- Điền thiếu hiệp nói như thế e không đúng. Vì bọn ta chỉ được căn dặn chờ thiếu hiệp dùng ám ngữ để tiếp xúc thôi. Bọn ta đâu có công phu tuyệt học nào để trao truyền cho thiếu hiệp ?

Điền Hồ thở dài :

- Hóa ra tại hạ chỉ hi vọng hão huyền và đã xem câu nói được gia phụ lưu lại có tầm quan trọng không hề có.

Gã Tử Y Nhân cũng thở dài :

- Ta cũng thất vọng đâu kém gì thiếu hiệp. Vì cứ ngỡ thiếu hiệp tìm đến ắt có chủ ý gì đó rất hệ trọng. Hóa ra không phải.

Đột nhiên Điền Hồ bật kêu :

- Chủ ý ư ? Vậy thì có. Sao tôn giá không liệu cách giúp tại hạ thoát cảnh này ? Vả lại, tại hạ cũng muốn biết vì sao Tử Y Hội lại bắt tại hạ ?

Gã sững sờ nhìn Điền Hồ :

- Bắt thiếu hiệp là mệnh lệnh của Hội Chủ. Còn việc giúp thiếu hiệp thoát ư ? Được rồi, để ta sẽ liệu cách. Nếu có gì, ta sẽ quay lại cho thiếu hiệp hay.

Thấy gã định bỏ đi, Điền Hồ lại kêu :

- Chờ đã ? Tôn giá là Tử Y Sứ giả ở hàng bao nhiêu ?

Gã đã mở cửa, nên vừa bước ra, gã vừa đáp vọng lại :

- Ta là Đệ lục Sứ giả Tử Y.

Chờ gã khép cửa lại, thật nhanh, Điền Hồ chạy ngay đến chỗ có những món đồ vật đã được lão gù sắp xếp lúc nãy và nhanh tay tráo đổi năm bẩy món. Sau đó, cũng nhanh đến không ngờ, Điền Hồ quay lạt chỗ cũ.

Thật đúng lúc, gã Tử Y sứ giả Đệ Nhị bỗng mở toang cửa và ào ào đi vào.

Sau một thoáng đưa mắt nhìn quanh, gã cười hề hề với Điền Hồ :

- Có lẽ thương thế ngươi đã lành ?

Điền Hồ cười lạt :

- Nếu ngươi muốn biết nội lực của ta đã bị hủy hoại hết chưa thì ngươi có thể yên tâm. Vì một khi ta đã luyện theo công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển thì chỉ cần một mẩu linh dược nhỏ cũng đủ hủy bỏ toàn bộ chân nguyên của ta.

Gã chợt xoa hai tay vào nhau :

- Nghĩa là bây giờ ngươi phải tỏ ra ngoan ngoãn, nếu muốn nhục thể ngươi không bị ta hành hạ ?

Điền Hồ tái mặt :

- Mau nói đi. Tử Y Hội bọn ngươi muốn làm gì ta ?

Gã cười :

- Riêng ta thì chỉ muốn ngươi chết. Nhưng theo lệnh Hội Chủ, ta buộc ngươi phải cung xưng hai điều, à không, phải là ba điều mới đúng. Thứ nhất : - Sao ngươi biết danh xưng của bọn ta là Tử Y Hội ?

Điền Hồ nuốt nước bọt ừng ực :

- Vì ngoài ngươi, trước đây nửa năm, ta còn gặp một Tử nhân khác, đã xưng là Tử Y Sứ giả. Và không riêng gì ta, chính Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền nhị vị Chưởng môn cũng nhận định là phải có hẳn một nhóm Tử Y. Ta có gọi là Tử Y Hội thì cũng hợp lẽ thôi;

Gã gật gù :

- Người thật khéo xảo biện. Nhưng tại sao ngươi thoạt nhìn thấy đã biết ngay công phu của bọn ta được gọi là Tử Hà công phu ?

Có phần điềm tĩnh hơn, Điền Hồ gượng cười :

- Vậy ngươi có biết xuất xứ lai lịch của mẫu thân ta không ?

Gã hất hàm :

- Nói thử xem.

Điền Hồ miễn cưỡng thú nhận :

- Thật ra, ta có am hiểu công phu Tử Hà là nghe gia mẫu giải thích. Sau này ta mới biết gia mẫu từng có xuất thân từ Thủy phương Cung.

Gã gầm vang :

- Hoang đường ! Đến Cung Chủ Thủy Phương Cung còn chưa biết nhiều về công phu của bọn ta bằng ngươi. Mẫu thân ngươi làm sao biết được ?

Điền Hồ bối rối :

- Nhưng ta biết là do gia mẫu giải thích. Rất có thể là do Hồi Chuyển Pháp Vương đã từng đề cập thì sao ?

Gã cười lạnh :

- Hồi Chuyển Pháp Vương ? Kể ra ngươi cùng giỏi ứng biến, khéo biện bạch là do Hồi Chuyển Pháp Vương vô tình đề cập. Vậy còn câu thứ hai. Hãy giải thích xem. vì sao lúc gặp ta, ngươi đã lảm nhảm câu :

- Tữ Y Loang Bạch Cốt và Phi Thiên Xuất U Linh Vong ?

Điền Hồ ấp úng :

- Đó là... đó là...

Gã từ từ tiến lại gần Điền Hồ :

- Có lẽ ngươi đã từng nghe nói đến thủ pháp Phân Thân Thác Cốt ? Ngươi có muốn biết thủ pháp đó lợi hại như thế nào không ?

Điền Hồ phẫn hận :

- Thật không ngờ ngươi lại có tâm địa độc ác. Điền Hồ ta có oán cừu gì với ngươi ?

Gã cười hềnh hệch :

- Không phải ta, mà là Hội Chủ. Ai bảo ngươi sinh ra là người họ Điền và ai bảo ngươi quá am hiểu về Tử Hà công phu, một bí ẩn mà cho đến giờ không ai trong bọn ta dám tiết lộ. Sao, ngươi có chịu giải thích hay không ?

Điền Hồ chờn chợn nhìn gã :

- Sau khi ta nói xong, ngươi sẽ làm gì ta ?

Gã thoáng khựng lại :

- Làm gì ngươi à ? Như ta đã nói. Nếu là ta, cứ cho ngươi một chưởng là xong, nhưng với mệnh lệnh của Hội Chủ thì... hề... hề...

Điền Hồ gặng hỏi :

- Thì thế nào ?

Gã đáp :

- Do ngươi bây giờ không còn võ công, tốt lắm, Hội Chủ đã có lệnh phóng thích ngươi, nếu xét rằng ngươi đã cung xưng tất cả những gì bọn ta cần ngươi cung xưng.

Điền Hồ thở dài :

- Nếu là vậy.. ta nói...

Cũng như đã giải thích với gã Tử Y Sứ giả Đệ Lục, Điền Hồ cứ y đó giải thích cho gã Đệ Nhị sứ giả Tử Y nghe. Giải thích xong, Điền Hồ còn bảo :

- Những gì ta vừa nói đều là sự thật, cho thấy trong Tử Y Hội bọn người không phải ai ai cùng một lòng một dạ vì Hội Chủ. Nếu vẫn chưa tin, ngươi có thể gặp gỡ Đệ Lục sứ giả...

Lời của Điền Hồ bị một tràng cười từ bên ngoài vang vào cắt ngang, và theo tràng cười, gã Tử Y Sứ giả Đệ Lục ung dung tiến vào :

- Ngươi nói nhảm nhí gì thế, Điền Hồ ? Ai nói với ngươi có người trong bổn Hội sinh nhị tâm, hử ? Ha... ha...

Điền Hồ thấy vậy, ngơ ngác nhìn cả hai gã Sử giả Tử Y.

- Vẻ mặt ngơ ngác của Điền Hồ làm cho cả hai gã cùng cười ầm lên.

Sau đó, gã Đệ Nhị xua tay, ra lệnh cho gã Đệ Lục :

- Phiền Lục đệ hay tự tay xử trí tiểu tử. Hội Chủ chỉ quá đề cao hắn mà thôi. Kỳ thực, những gì hắn biết, thật không đáng cho bổn Hội phải lo.

Gã Đệ Lục tiến đến, nhấc bổng Điền Hồ lên :

- Đi nào ? Đã đến lúc ngươi được phóng thích rồi đấy. Ha... ha...

Nhưng qua cách gã cười, Điền Hồ hiểu chủ ý của chúng hoàn toàn không như lời gã nói.

Vì thế, khi được gã Đệ Lục đưa ra ngoài màn trời đã tối đen, và gã vẫn đưa luôn Điền Hồ đến một bìa rừng. Điền Hồ vụt hỏi :

- Tôn giá đã lừa ta ? Kỳ thực tôn giá không hề biết gì về câu nói đó và cùng không có ý phóng thích ta ?

Gã Đệ Lục cười khẩy :

- Ngươi chớ trách ta. Hãy trách số phận ngươi sao đen đủi, không rơi vào ai, lại rơi ngay vào tay ta.

Và gã không hề thấy giữa đêm đen, hai mắt Điền Hồ vụt chớp ngời

tinh quang. Đó là lúc Điền Hồ vận lực, định điểm vào tử huyệt gã.

Bất chợt...

Vút...

Bỗng có một bóng nhân ảnh bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt gã Đệ Lục làm gã bàng hoàng bật kêu :

- Lão Đà ?

Điền Hồ cung giật mình thu kình về và nhìn lão nhân gù đang từ từ đứng thẳng lưng lên, không còn dáng về gù và ngờ nghệch nữa.

Và tâm cơ máy động, trước lúc gã Đệ Lục sứ giả Tử Y có phản ứng, Điền Hồ chợt lẩm nhẩm đọc :

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong.

Thì lạ thay, Điền Hồ vừa dứt lời, lão gù vừa câm vừa điếc bỗng bật ra câu phát thoại :

- Phi Thiên xuất ư Tử Hà - Bạch Cốt xuất ư U Linh. Xin cho xem kiếm lệnh.

Gã Tử Y sứ giả Đệ Lục bị cảnh tượng kỳ lạ gây chấn động, và gã bật gầm lên, thuận tay giáng một kình vào não bộ Điền Quả nhiên đây là câu ám ngữ. Lão Đà là nội gián bấy lâu nay của bổn Hội. Nhưng gã đã quá xem thường thân thủ của lão lưng gù. Và bây giờ, vì lưng lão không còn gù nữa nên chỉ thoắt một cái, lão đã đến bên cạnh gã Đệ Lục.

- Hự !

Điền Hồ cũng không kịp thấy lão xuất thủ như thế nào chỉ thấy gã Đệ Lục chợt đứng im và tay gã vẫn còn nhấc Điền Hồ lủng lẳng.

Đoạn Điền Hồ nghe lão Đà lầm thầm lập lại câu đã nói :

- Xin cho xem kiếm lệnh.

Điền Hồ liền đưa mu bàn tay hữu về phía lão.

"Cạch".

Sau một tiếng động thật khẻ, thật êm, ở mu bàn tay hữu của Điền Hồ bỗng toẹt ra một tia kim quang thật sáng, thật nhỏ. Sau đó, ngay khi thu bàn tay về, không hiểu bằng cách nào, Điền Hồ đã làm cho ra kim quang nọ hoàn toàn biến mất, nhanh không thể tưởng.

Sự việc diễn ra có thể nói là nhanh hơn cả một lần chớp mắt, vậy mà đủ làm cho thái độ cửa lão Đà chợt thay đổi. Lưng lão bỗng khòm xuống và gù trở lại :

- Đã có kiếm lệnh, xin thiếu hiệp mau theo lão phu thoát nhanh chỗ này.

Và với một cái hất tay, lão làm cho cánh tay đang nhấc bổng Điền Hồ bỗng xụi xuống.

Chạm chân vào đất, Điền Hồ dễ dàng thoát khỏi bàn tay gã Tử Y.

Hắn lên tiếng hỏi lão Đà :

- Có điều gì bất ổn ư ? Tại sao lại tỏ ra khẩn trương như vậy ?

Một lần nữa, lưng lão gù vụt thẳng lên và trong ánh mắt lão thì toát ra những tia nhìn hoảng hốt. Lão nhanh tốc tiến đến chộp vào tay Điền Hồ, miệng khẽ quát :

- Đừng chần chừ nữa. Mau lên. Hành tung của lão phu đã bị bại lộ rồi. Đi nào !

Trong nháy mắt, chỉ suýt nữa Điền Hồ đã rụt tay về vì nghi ngờ lão gù. Tuy vậy, do kịp nghe lời giải thích của lão, biết lão không hề có ác ý, Điền Hồ lập tức bỏ ngay ý định đó và cứ để lão chộp tay lôi đi.

Nhưng một tràng cười rờn rợn đã.vang đến, khiến lão gù buông tiếng gầm tràn đầy nội lực và thuận tay hất mạnh Điền Hồ về phía trước :

- Thiếu hiệp mau chạy đi. Vì chủ nhân, phen này lão phu quyết liều chết cùng là tặc nhân đầy dã tâm.

Bị ném đi bằng lực đạo khá mạnh, toàn thân Điền Hồ còn đang lơ lửng trên không thì nghe một mệnh lệnh vang lên :

- Đệ Nhị Sứ giả đâu. hãy mau thu thập tiểu tử. Còn lão Đà, hay lâu nay lão tưởng hành tung lão qua được mắt bên Hội Chủ ư ? Lão lầm rồi ! Và bổn Hội Chủ đã nhận ra lão chính là Vô Lượng Quang Minh Điền Hạ Du nhân vật từng bị Bảo Chu Phi Thiên Bảo trục xuất khỏi Bảo hơn ba mươi năm về trước. Có đúng thế không, Điền Hạ Du ? Ha... ha...

Câu nói này làm toàn thân Điền Hồ rúng động. Và đó là lúc có một bóng nhân ảnh từ một bên lao chênh chếch về phía Điền Hồ.

Vừa nhìn thấy và nhận ra bóng nhân ảnh này chính là gã Tử Y sứ giả Đệ Nhị, Điền Hồ chưa kịp có phản ứng thì nghe thanh âm của lão gù bật vang lên :

- Kiếm lệnh đã xuất hiện. Đây mới là lúc Tử Y Hội thật sự xuất thế. Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong. Ai người trung thành với kiếm lệnh, hãy mau cùng lão phu hiệp lực, diệt trừ bọn tặc nhân đã cố tình biến bổn Hội thành một tổ chức có mưu đồ thao túng Võ lâm. Hãy vì chủ nhân, hành động theo lão phu. Hãy xem Vô Lượng Quang Minh Chưởng của ta !

Ào...

Thân ảnh của gã Đệ Nhị Sứ giả Tử Y cũng đã lao đến Điền Hồ. Gã cười sặc sụa :

- Diêm vương đã định canh ba ngươi chết, đâu thể để chậm đến canh năm. Tiểu tử ngươi phải chấp nhận số phận thôi. Ha...ha...

Và một vầng kình đã từ tay gã lao đến, phủ chụp toàn thân Điền

Hồ.

Vù.

Đến lúc này, Điền Hồ mới để lộ thân thủ thế sự qua một tiếng cười lạnh :

- Có thật như ngươi nói không ? Vì ngươi sẽ là người đầu tiên chết vì Phi Thiên Kiếm Lệnh. Hãy xem đây.

Bất chấp vầng kình của đối phương đã lao đến quá gần, hữu thủ Điền Hồ vụt cất lên. Và từ đó, một tia kim quang hiển hiện, thật sáng và thật nhỏ. Mảnh như sợi tơ, lao xuyên qua vầng kình đầy uy lực kia.

Soẹt !

Sự xuất hiện của tia kim quang làm cho đối phương hoàn toàn bất ngờ. Đã thế, đang giữa màn đêm đen lại có ra kim quang xuất hiện chớp ngời, điều này còn làm gả Đệ Nhị Sứ giả bị lóa mắt.

Gã nhắm mắt lại, đồng thời còn đưa một tay lên che mặt. Chính hành động này của gã làm cho uy lực chưởng kình của gã mất đi tác dụng. Và,

- A...a...

Phập...

Tia kim quang ngay khi chạm vào người gã liền biến mất, như thể nó đã chui quá sâu vào người gã và bị hấp thụ hoàn toàn, đến không thế nào chui ngược trở ra.

Nhưng dù tia kim quang không còn thì hiệu quả của tia kim quang là một sự thật hiển nhiên, không ai và không gì có thể phủ nhận.

Gã Đệ Nhị Sứ giả đã hồn lìa khỏi xác, tấm thân gã nặng nề rơi xuống.

Huỵch !

Tiếng thì thể gã rơi nghe rất rõ và điều này làm cho Điền Hồ nghi ngờ.

Vì thế, lúc vừa hạ thân xuống đất Điền Hồ liền đưa mắt nhìn quanh và hắn vụt vỡ lẽ.

Hóa ra sự xuất hiện của tia kim quang đã làm cho toàn trường ngưng đọng. Khiến những ai đã lỡ xuất thủ phát kình cũng phải ngừng tay, huống hồ gì những nhân vật chưa kịp động thân phát chưởng.

Do có sự ngưng đọng đó nên giữa cảnh quang im phăng phắc mới nghe rõ tiếng thi thể của gã Đệ Nhị Sứ giả nặng nề gieo xuống.

Đó cũng là tiếng động trầm lặng gieo ngay vào lòng mỗi người, gợi cho từng người từng những cảm nhận khác nhau. Và Điền Hồ chợt nghe có một tiếng chép miệng vang lên :

- Quả là Kiếm Lệnh. Phi Thiên Kiếm Lệnh !

Đó là câu nói khởi đầu, gợi cho nhiều câu nói khác, tương tự, lần lượt vang lên :

- Phi Thiên Kiếm Lệnh ?

Phi Thiên xuất U Linh vong ? Kiếm Lệnh quả nhiên đã xuất hiện !

Nhưng những câu nói này bỗng bị một tiếng gầm lồng lộng vang lên cắt ngang :

- Là người Tử Y Hội sao lại để tâm tư dao động chỉ vì một vật vô tri vô giác ? Bổn Hội đã có Hội Chủ và bản nhân đây mới chính là Hội Chủ. Hãy nghe lệnh bản nhân, giết ngay tiểu tử và lão thất phu Điền Hạ Du. Đánh !

Lão Điền Hạ Du nào chịu kém, cũng gầm lên.

- Chủ nhân từ ngày lập bổn Hội đã căn dặn, Phi Thiên xuất U Linh vong. Vậy Phi Thiên Kiếm Lệnh ở trong tay ai thì người đó chính là Hội Chủ do chủ nhân chỉ định. Kẻ nào dám mạo nhận là Hội Chủ kẻ đó phải chết. Hãy phát kiếm lệnh mau. Dù vô tình rơi vào cảnh tranh giành quyền lực nhưng Điền Hồ cũng hiểu số phận của bản thân và của một ít người nữa đã đến lúc bị định đoạt.

Hắn vội nâng cao hữu thủ và làm cho tia kim quang bát lên, lóe sáng giữa màn đêm.

- Theo di lệnh chủ nhân, tại hạ xin truyền kiếm lệnh, giết...

Thanh âm của nhân vật Hội Chủ Tử Y Hội đã xé toang màn đêm vang lên :

- Tử Y Hội không cần kiếm lệnh. Giết ngay tiểu tử cho ta. Còn Điền Hạ Du, ngươi phải nạp mạng ! Đỡ !

Ào...

Nhờ lần sau cùng bật lên tia kim quang. Điền Hồ kịp nhìn quanh và phát hiện số người đương diện phải có ít nhất là mươi mười lăm người. Và cử động của nhân vật Hội Chủ là phát chưởng nhắm vào lão Điền Hạ Du, như là thủ hiệu làm cho cả mười mấy bóng thân ảnh sậm màu cũng bắt đầu chớp động, cuồng loạn lao vào nhau.

Họ phát kình loạn xạ, biến cục diện thành trận loạn chiến giữa những nhân vật cùng vận Tử Y như nhau.

Bung... Bung...

Ào...Ầm...

Do không thể phân biệt ai trong họ là người tuân thủ hay không tuân thủ Phi Thiên Kiếm Lệnh, Điền Hồ đành đứng lặng bên ngoại quan chiến.

Trận hỗn chiến vẫn diễn ra loạn cuồng và công phu của họ đều là Tử Hà công phu.

Vù...Ầm...

Ào...Ầm...Ầm...

Và chỉ sau một lúc quan chiến, một sự thật đã phơi bày làm Điền Hồ biến sắc. Chỉ có bốn nhân vật Tử Y là cùng lão Điền Hạ Du giao đấu với hơn mười nhân vật Tử Y còn lại. Đó là những người tuân theo Phi Thiên Kiếm Lệnh, một con số quá ít so với số còn lại.

Điền Hồ lập tức lao vào tham chiến Sự xuất hiện của Điền Hồ lập tức gây chú tâm cho hai TửY Nhân. Cả hai quay qua, xuất lực, cùng tấn công Điền Hồ.

- Đỡ !

- Nạp mạng nào, tiểu tử !

Ào...! Ào...

Đã có sẵn chủ ý, Điền Hồ vội vàng nhoài người tránh chiêu và hữu thủ cũng bất ngờ hất lên :

- Hãy xem Phi Thiên Kiếm Lệnh của ta !

Và tia kim quang bật lóe lên như tia chớp, lóe sáng giữa màn đêm.

Xoẹt !

Tuy nhiên, cả hai Tử Y Nhân cùng cười vang, và thân ảnh họ cũng nhanh tốc lùi lại, trước khi tia kim quang phát huy uy lực :

- Tiểu tử ngươi tưởng dễ đắc thủ ư ? Ha... ha...

Vút... Vút...

Quá bất ngờ vì hai nhân vật đối phương đã có sẵn phòng bị, khiến tia kim quang chỉ bật lóe vào khoảng hư vô mất dạng, Điền Hồ chưa kịp định thần thì từ phía sau bỗng có tiếng quát vang lên :

- Ngươi muốn chết !

Vù...

Tiếng quát làm Điền Hồ kinh tâm động phách. Nhưng Điền Hồ còn kinh tâm hơn, vì cũng từ phía sau bỗng vang lên tiếng quát thứ hai, trầm trọng hơn tiếng quát thứ nhất bội phần :

- Điền Hồ ngươi sao còn chưa chạy ? Hãy tiếp một chưởng Quang Minh Vô Lượng của ta !

Và tiếng chạm kình kinh thiên động địa liền vang lên.

Ầ...m...

Diễn biến xảy ra quá nhanh, cả hai loạt quát và loạt chạm kình đều đã vang lên nhưng Điền Hồ vẫn chưa có phản ứng gì đáng kể. Đã vậy, Điền Hồ còn nghe thanh âm đắc ý của nhân vật Hội Chủ Tử Y Hội cười lên ngạo mạn :

- Điền Hạ Du ơi, Điền Hạ Du ! Uổng cho Điền lão nhi ngươi bấy lâu nay ẩn nhẫn tiềm phục và cuối cùng cũng bại lộ hình tích để bị mất mạng vào đêm nay. Ha...ha...Hãy xem bản nhân lấy mạng ngươi

đây, Ha... ha...

Điền Hồ đến bây giờ mới có thể hoàn hồn quay phắt lại. Và thấy lão gù Điền Hạ Du quả nhiên đang chấp chới vì lọt vào giữa luồng kình của nhân vật Hội Chủ.

Ào...

Một cơn phẫn nộ ngập tràn bỗng dâng lên trong lòng Điền Hồ. Và hắn mạo hiểm, tung người lao thẳng vào giữa luồng kình đang uy hiếp sinh mạng lão Điền Hạ Du :

- Tôn giá chớ quá ngông cuồng. Hãy xem đây !

Vút...

Vừa lao vào ra luồng kình, cả song thủ của Điền Hồ liền chớp động. Hữu Thủ thì thần tốc cho tia kim quang bát lóe lên, còn tả thủ thì như nhíp sóng dồn, liên tiếp hất ra ba lượt kình đạo quật vào luồng kình uy mãnh kia.

Soẹt !

Tia kim quang làm cho nhân vật Hội Chủ ít nhiều nao núng. Đôi mắt lão dù sao cũng nheo lại vì bị tia kim quang làm cho lóa mắt. Vì thế luồng kình của lão Hội Chủ cũng buộc phải suy giảm phần nào chân lực, vô tình tạo cơ hội cho ba đạo kình phong của Điền Hồ len lỏi vào, hóa giải hơn năm phần uy lực của chưởng kình đó.

Ầm...ầm... ầm...

Tuy vậy, với ít phần lực đạo còn lại, chưởng kình của nhân vật Hội Chủ cũng quật trúng vào lão Điền Hạ Du.

Bung !

Lão Điền Hạ Dư loạng choạng ngã lui, đúng vào lúc có tiếng gầm phản nộ của nhân vật Hội Chủ vang lên :

- Giỏi cho tiểu tử. Ai đó chỉ điểm ngươi cách phá giải Tử Hà công phu ? Và vì sao

o0o

Mất trang 151-152 quyển 4

miệng lão Điền. Tuy vậy, lão vẫn còn đủ khí lực, chợt áp chưởng tay vào hậu tâm Điền Hồ :

- Mau cõng ta lên lưng. Được rồi, hay tiếp nhận chân lực ta truyền. Lao thẳng về phía trước, nào !

Một luồng nhiệt khí đã từ chưởng tay lão Điền, xuyên suốt vào kinh mạch Điền Hồ, tuôn dào dạt vào đại huyệt Đan Điền của hắn.

Chợt hiểu định ý của lão Điền Hạ Du, Điền Hồ vừa tung người lao đi, theo phương hướng lão Điền chỉ định, vừa há miệng gào vang :

- Những ai vẫn trung thành với kiếm lệnh Phi Thiên, hãy mau theo tại hạ. Chạy !

Vút...

Với nội lực được lão Điền tiếp trợ. Điền Hồ vung cao hữu thủ và bắt đầu xạ ra hàng loạt những tia kim quang, vạch nát không gian tối tâm trước mặt.

Xoẹt ! Xoẹt !

Sự xuất hiện của những tia kim quang và tia nào tia này đều vọt xa đến một trượng rưỡi, ngay lập tức làm cho những Tử Y Nhân đối đầu đều nao núng. Không một ai dám ngăn đường cản lối Điền Hồ. Trái lại, họ còn nhảy tạt qua hai bên thật xa, mở rằng con đường đào thoát cho Điền Hồ và những Tử Y Nhân theo chân.

Vút... Vút ...

Bạch Cốt U Linh

Q4- CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT
ÂM MƯU TỐI ĐỘC

Đang chạy, Điền Hồ bỗng dừng lại và đưa cao tay cho bốn Tử Y Nhân theo chân cùng dừng.

Bốn Tử Y Nhân lập tức tản ra, vậy quanh Điền Hồ và cùng thất sắc nhìn Điền Hồ đang từ từ gỡ tay lão Điền Hạ Du ra khỏi lưng.

Mọi việc xảy ra với lão Điền Hạ Du như đang ngủ mơ. Và ai ai cũng nghe tiếng lão Điền thều thào :

- Sao không chạy nữa ? Sao không để ta tiếp tục truyền lực cho ngươi ?

Điền Hồ chợt chớp mắt vài lượt và nếu hắn không kịp ngẩng mặt lên, nhìn thấy bầu trời đang sáng dần, để hít vào một hơi thật chậm sâu, có lẽ hắn đã để những giọt lệ anh hùng rơi khỏi mắt.
May quá, hắn chưa sa lệ, chưa để ai thấy vẻ bi lụy của hắn. Và hắn khom người từ từ đặt lão Điền Hạ Du ngồi xuống trước mặt.

Đặt tả chưởng vào hậu tâm lão Điền, hắn nhẹ nhàng nói vào tai lão :

- Chúng ta đã thoát rồi. Lão trượng truyền lực cho tại hạ cũng đủ rồi. Yên tâm đi, chúng ta hiện rất an toàn. Sẽ không ai quấy rầy nếu lão trượng có điều gì đó muốn hỏi, hoặc muốn truyền đạt cho tại hạ.
Lão mở mắt nhìn quanh và khung cảnh thực tại làm cho lão không còn trong trạng thái mơ mơ màng màng nữa. Lão gật gù :

- Thoát là tốt. Vì ta có nhiều điều rất muốn hỏi ngươi. Trước hết, ai đã truyền cho ngươi kiến lệnh ?

Điền Hồ đáp nhẹ :

- Là gia phụ.

Điền Hạ Du chỉ có một thoáng giật mình rồi thôi. Và Lão lại gật gù :

- Hơn hai mươi năm qua ta cũng nghĩ thế nhưng vẫn chưa dám tin vào suy đoán của ta. Phi Thiên ? Chỉ là nhân vật có liên quan đến Phi Thiên Bảo mới gọi kiếm lệnh này là Kiếm Lệnh Phi Thiên.

Điền Hồ trầm ngâm :

- Theo gia phụ lưu tự, gọi như thế vì có liên quan đến Thất Lệnh Tiểu Phi Kiếm. Có lẽ hai chữ Phi Thiên là ngẫu nhiên trùng với danh xưng Phi Thiên Bảo.

Điền Hạ Du gượng cười :

- Ngươi vẫn chưa hiểu đâu. Phụ thân ngươi đã cố ý gọi như thế là ngấm ngầm nhắc nhở ta, âm thầm cảnh tỉnh ta. Có lẽ ngươi đang lấy làm lạ vì tính danh Điền Hạ Du của ta ?

Điền Hồ nhẹ gật đầu :

- Mong được lão trượng chỉ giáo.

Điền Hạ Du cười héo hắt :

- Đừng gọi ta là lão trượng. Hay gọi Điền thúc thúc. Vì ta là biểu đệ của phụ thân ngươi.

- Điền biểu thúc ?

- Phải. Vì nội tổ ngươi ở dòng chính thất, khác với phụ thân ta do kém may mắn nên chi sinh ra ở dòng kế thất. Sự hiềm khích ở hai dòng này vì thế đã phát sinh, nhất là từ lúc nội tổ ngươi tuy kém bản lãnh hơn nhưng lại được chọn làm người kế nhiệm cương vị Bảo Chủ. Sau đó...

- Sau đó đến lượt gia phụ nhận cương vị Bảo Chủ, do dù bản lãnh vị tất bằng biểu thúc ?

- Ngươi lầm. Cả ta cũng vậy, lúc đó ta cũng lầm. Kỳ thực bản lảnh phụ thân người cao minh hơn ta, luôn về lòng đại lượng cũng vượt hơn ta. Bằng chứng là ba mươi năm trước lúc ta vì phẫn chí, quyết dứt áo ra đi, phụ thân ngươi vẫn năm lần bảy lượt đi tìm ta. Nhưng...

- Biểu thúc vẫn không về. Vì cho ràng Vô Lượng Quang Minh Chưởng của biểu thúc vẫn có thể tự dương danh, hoặc hơn, hoặc bằng Phi Thiên Thập Bát Chưởng ?

- Lần nay ngươi đoán đúng. Và ta đã tung hoành ngang dọc khắp giang hồ suốt mười năm cho đến khi ta gặp một đối thủ thật sự.

- Là ai ?

- Chủ nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh !

- Gia phụ ?

- Lúc đó ta không hề biết đấy là biểu huynh Điền Tuấn. Và chủ

nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh chỉ bằng kiếm pháp tuyệt phàm đã làm ta khuất phục. Vậy là một giao ước giữa ta và nhân vật đó đã lập thành.

- Giao ước gia nhập Hội Tử Y ?

Điền Hạ Du bỗng thở hắt ra :

- Ngươi đang truyền lực cho ta ? Thu ngay về, mau.

Điền Hồ thu tay về, gượng cười :

- Biểu thúc vì truyền lực cho tiểu điệt, đã cạn kiệt chân lực. Tiểu diệt đâu thể để biểu thúc khí tuyệt thân vong ?

Điền Hạ Du cười lạt :

- Ngươi lầm. Và để giải thích, ngươi có biết vì sao ta tuy nhận lời gia nhập Hội Tử Y nhưng cho đến nay vẫn không luyện Tử Hà Công phu chăng ?

Điền Hồ hoài nghi :

- Có phải vì khi luyện công phu Tử Hà diện mạo sẽ luông ửng màu tía và điều đó khiến biểu thúc không hài lòng ?

Trái với vẻ hoài nghi của Điền Hồ, Điền Hạ Du thì tỏ ra kinh ngạc.

- Hóa ra trong di thư phụ thân ngươi cũng nói rõ điều này ? Phải chăng phụ thân ngươi cũng đã có biện pháp làm cho người luyện công phu Tử Hà sẽ khôi phục lại dung diện sẳn có ?

Điền Hồ gật đầu :

- Về điều này, gia phụ...

Đột nhiên không nghe Điền Hồ nói nữa, Điền Hạ Du quay đầu, kinh nghi nhìn Điền Hồ :

- Ngươi đã sao rồi ? Hay chuyện khôi phục diện mạo cho người luyện công phu Tử Hà là điều vượt quá năng lực của ngươi, cho dù phụ thân ngươi đã tìm ra biện pháp ?

Điền Hồ cười nhẹ , và hỏi thay vì đáp :

- Theo biểu thúc, trước kia với thân phận chủ nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh, gia phụ đã lập Hội Tử Y gồm bao nhiêu nhân vật ?

Chợt hiểu, Điền Hạ Du lần lượt quay người, nhìn tuần tự vào bốn Tử Y Nhân vẫn đứng xung quanh :

- Ở phía trước mặt, không xa lắm đâu, chỉ nữa dặm là nhiều, nguyên chủ nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh có dặn ta chôn giấu một vật. Nay đã là lúc lấy vật đó lên, bốn người các ngươi có thể thay ta, đưa vật đó về đây ?

Một trong bốn Tử Y Nhân mau miệng hỏi :

- Vật đó như thế nào ? Đã được lão Đà giấu ở đâu ?

Cách hỏi và cách xưng hô của Tử Y Nhân này làm cho Điền Hồ sinh nghi. Và nếu không có cái bóp khẽ của Điền Hạ Du vào tay Điền Hồ. Có lẽ Điền Hồ đã phát tác.

Và đó là lúc Điền Hạ Du đáp lại câu hỏi của Tử Y Nhân nọ :

- Là vật gì, thì do chủ nhân chứa trong một hộp nhỏ nên ta không rõ. Chỉ biết vật đó rất cần cho Hội chúng ta sau này. Còn nơi cất giấu, ta chỉ nhớ là giấu dưới một cội cây Du thật to. Cho dù có tìm thấy hay không bon ngươi cũng nên quay về đây. Và nếu có tìm thấy, hãy nghe ta khuyên, đừng tò mò mở ra xem. Vì đó là vật chỉ dành cho Hội Chủ sau này. Mau đi đi.

Họ bỏ đi. Và Điền Hồ chưa kịp hỏi thì đã nghe Điền Hạ Du giải thích :

- Lúc mới rồi ta ngăn ngươi manh động vì người hỏi câu đó vị tất đã là kẻ tình nghi. Còn cách họ gọi ta là lão Đà, chẳng qua đó là cách họ vẫn quen gọi. Ngươi nghĩ có người của bọn chúng vờ thuận phục để làm bám theo chúng ta ?

Điền Hồ gật đầu :

- Tiểu điệt chỉ mơ hồ nghĩ thế thôi. Vì xem ra đã có người quá quan tâm khi nghe nói đã có cách khôi phục chân diện.

Điền Hạ Du gật đầu :

- Đây là một trở ngại rất lớn, khiến bao dã tâm của nhân vật Hội Chủ lúc này, suốt thời gian qua vẫn chưa thực hiện. Vì họ đâu thể che giấu lai lịch hoặc thân phận qua một diện mạo thoạt nhìn ai cũng biết ? Người nào quá quan tâm đến điểm này ắt là kẻ luôn hết lòng hết dạ, tận trung với nhân vật Hội Chủ.

Điền Hồ chợt cau mặt :

- Tiểu điệt đang tìm cách phân biệt ngay gian, sao chưa gì biểu thúc đã sai họ đi thay biểu thúc thu về một về xem ra rất quan trọng đối với Tử Y Hội ?

Điền Hạ Du phì cười :

- Làm gì có vật cho họ tìm ? Thứ nhất, vừa khéo làm sao, ở đó có đủ bốn cội cây Du, cội này cách cội kia khá xa. Ắt họ sẽ chia nhau tìm và họ sẽ lần lượt quay về vì không bao giờ tìm thấy vật đó. Thứ hai...

Điền Hồ ngơ ngác :

- Nếu hiểu đây là cách biểu thúc thử người thì dựa vào đâu để phân biệt ngay gian ?

Điền Hạ Du bảo :

- Nếu họ đều là những người quyết trung thành với chủ nhân thì dù không tìm thấy vật, họ cùng sẽ quay về ngay. Trái lại, nếu có gian tế như ngươi nghi ngờ, khi tìm không thấy vật ở cội cây này ắt hẳn sẽ tranh tìm ở cội cây khác. Chính điều đó làm cho hắn tự bại lộ tung tích.

Điền Hồ gật gù :

- Quả là cách tuy khác thường nhưng cũng có thể xem là lợi hại. Còn điều thứ hai gì biểu thúc định nói ?

Điền Hạ Du nghiêm mặt :

- Kỳ thực ta có giấu một vật và đúng là vật do phụ thân ngươi giao cho. Và nơi ta cất giấu, chỉ kẻ nào thật sự có cơ trí mới nghĩ ra để tìm. Giả như gian tế là người tìm thấy, hắn sẽ tự chuốc họa nếu tự ý mở ra xem.

Điền Hồ lo lắng :

- Nhưng dù sao, nếu là vật do gia phụ giao cho biểu thúc cất giữ, ắt cũng là vật quan trọng, cách thử của biểu thúc xem ra quá mạo hiểm.

Chẳng biết lời của Điền Hồ có đúng hay không nhưng sau khi Điền Hồ nói xong, Điền Hạ Du vụt biến sắc.

- Đáng lý đã có người quay trở lại rồi mới phải. Đâu thể chậm thế này ?

Điền Hồ giật mình. Vì xét theo thời gian, nửa dặm để đi và về, cộng thêm thời gian tìm vật thì họ cũng không thể đi lâu đến vậy. Trừ phi đã có biến.

Kinh tâm, Điền Hồ định đi tìm họ.Chực nhớ đến biểu thúc Điền Hạ Du, Điền Hồ vội bảo :

- Nếu có gian tế và hắn đã lẻn hạ thủ những người còn lại, tiểu điệt sẽ không yên tâm nếu để biểu thúc lại đây một mình. Tiểu điệt sẽ đưa biểu thúc cùng đi.

Chưa kịp nhắc Điền Hạ Du lên, Điền Hồ nghe lão kêu :

- Quay về rồi. Chà ! Sao y chạy khập khiễng thế kia ? Quả đúng như ngươi nghi ngờ, gian nhân đã lẻn hạ sát thủ.

Trong khi nghe lão nói Điền Hồ đã đưa mắt nhìn. Và quả nhiên đã thấy cho một Tử Y Nhân quay lại với cách chạy cho thấy đã bị nội thương.

Và ngay khi Điền Hạ Du dứt lời...

Điền Hồ đã lao đi, chạy đến đón đầu Tử Y Nhân nọ.

Điền Hồ nghe gã hổn hển :

- Có kẻ đã trà trộn... trà trộn vào chúng ta. Hắn đã hạ thủ... hạ thủ...

Không muốn gã mệt lại còn mệt thêm, Điền Hồ vừa đến gần liền xua tay bảo gã :

- Các hạ đừng quá lo lắng. Hãy tạm lưu lại đây và nghỉ ngơ một lúc. Để tại hạ đi xem chuyện gì đã xảy ra.

Gã gật đầu và lại tiếp tục khập khiễng chạy đến chỗ Điền Hạ Du.

Định chạy đi để thực hiện theo lời vừa nói, Điền Hồ bỗng có cảm giác mơ hồ, vội quay lại, đuổi theo gã Tử Y Nhân :

- Này. Hãy đọc tiếp xem, Phi Thiên xuất, U Linh vong ?

Gã Tử Y Nhân do bị Điền Hồ gọi giật lại nên có một thoáng khựng người. Chỉ như thế rồi thôi, sau đó gã vẫn tiếp tục chạy về phía Điền Hạ Du.

Điền Hạ Du cảm thấy lạ, vội đứng lên và quát bảo gã :

- Sao ngươi không đọc tiếp ? Sau câu "Phi Thiên xuất U Linh vong" sẽ là câu gì ?

Dáng chạy khập khiễn của gã vụt tăng nhanh cước lực, lao vun vút vào lão Điền Hạ Du. Gã hất kình :

- Là cái này.

Ào...

Điền Hồ đang đuổi theo gã, thấy vậy cũng tăng cao cước lực và quát to :

- Ngươi chưa biết Phi Thiên Kiếm Lệnh lợi hại như thế nào sao ?Xem đây !

Tuy quát như thế nhưng Điền Hồ vẫn chưa mảy may xuất phát tia kim quang. Do khoảng cách giữa Điền Hồ và gã khá xa, đồng thời Điền Hồ quát như thế chỉ là dọa gã.

Hành động của Điền Hồ vậy mà thu hiệu quả. Gã đang quật một kình trí mạng vào một Điền Hạ Du đang vô năng lực hoàn thủ thì tiếng quát kịp lúc của Điền Hồ làm gã hốt hoảng lạng người ra xa.

Vút...

Điền Hồ cả mừng, lao thật nhanh vào gã :

- Bây giờ mới là Phi Thiên Kiếm Lệnh thật đây ! Đỡ !

Xoẹt !

Tia kim quang không thể phát ra sáng lóa như đêm qua, do bây giờ đã có vầng dương hiển hiện. Nhưng cung cách xuất thủ của Điền Hồ cũng đủ làm gã nọ rụng rời tay chân, phần thì gã vừa mới lạng người một lượt, chưa ổn định cước bộ đã bị Điền Hồ xuất phát tia kim quang chiếu vào. Gã chỉ kịp lạng người lần thứ hai, đúng vào lúc sinh mạng gã kể như chỉ mành treo chuông.

Soạt !

Cạch !

Một mảng y phục to rộng ở thân trước gã đã bị rách rời, thay cho sinh mạng gã nhờ đó toàn mạng. Và từ chỗ y phục rách, một hộp nhỏ rơi ra chạm đất, làm gã vừa thoát chết vẫn cố quay người định nhặt chiếc hộp.

Điền Hồ đã đến gần, bật cười vang :

- May cho ngươi là chưa mở chiếc hộp ra. Bằng không, ha... ha..., giờ thì nạp mạng. Đỡ !

Câu nói dù là lấp lửng của Điền Hồ cũng làm cho gã vốn là kẻ có nhiều cơ trí mới tìm ra chiếc hộp như Điền Hạ Du vừa nói, chợt tái mặt. Và gã đã phóng cho Điền Hạ Du một tia nhìn sắc lạnh :

- Giỏi lắm. Lão đã nghĩ được kế liên hoàn này để làm ta bại lộ hành tung. Sau này ta sẽ tìm lão để đòi lại món nợ này. Hừ !

Vút...

Và gã đã nhanh chân chạy mất, không dám lưu lại giao chiến có lẽ vì ngại Phi Thiên Kiếm Lệnh của Điền Hồ.

Nhặt chiếc hộp lên, Điền Hồ đanh giong, nói với biểu thúc Điền Hạ Du :

- Dù biết rằng ba người kia có lẽ đã uổng mạng nhưng tiểu đệt vẫn muốn bái tạ trước họ, dù chỉ một lần. Biểu thúc có muốn đi cùng tiểu diệt ?

Điền Hạ Du vừa gật đầu. Điền Hồ lập tức giúp sức, đưa biểu thúc cùng đi.

Vút...

Nơi có bốn cội cây Du là nơi có địa hình khúc khuỷu, người đứng ở cột cây này không thể thấy người ở cội cây kia và ngược lại. Và ở cái cây đầu tiên. Điền Hồ dễ dàng phát hiện một hình hài bất động nằm chúi đầu vào hốc đất có lẽ do chính nạn nhân đào tìm chiếc hộp.

Điền Hồ đặt Điền Hạ Du đứng qua một bên. Sau đó Điền Hồ tiến lại gần hình hài nọ và lầm thầm nói thành lời :

- Gia phụ lập Tử Y Hội là mong cùng chư vị hợp lực diệt trừ Bạch Cốt Môn. Nay Bạch Cốt Môn tuy không còn nhưng công lao hãn mã lại không do Tử Y Hội thực hiện, đã hủy hoại một đời thanh xuân, khiến không ai trong chư vị có được một kiếp sống bình thường như mọi người. Tại hạ xin thay gia phụ, dùng một lễ này để gọi là tạ lỗi, an ủi hương hồn chư vị.

Điền Hồ vừa khom người đảnh lễ bỗng nghe Điền Hạ Du hô hoán :

- Không xong rồi. Mau lùi lại, Điền Hồ !

Điền Hồ thất kinh ngẩng đầu lên và chỉ thấy một bóng Tử Y lao vút đến với một ngọn kình vô tưởng.

Dù thế, Điền Hồ cũng kịp cất hữu thủ lên :

- Ngươi muốn chết !

Soẹt !

Bùng... Phập...

Bị một kích đẩy lùi thật mạnh, Điền Hồ dù loạng choạng ngả nghiêng vẫn cố nở nụ cười đắc ý, nhìn đối phương chợt khựng lại và từ từ gục xuống do đã bị tia kim quang Phi Thiên Kiếm Lệnh xạ ngay

vào tâm thất.

Huỵch !

Điền Hạ Du lập cập chạy đến cạnh Điền Hồ :

- Ngươi không sao chứ ? Thủ đoạn của đối phương quả lợi hại, dùng cả khổ nhục kế, trá tử để hành thích ngươi.

Điền Hồ xua tay nhưng không nói một lời, đoạn tiến đến gần thi thể, kẻ đã giả chết và bây giờ thì chết thật.

Khom người mò tay vào bọc áo gã. Điền Hồ sau một lúc tìm bỗng cười thật tươi :

- Có bị gã đánh mà chưởng cũng không hề gì. Vì bù lại cũng có linh dược trị thương.

Điền Hồ thu tay về và đưa cho Điền Hạ Du xem một mẩu Thiên Niên Hà Thủ Ô vừa tìm thấy trong người kẻ đã chết.

Điền Hạ Du cau mày :

- Đưa ta xem. Kẻo lại lầm kế xảo ngụy của đối phương, thu phải độc dược mà lại nghĩ là linh dược.

Và khi cầm lấy mẩu đó, Điền Hạ Du lập tức bóp vỡ làm hai mẫu nhỏ hơn, sau đó đưa lên mũi ngửi. Đoạn Điền Hạ Du gật gù, trao cả hai mẩu cho Điền Hồ :

- Là thật. Nhưng người có thể dùng được sao ?

Điền Hồ tươi cười :

- Nếu bảo hễ luyện Nghịch Thiên Hồi Chuyển là không thể dùng dược vật thì đó là chuyện đã qua lâu lắm rồi. Còn lúc này, nhờ giả vờ như thế, tiểu điệt mới được đối phương vô tình ban cho một mẩu Thiên Niên Hà Thủ Ô. Đối phương đã mất toi một mẩu dược vật, chỉ có tiểu điệt là hưởng lợi.

Và thay vì nhận cả hai mẩu, Điền Hồ chỉ nhận một. Điền Hồ bảo :

- Biểu thúc đã suy kiệt chân lực vì đã tiếp trợ cho tiểu điệt lúc tháo chạy. Đây có lẽ cũng là thiên ý, giúp biểu thúc phần nào lấy lại chân lực đã mất. Điền Hạ Du gật đầu, nhận mẩu còn lại :

- Tính ngươi thể khẳng khái, rất giống phụ thân ngươi. Nếu ta sáng suốt hơn, sớm thừa nhận chủ nhân Phi Thiên Kiếm lệnh là phụ thân ngươi và lo quay về bổn Bảo, có lẽ phụ thân ngươi không dễ bị thù nhân hãm hại.

Điền Hồ gượng cười :

- Biểu thúc chớ quá áy náy. Vì biết đâu, nhờ biểu thúc không quay lại Phi Thiên Bảo nên vẫn toàn mạng, chưa bị phản đồ Thượng Quan Du hàm hại như đã mưu hại gia phụ.

Điền Hạ Du bàng hoàng :

- Ngươi nói sao ? Là Thượng Quan Du đã mưu hại phụ thân ngươi

?

Điền Hồ thở dài :

- Không họa nào có thể lường trước như họa tâm phúc. Vì có ý phản từ lâu nên Thượng Quan Du đã ngấm ngầm hạ độc, khiến gia phụ trở thành người vô sinh. Sau đó...

Điền Hạ Du bật kêu :

- Thảo nào suốt thời gian đó ta chờ mãi vẫn không nghe hỉ tín nào từ phía Phi Thiên Bảo. Và ta cứ ngỡ đó là cao xanh muốn trừng phạt phụ thân ngươi, đã thay ta đòi lại công bằng, cho dòng dõi kế thất bị thất sủng là dòng dõi Điền Hạ Du ta. Vậy sao vẫn có ngươi ?

Điền Hồ đỏ mặt :

- Tiểu diệt chẳng biết đấy là may hay là sự việc không may. Gia mẫu đã tình cờ được gia phụ giải nguy. Cảm kích, gia mẫu đã nguyện ý gá nghĩa cùng anh hùng, bất chấp niên kỷ quá ư chênh lệch. Và nhờ tinh thông y thuật, gia mẫu phát hiện nguyên nhân vô sinh của gia phụ không do ngẫu nhiên. Vì muốn ngấm ngầm dò xét nên mãi đến lúc hoài thai tiểu diệt, gia mẫu mới cho gia phụ biết. Đến lúc đó thì quá muộn...

Điền Hạ Du tỏ ra rất căm phẫn :

- Chính Thượng Quan Du đã hạ độc thủ ?

Điền Hồ cũng nghiến răng ken két :

- Tự biết thân cô thế cô nên gia mẫu định kế tẩu thoát, nhưng vẫn bị loài cầm thú cưỡng bức ngay tại Linh đường gia phụ. Vì muốn bảo toàn giọt máu duy nhất cho Điền gia, gia mẫu để cắn răng chịu nhục, sau đó hạ sinh và cưu mang tiểu điệt đến năm lên chín.

- Súc sinh ! Thượng Quan Du quả là loài cầm thú. Thật uổng cho y có một diện mạo phương phi đoan chính, hóa ra chỉ là hạng phật diện tâm xà.

Câu nói này của biểu thúc Điền Hạ Du làm cho Điền Hồ giật mình :

- Biểu thúc nói lão có diện mạo phương phi và đoàn chính ư ?

Điền Hạ Du đang giận càng thêm giận :

- Không sai. Và cũng nhờ diện mạo đó của y, Cầu Đại Hiệp mới không ngần ngại, gả bào muội cho y. Có lẽ vì không biết y chính là phản đồ, Cầu Đại Hiệp đã lầm y, như ta bấy lâu nay vẫn lầm y vậy.

Điền Hồ chau mặt :

- Lão là muội phu của Cầu Đại Hiệp ? Chuyện xảy ra lâu chưa ?

Điền Hạ Du đáp :

- Mười sáu năm. Nếu so với thời điểm ta được tin biểu huynh ta thất lộc thì chỉ suýt soát một năm là cùng. Chỉ có hạng bội tổ diệt sư như y mới mặt dầy mặt dạn lập gia thất, dù đang trong thời gian phát

cư tang cho sư phụ y. Hừ !

Đã bị kiệt lực, cơn phẫn hận càng làm cho Điền Hạ Du kiệt lực nhiều hơn. Để Điền Hồ khỏi lo ngại, Điền Hạ Du lập tức cho mẩu Thiên Niên Hà Thủ Ô vào miệng. Chờ nhai nuốt xong, Điền Hạ Du tiếp :

- Giờ nghĩ lại, Thượng Quan Du không phải vô cớ cùng họ Cầu cầu thân. Vì chẳng bao lâu sau đó toàn gia Cầu Đại Hiệp đều bị sát hại, kể cả Thượng Quan Du cũng tuyệt tích luôn cho đến nay. Nhất định y có mưu đồ và sự tuyệt tích của y là hoàn toàn có sắp đặt.

Điền Hồ tán thành :

- Có sắp đặt thì đúng rồi. Vì tiểu điệt cách đây nửa năm có chạm mặt lão. Chỉ tiếc lão ngoài công phu Phi Thiên còn có thêm công phu Thất Phách U Linh, nên tiểu diệt chưa là đối thủ của lão.

Điền Hạ Du trợn mắt :

- Thảm sát toàn gia Cầu Đại Hiệp là Bạch Cốt Môn, sau đó Thượng Quan Du bỗng am hiểu Thất Phách U Linh Chưởng vốn là tuyệt kỷ chưa hề truyền cho ai của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh. Không lẽ trong huyết án Cầu gia là có Thượng Quan Du nhúng tay vào và đó là điều kiện để Bạch Cốt U Linh ưng thuận truyền Thất Phách U Linh Chưởng cho... Ứ !

Đang nói, Điền Hạ Du vụt ưỡn người và hộc lê n một tiếng đau đớn, khiến Điền Hồ thất kinh :

- Biểu thúc !?

Điền Hạ Du đưa tay ôm ngực và lảo đảo :

- Độc dược !Hà Thủ Ô... là giả !

Điền Hồ hốt hoảng :

- Làm sao bây giờ, biểu thúc ? Làm sao giúp biểu thúc giải độc ?

Một dòng máu đen liền từ miệng Điền Hạ Du trào ra :

- Ta ân hận... vì đã phụ lòng... phụ thân ngươi. Điền Tuấn là bậc... kỳ tài. ta hận vì thua kém... y. Vô Lượng... Quang Minh Phổ.. ở trong người.. hãy lấy ra, có tìm nơi ẩn thân... khổ luyện. Hợp với Phi Thiên... sẽ là... sẽ là... Hự...

Điền Hồ đỏ hoe hai mắt :

- Biểu thúc, biểu thúc ! Còn một điều cần yếu biểu thúc chưa nói. Nhân vật Hội Chủ Tử Y Hội là ai ? Sao y lại độc ác thế này ? Nhẫn tâm đem độc dược giả thành Hà Thủ Ô Thiên Niên ?

Lời của Điền Hạ Du chỉ còn là những lời phều phào :

- Ta đã dò xét... nhưng vẫn chưa biết...chưa biết... Hự !

Độc đã phát thân đã vong, Điền Hạ Du chỉ còn là một hình hài bất động trong vòng tay Điền Hồ.

- Độc thật. Đúng là tối độc !

Tiếng nói bỗng phát ra làm Điền Hồ giật mình.

Nhưng không cần quay đầu lại, Điền Hồ cũng minh bạch khi nghe giọng nói đó lại vang lên, lần này để trấn an Điền Hồ :

- Là tiểu nữ đây. Công tử xin đừng vội hốt hoảng.

Nhờ đó, Điền Hồ không những không còn hốt hoảng mà còn ngăn được dòng lệ thảm suýt nữa tuôn trào.

Đặt Điền Hạ Du nằm lại ngay ngắn, Điền Hồ sau đó lấy ra một quyển kinh văn mỏng, bên ngoài có ghi Vô Lượng Quang Minh Phổ. Đồng thời hắn lên tiếng và đương nhiên là để đối thoại với chủ nhân của hai loại thanh âm vừa rồi :

- Cô nương vẫn bình an ? Cô nương đến từ lúc nào ?

Phương Băng từ từ đi ra phía trước mặt Điền Hồ :

- Tiểu nữ chỉ mới đến. Nếu công tử không vì quá bi lụy trước thảm trạng của lệnh biểu thúc có lẽ đã nhìn thấy tiểu nữ đến.

Đoạn Phương Băng ngồi xổm, trước mặt Điền Hồ :

- Nhờ đó biểu nữ mới biết có người dùng độc dược giả thành Thiên Niên Hà Thủ Ô để hại lệnh biểu thúc. Có phải là mẩu nhỏ công tử vẫn còn cầm ? Có thể cho tiểu nữ xem qua ?

Đặt chiếc hộp xuống bên cạnh, Điền Hồ trao mẩu độc dược cho Phương Băng.

Tuy nhận lấy nhưng mắt nàng lại nhìn vào chiếc hộp :

- Mẩu độc dược này được đặt bên trong chiếc hộp kia ?

Điền Hồ lắc đầu và cười buồn :

- Nếu được đặt trong chiếc hộp thì tệ biểu thúc có lẽ không dễ gì bị hại. Vì dường như cả tệ biểu thúc cũng không dám mở chiếc hộp ra cho dù đó là vật do chính tay tệ biểu thúc cất giấu cách đây gần hai mươi năm.

Phương Băng đã đưa mẩu độc vật lên mũi. Và bây giờ nàng đang nhăn mặt :

- Giả thật khéo. Đến mùi vị cũng không gây nghi ngờ. Đây là kiệt tác chỉ có ở hạng người tinh thông độc môn. Như lúc nãy tiểu nữ nghe công tử đặt nghi vấn, cho đây là thủ đoạn của Hội Chủ Tử Y Hội ? Chừng như lệnh biểu thúc có quan hệ với hội này ?

Điền Hồ thở dài :

- Không chỉ liên quan, Tử Y Hội còn do đích thân gia phụ sáng lập.

Phương Băng kinh ngạc :

- Phải chăng là Hội gồm những nhân vật vận Tử Y ? Thế tại sao...

Điền Hồ lại cười buồn :

- Cô nương cảm thấy khó tin, vì đã biết hết, tại hạ lại để tệ biểu

thúc đều do Hội này đã bao lần mưu hại ? Cũng dễ hiểu thôi, nếu cô nương biết rằng gia phụ lập Tử Y Hội chưa được bao lâu thì bị Thượng Quan Du hãm hại. Kể từ đó, Tử Y Hội cứ như Quần Long vô thủ, thật không may là lại rơi vào tay một nhân vật vừa không rõ lai lịch, vừa có tâm địa quá ư độc ác.

Phương Băng hoang mang :

- Vậy còn lịnh biểu thúc ? Sao không thay Điền lão Bảo Chủ chấp chưởng, quản thúc Tử Y Hội ?

Điền Hồ chợt đứng dậy :

- Rồi tại hạ sẽ tuần tự kể cho cô nương tỏ tường. Tại hạ cần lo an táng cho thúc biểu thúc.

Nàng ngăn lại :

- Công tử nên hỏa táng cho lệnh biểu thúc thì hơn. Vì có như thế mới ngăn ngừa độc chất lan truyền, dễ gãy họa cho người vô tội.

Điền Hồ cảm kích :

- Cũng may mà nhờ có cô nương kịp đến để nhắc nhở. Nếu không, đúng là tại hạ không để tâm đến việc này.

Cũng nhờ Phương Bừng tiếp tay, thu nhặt thêm thật nhiều những cành củi khô, nên không bao lâu Điền Hồ đã đứng bên cạnh nàng, nhìn ngọn lửa cháy bừng bừng đang thiêu dần những gì vốn là biểu thúc Điền Hạ Du.

Và đang khi nhìn lửa cháy, Điền Hồ cho nàng biết phương cách thu nhận và sáng lập Tử Y Hội của phụ thân trước kia. Điền Hồ bảo :

- Gần đây, tại hạ có tìm thấy di thư của gia phụ. Nhờ đó mới biết gia phụ tình cờ phát hiện một phần di học của Hải Âu Quái Khách trăm năm trước, chủ yếu là công phu Tử Hà. Nhận thấy công phu này chỉ tỏ ra đắc dụng nếu được khởi luyện ngay từ những ngày đầu và chỉ gây thêm trở ngại nếu người đã luyện công phu khác lại miễn cưỡng luyện thêm công phu Tử Hà, gia phụ mới bỏ công đi tìm và thu nhận khoảng mười nhân vật. Và họ đều là những nhân vật vô danh, bởi công phu bản lãnh trước đó của họ rất tầm thường.

Phương Băng nôn nóng ngắt lời :

- Tiểu nữ chờ muốn biết vì sao lệnh biểu thúc không thay lệnh tôn chấp chưởng Tử Y Hội, sao công tử không chịu nói ngay cho ?

Điền Hồ thở dài :

- Thì tại hạ cũng sắp đề cập đến điều đó. Nhưng chỉ e cô nương không hiểu, nhất là vì sao cho mãi đến lúc này, tệ biểu thúc một biết người sáng lập Tử Y Hội chính là gia phụ.

Nàng hoàn toàn ngơ ngác :

- Đã là biểu huynh biểu đệ, đâu lẽ nào lệnh biểu thúc không hề biết

chính biểu huynh mình là nhân vật khai sáng Tử Y Hội ?

Điền Hồ gật gù :

- Thế mới nói cô nương cần nhẫn nại nghe cho kỳ rõ mới hiểu. Là thế này...

Vừa thuật cho Phương Băng nghe câu chuyện bất hòa đã xảy ra giữa phụ thân và biểu thúc. Điền Hồ vừa chầm chậm di chuyển dần và cũng là cố ý đưa Phương Băng cùng đi.

Để khi nghe xong, Phương Băng vỡ lẽ :

- Lệnh tôn vì ngại lệnh biểu thúc bất phục nên cố tình che giấu thân phận thật ? Để khi lệnh tôn lâm tử, lệnh biểu thúc vẫn ăn năn chờ mãi trong vai trò một lão nhân gù vừa câm vừa điếc ?

Điền Hồ đã đi đến gần cội cây du thứ hai :

- Tại hạ cũng đoán, biểu thúc vì thấy Hội Tử Y càng lúc càng có nhiều hành động mờ ám bất minh nhưng vì có lời giao ước với gia phụ nên đành ẩn nhẫn chờ đợi và dò xét hư thực. Chỉ tội biểu thúc đã bị sát nhân diệt khẩu quá sớm khiến tại hạ không kịp hỏi mười mấy năm qua Tử Y Hội đã gây ta những chuyện tác tệ gì.

Phương Băng vì đi theo chân Điền Hồ nên bất ngờ nhìn thấy một Tử Y Nhân đang nằm bất động trong một lùm cây dại. Nàng kêu:

- Sao ở đây có thêm một nhân vật Tử Y Hội nữa ?

Điền Hồ ngăn nàng lại, vì sợ nàng quá hiếu kỳ, lại lầm kế như hắn đã lầm lúc nãy :

- Tại hạ cần cho cô nương biết thêm chuyện này.

Và Điền Hồ cho nàng biết những gì vừa xảy ra, kể từ đêm qua cho đến tận lúc nàng xuất hiện, liên quan đến sự phân khai thành hai nhóm Tử Y Hội hữu biệt.

Nàng giật mình lùi lại, mắt dè chừng nhìn thân hình bất động kia.

Riêng Điền Hồ thì hít một hơi vào thật đầy, đoạn ung dung tiến đến làn cây dại. Vừa chạm vào thân hình nọ, Điền Hồ thở dài :

- Thân thể đã giá lạnh. Đây là người vì trung thành với gia phụ nên đã uổng mạng. Lại thêm một mối thù nữa giữa tại hạ và Hội Tử Y hiện nay.

Đào một mộ huyệt đủ sâu, Điền Hồ tự tay đặt thi thể nọ vào đó. Định lấp đất kín lại, Điền Hồ nghe Phương Băng nhắc nhở :

- Sao công tử không thử tìm kiếm trong người nạn nhân ? Biết đâu sẽ có manh mối nếu bấy lâu nay người này cũng như lệnh biểu thúc, đã ngấm. ngầm dò xét từng hành vi mờ ám của Tử Y Hội ?

Sực tỉnh, Điền Hồ liền khám người kiếm tìm.

Đứng bên cạnh, Phương Băng lại nhắc khi thấy Điền Hồ định dừng tay vì không tìm thấy bất kỳ vật gì đáng nghi :

- Nếu có vật cần giấu kín, đôi khi tiểu nữ cũng giấu ở xà cạp hoặc bên trong giày.

Điền Hồ lại tìm và kết quả vẫn là không. Định lắp đất lại, một lần nữa Điền Hồ nghe Phương Băng kêu :

- Theo công tử kể thì hãy còn một Tử Y Nhân nữa có thể đã bị hại. Sao công tử không đưa luôn thi thể đó lại đây, cùng an táng một lần cho đỡ phí sức ?

Điền Hồ ngững đầu lên :

- Cô nương nghi ngờ đang có người ngấm ngầm dò xét ? Và kẻ đó vì sợ tại hạ phát hiện manh mối nên sẽ ra tay trước, không cho tại hạ kiếm tìm gì ở thi thể người còn lại ?

Nàng nhăn mặt :

- Đã biết thế công tử còn chậm chân làm gì ? Mau nhanh lên.

Điền Hồ vội bật tung người lao đi, hướng về một trong hai cội cây còn lại, và không nhận ra rằng lần này Phương Băng vẫn kịp theo chân.

Vút...

Không có dấu hiệu gì ở cội cây du thứ ba. Điền Hồ vội chuyển hướng, chạy về phía cội cây còn lại.

Soạt !

Có tiếng động như tiếng y phục bị rách rời, Điền Hồ khẩn trương, vừa lao đến vừa quát :

- Bọn ngươi thật to gan, không sợ Phi Thiên Kiếm Lệnh lấy mạng ư ?

Chưa đến gần, Điền Hồ đã nghe từ phía cội cây đó có tràng cười đắc ý vang lên :

- Người đến nhanh thật đấy, nhưng chỉ vô ích thôi. Ha... ha...

Tràng cười vang xa dần và lúc Điền Hồ đến nơi thì chớ thấy một thi thể với toàn bộ y phục đã bị lục tung. Điền Hồ giậm chân tức tối...
HẾT TẬP 4

Bạch Cốt U Linh

Q5 -CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI
QUY TỨC ĐẠI PHÁP

Phương Băng đã đến sau lưng Điền Hồ. Nàng lên tiếng :

- Cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu. Vì ai cũng vậy, hễ khẩn trương thường hay để lại chí ít là một chỗ sơ suất. Bằng không, đối

phương đã phát hiện ở nạn nhân kia vẫn còn chút sinh cơ, chưa tuyệt khí hoàn toàn.

Điền Hồ giật mình nhìn kỳ quả nhiên thấy nơi quả tim, do phục đã bị rách rời phần trước thân nên ở đó của nạn nhân vẫn còn chút ít của sự phập phồng thoi thóp.

Điền Hồ tiến đến sờ mũi và chạm vào uyển mạch tay của nạn nhân tất cả đều ngưng đọng, chỉ có chỗ tâm thất là phập phồng phập phồng.

Điền Hồ cau mày :

- Giống như là Quy Tức Đại Pháp của Côn Luân phái ?

Phương Băng kinh ngạc :

- Sao công tử biết ?

Điền Hồ trầm ngâm :

- Về đây là tuyệt học duy nhất giúp một người lúc thật sự lâm nguy có thể trá tử, khiến ai thoạt nhìn cũng ngỡ đó là một thi thể. Tại hạ biết vì có một Đại tỷ kết nghĩa, hiện là Chưởng môn nhân môn phái Côn Luân. Xem ra đã có việc cần phái nhờ đến Đại tỷ rồi.

Phương Băng xuýt xoa :

- Hóa ra công tử là người thật sự quảng giao, kết thân cả Chưởng môn một Đại phái. Có phải công tử định nhờ vị Đại tỷ đó giúp người này sớm khôi phục sinh cơ, không chờ đến lúc Đại pháp Quy Tức tự hóa giải ?

Điền Hồ lo chỉnh trang lại y phục cho nạn nhân :

- Vẫn còn một nguyên do nữa, là chân kinh Quy Tức Đại Pháp của Côn Luân để bị lọt vào tay Bạch Cốt Môn. Vì nếu người này tỉnh lại ắt sẽ cho Côn Luân phái biết manh mối để thu hồi bí kíp.

Phương Băng cau mày :

- Công tử thử đoán xem vì sao người này nguyên là người Tử Y Hội lại am hiểu Quy Tức Đại Pháp.

Điền Hồ nhấc thân hình bất động của nạn nhân đặt lên vai :

- Có hai cách giải thích. Thứ nhất, trước khi được gia phụ thu nhận, có lẽ người này từng là môn hạ vào loại tin cẩn của Chưởng môn môn phái Côn Luân. Điều này sẽ do đích thân Chưởng môn phái Côn Luân minh định. Còn thứ hai, điều này hệ trọng hơn, là Hội Chủ Tử Y Hội hiện nay ắt có quan hệ mật thiết với Bạch Cốt Môn, có thể là hảo bằng hữu. Đến nỗi được Đạo ác ma Bạch Cốt U Linh cho xem qua chân kinh Quy Tức Đại Pháp. Và vì muốn bảo toàn lực lượng cho Tử Y Hội, đến lượt Hội Chủ chọn một vài nhân vật tin cẩn, truyền cho Đại Pháp Quy Tức. Không may cho lão, một trong những người lão chọn lại là nhận vật vẫn trung thành với gia phụ. Nếu này là lời

suy đoán đúng thì quả là đòn đau cho lão Hội Chủ. Lão đã bị gậy ông đập lưng ông.

Không sai. Nhưng bản nhân sẽ sửa chữa sai lầm đó ngay bây giờ. Hà... hà...

Vút...

Nhìn một Tử Y Nhân vừa bất ngờ xuất hiện, Điền Hồ kinh hoảng, vội gọi Phương Băng:

- Cô nương mau chạy đi. Cả hai ta dù hợp lực vẫn không là đối thủ của lão.

Hội Chủ Tử Y Hội thật ngạo nghễ, cứ đứng nguyên vị nhìn Phương Băng :

- Tiểu tử nói rất đúng. Bản nhân hôm nay sẽ phá lệ, dung cho tiểu liễu đầu ngươi con đường sống. Hãy đi mau, trước khi bản nhân thay đổi ý định.

Phương Băng bối rối nhìn Điền Hồ :

- Chúng ta tuy bình thủy tương phùng...

Điền Hồ vội xua tay hối thúc :

- Đã có cơ hội, sao cô nương còn chưa chạy ? Tại hạ quyết không trách gì cô nương. Trái lại, nếu cô nương không chạy, tại hạ sẽ tự trách thân vì để hệ luỵ đến cô nương. Đi đi !

Phương Băng gật đầu, mắt lấm lét nhìn lão Hội Chủ :

Được, tiểu nữ sẽ đi. Xin công tử bảo trọng.

Vút...

Nhìn Phương Băng bỏ đi, lão Hội chủ cười sặc sụa :

- Mạng ngươi vậy là hỏng rồi. Nếu còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành, hãy để đến kiếp sau vậy. Ha... ha...

Điền Hồ vẫn mang thân hình bất động nọ trên lưng, hậm hực nhân nhân vật độc ác, đã dụng mưu hại chết biểu thúc.

- Ta biết sẽ khó tránh khỏi tai kiếp này, sao lão không một lần cho ta biết rỏ phương danh ?

Lão từ từ tiến đến :

- Ngươi có biết cũng vô ích. Vã lại...ha... ha...đâu phải chỉ có một mình ngươi, khắp giang hồ này chắc không một ai còn nhớ đến họ Khương là họ có xuất xứ từ nơi nào cả. Ha... ha...

Nhân lúc lão cười, Điền Hồ bất ngờ quay ngươi bỏ chạy.

Vút...

Lão lập tức đuổi theo :

- Biết chạy cũng không thoát, ngươi còn miễn cưỡng làm gì. Hừ ?

Nhưng chạy chỉ là kế dẫn dụ của Điền Hồ mà thôi. Và trong chợp mắt, Điền Hồ quay ngươi lại :

- Không miễn cưỡng thì ta làm gì có cơ hội này ? Đỡ !

Soẹt !

Không dễ thấy tia kim vang xuất hiện vào thời điểm gần Ngọ như thế này, nhưng tiếng động khẽ và tiếng rít gió kịp làm do lão Hội Chủ cảnh giác.

Lão lùi lại khá nhanh, tuy vậy ngực áo lão cũng bị thủng một lỗ nhỏ, đủ làm lão phẫn nộ gầm vang.

- Ngươi thật đáng chết, không chỉ một lần mà là trăm lần. Đỡ !!

Ào...

Luồng kình ánh Tử Quang từ tay lão vừa xuất hiện, bỗng có một tràng cười lanh lảnh vang đến với tốc độ nhanh không thể tưởng :

- Đừng quá ngông cuồng vội như thế. Hãy dừng tay nào. Ha... ha....

Và cũng với tốc độ nhanh tương tự, một lực đạo cực mạnh chợt xuất hiện, chận đứng hoàn toàn luồng Tử Quang của lão Hội Chủ.

Ầm...

Một Cung Trang phu nhân xuất hiện với phong thái tư dung bất phàm, khiến cả Điền Hồ lẫn lão Hội Chủ cùng kinh ngạc. Nét mắt lão vụt trở nên sững sờ :

- Cung Chủ Thuỷ Phương Cung ?

Lời nhận dạng của lão Hội Chủ làm Điền Hồ bàng hoàng lùi lại.

Cung Trang phu nhân mỉm cười :

- Tử Y Hội đã bao phen gây khó khăn cho bổn Cung. Phải vất vả lắm bổn Cung Chủ mới có có hội cùng lão thất phu Hội Chủ ngươi trực diện đối đầu như thế này. Sao lão không tiếp tục động thủ ? Hay đã khiếp đảm, đinh thế này nạp mạng cho bổn Cung Chủ ?

Rồi không chờ lão Hội Chủ có phản ứng, Cung Trang phu nhân đã rít lên :

- Nếu đã vậy, bổn Cung Chủ sẽ không khánh sáo. Đỡ !

Ào...

Và thật bất ngờ, lão Hội Chủ bỗng quay người bỏ chạy.

Vút...

Giận dữ, đương nhiên Cung Trang phu nhân vội tung người đuổi theo :

- Sao chưa đánh đã bỏ chạy thế kia ? Nhưng đố lão chạy thoát ! Hừ !

Vút...

Diễn biến xảy ra quá nhanh khiến Điền Hồ vẫn còn bàng hoàng ngơ ngác, cho dù hai nhân vật đại cao thủ đó đã bỏ đi từ lâu.

Điền Hồ chỉ choàng tỉnh, khi nghe thanh âm của Phương Băng bất

ngờ vang lên :

- Thì ra Cung Trang phu nhân đó chúng là Cung Chủ Thủy Phương Cung như lần trước công tử đã đoán.

Điền Hồ giật mình :

- Cô nương vẫn chưa bỏ đi ?

Nàng cười ngượng nghịu :

- Tiểu nử không có khi phách, và thiếu cả nghĩa khí nữa, đúng không ? Quá ân hận và đã bỏ đi lúc công tử lâm nguy, tiểu nữ đành lẻn quay lại. Nhờ đó mới thấy cảnh công tử được cao nhận trợ giúp.

Điền Hồ cũng gượng cười :

- Không như cô nương nghĩ đâu. Đến tại hạ cũng bất ngờ về chuyện xảy ra. Vì Cung Chủ Thủy Phương Cung nguyên là thù nhân, không hiểu sao lần này lại bỏ qua cho tại hạ.

Nàng trố mắt :

- Công tử có lầm không vậy ? Nếu là thù nhân sao Cung Chủ Thủy Phương Cung dường như không một lần nhìn ngó gì đến công tử ?

Điền Hồ thở dài :

- Theo tại hạ, chỉ có một cách giải thích.

Là Cung Chủ Thủy Phương Cung vì chưa một lần chạm mặt tại hạ nên lần này dù gặp vẫn không nhận ra tại hạ là thù nhân. Bằng không...

Phương Băng xua tay :

- Công tử còn quên một điều. Là vì cần đối phó với kẻ thù lợi hại nên Cung Chủ Thủy Phương Cung tạm thời không cập gì đến công tử.

Điền Hồ giật mình và thán phục :

- Chắc là thế rồi. Cô nương quả cao minh, hơn tại hạ bội phần. Và nếu là vậy, chúng ta đi thôi.

Phương Băng tán thành :

- Công tử định cứ thế này đi ngay đến Côn Luân phái ?

Biết nàng ám chỉ nạn nhân bản thân vẫn đang mang trên vai, Điền Hồ bối rối :

- Tại hạ chưa kịp nghĩ ra cách nào cả. Mong cô nương chỉ giáo.

Muốn thế nào chỉ giáo, công tử phủ ưng một điều kiện.

Điền Hồ gì đầu :

- Được một nhân vật cao minh như cô nương giúp ý, điều kiện gì tại hạ cùng chấp thuận.

Nàng bảo :

- Liệu công tử có cười không, vì nghĩ nữ nhân nào cũng có đôi chút tò mò ?

Điền Hồ mỉm cười :

- Có cười thì cũng vậy thôi. Vđó là sự thật, nữ nhân nào chẳng có dạ hiếu kỳ.

Nàng chỉ tay vào chiếc hộp Điền Hồ vẫn khư khư giữ bên tay tả :

- Hãy cho tiểu nữ xem qua vật đó.

Điền Hồ lúng túng :

- Việc này...

Nàng cười lại :

- Nếu công tử ngại thì thôi. Tiểu nữ...

Điền Hồ xua tay :

- Cô nương hiểu sai rồi. Kỳ thực là thế này...

Chờ nghe Điền Hồ giải thích xong, Phương Băng hoài nghi :

- Theo ý công tử, vật bên trong hộp sẽ đem lại bất tường cho bất kỳ ai nhìn vào ?

Điền Hồ nhăn mặt :

- Chính biểu thúc nói như thế, kiến tại hạ không thể không tin.

Nàng cắn môi suy nghĩ, sau đó bảo :

- Vậy mà công tử vẫn khư khư mang bên người. Chi bằng...

Điền Hồ thoáng có hi vọng :

- Cô nương đã nghĩ được cách mở chiếc hộp và không ngại hậu quả xảy ra.

Nàng bảo :

- Công tử bảo là có Phi Thiên Kiếm Lệnh khá lợi hại ?

Vụt hiểu, Điền Hồ gật đầu :

- Không sai. Quả đó là cách duy nhất mở chiếc hộp nhưng vẫn đề phòng điều bất tường xảy ra.

Dứt lời, Điền Hồ đặt chiếc hộp xuống và lùi lại non trượng.

Nàng kêu :

- Càng lùi xa càng tốt. Đứng như thế vẫn còn quá gần.

Điền Hồ cười khổ.

Tai hạ chân lực chưa kịp phục hồi. Và cho dù có vẫn không thể phát xạ kiếm khí quá một trượng rưỡi.

Nàng thở hắt ra :

- Nếu thế thì thôi vậy. Tiểu nữ thật sự không muốn công tử vì tiểu nữ mà mạo hiểm.

Điền Hồ vẫn khăng khăng :

- Chính tại hạ cũng muốn biết vật bên trong là gì. Xin cô nương chớ quá lo ngại.

Chợt Điền Hồ nghe Phương Băng kêu thất thanh :

- Có người đến ! Ồ... chiếc hộp ?!

Đưa mắt nhìn chiếc hộp, Điền Hồ thấy quả nhiên có người đã lao đến và người này vừa quật một kình cực mạnh vào Điền Hồ, vừa ung dung chộp tay vào chiếc hộp.

Thoáng nhận ra nhân vật đó, Điền Hồ không những không nghĩ cách đoạt lại chiếc hộp mà còn tự ý nhảy lùi về. Bất quá, Điền Hồ chỉ hô hoán :

- Tiểu sư muội đâu ? Vật trong hộp là vật bất tường, hãy bảo Tiểu sư muội đừng tùy tiện mở ra xem.

Phương Băng nhảy đến, chộp vào vai Điền Hồ :

- Chỉ là một lão nhân, sao công tử đề cập đến Tiểu sư muội nào ở đây ?

Đúng như Phương Băng nói, nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện đoạt chiếc hộp chính là một lão nhân đã xấp xỉ niên kỷ thất tuần. Và sau khi đà đoạt chiếc hộp, Lão nhân cười sùng sục :

- Đã là vật có xuất xứ từ Phi Thiên Bảo, đừng dọa tay đây là vật chỉ đem lại bất tường. Để ta thử mở cho ngươi xem. Ha... ha...

Chiếc hộp đã bị lão nhân mở ra. Và thật lạ, vẫn không có điều xảy ra từ chiếc hộp hoặc gây hậu quả cho người mở.

Tuy vậy, kỳ lạ thay, lão nhân nọ bỗng tỏ ra bàng hoàng và đôi mắt thì cứ nhìn chăm chằm vào lòng hộp. Chỉ một thoáng sau, đôi tay lão bỗng run bắn lên, làm cho chiếc hộp từ tay lão bỗng rơi xuống, khiến cho vài ba vật kỳ lạ từ trong đó lăn lông lốc ra ngoài.

Cạch !

Tiếng động do chiếc hộp rơi chạm đất gây ra làm lão nhân nọ bừng tỉnh và thật nhanh, lão khom người xuống nhưng chỉ nhặt vỏn vẹn mỗi một vật trong số những vật từ chiếc hộp lăn ra.

Điền Hồ tinh mắt nhấn biết đó là vật dù nhỏ nhưng vẫn mang đủ hình dạng gồm tám cạnh bằng nhau. Và Điền Hồ nghe lão nhân nọ run giọng thốt lên những lời lẩm nhẩm :

- Bát Quái Phù ?! Đã lâu huynh đệ ta vẫn kiếm tìm, cớ sao lại xuất hiện ở đây ?

Điền Hồ chợt nghe có tay Phương Băng chạm vào từ phía sau, tiếp đó là tiếng thì thào của nàng :

- Bát Quái Môn, chuyện về đao pháp gọi là Bát Quái Đao. Thì ra lão là người Bát Quái Môn.

Tiếng thì thào của Phương Băng bị lão nhân phát giác.

Lão đứng lên, quắc mắt nhìn Điền Hồ :

- Giải thích đi, sao Bát Quái Phù này lọt vào tay phụ thân ngươi, Bảo Chủ Phi Thiên Bảo.

Điền Hồ chưa kịp đáp thì nghe Phương Băng lên tiếng nói hộ :

- Lão hỏi sao nghe lạ ? Đến bên trong hộp có chứa những vật gì, Điền công tử còn chưa rõ, sao có thể am hiểu xuất xứ của những vật đó ?

Lão giận dữ, quát át Phương Băng :

- Ta chưa hỏi đến tiện tỳ ngươi. Đừng làm ta động nộ, mạng ngươi e khó bảo toàn.

Điền Hồ cảm thấy lo cho Phương Băng, vội lên tiếng :

- Phương cô nương chỉ nói lên những nhận định bàng quan, lại là những nhận định đúng. Nghe hay không nghe thì tùy, cớ sao tiền bối lấy đó làm giận ?

Lão nhìn Điền Hồ bằng ánh mắt độc ác :

- Nhưng dù sao ngươi cũng là hậu nhân của Điền Tuấn, ta khuyên ngươi chớ vội chối bỏ trách nhiệm và cần phải đưa ra lời giải thích về nguyên nhân phụ thân ngươi có vật này. Bằng không...

Phương Băng cười lạt :

- Bằng không thì sao ? Đừng nghĩ công phu Bát Quái Môn là đủ để dọa người.

Điền Hồ thất kinh, vội lôi Phương Băng lùi lại :

- Lão đang là một trong Thanh Thành Lục Kiếm, đã luyện qua công phu Thạch Chung rất lợi hại. Xin cô nương chớ dạy khích nộ lão.

Tràng cười của Đoàn Bội Cơ bỗng vang đến :

- Hóa ra Điền Hồ ngươi vẫn chưa quên điều đó. Nhưng chưa phải đã hết đâu, vì giờ đây bọn ta còn có thêm những thần vật là Thất Linh Tiểu Phi Kiếm. Do đó ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn có lời giao phó như Đại Thúc Tổ ta vừa đề xuất. Kẻo mạng ngươi e khó bảo toàn. Ha... ha...

Cùng với Đoàn Bội Cơ là năm lão nhân nữa cùng xuất hiện. Những lão nhân này đến liền chia nhau nhặt nhạnh những vật còn lại đã từ chiếc hộp rơi ra. Họ lần lượt lên tiếng :

- Một hạt Xá Lợi Phật của Thiếu Lâm ?!

- Như mẩu vải này được cắt ra từ một đạo bào ?!

- Úy ! Vật này trong rất quen. Lại có khắc hai chữ Hoa Sơn nữa ? Lạ thật.

Trong đó có một lão nhân đã cầm chiếc hộp rỗng trên tay. Và lão nhân này kêu :

- Ở lớp lụa bên trong như có tự dạng này, lão Đại. Lúc nãy lão không thấy sao ?

Bọn họ liền tranh nhau nhìn vào chiếc hộp. Nhưng Đoàn Bội Cơ nhanh hơn, đã vươn tay giật lấy mảnh lụa được lót bên trong chiếc hộp. Nàng bảo :

- Lục vị thúc tổ mắt đều kém, để tiểu nữ xem hộ cho.

Họ để yên cho nàng lấy mảnh lụa và có ý chờ nghe nàng đọc, xem bên trong có những tự dạng gì.

Nào ngờ, sau khi nhìn lướt qua, Đoàn Bội Cơ vừa bật cười vừa thản nhiên hủy bỏ mảnh lụa :

- Chỉ là những lời nhảm nhí, càng đọc càng buồn cười. Ha... ha...

Lục lão Thanh Thành và Điền Hồ nghe thế đều ngơ ngác. Chỉ có Phương Băng do nghi ngờ nên kêu lên :

- Dù cô nhảm nhí đến mấy, ít ra cô nương cũng nên cho người khác xem mới phải, sao chưa gì đã hủy hoại ? Trừ phi...

Đoàn Bội Cơ sừng sộ :

- Trừ phi thế nào ? Tiện tỳ ngươi là ai ? Có tư cách gì nói xen vào ?

Điền Hồ bảo :

- Tiểu sư muội, phương cô nương nguyên là bằng hữu của ta...

Đoàn Bội Cơ quát :

- Câm ngay. Ai là Tiểu sư muội của ngươi ? Và cùng chớ đem bằng hữu ngươi ra dọa Đoàn Bội Cơ này.

Phương Băng bật cười :

- Hóa ra đây là Tiểu sư muội của Điền Hồ công tử. Thảo nào công tử vì quá mừng khi bất ngờ hội ngộ cố nhân nên không biết rằng có lẽ vị Tiểu sư muội quý hóa đã hủy độ bằng chứng có thể rất có lợi cho riêng mình công tử.

Đoàn Bội Cơ biến sắc :

- Nha đầu ngươi không được hồ đồ, khẩu xuất ngôn cuồng. Bằng chứng gì, ngươi bảo sẽ cho có lợi cho Điền Hồ chứ ?

Phương Băng chậm rãi đáp :

- Thì cứ lý lẽ mà suy, chiếc hộp là do phụ thân Điền Công tử giao cho biểu đệ Điền Hạ Du cất giấu, lại còn bảo sẽ có lợi cho Tử Y Hội sau này. Thêm nữa, giờ đã rõ những vật còn lại là có liên quan đến Thiếu Lâm - Hoa Sơn - Võ Đang. Ba phái từng có người gia nhập và làm trợ thủ cho Bạch Cốt Môn. Tử Y Hội luôn đối lập Bạch Cốt Môn, đủ hiểu đó là những vật sẽ gây bất lợi cho lão ác ma U Linh Bạch Cốt. Vậy thì lời lẽ trong mảnh lụa kia là gì nếu không là lời giải thích vì sao phụ thân Điền công tử có được những vật này ? Và cô nương vì không muốn Điền Công Tử có cơ hội thoát khỏi oan tình nên cố ý hủy bỏ mảnh lụa. Đúng không ?

Điền Hồ chưa kịp tỏ ý thán phục những suy luận cao minh của Phương Băng thì nghe Đoàn Bội Cơ cười khanh khách :

- Hay cho nha đầu giỏi ngụy biện, chỉ tiếc ngươi đã đoán sai thành

ý của ta dành cho Điền Hồ. Ha... ha...

Điền Hồ kinh ngạc :

- Đoàn cô nương đã làm gì mà bảo là vì tại hạ nên có thành ý ?

Đoàn Bội Cơ khinh khỉnh nhìn Điền Hồ :

- Vì ngươi có một hảo bằng hữu quá ư tốt bụng, nên chớ trách ta phải tiết lộ nội dung những gì có ghi trên mảnh lụa.

Đoạn nàng đưa mắt nhìn lần lượt Lục Lão :

- Tiểu nữ tự biết tội vì đã cố tình che chở cho Điền Hồ. Kỳ thực trong mảnh lụa cho biết, kẻ đã chiếm đoạt và cho những vật này vào chiếc hộp chính là...

Đang nói, Đoàn Bội Cơ bỗng đổi giọng, quát vang :

- Ngươi không muốn nghe sao ? Chạy đi đâu chứ ?

Nàng quát như thế vì bất ngờ Phương Băng quay người bỏ chạy.

Quát xong, Đoàn Bội Cơ lại khinh khỉnh cười mai mỉa Điền Hồ :

- Ngươi có bằng hữu tốt thật đấy. Chỉ giỏi khích bác ta, sau đó bỏ chạy, để lại hậu quả cho một mình ngươi gánh chịu.

Hừ...

Điền Hồ cười u uất :

- Nếu Phương cô nương không lo tháo chạy, có lẽ chỉ một lúc nữa vô phương tẩu thoát.

Đoàn Bội Cơ cau mày :

- Ngươi muốn ám chi điều gì ?

Điền Hồ thở dài, với nét mặt vẫn khắc khổ như thuở nào :

- Đúng là ta hết lần này đến lần khác đều bị nàng lấn lướt. Thế nàng tưởng ta không hiểu nàng đang định dẫn đến chuyện gì sao ? Phương cô nương nói chẳng sai, đúng là nàng đã hủy đi một bằng chứng chỉ có lợi cho ta. Không những thế, bây giờ nàng còn định đảo điên Hắc Bạch, nói những việc đó là do phụ thân ta gây ra, chủ ý là dồn ta vào tử địa. Vì sao nàng vẫn mãi hận ta đến thế chứ ?

Đoàn Bội Cơ tái mặt :

- Ngươi dám bảo ta đảo điên Hắc Bạch ư ? Đúng là ta có đảo điên, nhưng là lúc nãy kia. Vì kỳ thực, theo tự dạng trong mảnh lụa có ghi, chính phụ thân ngươi là người đã gây ra những chuyện này. Hủy diệt Bát Quái Môn để chiếm đoạt Bát Quái phù. Lúc nãy ta đảo điên là vì muốn che chở ngươi. Đã không hiểu lại còn oán trách ngược lại ta sao ? Hử ?

Lời tiết lộ của Đoàn Bội Cơ làm cho Lục Lão Thanh Thành cùng động nộ. Nhưng họ chưa kịp phát tác thì giữa đương trường bỗng có một bóng Hoàng y xuất hiện.

Và ngay khi xuất hiện, bóng Hoàng Y cùng lên tiếng :

- Đoàn cô nương còn nhớ ta chứ ?

Đoàn Bội Cơ giật mình :

- Hoàng Y nữ lang ? ! Cô nương đến bất ngờ thế này ắt là có điều muốn chỉ giáo ?

Hoàng Y nữ lang với một vuông lụa che kín mặt chợt phì cười và đưa tay chỉ vào Điền Hồ :

- Chỉ giao thì không dám, nhưng ta có việc cần đến y. Nếu Đoàn cô nương còn nghĩ đến ân tình thuở nào ở Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang thì xin đừng ngăn cản ta đưa y đi.

Đoàn Bội Cơ cười ngượng :

- Ân cứu mạng lúc trước, Đoàn Bội Cơ nào dám quên. Nhưng chỉ tiếc việc này không phải do tiểu nữ làm chủ. Và y đang có việc cần phải giao phó với lục vị Thúc Tổ đây.

Hoàng Y nữ lang liếc mắt nhìn Lục Lão :

- Họ là Lục vị Thúc Tổ của cô nương, lẽ nào cô nương không xin họ ân chuẩn cho một lần ?

Một trong Lục Lão hắng giọng :

- Cô nương là ai ? Nguyên do nào khiến cô nương muốn tranh giành tiểu tử kia với bọn ta ?

Hoàng Y nữ lang định đáp, bỗng nghe Điền Hồ cười dài :

- Điền Hồ này dù sao cũng là nam nhi đại trượng phu, không lẽ không tự biết lo cho sinh mạng, cứ để bọn nữ nhi lần lượt định đoạt thay ? Đa tạ Phương cô nương đã có mỹ ý. Nhưng ân tình này tại hạ quyết không nhận. Vì tại hạ nhận làm sao được mà nhận ? Ha... ha...

Hoàng Y nữ lang cau mày....

Còn Đoàn Bội Cơ thì thất sắc, hỏi với giọng bán tín bán nghi :

- Điền Hồ ngươi bảo sao ?Hoàng Y nữ lang mà là nha đầu họ Phương vừa bỏ đi ?

Hỏi cũng bằng đáp, Đoàn Bội Cơ vội hất tay ra hiệu cho Lục Lão Thanh Thành :

- Chúng định dùng kế đá ngụy để giải cứu cho nhau. Phiền Lục vị Thúc Tổ cho cả hai nếm mùi lợi hại.

Lục Lão liền xông đến, khiến Hoàng Y nữ lang chỉ còn biết giậm chân than phiền :

- Ngươi gì đâu lúc hồ đồ thì không ai bằng, khi thì nhanh nhẩu đoảng, không ai đánh cung khai. Thôi thì ta cứ để mặc kệ ngươi. Muốn bị Tiểu sư muội làm tình làm tội gì cũng kệ. Hừ.

Biết ý Hoàng y nữ lang định bỏ đi, hai lão nhân trong Lục Lão liền xông đến ngăn lối :

- Cô nương muốn chạy đã muộn rồi. Trừ phi thật sự có bản lãnh,

vượt qua Thạch Chung công phu của bọn ta. Đỡ !

Cả hai dùng tay thay cho lợi khí, sử đao pháp vây áp một mình Hoàng Y nữ lang.

Diễn đến này khiến Điền Hồ phẫn nộ, bật gầm lên thật to :

- Mọi chuyện hư thực thế nào, ắt sau này sẽ sáng tỏ. Còn bây giờ, nếu vị nào dám ngăn cản ta, xin nói trước, đừng trách Điền Hồ này không khách sáo.

Hoàng Y nữ lang chợt cười khích bác Điền Hồ :

- Đã bị dồn vào tử địa, Điền Hồ người còn vì Tiểu sư muội, lo lắng cho sinh mạng của mấy lão tuổi đã gần đất xa trời đến thế sao ? Còn cho gì nữa chưa chịu dùng ngay Phi Thiên Kiếm Lệnh ?

Đúng là Điền Hồ không nỡ phát xạ tia kim quang gọi là Phi Thiên Kiếm Lệnh để đối phó với mấy lão Thanh Thành. Vì thế , lời của Điền Hồ chỉ càng làm cho mấy lão Thanh Thành xông lướt đến, bắt đầu uy hiếp sinh mạng Điền Hồ.

Còn đang lưỡng lự, Điền Hồ bỗng thất kinh vì phát hiện thân hình bất động đang do Điền Hồ vác trên vai chợt có sự nhích động.

Và tiếp đó, diễn biến xẩy ra khá nhanh, thân hình nọ bỗng tự chuôi xuống, để bật lên một tiếng quát đầy phẫn nộ :

- Ngỡ ai, chỉ là những lão xuẩn động Thanh Thành phái muốn chết. Xem chưởng của ta !

Ầm...

Ở đằng kia Hoàng Y nữ lang cười hinh hích :

- Nói rất hay, mà xuất thủ lại còn hay hơn. Các hạ hãy thay chủ nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh, cho bọn xuẩn động biết thế nào là lợi hại đi. Ha... ha...

Đoàn Bội Cơ giận dữ quát thét ầm lên :

- Sử dụng phi kiếm, giết hết lũ đó mau, Lục vị Thúc Tổ !

Điền Hồ cũng giận theo cách riêng, vội quát :

- Mong bằng hữu lùi lại cho. Đây là lệnh đấy, lệnh của Phi Thiên Kiếm Lệnh đây !

Chưa kịp xuất phát tia kim quang để làm tăng uy lực của mệnh lệnh, Điền Hồ bỗng nghe ở phía kia Hoàng Y nữ lang bỗng cười rú lên :

- A.. trong chiếc hộp vẫn còn ẩn tự dạng. Để xem nào.

Điền Hồ đưa mắt nhìn và kinh ngạc thật sự. Vì không hiểu bỗng cách nào Hoàng Y nữ lang đã chiếm đoạt chiếc hộp và đang vừa linh hoạt lẩn tránh từng chiêu thức của Nhị lão vừa tìm cách đọc những tự dạng được in ngược trong chiếc hộp, như thế này :

- "Đại họa thật sự cho Võ lâm, à...à... không chỉ là Bạch Cốt Môn.

Ta đã phát hiện.. phát hiện một nhân vật đang ngấm ngắm câu kết... câu kết với các phái như Thanh Thành...

Đoàn Bội Cơ vội tung người lao ập vào Hoàng Y nữ lang :

- Ta bất chấp ngươi là Hoàng Y nữ lang thật hay giả, Phương Băng ngươi phải chết. Đỡ !

Ào...

Phương Băng - chính là Hoàng Y nữ lang lúc này - vụt cười khanh khách và nhẹ nhàng uyển chuyển lách tránh chiêu công của Đoàn Bội Cơ :

- Chẳng trách Đoàn Bội Cơ ngươi chưa gì đã lo hủy bỏ mảnh lụa. Chỉ vì tự dạng tên đó đã cho biết chính Thanh Thành phái có góp phần tận diệt Bát Quái Môn. Quả là điều không ai ngờ. Ha... ha...

Định lao đến nữa, Đoàn Bội Cơ bỗng nghe có tiếng một trong Lục Lão quát Bội Cơ !

Hãy để nàng ta đọc tiếp đi nào. Trừ phi những lời đó là sự thật, nên ngươi không muốn bọn ta thấu hiểu nội tình.

Đoàn Bội Cơ phung phịu dừng thân lại :

- Ả chỉ bịa đặt ra những điều nhảm nhí. Lục vị Thúc Tổ muốn nghe cứ nghe, miễn đừng lầm kế ly gián của ả là được.

Phương Băng cười khẩy, chợt ném chiếc hộp cho một trong nhị lão nãy giờ vẫn vây án nàng :

- Có biết là bịa đặt hay không, bọn lão nên tự đọc thì hơn. Hừ !

Vừa cầm chiếc hộp trên tay, lão nhân này liên gật đầu :

- Quả nhiên có tự dạng đã thắm ngược vào lần vải bên trong. Để ta thử đọc ngược xem nào.

Nghe thế, cả sáu lão cùng châu đầu nhìn vào chiếc hộp.

Trong khi đó, dù phát hiện Đoàn Bội cơ đang len lén bỏ đi nhưng Điền Hồ vẫn vờ như không thấy.

Đã vậy, khi thấy Phương Băng định hô hoán, vì nàng cũng phát hiện hành vi của Đoàn Bội Cơ. Điền Hồ còn tiến lại, dùng ánh mắ cầu khẩn, van xin nàng dừng gây kinh động.

Phương Băng giận dữ, tự lột bỏ vuông lụa che mặt, cho Điền Hồ nhìn thấy nét mặt thật sự giận dữ của nàng. Tuy vậy, nàng vẫn không hô hoán. Chỉ đến lúc Đoàn Bội Cơ đã đi thật khuất, nàng mới hừ lạt một tiếng, sau đó hậm hực bỏ đi, không một lời cáo biệt Điền Hồ.

Mãi đến lúc đó Lục Lão mới phẫn nộ đưa mắt tìm kiếm Đoàn Bội Cơ.

Không thấy Bội Cơ, Lục Lão quay sang trút giận vào Điền Hồ :

- Là ngươi đã đồng lõa, để nha đầu họ Đoàn ung dung bỏ đi ?

Điền Hồ cười lạt :

- Thế chư vị muốn sao ? Muốn tại hạ là sư huynh, nhẫn tâm nạp mạng Tiểu sư muội cho chư vị ư ? Hạng người thiếu nghĩa khí như thế, chưa đến lượt tại hạ đâu.

Một lão cười gằn :

- Vậy ngươi không nghĩ, chính vì hành vi này của ngươi, bọn ta sẽ lấy mạng ngươi sao.

Điền Hồ bật cười, ngạo nghễ :

- Mở miệng ra là đòi lấy mạng người, tính khí của chư vị như thế, không hiểu sao trước kia gia phụ lại vì oan tình của Bát Quái Môn mà phải tự thân, lo thu thập những chứng cứ này ? Chư vị thử nghĩ lại xem, vì sao vậy ?Ha... ha...

Lục Lão biến sắc, sau đó nhìn nhau và bẽn lẽn cúi đầu bỏ đi.

Điền Hồ thấy vậy chợt kêu :

- Chậm đã !

Một Lão quay lại :

- Nếu ngươi gọi để tiếp tục mạt sát bọn ta...

Điền Hồ xua tay :

- Không phải như tiền bối nghĩ. Tại hạ gọi là có một điều, thiết nghĩ, cần phải nhắc chư vị.

Lão nọ nặng mặt :

- Muốn bọn ta tha cho ả họ Đoàn ư ? Đừng hòng.

Điền Hồ cười lại :

- Tiền bối đừng phí công đoán bừa nữa. Là thế này, Thất Linh Tiểu Phi Kiếm tuy lợi hại nhưng không phải là không có khắc tinh. Chỉ mong chư vị cân nhắc, đừng quá lạm sát mà tự mua họa vào người. Đó là những gì tại hạ cần nhắc. Hết rồi, xin tiễn chư vi đi.

Lão nọ bỏ đi, miệng cười vang :

- Muốn khắc chế Đao Phủ Thạch Chung ư ? Ngươi đừng quá tự đề cao như vậy. Ha... ha...

Chờ bọn Lục Lão Thanh Thành bỏ đi cả, Điền Hồ thở dài, quay người nhìn Tử Nhân vẫn đang nghiêm cẩn chờ phía sau.

Bạch Cốt U Linh

Q5- CHƯƠNG HAI MƯƠI BA
HOÀNG Y NỮ LANG

Câu đáp của Tử Y Nhân khiến Điền Hồ hoàn toàn yên tâm, vì thật sự đúng với ám ngữ như biểu thúc Điền Hạ Du thuở nào đã cùng Điền Hồ đối đáp.

Và Điền Hồ bỗng thở ra nhẹ nhõm :

- Có nhiều chuyện về Tử Y Hội tại hạ vẫn chưa am tường. Liệu nhân huynh có điều gì cần nói với tại hạ ?

Tử Y Nhân gật đầu, nhưng bỗng hỏi Điền Hồ một câu :

- Thuộc hạ sẽ không để lộ tính danh cho đến ngày khôi phục hoàn toàn chân diện. Lệnh Chủ không trách chứ ?

Không để lộ tính danh nghĩa là Điền Hồ vô phương hỏi về công phu Quy Tức Đại Pháp, chí ít là phần có liên quan đến phái Côn Luân như Điền Hồ đã nghi ngờ.

Do đó , sau một lúc lúng túng Điền Hồ chợt bảo :

- Hãy đưa tại hạ đến một nơi thật kín đáo. Có lẽ nhân huynh hiểu tại hạ cần như thế để làm gì ?

Tử Y Nhân lộ vẻ vui mừng :

- Thuộc hạ hiểu. Vì thế, xin Lệnh Chủ yên tâm. Dù kết quả có thế nào đi nữa thuộc hạ vẫn hết lòng cảm kích và nguyên trung thành với Lệnh Chủ.

Điền Hồ xua tay :

- Trước hết hãy thay đổi y phục và che kín diện mạo lại. Đừng để mọi người ngộ nhận, sẽ khó cho chúng ta trên đường.

Tử Y Nhân bối rối :

- Trong lúc nhất thời nay thuộc hạ biết tìm đâu ra y phục khác để thay thế ?

- Ta có !

Điền Hồ thở dài khi nghe thanh âm của Phương Băng vang lên.

Nghe rõ tiếng Điền Hồ thở dài , Phương Băng vừa xuất đầu lộ diễn đã phụng phịu :

- Công tử đã chán nhìn mặt tiểu nữ đến thế sao ?

Điền Hồ nghiêm mặt :

- Tại hạ nào dám. Một cao nhân thân hoài tuyệt học như cô nương, tại hạ chỉ sợ bất xứng, nếu vẫn còn tiếp tục thân cận.

Phương Băng thở dài :

- Tiểu nữ biết công tử phiền và cho rằng tiểu nữ thời gian qua đã hí lộng công tử. Tuy nhiên...

Điền Hồ cười lạt :

- Cô nương quá lời rồi. Cũng tại Điền Hồ này mục lực kém tinh, đã lo sợ hão, trong khi cô nương lại thừa bản lãnh tự lo cho mình. Nhớ lại những hành vi vừa qua, tại hạ thật hổ thẹn

Nàng sa sầm nét mặt :

- Bản thân ai cùng có những ẩn tình khó nói, sao công tử không chịu hiểu tiểu nữ cần giả vờ như thế để dụ Thượng Quan Du lộ diện ?

Điền Hồ hoài nghi :

- Cô nương thật sự có oán cừu với lão Thượng Quan ? Hay đó chỉ là một trong nhiều cách để cô nương hí lộng, đùa cợt tại hạ ?

Nàng quắc mắt, để bật lóe lên những tia nhìn hận thù :

- Cũng như công tử, lão chính là đại thù gia của tiểu nữ. Chỉ hận là chưa biết lão ẩn thân ở đâu để tiểu nữ có thể tìm đến, lột da lóc hết xương thịt lão.

Tử Y Nhân chợt lên tiếng :

- Thượng Quan Du nào ? Bởi nếu thuộc hạ nhớ không lầm, dường như Bảo Chủ Phi Thiên Bảo từng có một truyền nhân cũng có tính danh tương tự.

Điền Hồ gật đầu :

- Chính là lão, là phản đồ đã cam tâm mưu hại gia phụ. Và đó là lý do khiến cho đến tận bây giờ Phi Thiên Kiếm Lệnh mới có cơ hội xuất thế.

Tử Y Nhân gật gù :

- Như vậy Bảo Chủ Phi Thiên Bảo đúng là nhân vật từng thu nhận thuộc hạ hai mươi năm trước bằng thân phận khác ?

Điền Hồ thừa nhận :

- Điều này tại hạ đã giải thích với biểu thúc Điền Hạ Du, cũng là lão Đà như nhân huynh vẫn quen gọi. Vì đến biểu thúc cũng không hề biết chủ nhân Phi Thiên Kiếm Lệnh chính là gia phụ !

Tử Y Nhân lại gật gù :

- Vì đại cục chẳng ngại giấu danh, lệnh tôn xứng đáng là bậc Đại Hiệp như trước kia thuộc hạ từng ngưỡng mộ.

Nghe thế, Phương Băng chợt buột miệng :

- Điều này chứng tỏ trước kia các hạ từng là nhân vật có xuất thân danh môn chánh phái. Chẳng hay...

Điền Hồ xua tay :

- Phương cô nương ! Như cô nương vừa nói ai cũng có ẩn tình cần phải có thời điểm thích hợp để thổ lộ. Xin cô nương chớ hỏi về lai lịch hoặc xuất thân của vị nhân huynh đây.

Tử Y Nhân cảm kích :

- Đa tạ Lệnh Chủ đại lượng.

Riêng Phương Băng thì nhoẻn cười :

- Nghĩa là công tử không còn Phiền trách tiểu nữ ?

Điền Hồ đành cười cho nàng yên tâm :

- Tại hạ đâu phải hạng sắt đá như cô nương nghĩ. Nhất là khi chúng ta cũng có chung một kẻ thù.

Tử Y Nhân một lần nữa chợt lên tiếng :

- Thượng Quan Du đã ẩn náu hoặc ẩn danh như thế nào ?

Điền Hồ đáp :

- Theo thông tin cuối cùng do đích thân biểu thúc cho biết, Thượng Quan Du mười sáu năm trước đã trở thành muội phu của Cầu Đại Hiệp. Và sau khi toàn gia Cầu Đại Hiệp gặp thảm sát, không ai còn thấy Thượng Quan Du đâu nữa.

Tử Y Nhân cau mặt :

- Lão cũng chịu chung số phận, cùng một lúc với Cầu Đại Hiệp ư ?

Phương Băng lắc đầu :

- Nếu được như thế đã tốt. Đằng này lão vẫn sống, đã đổi đanh và có thể đã đổi cả diện mạo nữa. Vì nửa năm trước chính Điền công tử từng chạm trán lão.

Điền Hồ nói thêm :

- Tự lão đã thừa nhận lão chính là Thượng Quan Du. Chỉ tiếc, lão ngoài công phu Phi Thiên còn am hiểu Thất Phách U Linh Chưởng, nên...

Tử Y Nhân chợt kêu :

- Đó là tuyệt kỷ thượng thừa Bạch Cốt Môn, đến Bạch Cốt U Linh cũng chưa có cơ hội luyện thành, cớ sao Thượng Quan Du am hiểu và còn luyện được ?

Điền Hồ cau mặt :

- Tại hạ từng đoán, lão đã theo cung cách cũ, vờ thuận phục Đại ác ma Bạch Cốt U Linh. Sau đó lại dùng độc mưu hại, đặt Bạch Cốt U Linh vào tử địa.

Tử Y Nhân thở ra :

- Tóm lại, vẫn chưa có cách gì để phát hiện Thượng Quan Du ?

Điền Hồ đáp :

- Có chứ !

Phương Băng cũng đáp :

- Có một dấu hiệu để nhận dạng. Bằng không, đâu còn gì câu : " Thiên võng khôi khôi sơ nhi bất lậu "? (Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt).

Tử Y nhân bảo :

- Dấu hiệu gì ?

Điền Hồ dùng tay tả vỗ vỗ vào đầu vai hữu của bản thân :

- Ở đây có chạm hình một cánh Hải Âu !

Tử Y Nhân sửng sốt :

- Một cánh Hải Âu ở đầu vai hữu ? Là y, thật không ngờ là y !

Cả Điền Hồ cùng Phương Băng đều giật mình :

- Nhân huynh biết ?

- Các hạ biết ?

Tử Y Nhân chợt run bấn toàn thân, sau đó nghẹn ngào bảo :

- Thuộc hạ thật đáng chết. Vì không biết đây là y nên cứ để y sử dụng như một công cụ sát hại người. Đã tự tay diệt hết huynh đệ này đến huynh đệ khác. Giúp kẻ đã mưu hại chủ nhân, tuần tự loại bỏ dần từng huynh đệ có lẽ vẫn trung thành với chủ nhân. Y chính là... chính là...

Điền Hồ chấn động. Cả Phương Băng cũng thế. Cả hai cùng kêu :

- Hội Chủ Tử Y Hội chính là Thượng Quan Du ?

Thanh âm của Nam Cung Phách bỗng từ xa vang đến, càng lúc càng gần.

- Tam đệ ! Có phải Tam đệ đó không ? Tạ ơn trời phật, cuối cùng ta cũng tìm thấy Tam đệ. Ta vừa nghe không lầm chứ ? Thượng Quan Du là nhân vật cầm đầu bọn Tử Y Nhân ư ?

Vút...

Nam Cung Phách xuất hiện là điều Điền Hồ không thể ngờ. Và cùng không ai ngờ là khi Nam Cung Phách vừa đặt chân đến đã tung kình đánh ngay vào Tử Y Nhân vẫn đứng cạnh Điền Hồ.

Thái độ của Nam Cung Phách là rất giận dữ :

- Sao lại có một Tử Y Nhân ở đây ? Tốt lắm. Đỡ !

Tử Y Nhân cũng có phản ứng thật nhanh :

- Muốn động thủ ư ? Được, đỡ !

Bùng...

Điền Hồ và Phương Băng cùng ngơ ngẩn và không thể không nghĩ giữa Nam Cung Phách và Tử Y Nhân này ắt phải có cừu thù. Vì chỉ có như thế song phương vừa gặp nhau mới động thủ giao chiếu ngay. Và cả hai đành đứng ngoài nhìn vào, không dám ngăn cản cùng không thể đường đột ra tay hoặc giúp bên này hoặc tiếp trợ người kia.

Điền Hồ cũng chưa lần nào nhìn thấy Nam Cung Phách động nộ như lần nay. Y quát ầm lên :

- Công phu Tử Hà cũng không thể giúp ngươi thoát chết phen này. Hãy xem tuyệt kỷ Không Động phái ta.

Ào... ào...

Tử Y nhân cười lạnh :

- Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng ? Công phu Không Động phái vị

tất đã lợi hại như ngươi nghĩ. Xem đây !

Vù... Bùng...

Võ công của Nam Cung Phách đã có tiến triển, Điền Hồ mừng thầm cho Nhị ca, tuy nhiên cũng không ngớt lo lắng vì công phu Tử Hà vẫn có chỗ vi diệu riêng là càng đánh càng tạo nhiều phản kình, rất có lợi cho người vận dụng công phu Tử Hà.

Và đó là điều đang xảy ra, khiến Nam Cung Phách đã phẫn nộ càng thêm phẫn nộ. Y bắt đầu để lộ thái độ liều lĩnh :

- Thảo vào bọn Tử Y Nhân ngươi không nghênh ngang, mục thị vô nhân, cho vì cho công phu Tử Hà là cái thế, chẳng xem ai ra gì. Nhưng để bắt bọn ngươi phải giao trả cho ta một Đoạn Mộc Huyền nguyên vẹn không một mãy may suy suyển, dù thế nào hôm nay ngươi đừng mong thoát khỏi tay ta. Hay đỡ chiêu !

Câu nói của Nam Cung Phách lập tức khiến cho cả hai tiếng quát cùng một lúc phát lên. Một là của Điền Hồ :

- Chậm đã nào, Nhị ca. Đại tỷ để gặp phải chuyện gì ?

Tiếng quát thứ hai là của Tử Y Nhân :

- Dừng tay !

Bảo đối phương dừng thì đương nhiên bản thân Tử Y Nhân phải dừng trước.

Và Nam Cung Phách không vì thế mà lơi tay. Y không chỉ giữ nguyên chưởng thế mà còn nhấn thêm chân lực vào chiêu chưởng :

- Muốn ta dừng ư ? Trừ phi ngươi qua được chiêu này.

Ào...

Điền Hồ thất kinh kêu vang :

- Dừng lại ngay, Nhị ca !

Phần Tử Y nhân vì quá bất ngờ nên chỉ kịp tung ra một lực đạo không thể nào so sánh nổi với một kích hầu như đã tận lực bình sinh của Nam Cung Phách.

Vù...

Với diễn biến này Điền Hồ tin chắc hậu quả sẽ là khó lường đối với Tử Y Nhân đã tự để mất thế thượng phong vào tay Nam Cung Phách.

Thảm biến là khó tránh nếu như không có kỳ tích xảy ra. Đó là Phương Băng chợt động thân lao vào giữa hai luồng kình cho một sát na nữa là chạm nhau.

Vẫn còn vận y phục màu vàng như lúc xuất hiện trong lốt Hoàng Y nữ lang, xiêm y màu vàng rực rỡ của Phương Băng đã như một cánh chim Hoàng Yến tự lao vào giữa vùng phong ba bão tố.

Vút...

Điền Hồ kinh tâm, nghĩ thế nào cánh chim Hoàng Yến đó cũng bị cuồng phong vùi dập nên há miệng chực la.

Nào ngờ...

Bùng... Bùng...

Hai tiếng chấn động đã vang lên. Một lớn một nhỏ và cả hai đều chạm vào nền đất làm cho bụi đất tung bay mịt mù.

Bụi đất chỉ che khuất thân hình nhỏ nhoi của Phương Băng. Vì rằng lực phản chấn từ nền đất dội lên đã làm cho Tử Y Nhân lui hẳn ra ngoài.

Điền Hồ nghe Tử Y Nhân lầu bầu :

- Di Hoa Tiếp Mộc ? !

Ở bên kia, lực phản chấn cùng làm Nan Cung Phách chấn dội. Và y đang hậm hực quát tháo :

- Cô nương có liên quan thế nào với Thủy Phương Cung ? Mau nói !

Bảo người nói nhưng không chờ cho người ta có cơ hội nói, Nam Cung Phách đã hậm hực xông vào nơi đang bị bụi đất tung bay mịt mù che khuất.

Hãy đỡ chiêu !

Ào...

Điền Hồ càng thêm thất kinh, lập tức xông vào giữa vùng bụi mù, chủ ý là ngăn Nam Cung Phách đừng để xảy ra ngộ nhận nữa :

- Nhị ca...

Cũng lúc này, từ giữa vùng bụi mù, cánh chim Hoàng Yến là phấp phới lao ngược ra. Dĩ nhiên đó là Phương Băng và nàng đang vội vội vàng vàng quay lui, trở lại vị trí cũ trước đó đã đứng, nghĩa là chạy về phía có Điền Hồ.

Vút...

Kẻ lao vào, người xông ngược ra và cùng chung một phương di chuyển nên việc chạm nhau là điều khó tránh.

Tuy vậy, do Điền Hồ từ chỗ quang đãng, không bị bụi mù che lấp thị tuyến như Phương Băng, nên đã phát hiện sắp xảy ra chạm nhau. Hắn vội dừng lại, đưa tay ra trước theo bản năng, với định ý là ngăn, không cho chuyện đụng chạm xảy ra.

Điều đáng tiếc là Điền Hồ không lường hết bản lãnh thật cao minh của Phương Băng, huống chi đây là lúc nàng vội, vì không muốn cùng Nam Cung Phách xảy ra ngộ nhận nên đang phi thân khá nhanh.

Do đó.

Bộp...

Nàng chạm vào Điền Hồ, làm hai tay Điền Hồ dù đã đưa ra cùng trở nên vô dụng.

Cái chạm làm cho Điền Hồ loạng choạng ngã. Vì thế, theo bản năng; hễ chộp được vào vật gì thì Điền Hồ cứ chộp. Vậy là vòng tay của Điền Hồ liền khép chặt, ôm gọn thân hình Phương Băng vào lòng.

Đà lao ra của Phương Băng vẫn chưa phải là hết, cứ huých luôn vào Điền Hồ, làm hắn ngã lăn.

Đã bị Điền Hồ ôm gọn, hắn ngã thì Phương Băng cũng ngã.

Huỵch !

Bị ngã đè lên người Điền Hồ, Phương Băng thất kinh, há miệng định kêu.

Đúng lúc này Điền Hồ lại gượng đây, chủ ý là muốn ngồi bật dậy thật nhanh, nhất là phải xô Phương Băng ra, để nàng đừng hiểu lầm là hắn cơ dụng ý.

Điền Hồ phản ứng tuy đúng nhưng lại không đúng với phản ứng cũng thật cấp bách của Phương Băng.

Vậy là nàng vừa hé miệng thì nửa thân trên của Điền Hồ lại ngẩn lên. Mặt chạm mặt, môi chạm môi, miệng của cả hai dính khắn vào nhau.

Thoáng ngây ngất vì hương trinh từ miệng của một tấm thân xử nữ, vòng tay Điền Hồ vô tình siết chặt hơn.

Cái chạm cũng làm cho toàn thân Phương Băng bủn rủn. Nàng nhắm nghiền hai mắt, say sưa hưởng thụ sự động chạm đầu đời giữa hai tấm thân nhục thể khác giới và vô tình buông lỏng thân hình, để mặc cho cơ thể nàng nằm đè lên cơ thể Điền Hồ và không hề biết đó là vị thế sẽ rất khó coi đối với những nhân vật buộc phải mục kích.

- Ngươi giỏi lắm. Tam đệ ! Ngươi cứ ở đây ôm áp thân hình yêu nữ Thủy Phương Cung, mặc cho Đại tỷ vừa mới bị Thủy Phương Cung hợp cùng Tử Y Nhân bắt giữ. Ta thật không ngờ đấy. Ha... ha...

Tiếng quát kinh thiên của Nam Cũng Phách làm cho Điền Hồ giật mình. Hắn thu tay về, lòn vào giữa, áp vào ngực Phương Băng và đẩy nàng ra. Trong khi đó mắt thì nhìn Nam Cung Phách đang hùng hổ bỏ đi như chạy. Điền Hồ há miệng kêu :

- Nhị ca... ư !

Tiếng kêu của Điền Hồ bị ngăn lại, do miệng của Phương Băng lại áp vào.

Lần này vì không muốn điều đó xảy ra nên Điền Hồ cứ quyết liệt dùng tay đẩy vào người nàng.

Nhưng vừa mới nhích động song thủ, Điền Hồ vụt hiểu. Hắn đã bất

cẩn đẩy vào đâu không đẩy lại nhằm đúng vào hai nhũ hoa của nàng mà đẩy. Chính cái chạm dù là vô ý này của hắn đã khiến cho Phương Băng bủn rủn tứ chi lần thứ hai. Và đó là nguyên do khiến nàng không thể dứt miệng ra khỏi môi miệng hắn.

Cả hai lại giữ nguyên vì thế, nằm đè lên nhau và miệng thì cứ áp chặt vào nhau.

Hắn hoảng sợ, len lén thu hai tay về.

Hi vọng Phương Băng vẫn chưa nhận biết cử chỉ mạo phạm và thất thố của hắn.

Nhưng... hắn cũng có cử chỉ nhẹ nhàng chừng nào thì chỉ càng làm cho tình hình trở nên thêm tồi tệ chừng ấy. Hai tay hắn đã vô tình mân mê chỗ nhạy cảm của Phương Băng. Hắn cảm nhận điều đó qua nhịp hô hấp cứ đứt quảng của Phương Băng đang lọt vào tai hắn.

- Chủ nhân. Tình thế không cho phép chúng ta chậm trễ. Vì như Nam Cung Phách vừa cho biết, đã có sự câu kết giữa Tử Y Hội và Thủy Phương Cung. Đây là điều đáng lẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng vì đã xảy ra nên sự thể càng thêm nghiêm trọng. Mong chủ nhân mau mau liệu cách đối phó.

Lời của Tử Y Nhân làm cho Điền Hồ bàng hoàng Nhưng hắn biết làm sao khi sự thể đang du hắn vào tình thế khó xử.

Không như Điền Hồ, Phương Băng nếu có sự tinh tế của nữ nhân thì nàng cũng có thái độ quá cảm của bậc anh thư nữ kiệt.

Nàng đã chủ động tách miệng hai người ra, nhổm dậy và dùng tay gỡ hai tay Điền Hồ ra khỏi người nàng.

Nàng đứng lên, mắt tuy hãy còn long lanh vì cảm giác vừa có, nhưng từ đó vẫn toát ra sự quả quyết không thể ngờ. Nàng bảo :

- Tử Y Hội do Thượng Quan Du cầm đầu sẽ không bao giờ được Thủy Phương Cung chấp thuận có sự câu kết. Các hạ yên tâm tiểu nữ xin đoan quyết điều này.

Tử Y Nhân cau mặt :

- Nhưng Đoàn Mộc Huyền, Chưởng môn Côn Luân phái đã bị Thủy Phương Cung và Tử Y Hội bắt giữ. Chính thái độ của Nam Cung Phách đã cho thấy điều này là có thật.

Đã đứng lên và đã tự chỉnh trang lại y phục, Điền Hồ dù hãy còn bối rối nhưng vẫn cố lên tiếng :

- Chuyện có là thật hay không chúng ta cứ đuổi theo Nam Cung Phách sẽ rõ.

Tử Y Nhân vừa gật đầu thì nghe Phương Băng ngăn lại :

- Đừng quá vội như thế. Trước hết, đây là y phục cần cho các hạ

thay đổi. Hãy làm như lúc đầu chúng ta đã định thực hiên.
Tử Y Nhân tay nhận bọc y phục, mắt bối rối nhìn Điền Hồ :
- Thuộc hạ liệu có cần thay đổi y phục ngay lúc này không ?
Điền Hồ hiểu ý, gật đầu :
- Rất cần, để tránh sự ngộ nhận như Nam Cung Phách đã ngộ nhận. Hãy đưa tại hạ đến chỗ kín đáo như nhân huynh đã nói :
- Thấy Phương Băng định theo chân, Điền Hồ vội ngăn lại :
- Cô nương vẫn muốn đi theo tại hạ thật sao ?
Nàng đủ thông tuệ để hiểu vì sao Điền Hồ lại hỏi như thế. Nàng gật đầu :
- Đừng nghi ngờ vội, cũng đừng nghi tiểu nữ vì chuyện vừa rồi, vẫn mặt dạn mày dầy đi theo công tử. Cứ chờ khi công tử khôi phục diện mạo xong cho vị các hạ đây tự tiểu nữ sẽ giải thích tất cả cho công tử rõ.
Thấy Điền Hồ há miệng định nói thêm gì đó, nàng cau mày :
- Không sai. Tiểu nữ quả có xuất thân Thủy Phương Cung. Nhưng công tử đừng quên, tiểu nữ còn có chung một thù nhân với công tử. Đừng chậm trễ nữa. Xin hãy tin tiểu nữ, dù chỉ là một lần.
Bỗng có thanh âm của Đoàn Bội Cơ vang lên...

Bạch Cốt U Linh

Q5-CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN
XÚC CỐT THU CÂN

Do phải miễn cưỡng đi theo chân Điền Hồ nên Đoàn Bội Cơ vừa đi vừa lảm nhảm chì chiết luôn miệng.
Sẵn đang hoang mang, Điền Hồ sinh bực, quay lại mắng Đoàn Bội Cơ :
- Tiểu sư muội có chịu thôi ngay không ? Phương cô nương dù có là người Thủy Phương Cung thì đa sao ? Nàng đã giúp ngu huynh không phải chỉ một lần. Nếu muốn hại, Phương cô nương đã hại ngu huynh từ lâu rồi. Đâu cần Tiểu sư muội này giờ cứ luôn miệng nhắc nhở cảnh giác.
Đoàn Bội Cơ tái mặt :
- Ta hiểu rồi. Ngươi đã bị yêu nữ Thủy Phương Cung mê hoặc. Thế nào, mùi vị của cái hôn đầu đời phải chăng là rất thú vị ? Hạng người luôn khắc khổ như ngươi đâu dễ gì quên hương vị đó, phải không ?

Điền Hồ biến sắc :

- Tiểu sư muội đã thấy tất cả ? Ta...

Phương Băng đang đi phía trước, cũng quay phắt lại :

- Cô nương nói thật chẳng sai. Vì ta cũng phái thừa nhận đó là thứ hương vị mê ly khó tả. Cô nương hỏi như thế phải chăng vì đố kỵ, do chưa được hưởng hương vị đó lần nào ? Nếu là vậy, ta thật sự nuối tiếc cho cô nương.

Điền Hồ đỏ mặt, lúng túng quay nhìn Phương Băng :

- Phương cô nương...

Phương Băng cười lạnh :

- Công tử không thừa nhận đó là thứ hương vị khó quên ư ? Làm người cần phải có lập trường. Có nói có, không nói không. Điều đáng tin thì phải tin, điều đáng ngờ thì trước sau vẫn phải ngờ. Tiểu nữ đã bắt đầu thất vọng vì công tử rồi đấy. Vậy thì ta chia tay thôi, kẻo công tử cứ mãi khó xử vì một Tiểu sư muội quý hóa.

Vút...

Phương Băng bỏ đi làm cho Điền Hồ chưa bao giờ có cảm giác trống vắng như bây giờ.

Trái lại, điều đó đã làm Đoàn Bội Cơ cao hứng. Nàng tự tiến lại gần Điền Hồ :

- Muội chỉ nói khích mấy câu ả đã tự bỏ đi. Đủ hiểu muội đã đoán trúng tâm địa thâm độc của ả. Cứ mặc ả bỏ đi, không có ả Ngũ sư huynh đỡ phải lo ngay ngáy vì mỗi trước mỗi có kẻ thù cận kề.

Điền Hồ nghiêm mặt :

- Ngu huynh chưa bao giờ nghi ngờ Phương cô nương. Vì thế, mong Tiểu sư muội cẩn ngôn, đừng tìm cách nói xấu người không có mặt.

Đoàn Bội Cơ bỗng tỏ ra ngoan ngoãn khác thường :

- Ngũ sư huynh sao cứ.... Mà thôi, lần này muội xin nghe theo lời Ngũ sư huynh. Nhưng chúng ta sắp đi đến đâu, Ngũ sư huynh ?

Điền Hồ hắng giọng :

- Ngu huynh chưa rõ. Vì người dẫn đường không phải ngu huynh.

Đoàn Bội Cơ lăng xăng chạy lên phía trước, cố đi ngang hàng Tử Y Nhân :

- Chúng ta sẽ đi đến đâu, các hạ ?

Tử Y Nhân lạnh giọng :

- Cô nương không thể bớt bớt miệng lại một chút ư ? Cô nương không nói cũng không ai bảo cô nương là Á nhân.

Nàng khựng người lại, giận dỗi :

- Không ai nói thì thôi, ta không hỏi nữa.

Tuy vậy, bảo không hỏi, nhưng khi Điền Hồ tiến lên ngang hàng, nàng liền bám theo, cứ lẳng nhẳng hỏi bên tai Điền Hồ :

- Chí ít Ngũ sư huynh cũng cho muội biết chúng ta đi thế này là có mục đích gì. Không lẽ đến chuyện đó Ngũ sư huynh cũng định giấu muội ?

Điền Hồ thở dài :

- Không phải ngu huynh muốn giấu, nhưng vì tai vách mạch rừng, ngu huynh không thể để lộ mục đích cho người khác biết.

Đoàn Bội Cơ cười lạt :

- Ngũ sư huynh từ lúc nào xem muội là người khác vậy ?

Điền Hồ lắc đầu :

- Tiểu sư muội đừng cố tình hiểu sai ý ngu huynh. Thế Tiểu sư muội không nghĩ, nhỡ có Lục Lão Bát Quái Môn vì bám theo muội nên lẻn nghe thì sao ?

Nàng giật mình, quay đầu dáo dác nhìn quanh :

- Chuyến đi của Ngũ sư huynh rất hệ trọng sợ kẻ khác lẻn nghe đến thế sao ? Muội nào có thấy ai bám theo ?

Điền Hồ mỉm cười :

- Nếu có kẻ bám theo, họ đâu dễ để ngu huynh phát hiện ? Mà nay, Tiểu sư muội đừng động cây nào cùng thò tay bẻ ngang một cành lá như thế. Chúng ta tuyệt đối không thể để lại dấu vết cho ai khác dễ lần theo.

Tử Y Nhân đi phía trước vụt quay lại và lạnh lùng xạ mắt nhìn Đoàn Bội Cơ :

- Cô nương cố tình lưu lại dấu vết cho ai vậy ? Nói !

Nàng giận dỗi, đùng đùng quay lưng bỏ đi :

- Không muốn ta đi theo thì thôi. Các người đừng vịn cớ này cớ nọ, đặt điều vu khống ta.

Điền Hồ láy mắt ra dấu với Tử Y Nhân, sau đó lớn tiếng gọi Đoàn Bội Cơ quay lại :

- Nào ai nghi ngờ Tiểu sư muội ? Hãy quay lại nào. Chỉ xin Tiểu sư muội đừng vô tình lưu lại dấu vết nữa, được chứ ?

Nàng quay lại và phụng phịu bảo :

- Nếu không vì bổn phái Thanh Thành chỉ còn lại một mình Ngũ sư huynh để muội tin cẩn phó thác, muội sẽ không dễ bỏ qua đâu.

Điền Hồ phì cười :

- Ngu huynh của nghĩ vậy. Vì ngu huynh đầu còn ai ngoài Tiểu sư muội để quan tâm lo lắng. Thôi, ngoan nào.

Đúng lúc này, Tử Y Nhân đi phía trước vụt quát khẽ :

- Nhanh lên !

Vút...

Đoán biết ý tứ của Tử Y Nhân, Điền Hồ quay nhìn Đoàn Bội Cơ :

- Chúng ta đã chậm lắm rồi. Đi thôi.

Vút...

Đoàn Bội Cơ vội bám theo và phát giác Tử Y Nhân ở phía trước đã bắt đầu đi quanh đi quẹo, không theo một phương hướng nào cố định.

Được một lúc, nàng chợt hỏi Điền Hồ :

- Thương thế Ngũ sư huynh vẫn chưa khôi phục ? Sao không bảo người dẫn đường đi chậm lại ?

Tử Y nhân bỗng đảo người quay lại, chộp tay vào Điền Hồ :

- Hãy để thuộc hạ giúp sức. Lúc này mà chậm e chẳng hay chút nào.

Điền Hồ miễn cưỡng nhận lời :

- Sau bao lần chưởng thương, công phu Nghịch Thiên Hồi Chuyển lại bị phế hủy, thật phiền nhân huynh.

Tử Y Nhân cùng lúc càng tăng nhanh cước lực, vẫn đi quanh quẹo như cũ, và cố căn dặn Đoàn Bội Cơ :

- Tại hạ không thể lo một lúc cho hai nàng. Cũng sắp đến nơi rồi, cô nương hãy chịu khó bám theo vậy.

Đoàn Bội Cơ cười lạt :

- Cũng may tiểu nữ vừa luyện xong công phu Thạch Chung, không đến nỗi bị các hạ bỏ rơi đâu. Nhưng cũng đừng đi nhanh quá.

Tử Y Nhân lạnh giọng :

- Sắp đến chỗ dù muốn cũng không thể đi nhanh. Cô nương chớ quá lo.

Tử Y Nhân nói không sai. Và chỉ sau đó một lúc họ đã đến tận chân mà vách đá cao to sừng sững.

Tử Y Nhân buông Điền Hồ ra và lùi lại.

- Chỗ bị dây leo che khuất kia chính là lối vào. Hoặc chủ nhân hoặc Đoàn cô nương cứ yên tâm đi trước. Thuộc hạ sẽ đoạn hậu và sẽ có những chỉ dẫn kịp lúc.

Đoàn Bội Cơ dõi mắt nhìn quanh :

- Địa hình này rất giống một nơi, ở về phía sau Tổng Đàn Bạch Cốt Môn. Ta sẽ không tự dẫn thân vào tử địa, nếu chưa được các hạ giải thích rõ.

Tử Y Nhân bật cười :

- Không sai, đây là địa điểm bí mật, nằm ngay phía sau Tổng Đàn Bạch Cốt Môn. Cô nương ngại nguy hiểm thì thôi, tại hạ không tiện miễn cưỡng.

Điền Hồ hoài nghi :

- Vì sao nhân huynh chọn địa điểm này ?

Đối với Điền Hồ thì khác, Tử Y Nhân nghe giọng giải thích :

- Thượng Quan Du từng nhiều lần gặp gỡ Bạch Cốt U Linh. Có một đôi lần thuộc hạ được lão cho tháp tùng. Lúc ở ngoài này chờ lão, thuộc hạ vô tình phát hiện một nơi náu thân có thể nói là tuyệt đối kín đáo. Mong Lệnh Chủ yên tâm.

Điền Hồ gật đầu, bảo Đoàn Bội Cơ :

- Tiểu sư muội cứ tùy tiện. Ngu huynh cũng không miễn cưỡng Tiểu sư muội.

Dứt lời, Điền Hồ lách người bước qua đám dây leo.

Còn lại, Tử Y Nhân hất hàm hỏi Đoàn Bội Cơ :

- Cô nương đã có quyết định chưa ? Vì địa hình trong đó rất phức tạp, một khi tại hạ đã vào, dù ngoài này cô nương có gọi vì đổi ý, cũng chẳng có ai nghe.

Nàng giận dữ :

- Vào thì vào. Ngươi đừng nghĩ ta có thể tùy tiện giao phó sinh mạng Ngũ sư huynh vào tay một kẻ khả nghi là ngươi. Hừ !

Chờ nàng đã chui vào, Tử Y Nhân cười lạt, sau đó nhanh nhen tạo một vài dấu vết giả, rồi mới chui tọt qua đám dây leo.

Vẫn đi sau cùng, thi thoảng Tử Y Nhân lên tiếng, chỉ điểm đường đi lối lại cho Điền Hồ dưới lớp sáng mù mờ nhợt nhạt :

- Đến đó rẽ tả. Được rồi, ngoặt hữu !

Đừng đi lại lung tung như thế chứ, Đoàn cô nương. Hay xem đây như là Mê Hồn Trận hoặc Bát Quái Đồ. Chỉ lầm một bước là bị sanh cầm vĩnh viễn đấy. Rẻ hữu. Cứ rẻ hữu tiếp, ba lượt nữa. Tốt rồi. Giờ thì đi thẳng, không được rẻ bất kỳ đâu. Đấy. Chỗ sáng phía trước chính là nơi thuộc hạ đã nói. Dừng lại được rồi.

Điền Hồ và Đoàn Bội Cơ ngơ ngẩn nhìn quanh, cứ ngỡ họ vừa lọt vào chốn tiên cảnh thuộc cõi u minh.

Gọi như thế vì quanh họ có rất nhiều thạch nhũ. Còn ánh sáng thì tuy chưa rõ từ phương nào đến nhưng do bị nhiều thạch nhũ phát tán và phản chiếu nên hầu như đâu đâu trong lòng thạch động cùng có lớp sáng huyền ảo bao trùm.

Không phải ánh sáng chan hòa như tiên cảnh cõi thượng giới. Cũng không u u minh minh như cõi âm ty nên đành gọi đây là chốn tiên cảnh ở cỏi u minh.

Tử Y Nhân lên tiếng, giúp Điền Hồ quay trở lại thực tại :

- Đừng chậm trễ nữa, Lệnh Chủ. Nếu cần tọa công chữa thương xin Lệnh Chủ cứ tùy tiện. Thuộc hạ nghĩ có như thế Lệnh Chủ mới có

thể giúp thuộc hạ khôi phục chân diện.

Điền Hồ xua tay :

- Tại hạ tuy biết cách nhưng thiết nghĩ chính nhân huynh mới là người cần tọa công, ổn định toàn bộ chân nguyên. Việc không thể để chậm, nhân huynh mau mau tìm chỗ tọa công.

Tử Y nhân gật đầu :

- Ở đây thì chỗ nào cũng có thể yên tâm tọa công. Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chờ Tử Y Nhân đã bắt đầu tọa công, Điền Hồ dặn Đoàn Bội Cơ :

- Tiểu sư muội hãy nhẫn nại, chờ ngu huynh độ một canh giờ. Hoặc trong lúc chờ, sao tiểu muội không nhân lúc này tọa công điều nguyên ? Thời gian sẽ qua nhanh thôi.

Miễn cưỡng, Đoàn Bội Cơ cũng tìm chỗ tọa công :

- Một canh giờ ư ? Được, quả là thời gian cần thiết cho muội tự khôi phục nguyên trạng. Muội ở đây được chứ ?

Điền Hồ gật đầu :

- Thì nhân huynh đây đã nói, Tiểu sư muội muốn ngồi đâu thì tùy.

Phải chờ đến lúc Đoàn Bội Cơ đã thật sự tọa công, Điền Hồ mới nhẹ nhàng đến lại phía sau lưng Tử Y Nhân và lào thào :

- Nhân huynh đã nghe rồi chứ ?

Tử Y nhân gật đầu, nhưng không nói gì.

Điền Hồ thở dài :

- Kỳ thực chỉ mất nữa canh giờ là cùng. Tại hạ đã quá cẩn trọng, mong nhân huynh chớ chê cười.

Tử Y Nhân lại gật đầu. Và tiếp đó Tử Y Nhân lắng nghe lời Điền Hồ thì thầm chỉ điểm :

- Tuy tại hạ không am hiểu cách vận hành của công phu Tử Hà, nhưng theo gia phu lưu tự, nhân huynh cứ vận hành Từ Hà công phu đến độ chót. Sau đó, với sự tiếp lực của tại hạ, nhân huynh hãy cho công phu đó đột phá ngay lên Thượng Đình. Chờ khi thực hiện xong, nhân huynh cứ từ từ cho công phu quy hồi Đan Điền. Đây là lúc khẩn yếu, diện mạo của nhân huynh có khôi phục trọn vẹn hay không là tùy vào sự quy hồi, có đạt đủ thập phần hay không. Nhân huynh ghi nhớ cả chứ ?

Tử Y Nhân lại gật đầu, lần này thì đáp lại một câu, thật khẽ :

- Đến lúc cần, thuộc hạ sẽ ra hiệu. Bây giờ thì chưa.

Điền Hồ cung hiểu, nên đành ngồi im chờ đợi.

Đợi một thời thần sau, có lẽ Tử Y Nhân đã ổn đinh xong toàn bộ chân nguyên và cũng đã phát huy công phu Tử Hà đến độ chót, Điền Hồ bỗng nghe Tử Y Nhân nạt khẻ :

Lên !

Lập tức Điền Hồ áp tay vào Mệnh Môn huyệt của Tử Y Nhân, trút lực và đổ vào người Tử Y Nhân một luồng chân khí dạt dào.

Có tiếng Tử Y Nhân kêu lên :

- Lệnh Chủ...

Điền Hồ khẽ nạt :

- Đừng để phân tâm. Hãy tự hiểu là đủ. Nào đột phá ngay Thượng Đình.

Bục !

Sau một tiếng động khẽ như tiếng đập nước vỡ òa, Điền Hồ lập tức thu tay về và yên tâm nhìn toàn thân Tử Y Nhân sau cơn run bắn đã hoàn toàn trấn định.

Điểm một nụ cười, Điền Hồ càng yên tâm khi thấy ở đằng kia Đoàn Bội Cơ vẫn cứ chìm vào vô thức. Nàng vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra. Cứ để Tử Y Nhân từ từ lo công phu Tử Hà quy hồi Đan Điền. Điền Hồ cũng bắt đầu tọa công.

Một lúc sau, có tiếng quát vang lên làm Điền Hồ giật bắn thân mình, suýt để kinh mạch thác loạn.

Đó là tiếng quát của Tử Y Nhân :

- Dừng lại ngay. Cô nương định làm gì lệnh Chủ ?

Điền Hồ mỡ mắt, thất kinh vì thấy ở phía trước chỉ có một mình Tử Y Nhân đứng, không thấy Đoàn Bội Cơ đâu.

Chưa kịp lên tiếng trách Tử Y Nhân, do quá vội quy hồi chân nguyên nên trên khuôn mặt uy nghi còn sót một vệt tía nằm lệm về một bên cằm. Điền Hồ bỗng nghe một chưởng tay lạnh lẽo chợt áp ngay vào hậu tâm. Và tiếp đó dĩ nhiên là thanh âm của Đoàn Bội Cơ lạnh lùng vang lên :

- Thì ra Điền Hồ ngươi ngay từ đầu đã có ý nghi ngờ ta. Mau nói đi, hãy thừa nhận đi. Vì kỳ thực ngươi không cần đến một canh giờ, phải không ?

Tử Y Nhân thật sự lo lắng khi biết sinh mạng Điền Hồ đã bị Đoàn Bội Cơ uy hiếp.

Trái lại, Điền Hồ vẫn có thái độ ung dung, đáp:

- Tiểu sư muộn hỏi sau không chịu nhìn lại ? Do chưa đủ thời gian tọa công nên chẳng phải trên gương mặt vì huynh đài kia vẫn còn lưu lại một ít dấu vết đó sao ?

Và Tử Y Nhân thêm kinh hoảng khi bỗng nghe Đoàn Bội Cơ cười vang :

- Quả là còn chút dấu vết thật. Thế nhưng, Điền Hồ ngươi thật quá xuẩn động, cứ để bị ta lừa. Nào, hay ngoan ngoãn giao luôn cho ta

Phi Thiên Kiếm Lệnh, nếu muốn ta lưu cho ngươi mạng ấy. Bằng không, ha... ha... ha...

Tử Y Nhân bật kêu :

- Ngươi không còn nhân tính sao. Đoàn Bội Cơ ? Đừng quên đấy là Ngũ sư huynh của ngươi.

Câm ! Ngươi chỉ là một thứ khuyển mã chỉ biết trung thành với chủ nhân, có tư cách gì nhắc nhở ta. Cứ chờ đấy, khi đã có Phi Thiên Kiếm Lệnh trong tay, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là một chủ nhân đích thực.

Điền Hồ nhăn mặt :

- Tiểu sư muội lầm rồi, vật ta đang giữ trong tay cho dù có giao cho ai khác cũng không thể hóa thành Phi Thiên Kiếm Lệnh. Tiểu sư muội hãy thôi đi ý nghĩ ngông cuồng đó và cũng đừng mở miệng ra là mạt sát người.

Chưởng tay của Đoàn Bội Cơ càng áp mạnh hơn vào hậu tâm Điền Hồ :

- Đừng dối gạt ta. Hoặc ngươi giao Phi Thiên Kiếm lệnh, hoặc chịu mất mạng. Chọn đi.

Điền Hồ vụt lạnh giọng :

- Được, ta sẽ giao. Nhưng nói đi, đây là chủ ý của nhân vật nào đã xúi giục Tiểu sư muội ? Có phải Thạch Yến không ?

Chưởng tay của Đoàn Bội Cơ vụt run lên:

- Sao ngươi biết ?

Điền Hồ từ từ dùng tay tả, tháo từ bàn tay hữu ra một vật có hình dạng như một Thiết Chỉ Hoàn (nhẫn sắt).

Vì ngoài Thạch Yến và Môn Chủ Cổ Mộ Môn. Còn ai khác hứa giúp Tiểu sư muội đối phó Bát Quái Môn Lục Lão ?

- Không sai. Và chờ khi họ giúp ta loại trừ Lục Lão xong, sẽ đến lượt họ trả lại ba sinh mang gia phụ và Tam vị sư huynh họ đã vay. Hãy đặt vật đó qua bên hữu ngươi. Tự ta sẽ lấy khi nào ta muốn. Mau !

Vậy là vẫn để Thiết Chỉ Hoàn đeo lỏng lẻo ở đầu một ngón tay phía bên hữu thủ, Điền Hồ chuyển dần hữu thủ qua bên hữu.

Chờ khi Thiết chỉ hoàn vừa chạm khẽ vào nền đá, Đoàn Bội Cơ chợt cười hắt lên.

- Ngươi thật ngoan ngoãn. Và đây là phần của ngươi. Ha... ha... ha...

Toàn thân Điền Hồ liền giật nảy lên với một tiếng hộc đau đớn.

Hự !

Hoặc do cơ thể giật nảy vì bị toàn Bội Cơ dùng nội lực chấn mạnh

vào tâm mạch, hoặc do đó là sự sắp đặt của Điền Hồ, Thiết Chi Hoàn cũng bị cái giật nảy của toàn thân Điền Hồ tác động vào, bỗng bay vút đi, lướt ngang mặt Tử Y Nhân.

Vù...

Sợ bị Tử Y Nhân đoạt mất. Đoàn Bội Cơ liền dùng bàn tay vẫn đang áp vào hậu tâm Điền Hồ lôi Điền Hồ ngã lùi và thuận tay ném mạnh Điền Hồ vào một gốc khuất.

Vụt !

Phát hiện Điền Hồ bị ném bỏ như một phế vật, Tử Y Nhân vừa chộp nhanh vào Thiết Chỉ Hoàn vừa tung người lao theo, định giữ Điền Hồ lại.

Vút...

Thấy đã mất Thiết Chỉ Hoàn vào thời điểm cơ hồ sắp đoạt được, Đoàn Bội Cơ hậm hực quật chếch một kình vào Tử Y Nhân :

- Đỡ !

Ào...

Đã có dịp trút giận, Tử Y Nhân lập tức ngoặt người lại, đẩy xô một chưởng vào Đoàn Bội Cơ :

- Tiện tì ngươi muốn chết !

Vù... Ầm...

Do dừng lại để cùng Đoàn Bội Cơ đối kình. Tử Y Nhân đã để bóng hình của Điền Hồ vượt thoát khỏi tầm mắt trong một thoáng. Và khi quay lại nhìn. Tử Y Nhân chợt biến sắc :

- Lệnh Chủ ?!

Tràng cười lạnh lẽo của Đoàn Bội Cơ đã vang lên ở ngay phía sau Tử Y Nhân :

- Muốn tìm hắn, phiền ngươi hay giao vật đó cho ta, sau sẽ tha hồ xuống vực sâu tìm hắn. Đỡ ! Ha... ha... ha...

Trước mặt Tử Y Nhân, một chỗ khuất vừa làm cho Điền Hồ biến mất tăm, quả đúng là một vực sâu. Sau lưng Tử Y Nhân thì có một lực đạo đã bị Đoàn Bội Cơ quật đến để uy hiếp sinh mạng. Vậy là Tử Y Nhân chỉ còn mỗi một cách để chọn lựa.

Với một tay bấu vào cột thạch nhũ bên cạnh, Tử Y Nhân trân người, hứng chịu nguyên một kình của Đoàn Bội Cơ.

Bung !

Nhờ đó Tử Y Nhân dù bị trúng kình nhưng vẫn chưa bị hất bay xuống vực. Không những thế, theo đà bị chấn kình tác động vào. Tử Y Nhân xoay người quanh cột thạch nhũ và nhân đó tung người bỏ chạy thật nhanh.

Vút...

Phát hiện Tử Y Nhân đã bị chưởng thương nhưng vẫn không chịu buông bỏ Thiết Chỉ Hoàn. Đoàn Bội Cơ giận dữ đuổi theo.

- Trừ phi giao vật đó cho ta, bằng không ngươi đừng mong chạy thoát. Đỡ !

Bùng...

Cũng như lúc đi vào, đúng với lời Tử Y Nhân từng nói, đây là nơi có địa hình không thể đi nhanh vì cứ mỗi lúc mỗi gặp một chỗ rẽ. Cho nên ngọn kình vừa rồi của Đoàn Bội Cơ chỉ quật vào vách đá. Không thể chạm đến Tử Nhân do đã kịp rẽ ngang.

Đoàn Bội Cơ đành hối hả bấm theo, chi hy vọng sẽ có lúc đuổi kịp nhân vật đang nắm giữ vật nàng cần.

Tử Y Nhân vừa lao ra ngoài, vượt khỏi màn dây leo che phủ, bỗng nghe có tiếng một nữ nhân hô hoán :

- Đây rồi, phu quân.

Lập tức trước mặt Tử Y Nhân xuất hiện hai nhân vật, một nữ nhân và một người che kín diên mạo.

Ngay sau tiếng hô hoán của nữ nhân, từ phía sau Tử Y Nhân liền vang lên thanh âm của Đoàn Bội Cơ :

- Hãy ngăn y lại, Thạch nhị tỷ. Đừng để hắn mang Phi Thiên Kiếm Lệnh đi thoát !

Tử Y Nhân đúng là đã bị chưởng thương, gặp phải tình huống này đành liều lĩnh quay ngang người tiếp tục chạy.

Vút...

Thạch Yến lập tức hoành thân cản lối :

- Sao diện mao hắn cũng như mọi người vậy, Tiểu sư muội ?

Đoàn Bội Cơ đã hiện thân chốt chận nẻo lui của Tử Y Nhân :

- Điền Hồ đã có cách giúp y khôi phục diện mạo. Muội...

Bị vây chặt tứ bề, ba bề ba người và một bề là vách đá sừng sững, Tử Y Nhân cố ý quay người về phía Đoàn Bội Cơ :

- Ta phải giết người, để báo thù cho Lệnh Chủ đã bị ngươi sát hại. Đỡ !

Ào...

Phản ứng của Tử Y Nhân lập tức biến thành mục tiêu cho Thạch Yến, Đoàn Bội Cơ và nhân vật còn lại cùng bủa kình quật vào một mình Tử Y nhân.

Vù...

Ào...Ào...

Cảm nhận cái chết đã cận kề, Tử Y Nhân chợt nghe thanh âm phẫn nộ của Phương Băng vang lên thật gần :

- Bọn người đều là lũ vô sĩ. Xem đây !

Bung... Bung... Bung...

Sau đúng ba loạt chấn động, Tử Y Nhân hoàn hồn và nhìn thấy Phương Băng đã xuất hiện bên cạnh. Còn phe đối phương ba người thì loạng choạng ngả lui, cho thấy Phương Băng đã kịp vận dụng công phu Di Hoa Tiếp Mộc để giải nguy cho Tử Y Nhân.

Như không quan tâm đến bọn Đoàn Bội Cơ - Thạch Yến, Phương Băng nhìn chăm chăm vào mặt Tử Y Nhân, sau đó bật hỏi :

- Điền công tử đã bị sát hại như thế nào ?

Tử Y Nhân mắt lộ hung quang. Chuyển qua nhìn Đoàn Bội Cơ :

- Ả để lén tập kích lúc bệnh Chủ tọa công và còn...

Đoàn Bội Cơ cười lanh lảnh xen vào :

- Không sai, chính ta sau đó ném Điền Hồ , ý trung nhân của ngươi xuống vực sâu.

Có thương tiếc hắn, ngươi hãy tự mình gieo xuống vực, chết chung chỗ với hắn. Ha... ha...

Biết đó là sự thật, Phương Băng bỗng có phản ứng thật lạ kỳ. Nàng cũng ngửa mặt và phát ra một tràng cười dài, có phần lảnh lót và rợn người hơn cả tràng cười của Đoàn Bội Cơ :

- Điền công tử chết rồi ư ? Ha... ha...Chết hay lắm !Chết đúng lúc lắm. Ha...ha...

Nếu đó là tràng cười chỉ làm Tử Y Nhân lo lắng và có phần lo sợ thì lại làm cho Thạch Yến tái mét diện mạo, lùi từng bước một :

- Xúc Cốt Thu Cân Đại Tuyệt Pháp ?! Người là Bách Lý Băng, Nhị thiếu Cung Chủ Thủy Phương Cung ?!

Đoàn Bội Cơ bỗng có một thoáng hoang mang khi nghe Thạch Yến bảo thế. Nhưng chỉ một lúc sau, Đoàn Bội Cơ vừa bật tung người. lao vào Phương Băng vừa quát :

- Thạch Nhị tỷ chớ lầm. Ả nguyên là Hoàng Y nữ lang, từng bắt giữ Thạch Nhị tỷ độ nào để giao cho Điền Hồ phát lạc. Muội sẽ giúp Nhị sư tỷ báo thù. Đánh !

Ào...

Vẫn đang cười, Phương Băng vụt rút mình, thu người lại thật nhỏ, cho như một đứa bé. Và lập tức với xiêm y giờ đã trở nên rộng thùng thình, Phương Băng cứ phất phới bay vào giữa luồn kình của Đoàn Bội Cơ đang cuộn đến :

- Bổn Cung Chủ quyết bắt ngươi đền mạng cho Điền lang. Ha... ha...

Thủ pháp, thân pháp và Đại tuyệt pháp Xúc Cốt Thu Cân, Phương Băng làm cho Thạch Yến bừng tỉnh. Ả thất thanh gọi :

- Mau lên phu quân ! Không thể để Tiểu sư muội chết lúc này.

Động thủ, mau !

Như đã có sự chuẩn bị sẵn, nhân vật được Thạch Yến gọi là phu quân lập tức phát kình :

- Hãy xem Thất Phách U Linh Chưởng của bổn Môn Chủ !

Ào...

Và Thạch Yến hất tay, khéo léo thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc, điều động luồng kình của Môn Chủ Cổ Mộc Môn cho bám sát bóng Hoàng y của Phương Băng.

Ào...Ào...

Đây là sự hợp lực tuy kỳ dị nhưng vẫn thu hiệu quả bất ngờ. Do bị Chưởng của Môn Chủ Cổ Mộ Môn bám sát, Phương Băng dù đang nôn nóng báo thù cho Điền Hồ vẫn đành nuối tiếc để sinh mạnh Đoàn Bội Cơ chợt vuột khỏi tay.

Bung... Bung... Bung...

Vừa thấy Đoàn Bội Cơ thoát chết, Thạch Yến lập tức nắm tay Bội Cơ lôi đi :

- Chạy thôi ! Còn chần chừ e khó thoát, đi nào !

Vút... Vút...

Môn Chủ Cổ Mộ Môn thấy vậy, vội vận dụng toàn lực, hất vào vóc dáng nhỏ bé của Phương Băng một kình :

- Hãy tiếp một chưởng nữa xem sao !

Ào...

Vẫn để xiêm y rộng thùng thình như đó là lợi thế không thể bỏ, Phương Băng buông tiếng cười lạt và chập chờn lao vào giữa bóng kình của đối phương :

- Công phu của ngươi, bổn Cung Chủ trả lại cho ngươi đây ! Hừ !

Với xiêm y to rộng, Phương Băng chỉ giũ tay hai lượt là hất trọn chưởng kình của đối phương trả lại cho đối phương.

Thần tình thác loạn vì thủ thức quá kỳ quái của Phương Băng, Môn Chủ Cổ Mộc Môn lập tức tháo lùi và còn nhảy tạt bộ khi bên này khi bên kia mới mong tránh hết chưởng kình của chính mình đã bất ngờ quật lại mình.

Nhưng...

Soạt...

Khăn che mặt của Môn Chủ Cổ Mộ Môn vẫn bị dư kình của chính y lột bỏ. Với sắc mặt hoàn toàn hốt hoảng, y vội dùng tay che kín mặt và vội vội vàng vàng tung người chạy đi.

Vút...

Tuy nhiên, đã có thanh âm thất kinh của Tử Y Nhân vang lên đuổi theo y :

- Ngươi là Tư Mã Hợp ? ! Một lệnh lang của Chưởng môn Điểm Thương phái sao hóa thành Môn Chủ Cổ Mộ Môn ?

Do mãi nhìn theo bóng dáng khuất dần của Tư Mã Hợp nên Tử Y Nhân không biết Phương Băng cũng đi khuất.

Lúc nhìn lại, vì không thấy, Tử Y nhân lo lắng gọi vang :

- Phương cô nương ! Phương..

Chợt từ góc đá khuất cạnh đó, Phương Băng ung dung xuất hiện :

- Các hạ chớ hốt hoảng như thế. Tiểu nữ vẫn ở đây.

Nhìn thấy nàng, Tử Y Nhân thở phào :

- Cô nương vốn là người đã nặng tình với Điền Lệnh Chủ, Đoàn Mộc mỗ biết cô nương chưa thể bỏ đi.

Nàng chớp mắt và dứt khoát gạt nhanh giọt lệ vừa tuôn trào :

- Cung hỉ Đoàn Mộc huynh đã khôi phục diện mạo. Chứng tỏ Điền công tử không hề sai lời với Đoàn Mộc huynh.

Nhân vật có họ Đoàn Mộc gật đầu và trao cho Phương Băng một vật :

- Tại hạ nghĩ chi có cô nương là xứng đáng giữ vật này. Và đừng quên Đoàn Mộc Thu tại hạ vẫn là người sẵn lòng chờ nghe cô nương sai khiến.

Nàng xoay xoay vật đó trong tay :

- Đây là Phi Thiên Kiếm Lệnh ? Không có Điền Lang chỉ điểm, tiểu nữ biết làm sao để phát ra kiếm lệnh ?

Đoàn Mộc Thu chợt ngoảnh mặt nhìn nơi khác :

- Vì tại hạ nghĩ có lẽ Điền Lệnh Chủ vẫn chưa đến nỗi nào. Và nhờ công phu Xúc Cốt Thu Cân của cô nương, có thể kịp cứu mạng Điền Lệnh Chủ.

Phương Băng thoáng đỏ mặt :

- Đoàn Mộc huynh quả thông tuệ. Và đó là công phu kể ra cũng gây không ít khó khăn cho nữ nhân nào lỡ luyện. Dùng để đối kháng địch thì tốt, nhưng muốn truy đuổi địch nhân thì cần phải lấy lại hình dáng ban đầu. Và đâu phải lúc nào cũng lấy lại hình dáng theo đúng chiều y phục đã mặc. Nhưng sao Đoàn Mộc huynh dám nghĩ Điền lang vẫn có cơ may toàn mạng ?

Đoàn Mộc Thu quay lại nhìn Phương Băng :

- Vì cả hai đều là bậc kỳ tài. Nhờ công phu này cô nương có thể ung dung hạ thấp xuống bất kỳ đáy vực nào. Còn Điền lệnh Chủ, hóa ra Lệnh Chủ không hề bị chưởng thương như đã giả vờ. Trái lại, nội nguyên chân lực của Lệnh Chủ lại tỏ ra rất thâm hậu. Tại hạ nghĩ, một kích của tiện nhân Đoàn Bội Cơ vị tất đã gây hung hiểm cho Lệnh Chủ, chỉ trừ lúc rơi xuống vực sâu.

Phương Băng thở dài :

- Chỉ thất vọng là Điền Lang cứ mãi tin vào Bội Cơ.

Đoàn Mộc Thu phủ nhận :

- Không thể nói là tin. Cô nương nên hiểu cho tình thế khó xử của Lệnh Chủ. Dù nghi ngờ đến mấy, Lệnh Chủ vẫn có trách nhiệm quan tâm và lo lắng cho Tiểu sư muội. Người trung hậu như Lệnh Chủ thật hiếm có.

Phương Băng gượng cười :

- Có thể Đoàn Mộc huynh đoán đúng. Nhưng cuối cùng kẻ bị hại vẫn là Điền lang, cho dù Điền lang đã tam phen tứ thứ bỏ qua cho Tiểu sư muội. Đoàn Mộc huynh bây giờ định đi đâu ?

Đoàn Mộc Thu đáp :

- Tại hạ sẽ đưa cô nương vào nơi Điền Lệnh Chủ lâm nạn. Sau sẽ lo giải cứu gia muội.

Phương Băng lắc đầu :

- Đoàn Mộc huynh đừng vội manh động. Lệnh muội, Chưởng môn Côn Luân phái vào lúc này vẫn an toàn, cho dù có bị Thủy Phương Cung và Tử Y Hội họp lực bắt giữ thật. Tiểu nữ đã kịp tiếp xúc với một số Môn nhân tin cẩn ở bổn cung. Tuyệt đối không thể để lệnh muội uổng mạng.

Đoàn Mộc Thu hít vào một hơi thật sâu :

- Đa tạ cô nương đã dày công sắp đặt, vậy tại hạ sẽ quay lại Côn Luân phái, chờ lệnh hiệu triệu của cô nương và Lệnh Chủ. Để tại hạ đưa đường cho cô nương.

Họ lại chui vào thạch động huyền ảo.

Nhìn xuống vực sâu, Phương Băng chợt hỏi :

- Quy Tức Đại Pháp của Đoàn Mộc huynh...

Đoàn Mộc Thu đáp ngay, không chờ Phương Băng hỏi trọn câu :

- Đó là do Thượng Quan Du tin tưởng trao truyền. Vì biết đó là tâm pháp bổn phái, tại hạ sau khi đọc qua có làm cho khẩu quyết biến dạng đổi chỗ. Sẽ không còn ai ngoài tại hạ và gia muội Đoàn Mộc Huyền luyện được Đại pháp này.

Phương Băng thán phục :

- Côn Luân phái nếu có người luôn thận trọng như Đoàn Mộc huynh tiếp lực, ắt sẽ giữ mãi thanh danh một đại phái. Được rồi, Đoàn Mộc huynh có thể đi. Hãy chờ ngày gặp lại không xa.

Đoàn Mộc Thu ôm quyền thi lễ :

- Xin cô nương bảo trọng !

Q5-CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM
U LINH THẤT

Đáy vực tối đen nhưng không hề tối với bất kỳ ai giả như đã lưu ngụ lâu dưới đáy vực, đủ để mắt nhìn quen trong tối.

Và Phương Băng vừa hạ thân xuống liền nghe tiếng Điền Hồ quát hỏi :

- Nam Lý ? ! Sao tiểu huynh đệ bỗng xuất hiện ở đây ?

Thanh âm của Điền Hồ làm Phương Băng mừng rỡ. Vì quá mừng nên khi xả công, cho khôi phục hoàn toàn vóc dáng, nàng cứ thế lên tiếng :

- Là tiểu nữ đây, công tử ?

Và nàng lập cập chạy ngay đến chỗ đã có tiếng phát thoại của Điền Hồ vừa vang lên.

Lập tức có tiếng Điền Hồ nhắc nhở :

- Có vách đá chắn trước mặt, dừng lại và chuyển sang tả, ồ...

Theo chi điểm của Điền Hồ, Phương Băng còn tiếp vận vào cạnh Điền Hồ khá nhanh vì thế nàng không hiểu Điền Hồ kêu như thế là có ý gì. Nàng hỏi :

- Công tử vẫn bình yên ? Có phải tiểu nữ đã làm công tử đau ở chỗ nào đó ?

Có tiếng Điền Hồ đáp lại thật nhẹ :

- Tội gì cô nương phải mạo hiểm ? Chỉ ít ngày nữa thôi, khi toàn bộ thương tích hoàn toàn hồi phục, tại hạ ắt sẽ tự tìm cách thoát khỏi vực sâu.

Nàng đoán chừng vị trí và ngồi xuống trước mặt Điền Hồ :

- Công tử bị nội thương ? Sao Đoàn Mộc Thu bảo nội lực của công tử hóa ra rất thâm hậu ?

Quả nhiên Điền Hồ đang ở vị thế ngồi. Và bây giờ thanh âm của Điền Hồ đã vang ngang tầm tay Phương Băng :

- Đoàn Mộc Thu ?

Phương Băng giải thích :

- Chính là Tử Y Nhân. Càng bất ngờ hơn, Đoàn Mộc Thu lại là bào huynh của Đoàn Mộc Huyền Chưởng môn Côn Luân phái.

- Phương cô nương xuống đây theo cách nào ?,

Nàng hơi lo :

- Tiểu nữ đã dùng Xúc Cốt Thu Cân Đại Tuyệt Pháp, thu nhỏ thân hình, dùng y phục đã trở nên rộng để làm giảm lực rơi. Công tử không trách tiểu nữ bấy lâu nay vẫn giấu công tử chứ ?

- Trách gì bây giờ khi trước kia còn mang lốt Nam Lý, cô nương đã loáng thoáng nói qua chuyện Bách Lý Hoàng vốn có một bào muội vì đã luyện Xúc Cốt Thu Cân nên lúc nào thân hình cũng nhỏ nhắn như một đứa bé ? Chỉ trách tại hạ không sớm nhận ra đấy là cô nương.

Phương Băng thoáng ân hận :

- Tiểu nữ hay lâu nay vẫn định nói nhưng chưa có dịp.

Điền Hồ phì cười :

- Cô nương còn nhớ lúc ở Thủy Phủ chứ ? Bây giờ tại hạ hiểu vì sao lúc đó cô nương cứ khăng khăng không cho tại hạ vào xem qua thương thế !

Nàng đỏ mặt, cho dù không nghĩ Điền Hồ có thể thấy vẻ mặt nàng lúc nãy :

- Công tử hiểu thế nào ?

Điền Hồ thở ra nhè nhẹ :

- Hãy nghe tại hạ đoán đây. Trước hết, qua bút tích của Thượng Quan Du lưu lại trong Thủy Phủ, cô nương "bị luyện" chứ không phải "được luyện" công phu Xúc Cốt Thu Cân. Sau đó, vì ngẫu nhiên hay cố ý tại hạ chưa biết, cô nương đã một lúc dùng cả ba hạt Bạch Liên Vạn Niên, vô tình làm cho công phu đó phát tán. Và điều này tuy sau đó có giúp đỡ cô nương dễ dàng luyện thành võ học thượng thừa của Thủy Phương Cung, nhưng lại làm cô nương khó xử do thân thể lớn trưởng lên trong bộ y phục tiểu đồng bé nhỏ. Đó là lý do khiến cô nương không thể cho tại hạ vào và nhìn thấy...

Nàng lấy tay bịt miệng Điền Hồ :

- Công tử đoán đúng rồi, nhưng đừng nhắc đến nữa. Tiểu nữ đang thẹn đến chín cả người đây này.

Điền Hồ gỡ tay nàng ra và thì thào thật nhỏ :

- Có thẹn cũng muộn rồi, nàng hãy nhìn lại nàng thì rõ.

Giật mình, Phương Băng cúi nhìn toàn thân. Và do bây giờ đã phần nào quen nhì trong bóng tối nên nàng phát hiện, lúc xả bỏ công phu Xúc Cốt Thu Cân, vì vội, nên nàng không thể để tâm đến y phục không được ngay ngắn chỉn chu như những lúc thường nếu được nàng tư mặc.

Vì thế, lúc này đây, đôi nhũ hoa của nàng đã lồ lộ nhô ra ngoài lớp xiêm y.

Nàng hoàn toàn bối rối.

Và thật nhẹ nhàng, Điền Hồ đã vòng tay, cuốn quanh thân nàng.

Miệng Điền Hồ cũng áp vào miệng nàng, khóa lại những âm thanh nàng muốn kêu.

Bóng tối vẫn vây phủ xung quanh, vì đây là một đáy vực không để

bất kỳ một tia sáng nào chiếu vào...

o0o

- Công tử có nghe, giống như tiếng nước chảy, không xa lắm đáy vực này ?

- Đương nhiên có nghe. Vì thế lúc này tại hạ mới dám nói, chờ khi thương thế bình phục ắt tại hạ có cách thoát thân.

- Qua thanh âm, như nội thương của công tử không đáng ngại ?

- Chỉ bị chút ít chấn động không đáng kể. Do trước khi bị Đoàn Bội Cơ nhả kình, nếu tại hạ không kịp thời đưa chân nguyên lên hộ vệ tâm mạch, có thể hậu quả rất tồi tệ.

- Đoàn Mộc huynh bảo nội lực của công tử kỳ thực vẫn thâm hậu ?

- Không phải tại hạ giã vờ hay cố tình che giấu công phu thực học. Chỉ là do tại hạ không ngờ dược lực từ linh đan được gia phụ lưu lại đã chậm phát tán đến thế. Và phải nhờ nhiều lượt chưởng thương linh đan đó mới dễ phát sinh diệu dụng.

- Vậy lúc này công tử có thể tự đi ?

- Nếu được cô nương giúp sức thì tốt hơn. Nhưng đừng nghĩ tại hạ chỉ thừa cơ hội để tiếp tục cận kề thân ngọc.

- Trong lòng nghĩ thế nào thế ngoài miệng đã nói ra. Vả lại, thân này còn biết gởi vào ai, một khi đã để công tử nhìn thấy hầu như muốn hết...

- Phương Băng...

- Nguyên tên tiểu nữ là Bách Lý Băng, thiết nghĩ đó là điều công tử cần minh bạch.

- Đối với tại hạ, cô nương vẫn cứ là Phương Băng, là người suốt đời này tại hạ quyết không thể nào quên.

- Công tử !

- Băng muội.

- Tiểu nữ đã toại nguyện lắm rồi. Thôi nào, Điền Hồ ca, hãy để muội giúp Điền Hồ ca. Chúng ta cần phải thoát chốn này.

- Băng muội thật tốt. Được, chúng ta đi.

Điền Hồ ca liệu có nhìn rõ hơn muội không ? Như có một ngách đá phía trước ?

- Đúng rồi, nhưng có hai lối rẽ. Tiếng nước chảy vọng đến là từ lối bên tả.

- Muội cũng vừa nhận ra. Điền Hồ ca liệu có cần nghĩ ngơi một lúc ?

- Ta chịu được. Có Băng muội đi bên cạnh, mọi thương thế như giảm đi nhiều.

- Nếu vậy, muộn nên ở bên cạnh Điền Hồ ca mãi.

- Đó là điều ta đang thầm mong. Cũng như thuở nào, ở Thủy Phủ, ta đã lo lắng vì phải miễn cưỡng để Băng muội ở lại một mình.
- Đó là Điền Hồ ca quan tâm đến Nam Lý, đâu phải muội.
- Ta nghĩ có lẽ chỉ là một. Vì ngay khi rời khỏi Thủy Phủ, ta đã có đủ lý do để tin rằng Nam Lý đó là giả.
- Công tử không thể biết.
- Băng muội lầm. Ta biết. Và ta còn biết Băng muội là hậu nhân của Bách Lý Tùng, trên nữa là Bách Lý Phong tiền bối.
- Sao công tử biết ?
- Ở lối thoát ra khỏi Thủy Phủ, ở đó ta đã gặp Hồi Chuyển.Pháp Vương.
- Là người đã sánh cầm gia nội tổ ở Thủy Phủ ?
- Không sai. Nhưng vì lúc đó Lệnh Tổ có mưu đồ gầy dựng bá nghiệp, bất chấp thủ đoạn.
- Nhưng gia phụ không biết. Vì thế, sau đó lại đến lượt gia phụ chịu cảnh sanh cầm lưu luôn sinh mạng tại Thủy Phủ.
- Lệnh tôn sao lại tùy tiện đi vào Thủy Phủ, một khi chưa hề luyện Xúc Cốt Thu Cân ?
- Gia phụ cũng tự biết làm như thế là mạo hiểm, nhưng do tình thế quá bức bách, gia phụ không thể không vào ?
- Nhất định là do Thượng Quan Du gây ra ?
- Không sai, chính lão. Mảnh hoa tiên Điền Hồ ca tìm thấy trong Thủy Phủ chính là do gia phụ lưu lại. Và đó cũng là bằng chứng cho gia phụ biết, di nương Kim Tuyết Ngân đã bị Thượng Quan Du mê hoặc. Cả hai đã ngấm ngầm mưu hại gia mẫu. hại bản thân muội, dù lúc đó muội chỉ là một đứa bé. Chủ ý của bọn ác nhân là muốn củng cố địa vị và quyền lực ở bổn Cung, do Kim Tuyết Ngân không phải chính thất. Rất may, mảnh hoa tiên đó đã bị gia phụ bắt gặp. Thượng Quan Du suýt bị gia phụ lấy mạng nếu không bị Kim Tuyết Nhân bất ngờ ra tay đối phó.
- Song quyền nan địch tứ thủ. Vậy là để bảo toàn sinh mạng, lệnh tôn đã tự lánh thân vào Thủy Phủ ?
- Gia phụ không lường trước vào Thủy Phủ là không đường ra, nên đã ôm hận mà chết.
- Có phải Băng muội sau đó đã phá hủy Thủy Phủ ?
- Để đề phòng mụ Kim Tuyết Ngân dựa theo công phu bản lãnh của muội, đoán ra nơi có Thủy Phủ. Muội đã lấy Tỵ Thủy Châu, để cho nước Thủy Vô Đề ngập tràn Thủy Phủ.
- Đúng là Thiên Ý. Gia sư Hồi Chiển Pháp Vương đã vì chuyện này bị táng mạng. Nước ngập Thủy Phủ đã tạo áp lực, đẩy bắn gia sư va

vào vách đá.

- Có kết quả như thế cũng hay. Dù là ngẫu nhiên nhưng âu cùng là ân đền oán trả. Muội không phải khó xử, nếu có cơ hội giáp mặt Hồi Chuyển Pháp Vương.

- Ở phía trước có ánh sáng ?

- Muội cũng vừa phát hiện ! Nhưng dường như không phải ánh dương quang ?

- Là do Dạ Minh Châu phát ra. Băng muội có nghĩ chúng ta lại sắp đặt chân vào một nơi tương tự Thủy Phủ ?

- Điền Hồ ca nghi ngờ Đại ác ma Bạch Cốt U Linh cũng có một nơi bí ẩn như bổn cung từng có ?

Đó là thứ ánh sáng huyền hoặc và dịu nhẹ, đủ để giúp Điền Hồ và Bách Lý Băng lúc này nhìn thấy rõ mặt nhau.

Nàng đỏ mặt, vội liếc nhìn toàn thân.

Điền Hồ tủm tỉm cười :

- Băng muội đã kín đáo lắm rồi, không việc gì phái lo ngại nữa:

Nàng lườm mắt, nguýt Điền Hồ :

- Sao lúc nãy không giỏi nói như thế ? Để tha hồ nhìn, phải không ? Nếu sau này...

Điền Hồ chợt hắng giọng:

- Chúng ta đoán đúng rồi. Đây là U Linh Thất. Băng muội thử nhìn xem.

Nhìn theo tay Điền Hồ chỉ. Bách Lý Băng liền nhìn thấy ba chữ U Linh Thất được khám bằng toàn là những viên Dạ Minh Châu đang phát sáng !

Nàng thở ra nhè nhẹ :

- Có lẽ đây là nơi phát tích ra một Đại ác ma Bạch Cốt U Linh. Hy vọng mọi di học ở đây vẫn chưa bị Thượng Quan Du phát hiện.

Điền Hồ bảo :

- Hãy để ta ngồi đây nghĩ. Băng muội thử tìm hiểu xem.

Chỉ có một thạch sàn là nơi duy nhất có thể để Điền Hồ ngồi, hoặc muốn nằm nghĩ tùy ý, Bách Lý Băng dìu Điền Hồ đến đó. Đoạn nàng bắt đầu tìm hiểu khắp Thất U Linh.

Chợt nàng kêu :

- Ở đây có bút tích do tự tay Đại ác ma Bạch Cốt U Linh lưu lại. Thì ra lá ác ma đã biết rõ lai lịch của Thượng Quan Du.

Điền Hồ khấp khởi mừng :

- Băng muội đọc rõ xem nào.

Nàng giải thích :

- Thượng Quan Du nguyên ở họ Khương...Lần đầu hội diện, chính

Thượng Quan Du đã thố lộ dã tâm thao túng quần hùng cho Đại ác ma biết. Và đó là nguyên do, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, khiến hai Đại ác Ma đầu hợp ý nhau và câu kết nhau.

Điền Hồ nôn nóng :

- Có đề cập gì đến Phi Thiên Bảo không ?

Nàng đáp :

- Có. Nhưng chuyện Tử Y Hội thì không.

Điền Hồ hoài nghi :

- Không lẽ cũng như biểu thúc Điền Hạ Du, thủy chung Thượng Quan Du không hề biết gia phụ chính là chủ nhân Tử Y Hội ?

Nàng bỗng kêu :

- Có rồi. Có một khoản bút tích của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh do có biết đến sự tồn tại của Tử Y Hội nhưng không nghe Thượng Quan Du đề cập nên có ý ngờ Thượng Quan Du.

Điền Hồ hắng giọng :

- Hãy đọc lại nguyên văn. Ta muốn nghe.

Bách Lý Băng đọc khá to. Vì từ chỗ nàng đứng đến thạch sàng Điền Hồ đang nằm là xa có đến năm trượng :

- "... Kẻ đã từng lừa đời dối người như gã Thượng Quan, lão phu đâu thể tin, nhất là chuyện có liên quan đến Tử Y Hội. Sau thời gian dài tìm hiểu, lão phu một rõ. Hóa ra là Thượng Quan không nói vì sợ Công phu Tử Hà là sở học của kẻ thù, Hải Âu Quái Khách từng hạ thủ toàn bộ U Linh Môn, nơi lão phu đã vô tình đắc thủ sở học với lời hứa là phải thay U Linh Môn phục hận. Lão phu đâu màng đến công phu đó của kẻ thù. Nhưng bây giờ lão phu cảm thấy ân hận, đã trót xem thường gã Thượng Quan. Ô hô, có ân hận cũng đã muộn rồi.

Khương Du ơi, Khương Du ! Ta thật không ngờ ngươi lại nhẫn tâm hạ thủ ta trước.

Phải chăng vì người chính là..."

Không nghe Bách Lý Băng đọc nữa, Điền Hồ ngồi bật dậy :

- Lão là ai ?

Điền Hồ không thể nhìn thấy Bách Lý Băng, do có một thạch trụ ngăn cách thị tuyến giữa hai người. Điền Hồ chỉ nghe nàng đáp :

- Bút tích đến đây là hết. Có lẽ chất độc do Thượng Quan Du ngấm ngầm hạ thủ đã đến hồi bộc phát. Đại ác ma Bạch Cốt U Linh không thể viết tiếp vì cần phải vận công bức độc ngay.

Điền Hồ lại nằm xuống :

- Băng muội còn tìm thấy gì nữa ? Hãy cố tìm, biết đâu chúng ta sẽ biết rõ hơn về xuất thân lai lịch của Thượng Quan Du.

Nàng bảo :

- Theo Đại ác ma Bạch Cốt U Linh lưu tự thì mọi kế mưu thao túng các phái đều do Thượng Quan Du đề xuất. Đầu tiên là thu phục, dụ hoặc Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn tam Đại phái sáu người... Bị danh lợi làm mờ mắt, mất hết lương tri. Sáu nhân vật này đã toàn tâm toàn ý, tuân lệnh Đại ác ma Bạch Cốt U Linh, trước là tiêu diệt Bát Quái Môn, khiến Bát Quái môn Lục Lão nguyện ý về đầu thân Thanh Thành phái. Sau là tiêu diệt toàn gia Cầu Đại Hiệp, chuyển Thạch Chung Đao Phổ cho phái Thanh Thành, giúp Lục Lão thành toàn tuyệt nghệ, sau này sẽ trở thành lực lượng hậu bị cho Bạch Cốt Môn. Quả là kế sách chu đáo, không một kẻ hở...

Điền Hồ động tâm :

- Vậy còn Thuỷ Phương Cung ?

Nàng đáp :

- Có lẽ cũng như Tử Y Hội, Thủy Phương Cung có thể chỉ là đối sách riêng của lão Thượng Quan. Đại ác ma Bạch Cốt U Linh không được biết.

Điền Hồ vụt cau mày :

- Thiếu Lâm Nhất Tăng, Võ Đang Nhị Đạo, Hoa Sơn Tam Lão, nếu nói sáu nhân vật này toàn tâm toàn ý, thuận phục Bạch Cốt Môn, cớ sao sau này họ đều trở mặt, khiến bị Đại ác ma U Linh Bạch Cốt sát hại ?

Bách Lý Băng đoán :

- Theo tâm địa Thượng Quan Du mà đoán, có lẽ tất cả bọn họ càng về sau càng bị Thượng Quan Du lung lạc... Họ sẽ được quần hùng suy tôn ngưỡng mộ nếu như họ có thể lấy sinh mạng Đại ác ma Bạch Cốt U Linh giao nạp cho quần hùng. Kế đoán công chuộc tội này sẽ giúp Thượng Quan Du nếu có ngày lộ diện sẽ danh chánh ngôn thuận được mọi người xem là Đại Hiệp.

Chợt Bách Lý Băng kêu :

- Không thấy di học lưu tại đây... Điền Hồ ca nghĩ có lạ không ?

Điền Hồ lại ngồi bật dậy :

- Không lẽ đã bị Thượng Quan Du chiếm hữu ?

Nàng bác bỏ :

- Không thể nào. Vì nếu Thượng Quan Du tình cờ vào đây trước chúng ta, những bút tích này lão đâu dại lưu lại ?

Bỗng Điền Hồ kêu :

- Ối...

Bách Lý Băng kinh hoảng chạy đến :

- Điền Hồ ca ? !

Điền Hồ đã biến mất chỉ còn lại mặt thạch sàng có vị thế nằm

nghiêng và phần chúc lên cao của thạch sàng dù đang từ tù hạ xuống nhưng vẫn kịp cho nàng nhìn thấy phần đang bị khép lại chính là một bí đạo sâu thẳm.

Đoán biết ở đây có cơ quan và khi bị phát động, bí đạo đã mở ra, làm cao thạch sàng chao nghiêng, hất Điền Hồ vào đó, Bách Lý Băng lập tức lao tọt người vào bí đạo đang khép lại dần.

Nhưng miệng bí đạo lúc này khá nhỏ nàng không những không thể chui qua mà còn sắp bị thạch sàng đè nghiến dần vì đang từ từ khép lại.

Không quá hoảng loạn, Bách Lý Băng lập tức vận dụng Tuyệt pháp Xúc Cốt Thu Cân, biến vóc dáng thân hình vụt nhỏ lại như một đứa bé. Và nàng kịp chui qua, trước khi mặt thạch sàng khép lại hoàn toàn.

Do quá lo cho Điền Hồ, nàng vội xả công làm cho thân hình khôi phục vóc dáng vốn có. Nàng bước đi, vừa đi vừa gọi :

- Điền Hồ ca ! ?

Soạt !

Lúc thạch sàng khép lại đã vô tình đè phải một phần y phục của nàng. Tiếng y phục bị rách đã giải thích cho nàng rõ điều đó. Nhưng tiếng kêu khàn khàn của Điền Hồ chợt vọng đến khiến nàng bất chấp y phục như thế nào, cứ bươn bả bước đi :

- Điền Hồ ca ? !

Trong bí đạo cũng có ánh sáng nhờ nhờ, giúp nàng nhìn rõ nơi đang phát ra thanh âm khàn khàn của Điền Hồ :

- Băng muội đừng lại gần. Ta ổn rồi, chỉ suýt nữa bị hỏa thiêu thôi.

Nàng thất sắc :

- Ở đây làm gì có lửa, Điền Hồ ca ?

Điền Hồ ầm ừ giải thích :

- Ngay lúc ta lọt vào, từ vách đá bỗng phún xuất ra một luồng hỏa quang. Rất nóng, nhưng bây giờ bỗng biến mất.

Nàng thở hắt ra :

- Là Điền Hồ ca sợ muội tiến lại gần sẽ bị luồng hỏa quang thiêu cháy toàn bộ y phục như đã xảy ra cho Điền Hồ ca ?

Điền Hồ lúng túng :

- Băng muội biết như thế là tốt.

Nàng chợt nghiến răng :

- Muội không ngại gì cả. Muội vào đây !

- Đừng !

Vút...

Nhưng Bách Lý Băng đã dùng khinh công lao đến, quá nhanh so

với tiếng Điền Hồ kêu.

Tuy nhiên, cả hai cùng kinh ngạc vì không thấy có luồng hỏa quang nào xuất hiện như Điền Hồ vừa bảo. Nàng kêu :

- Làm gì có...

Điền Hồ cũng kêu :

- Thật quái lạ !

Do quá kinh ngạc nên cả hai tình cờ đưa mắt nhìn nhau. Và hiện trạng thân thể của cả hai làm họ đỏ mặt, phải vội quay đầu nhìn nơi khác.

Sau đó, cả hai cùng phá lên cười, đoạn thản nhiên nhìn nhau. Nàng bảo :

- Chuyện đâu phải do chúng ta muốn, đúng không ?

Điền Hồ gật đầu và bảo :

- Ta vừa nhìn thấy ở đây có tự dạng. Băng muội thử đọc xem.

Theo tay Điền Hồ đang chỉ, nàng đọc xong cũng gặt đầu :

- Hỏa Linh Thất ! Chỉ phóng xuất một lần cho người đầu tiên lọt vào Linh Thất, giúp Tẩy Cốt Thanh Tâm. Cung hỉ Điền Hồ ca vừa có thêm kỳ tích, khiến nội lực tinh tiến thêm một bậc.

Điền Hồ dõi mắt nhìn vào chỗ phát sáng ở xa xa phía trước :

- U Linh Môn đã có mọi chuẩn bị cho hậu nhân nào tình cờ lọt vào. Có lẽ đây là con đường Đại ác ma Bạch Cốt U Linh đã đi qua. Chúng ta chỉ thoát nếu chấp nhận đi tiếp.

Nàng thản đi trước :

- Đã không còn đường lui ngại gì mà không đi ?

Chợt nhớ đến thương tích của Điền Hồ, nàng định quay lại thì nghe Điền Hồ hắng giọng :

- Linh Hỏa thật linh nghiệm. Ta ổn cả. Băng muội không phải lo cho ta.

Cả hai đi cách nhau nửa trượng và Bách Lý Băng vì là người đi trước nên khi có diễn biến bất ngờ bỗng đến, nàng là người đầu tiên hứng chịu.

- A...

Bạch Cốt U Linh

Q5-CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU
HỎA LÃNH NHỊ LINH

Đi phía sau, Điền Hồ vừa nhìn thấy một luồng nước cực mạnh bỗng từ một vách đá phún ra và bắn thẳng vào Bách Lý Băng, làm nàng bị trôi đi vùn vụt, thảm cảnh từng xảy ra cho sư phụ Hồi Chuyển Pháp Vương độ nào chợt tái hiện, làm Điền Hồ kinh hoàng, vội lao theo nàng :

- Băng muội !

Vút...

Đến lượt Điền Hồ bị làn nước xô đẩy, nhưng nhờ đó dễ dàng tiến nhanh đến thật gần Bách Lý Băng.

Cố nhoài người thêm nữa, cuối cùng Điền Hồ cũng ôm giữ nàng trong vòng tay và để mặc cho luồng nước xô đẩy.

Chỉ một lúc sau, thân hình cã hai lọt vào một hồ nước lạnh giá, khiến Điền Hồ nghĩ đây là lý do đang làm cho diện mạo Bách Lý Băng bỗng trở nên nhợt nhạt...

Do không am hiểu thủy tánh nên phải mất một lúc lâu Điền Hồ mới đưa Bách Lý Băng đến chỗ tận cùng của hồ nước giá lạnh.

Phát hiện nàng đã hôn mê và cứ run bắn lên vì phát lãnh. Điền Hồ sợ hãi cố tìm một cách ủ ấm cho nàng.

Nhờ chú tâm kiếm tìm nên Điền Hồ tình cờ đọc thấy một hàng chữ vốn được khắc sáu vào nền đá.

Điền Hồ càng đọc càng giật mình :

- Lãnh Linh Thất ! Dùng tâm pháp U Linh dung hòa Lãnh Hỏa Nhị Linh, biến Nhị Linh thành nội gia chân lực, sau này sẽ đạt cảnh giới Thủy Hỏa bất xâm. Hóa ra Băng muội vì không hưởng dụng Hỏa Linh nên bị Lãnh khí xâm nhập. Ta làm cách nào đế cứu nàng đây ?

Chợt Điền Hồ nghĩ được một cách. Điền Hồ vội ôm giữ Bách Lý Băng vào lòng, ngồi hướng mặt vào hàng chữ có ghi rõ kinh văn tâm pháp U Linh và bắt đầu tọa công theo tâm pháp đó.

Nhưng khi sắp đạt cảnh giới Lãnh Hỏa Nhị Linh dung hòa, Điền Hồ thay vì tự dung hòa cho bản thân, đã mạo hểm áp tay vào Đại huyệt Đan Điền của nàng, cố tình cho Lãnh khí trong người nàng cũng được dung hòa với Lãnh Hỏa Nhị Linh đang cuồn cuộn xuất hiện ngay bên trong nội thể.

Chỉ hành động để cầu may, không ngờ lại đạt hiệu quả, Điền Hồ chợt thấy đôi mắt nàng chớp nhẹ. Điền Hồ vội lên tiếng :

- Đừng kinh hãi cũng đừng để tâm tư xao động. Là ta đây. Băng muội. Hãy để ta giúp loại bỏ những Lãnh khí đã ngấm vào nội thể Băng muội.

Lời của Điền Hồ thốt lên thật kịp lúc và nàng chỉ có mỗi một phản ứng duy nhất là thoáng rùng mình.

- Muội lạnh, Điền Hồ ca !

Điền Hồ trấn an nàng :

- Ta biết rồi. Cũng vì đây là Lãnh Linh Thất, trước đó Băng muội lại không được hưởng dụng Hỏa Linh Thất như ta, nên mới bị Lãnh Khí xâm nhập gây hại.

Đang dùng tâm pháp U Linh để thu hết Lãnh Khí trong người nàng, Điền Hồ bỗng cảm nhận toàn thân nàng vụt nóng bừng lên.

Chưa hiểu là chuyện gì đang xảy ra, Điền Hồ chợt thất kinh vì hai bàn tay nàng bỗng cất lên và vòng quanh cơ thể Điền Hồ.

Lập tức Điền Hồ mở bừng mắt và nhìn nàng.

Hai mắt nàng đã mở to, háo hức, phù hợp với lời nàng đang thốt ra :

- Muội lạnh lắm. Điền Hồ ca sao không ôm muội vào lòng ?

Nghe câu này, đến bản thân Điền Hệ cũng xao động và lập tức kinh mạch toàn thân cũng nhộn nhạo cả lên. Biết ngay là có điều bất diệu sẽ xảy đến, Điền Hồ tự cắn vào môi thật đau và thật nhanh, điểm huyệt chế ngự nàng.

Hự !

Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Để tự cứu bản thân không bị dục hỏa công tâm gây họa đến sinh mạng. Điền Hồ còn bật lao cả người vào hồ nước, mượn làn nước lạnh giá làm xua tan những ý nghĩ vẩn đục đang ngập tràn tâm tưởng.

Vẫn cứ để thân hình nửa nổi nửa chìm trong hồ nước, Điền Hồ bắt tâm trí phải nghĩ đến kinh văn tâm pháp U Linh, quyết quên lãng những sự việc vừa rồi cho suýt nữa gây nguy hại cho cả hai.

Nhờ đó, chỉ một lúc sau, tâm tư Điền Hồ vụt trở nên thanh tĩnh, bình tịnh như mặt nước hồ thu và từng câu từng chữ của tâm pháp U Linh được Điền Hồ hiểu dần đến thấu triệt.

Không những thế, Điền Hồ còn có dịp so sánh với hai tâm pháp đã luyện là Phi Thiên tâm pháp và Hồi Chuyển Nghịch Thiên tâm pháp.

Tuy không hiểu ở bản thân vì sao nảy ra so sánh này nhưng với Điền Hồ lúc này thì hành động đó bỗng đưa đến nhiều điều lợi.

Đạo lý võ học nguyên có chung một nguồn và nhất là những đạo lý võ học uyên thâm thượng thừa, càng cao minh thì dường như cũng chỉ có một. Bất quá chúng chỉ có một vài sai biệt nhỏ và những sai biệt này đã làm cho võ học phát sinh theo nhiều đường lối.

Có cơ hội so sánh, Điền Hồ dĩ nhiên có cơ hội phát hiện những dị biệt ở ba loại tâm pháp kia.

"Nếu chúng không còn sai biệt nữa thì sao ? Điều gì sẽ xảy ra ? Hợp nhất hay sẽ là cảnh Thủy Hỏa bất xung ?"

Những nghi vấn này khiến Điền Hồ ngần ngại. Do đó, mọi việc chỉ dừng ở đây, ở mức phát hiện những sai biệt của ba tâm pháp, Điền Hồ không dám mạo hiểm, thử xóa bỏ những sai biệt đó.

Với tâm tư đã hoàn toàn bình tịnh, Điền Hồ leo lên khỏi hồ nước, chi nhìn phớt qua Bách Lý Băng trong lúc kiếm tìm và dò xét khắp xung quanh Lãnh Linh Thất.

Có một lối đi ngay sau một góc khuất, Điền Hồ đi vào.

Tàng Binh Thất, có khá nhiều khí giới được tàng chứa ở đây.

Điền Hồ không cần đến khí giới, chỉ quan tâm đến những loại võ phục đi kèm.

Chọn cho bản thân một bộ, Điền Hồ tự mặc vào. Chọn thêm một bộ thứ hai, có vẻ rất phù hợp với vóc dáng thon nhỏ của Bách Lý Băng, Điền Hồ định bỏ đi thì bất ngờ phát hiện một bộ y phục khác xem ra rất lạc loài với tất cả những gì có ở đây...

Mỉm cười thú vi, Điền Hồ cầm theo luôn bộ y phục lạc loài đó.

Quay trở lại chỗ Bách Lý Băng và sau một lúc ngẫm nghĩ, Điền Hồ đành chép miệng, thầm bảo là tự giúp nàng thay đổi y phục vẫn tốt hơn là giải huyệt cho nàng tỉnh lại trong tình cảnh này .

Dù bản thân rất tự chủ nhưng một khi thân ngọc vóc ngà đã lồ lộ Điền Hồ cũng lóng nga lóng ngóng một lúc lâu mới có thể hoàn thành một việc tưởng chừng dễ dàng.

Thở hắt ra một hơi, Điền Hồ khi thấy đã hoàn toàn điềm tĩnh mới giải huyệt cho nàng.

Và ngay khi nàng tỉnh lại, Điền Hồ liền lấy giọng đều đều, thuật lại mọi việc cho nàng nghe .

Đương nhiên nàng rất hỗ thẹn. Nhưng do cả hai lúc này y phục đều kín đáo nên nàng chỉ biết thở phào, vừa nhẹ nhõm vừa sung sướng :

- Nếu không có Điền Hồ ca định lực hơn người...

Điền Hồ xua tay :

- Băng muội quá lời rồi. Ta làm thế tuy có vì Băng muội nhưng ta vẫn vì bản thân ta nhiều hơn.

Thấy hai mắt nàng vụt đỏ hoe, Điền Hồ mĩm cười :

- Ta nói chưa hết đâu. Hãy nghe đây, vì ta rất trân trọng Băng muội là người Lan Tâm Huệ Chất nên ta đang muốn hỏi Băng muội một câu. Nàng có chấp nhận trở thành thê tử của Điền Hồ này không ?

Hai mắt nàng không còn đỏ nữa, trái lại đang sáng ngời ánh vui sướng :

- Chỉ vì muốn hỏi muội câu này nên Điền Hồ ca vẫn chưa nỡ hủy hoại tấm thân xử nữ của muội ?

Điền Hồ cười vui hơn :

- Thì đã bảo, ta chỉ vì ta mà thôi. Sao Băng muội không đáp ?

Nàng cúi mắt nhìn xuống :

- Muội nhận lời nhưng với một điều kiện.

Điền Hồ có ý lo ngại :

- Có điều kiện nữa ư ?

Nàng nhìn lên :

- Điền Hồ ca đừng nghĩ đó là chuyện có liên quan Đoàn Bội Cơ. Muội không hẹp hòi thế đâu.

Điền Hồ thở ra nhè nhẹ :

- Vậy điều kiện của Băng muội là gì ?

Nàng nghiêm mặt :

- Là Điền Hồ ca phải luôn luôn tươi cười với muội. Đừng mang mãi vẻ mặt khắc khổ đáng ghét kia.

Điền Hồ gượng cười :

- Lúc ta không cười, trông đáng ghét lắm sao ?

Nàng bỗng thở dài :

- Như Điền Hồ ca lại nhớ đến Tiểu sư muội Bội Cơ ?

Điền Hồ đành thú nhận :

- Bội Cơ vẫn bảo đã chán ngán, không muốn nhìn mặt ta. Nhưng không như Băng muội, Bội Cơ phải rất hận mới năm lần bảy lượt cứ tìm cách giết ta.

Nhưng vừa dứt lời Điền Hồ chợt đổi giọng và mỉm cười :

- Ta có vật này rất thú vị. Băng muội nhìn xem.

Thấy Điền Hồ đưa ra bộ y phục chỉ một đứa bé mới mặc vừa, nàng phì cười :

- Muội hiểu rồi. Nhưng không lẽ mỗi lần cần thi triển công phu Xúc Cốt Thu Cân, muội phải phí thời gian mặc thêm bộ y phục này vào trong, sau đó lại khoác bộ y phục to rộng ra ngoài.

Điền Hồ vẫn trao bộ y phục đó cho nàng :

- Ta chỉ cảm thấy lạ, vì sao lại có mỗi một bộ y phục nhỏ này nằm lẫn vào kho võ phục chỉ dành cho những người đã thành nhân. Sao Băng muội không chiều ta, thử khoác vào một lần ?

Nàng miễn cưỡng gật đầu :

- Nhưng Điền Hồ ca không được nhìn ?

Điền Hồ quay lưng lại miệng căn dặn :

- Hy vọng ta đoán không sai, Băng muội vẫn cứ mặc, kể cả khi xả bỏ công phu để trở lại nguyên dạng ban đầu.

Sau đó là một khoảng yên lặng, chỉ có tiếng sột soạt cho biết nàng thay đổi y phục.

Được một lúc, nàng gọi :

- Điền Hồ ca quay lại được rồi.

Quay lại, Điền Hồ suýt bật cười vì Bách Lý Băng lúc này thật nhỏ bé trong bộ y phục vừa vặn và ôm khít vào người.

Nhưng nàng bỗng bảo :

- Bây giờ thì nhìn đây.

Nàng đang xả bỏ công phu Xúc Cốt Thu Cân, thân hình lớn dần làm cho bộ y phục đang mặc vì quá nhỏ nên...

Điền Hồ vội quay đi.

Nhưng nàng vẫn kêu :

- Điền Hồ ca đừng ngại. Bộ y phục vẫn dãn theo cơ thể muội.

Bán tín bán nghi, Điền Hồ thoạt đầu chỉ dám len lén nhìn, Nhưng sau đó.

Điền Hồ phải kêu :

- Quả lạ kỳ diệu, phải không Băng muội.

Nàng cười hớn hở và cứ làm cho cơ thể hết lớn lên lại thu nhỏ thêm vài lượt nữa :

- Đây đúng là thứ báu vật muội cần. Từ nay trở đi, vậy là Điền Hồ ca hết cơ hội lẻn nhìn muội nữa rồi. Nhìn cơ thể nàng vẫn lồ lộ trong bộ y phục ôm khít, Điền Hồ chợt lao đến vồ vập ôm nàng.

Nào ngờ, chỉ mới vừa chạm vào lớp y phục bên ngoài của nàng, Điền Hồ đã nhăn nhó bước lui :

- Điều quái quỷ gì thế này ?

Nàng tròn to hai mắt, nửa tin nữa ngờ :

- Dù muội không thích thái độ vừa rồi của Điền Hồ ca, nhưng đừng nghĩ đó là do muội phản ứng. Chuyện gì xảy ra vậy, Điền Hồ ca ?

Lắc đầu và thở dài, sau đó Điền Hồ phá lên cười :

- Đúng là bụng làm dạ chịu, không thể trách cứ ai. Thứ báu vật kia không hiểu sao lại tua tủa gai. Sẽ không ai, kể cả ta, sau này dám mạo phạm chạm vào nàng.

Nàng không im, đã tự lấy tay chạm vào bên ngoài y phục :

- Làm gì có gai, Điền Hồ ca ?

Điền Hồ cũng lấy làm lạ, cũng lấy tay thữ vuốt ve bên ngoài nàng. Đoạn, Điền Hồ gật đầu :

- Mất trang 188-189 quyển 5

Băng càng làm Điền Hồ yên tâm hơn. Nàng bảo :

- Vẫn chưa một ai đặt chân vào đây kể từ lúc Bạch Cốt Môn bị hủy diệt. Chỉ những gì Đại ác ma Bạch Cốt U Linh muốn lưu lại, như di thư của lão chẳng hạn, thì mới hiện hữu. Còn những gì không thấy cũng là do lão đã cất giữ hoặc hủy bỏ trước đó. Tất cả đều do một

tay lão sắp xếp.

Vừa gật đầu, tỏ ý tán thành nhận định của nàng, Điền Hồ bỗng có thần sắc ngưng đọng, với một tay đặt lên miệng, ta hiệu cho nàng đừng lên tiếng nữa.

Nàng lập tức đáp ứng, cũng ngưng đọng thần sắc và nghe ngóng. Quả nhiên nàng nghe có những chuỗi tiếng động lịch kịch khả nghi phát ra từ đâu đó ở phía sau vách đá bên tay tả nàng.

Nàng lấy tay ra hiệu cho Điền Hồ, chỉ vào vách đá bên tả.

Điền Hồ gật đầu và khe khẽ lên tiếng :

- Hoặc người đó vào đây trước chúng ta, hiện đang kiếm tìm di lưu võ học U Linh Thất. Hoặc y đã theo hướng ngược lại, từ đầu kia đi vào và sắp sửa đi đến Võ Di Thất này. Băng muội nghĩ sao ? Chúng ta ở đây đợi y hay tìm lối đi đến chỗ y đang hiện diện ?

Nàng thì thào :

- Chủ ý của chúng ta là tìm lối thoát, nên đi đến chỗ y vẫn hơn.

Điền Hồ lại tán thành :

- Chúng ta mau phân khai, cố tìm xem đâu là cơ quan phát động, khai mở bí đạo dẫn qua bên kia Võ Di Thất.

Địa hình ở Võ Di Thất rất kỳ lạ, như đã là chôn tận cùng của U Linh Thất, vì ngoài lối dẫn vào từ Tàng Bình Thất, Điền Hồ và Bách Lý Băng dù đã cố công tìm vẫn không sao phát hiện lối nào khác có thể dẫn qua bên kia Thất Võ Di.

Trong khi đó những tiếng động lịch kịch vẫn không ngừng vang lên từ phía bên kia vách đá, càng làm cho cả hai thêm nôn nóng pha lẫn lo sợ.

Mãi một lúc sau, nhờ một lần tình cờ chạm tay vào vách đá đã phát ra những tiếng động lạ, Điền Hồ vô tình phát hiện như có một rãnh đá nhỏ.

Điền Hồ ra dấu, gọi Bách Lý Băng lại gần.

Thoạt nhìn qua, Bách Lý Băng lập tức tươi tỉnh :

- Chính là bí môn, ở Thủy Phủ cũng có chỗ được bố trí như thế này. Bí Môn chỉ được khai mở nếu bị đẩy trượt qua một bên.

Điền Hồ liền áp chặt tay thủ vào vách đá :

- Trượt qua bên nào ?

Nàng lắc đầu :

- Điền Hồ ca cần phái thử. Nếu không phải bên này thì là bên kia.

Điền Hồ liền vận lực, cố đẩy qua bên hữu.

Kịch !

Không đúng chiều rồi, vì sau nỗ lực của Điền Hồ, vách đá chỉ khép chặt hơn, làm cho rảnh đá đã nhỏ hẹp càng thêm nhỏ hẹp.

Không chờ Bách Lý Băng nhắc nhở, Điền Hồ liền đẩy qua hướng ngược lại.

Kẹt... Kẹt...

Rảnh đá mở to dần và bí môn cũng từ từ hé lộ.

Khi cảm thấy đã đủ cho một người lách qua, Điền Hồ vừa dừng lại liền nghe một tiếng quát sang sảng vang lên :

- Kẻ nào dám vào đây trước ta ? Đỡ !

Ào...

Vội quay đầu lại nhìn. Điền Hồ chỉ kịp thấy từ phía bên kia bí Môn đang có một luồng lực đạo cực nhanh cứ cuồng nộ quật thẳng vào Bách Lý Băng, do nàng là người duy nhất đứng ngay chính diện, chỗ bí Môn vừa khai mở. Điền Hồ kinh hoàng bật thét :

- Băng muội....

Bách Lý Băng cùng kinh hoàng không kém. Và như Điền Hồ vừa nhìn thấy thì nàng tuy có phản ứng, một thứ phản ứng nhanh của nhân vật từng luyện công đến mức thượng thừa, nhưng không hiểu sao hai tay nàng dù cất lên nhưng chỉ có thể đẩy ra một lực đạo quá yếu, hầu như không có chút uy lực nào, so với luồng lực đạo đang nhắm ngay vào nàng.

Điền Hồ vội nghĩ ngay đó là nàng đang vận dụng công phu Di Hoa Tiếp Mộc của Thủy Phương Cung.

Tuy nhiên...

- Hự !!

Luồng kình quái ác kia đã ập đến, hất Bách Lý Băng bay ngã về phía hậu.

Tiếp đó, từ phía bên kia bí Môn lập tức có một bóng nhân ảnh lao vụt qua, nhanh không thể tưởng.

Vút...

Điền Hồ không cần biết đấy là ai, đã dám tung chưởng đả thương Bách Lý Băng, lại còn hăm hở lao đến chỗ nàng vừa té quỵ như muốn hạ thêm sát thế thì kẻ đó đáng phải chết, Điền Hồ cùng thần tốc lao áp vào kẻ đó :

- Ngươi muốn chết !!

Ào...

Nhưng người đó đã bất thần quay lại, ung dung hất tay tung chưởng đối phó với Điền Hồ :

- Quả nhiên là không chỉ có một người.Và ta đã đoán đúng. Đỡ !

Ầm...

Chấn kình làm cho song phương cùng dội ngược, vậy là có thời gian cho song phương nhận ra nhau.

Điền Hồ phẫn nộ lao đến :

- Môn Chủ Cổ Mộ Môn ?! Đỡ !

Ào...

Đối phương như tỏ ra phẫn nộ hơn Điền Hồ bội phần :

- Ngươi vẫn chưa chết sao, Điền Hồ ? Đã vậy ngươi còn lọt vào U Linh Thất trước ta nữa, ngươi thật đáng chết !

Bung... Bung...

Họ vẫn đang ở bên này Võ Di Thất. Và dù đây là nơi có địa hình không lấy gì làm rộng rải, nhưng do đã có sẳn oán hận nên song phương vẫn cứ thế diễn khai trường ác đấu.

Điền Hồ gầm vang :

- Thất Phách U Linh Chưởng ? Đây là công phu ngươi đã gây thảm trạng cho bổn phái Thanh Thành bốn người. Ngươi phải chết !

Â...Ầm...

Vù...Ầm...

Và ngược lại, Môn Chủ Cổ Mộ môn cung luôn tỏ ra hậm hực căm phẫn :

- U Linh Thất vốn là nơi phát tích Cổ Mộ Môn, bằng vào tư cách gì ngươi xứng đáng có mặt ở đây ? Đỡ !

Vù...Ầm... ầm...

Điền Hồ cười vang hơn :

- Người giang hồ phải hỏi đến chuyện giang hồ. Phải chi ngươi đừng hạ sát thủ đối với phụ thân ngươi là Tư Mã Thông, Điền Hồ ta cần gì phí công xen vào ? Ha...ha...

Ầm...Ầm...

Tư Mã Hợp phẫn nộ :

- Nào phải ta hạ thủ sát hại gia phụ ? Ngươi đã không biết gì thì đừng nói bừa. Đỡ !

Bung... Bung...

Điền Hồ hoài nghi :

- Không phải ngươi thì còn ai ? Không lẽ ngoài ngươi vẫn có người am hiểu U Linh Thất Phách Chưởng ?

- Chớ nhiều lời vô ích. Đỡ !

Bung... Bung...

Sau một lúc khích nộ khiến Tư Mã Hợp công thủ bất toàn, Điền Hồ vụt gầm vang :

- Nhưng dù sao người cùng là người gây thảm trạng cho phái Thanh Thành ta. Đỡ !

Ầm...

Một kích bị chấn lùi, Tư Mã Hợp biết bản thân bị trúng kế khích nộ

của Điền Hồ thì đã muộn. Y căm phẫn :

- Phi Thiên Thập Bát Chưởng của ngươi chưa đủ để lấy mạng ta đâu. Xem đây !

Bùng... Bùng...

Điền Hồ vụt phát chiêu liên hoàn :

- Có đủ hay không ngươi cứ chờ thì biết. Hay đỡ !

Ầm... ầm... Ầm...

Bị lùi thêm mấy dội nữa. Tư Mã Hợp thịnh nộ lôi đình, hùng hổ động thân lao ập đến :

- Ngươi phải chết thôi. Xem đây. Đỡ ! Đỡ !

Ào...

Ào...

Định phát chiêu ngăn đón và tiện thể tìm cách đả bại đối phương, chợt Điền Hồ nghe đối phương cười vang, đồng thời là chuyển hướng, không lao vào Điền Hồ nữa :

- Ngươi biết dùng kế khích nộ ta, nhưng quên lãng ta vẫn là người có thủ đoạn cao minh hơn ngươi bội phần. Ha...ha...

Toàn thân Điền Hồ liền chấn động, do nhìn thấy đối phương đang lao đến chỗ Bách Lý Băng.

Vút...

Dù biết rằng không thể, nhưng Điền Hồ vẫn phải dốc toàn lực lao đến :

- Ngươi...

Đúng là không thế nào kịp. Và Điền Hồ thấy Tư Mã Hợp đã vươn tay, chỉ một sát na nữa thôi là chộp vào Bách Lý Băng. Chính vì sự thể là thế, nên tiếng kêu của Điền Hồ một nửa chừng tắt nghẽn. Tương tự, hành vi đang dốc toàn lực lao đến của Điền Hồ cũng phần nào khựng lại.

Đang trong tâm trạng chuẩn bị đón chờ sự uy hiếp của đối phương, Điền Hồ bỗng bật cười vì thấy đối phương vừa chộp tay vào đầu vay Bách Lý Băng đã phải vụt nhanh tay về và nhăn nhó mày mặt.

Vậy là Điền Hồ tiếp tục lao đến :

- Ngươi đâu dễ đắc thủ phải không ? Ha... ha...

Và tay Điền Hồ cũng phất kình.

Bùng...

Tư Mã Hợp đã không kịp trở tay. Một kích trúng đích của Điền Hồ làm cho Tư Mã hợp bị lùi mãi, qua bên kia Tàng Binh Thất.

Không dám tham chiến, Điền Hồ liền nhân cơ hội duy nhất này; vội tiến đến chỗ Bách Lý Băng và nhẹ nhàng nâng nàng lên hai tay.

Điền Hồ bỏ chạy, theo lối Tư Mã Hợp khi nãy đã tiến vào.

Vút...

Sau một lúc đi xuyên qua nhiều thạch động thiên nhiên, cuối cùng Điền Hồ cùng phát hiện bản thân đã ra đến phía bên ngoài Tổng Đàn Bạch Cốt Môn thuở nào.

HẾT TẬP 5

Bạch Cốt U Linh

Q6-CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY
VÕ LÂM TAM ĐẦU LỆNH

Điền Hồ ?

Nghe tiếng hô hoán, Điền Hồ cả mừng dừng lại :

- Nhị ca ! Gặp Nhị ca đây, thật may cho đệ.

Nam Cung Phách xuất hiện, nhăn mặt nhìn Bách Lý Băng đang mê mang bất động trên tay Điền Hồ :

- Ả bị sao rồi ?

Nhớ lại thái độ giận dữ của Nam Cung Phách độ nào, Điền Hồ gắng gượng giải thích :

- Nàng bị Môn Chủ Cổ Mộ Môn đả thương. Thế Nhị ca có biết y chính là Tư Mã Hợp, hậu nhân duy nhất của Tư Mã Thông Chưởng môn Điểm Thương phái ?

Nam Cung Phách giật mình :

- Thảo nào trước lúc lìa đời, Tư Mã Chưởng môn đã bảo kẻ sát hại là "nghiệt súc" ?

Rồi chợt đổi giọng, Nam Cung Phách bỗng tỏ ra quan tâm :

- Thương thế của ả ra sao ? Như Tam đệ chưa có dịp xem qua cho ả ?

Điền Hồ gượng cười :

- Đệ đang tìm chỗ kín đáo thì gặp Nhị ca, làm gì kịp có dịp xem qua thương thế cho nàng ?

Nhanh nhẩu, Nam Cung Phách quay người lại :

- Hãy đưa nàng đi theo ta. Sẽ có một nơi đủ kín đáo như Tam đệ muốn.

Vút...

Điền Hồ đâu còn gì mừng hơn, nhất là thấy thái độ của Nam Cung Phách đã thay đổi theo chiều hướng thuận lợi. Điền Hồ vội bám sát Nhị ca.

Vút...

Đến lúc Nam Cung Phách dừng, Điền Hồ đảo mắt nhìn quanh :

- Quả là nơi thật sự yên tỉnh.

Nam Cung Phách chỉ tay vào một chỗ vừa khuất vừa sạch sẽ :

- Hãy đặt ả nằm đó, ta sẽ xem thương thế cho.

Không chút nghi ngờ. Điền Hồ đặt nàng xuống.

Vừa đứng lên, chưa kịp quay người lại, Điền Hồ bỗng bị tê cứng toàn thân. Kinh tâm, Điền Hồ kêu :

- Nhị ca !

Nam Cung Phách đảo người, xuất hiện ngay trước mặt Điền Hồ, miệng cười lạt :

- Ngươi đừng trách ta. Hãy trách sao Thủy Phương Cung dám bắt giữ Đại tỷ Đoàn Mộc Huyền.

Thấy Nam Cung Phách như muốn đưa Bách Lý Băng đi, Điền Hồ thất kinh :

- Nhị ca định làm gì nàng ?

Nam Cung Phách khom người xuống, chuẩn bị nhấc Bách Lý Băng lên.

- Thủy Phương Cung đã tung tin, sẽ buông tha Đoàn Mộc Đại tỷ nếu có một ả Bách Lý Băng nào đó để trao đổi. Ta nghĩ, ả chính là Phương Băng.

Kinh tâm động phách, Điền Hồ vội kêu lên :

- Nhị ca ! Sao Nhị Ca không chịu nghĩ, vì sao Thủy Phương Cung dùng hạ sách này để đối phó nàng ?

Nam Cung Phách đang chuẩn bị lấy tay chộp vào đầu vai Bách Lý Băng :

- Ta có nghĩ. Và cho rằng vì ả là phản đồ Thủy Phương Cung nên đây là hậu quả dành cho ả.

Điền Hồ thở dài :

- Nhị ca xin hay nghe đệ khuyên. Nhị ca không được động đến nàng.

Nam Cung Phách bật cười, và tay cũng bắt đầu chộp nào Bách Lý Băng :

- Ngươi thật sự quên lần chúng ta kết nghĩa rồi sao ? Chỉ vì ả yêu nữ, ngươi quyết không cho ta động đến ả sao ? Xem đây. Ha... ha...

Đang cười, Nam Cung Phách vụt rống lên.

- A !

Nhìn Nam Cung Phách vừa xuýt xoa vừa ngó chằm chằm vào lòng bàn tay. Điền Hồ bảo:

- Nhị ca hay nghe đệ giải thích. Nàng và đệ đã là phu thê, công phu nàng luyện chỉ có một mình đệ là có thể chạm vào. Hơn nữa...

Nam Cung Phách cáu gắt :

- Hoang đường ? Ngươi bịa ra chuyện đó để gạt ta sao ? Hừ !

Điền Hồ vẫn cố nhấn nại, giải thích :

- Xin Nhị ca hãy nghe đệ. Nàng chính là Cung Chủ đích thực của Thủy Phương Cung. Và từ lâu nay nàng luôn đứng về phía chúng ta. Chẳng phải nàng đã từng đả bại Bách Lý Hoàng và giải cứu cho Đoàn Mộc Đại tỷ đó sao ? Mong Đại ca đại lượng minh xét.

Nam Cung Phách nhăn nhó :

- Cũng có thể ngươi nói đúng, chính vì thế Thủy Phương Cung mới có kế sách nay đối phó ả. Nhưng ta không thể không dùng ả, đổi sự an toàn cho Đại tỷ Đoàn Mộc Huyền.

Điền Hồ rất thán phục nghĩa khí không gì lay chuyển nổi của Nhị ca :

- Đệ cũng muốn Đại tỷ thật sự an toàn. Nhưng làm như Nhị ca chi khiến Đại tỷ mau mất mạng.

Nam Cung Phách trề môi :

- Ngươi đừng xem thường Nam Cung Phách ta như thế. Bánh sáp đi, bánh qui về. Một đổi một thì cớ gì Đại tỷ phải mất mạng ?

Điền Hồ lắc đầu :

- Đệ không thể giải thích. Chỉ khuyên Nhị ca đừng quá xem thường thủ đoạn của Thượng Quan Du. Kẻ hiện nay đang hiệp lực với Thủy Phương Cung mưu đồ thao túng thiên hạ. Huống chi, như nàng từng trấn an đệ, vẫn có nhiều môn nhân tin cẩn của nàng sẽ bảo đảm mọi an toàn cho Đại tỷ.

Nam Cung Phách quắc mắt kinh nghi :

- Ngươi nói thật chứ ?

Điền Hồ thở hắt ra :

- Thế Nhị ca nghĩ chỉ có một mình Nhị ca là biết cho Đại tỷ thôi sau ?Và lời nàng nói, đệ tin. Kể cả bào huynh của Đoàn Mộc Đại tỷ là Đoàn Mộc Thu cũng tin nữa là.

- Đoàn Mộc Thu ?

Điền Hồ giải thích :

- Tử Y Hội là do gia phụ ngấm ngầm sáng lập. Chủ ý là đối phó đại họa Bạch Cốt Môn. Do gia phụ thảm tử quá sớm, Tử Y Hội mới rơi vào tay phản đồ Thượng Quan Du. Đến khi đệ nhận được di lệnh của gia phụ lưu lại, đệ phát động Kiếm Lệnh Phi Thiên và lúc này chỉ còn lại mỗi một Tử Y Nhân là trung thành với đệ. Chính là Tử Y Nhân đã cùng Nhị ca lâm chiến. Đệ đã giúp Tử Y Nhân đó khôi phục diện mạo. Tính danh thật của y là Đoàn Mộc Thu, bào huynh của Đoàn Mộc Huyền Đại tỷ.

Nam Cung Phách tỏ ra hoang mang :

- Ta hy vọng ngươi vẫn là Điền Hồ như thuở nào mới quen. Được, ta tạm tin ngươi, thử một lần nữa vậy.

Ha... ha... Nam Cung Chưởng môn sao quá vội để tiểu tử mê hoặc ? Chính tiểu tử đã giao Thất Linh Tiểu Phi Kiếm cho Lục lão Thanh Thành và họ vẫn đang gieo tai họa khắp Võ lâm. Hãy giao tiểu tử cho Võ lâm phân xử. Ha... ha...

Vút... Vút... Có không dưới tám nhân vật Võ lâm thuộc các phái cùng xuất hiện, dẫn đầu là Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm.

Sự xuất hiện của những nhân vật này làm Điền Hồ thất kinh. Và Điền Hồ càng thất kinh hơn vì thấy rằng Nam Cung Phách đã rụt tay về, không còn ý giải khai huyệt đạo cho Điền Hồ nữa.

Không những thế, vì nhìn thấy Nam Cung Phách quay người, chuẩn bị tiến về phía những nhân vật nọ, Điền Hồ bỗng thất thanh kêu bừa :

- Võ Lâm Tam Đầu Lệnh ? ! Họ không phải đến vì có thiện ý đâu, Nhị ca !

Ngoại trừ Hoàng Như Lãm là vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, hầu hết những nhân vật còn lại đều có một vài biểu hiện bất thường, ngay khi nghe Điền Hồ để cập đến danh xưng lạ lùng đó.

Hoàng Nhất Lãm cau mày, khi thấy Nam Cung Phách có ý chựng lại :

- Nhảm nhí ! Võ Lâm Tam Đầu Lệnh gì chứ ?

Điền Hồ chợt gọi Nam Cung Phách :

- Nhị ca mau giải huyệt cho đệ. Đừng để họ chiếm hữu những hạt Bạch Liên Vạn Niên đệ vừa tìm thấy.

Nam Cung Phách chợt vỡ lẽ. Vì lời của Điền Hồ rõ ràng là bịa chuyện, Nam Cung Phách biết chắc như thế, nhưng những nhân vật kia lại động dung khi nghe Điền Hồ đề cập đến Vạn Niên Bạch Liên.

Họ nhất tề xông đến, buộc Hoàng Nhất Lãm cũng gấp rút xuất thủ đánh vào, quyết không cho Nam Cung Phách có cơ hội giải huyệt Điền Hồ :

- Mong Nam Cung Chưởng môn thứ lượng. Đỡ !

Nam Cung Phách bật cười dài :

- Quả nhiên chư vị am hiểu quá rõ thế nào là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh. Vậy cho hỏi, chư vị có biết nhân vật Đại Lệnh Chủ là ai không ? Chính là phản đồ Thượng Quan Du từng ngấm ngầm hãm hại Bảo Chủ Phi Thiên Bảo, cũng là Hội Chủ Tử Y Hội hiện giờ. Đành đắc tội vậy. Ha... ha...

Vừa hất kình đỡ vào chiêu chưởng của Hoàng Nhất Lãm, Nam

Cung Phách vừa vươn tay giải huyệt cho Điền Hồ.

Ầm...

Bị chấn lùi, Hoàng Nhất Lãm kinh nghi bật kêu :

- Hảo thân thủ !? Có phải nhờ Bạch Liên Vạn Niên gì đó, Nam Cung Chưởng môn bỗng tăng cao nội lực ?

Những nhân vật kia vẫn tiếp tục lao đến. Họ vượt qua Hoàng Nhất Lãm và thần tốc phân khai.

Hai ngăn cản Nam Cung Phách.

Hai xông đến Điền Hồ là người vừa mới giải huyệt đạo nên vị tất kịp có đủ nội lực cần thiết.

Còn ba nhân vật kia thì tranh nhau lao đến chỗ Bách Lý Băng.

Vút... Vút...

Nam Cung Phách bực tức :

- Chư vị vẫn chấp nê bất ngộ ư ? Được, vậy đừng trách Nam Cung mỗ trở mặt. Đỡ !

Một mình Nam Cung Phách đối phó hai nhân vật kia.

Riêng Điền Hồ thì vừa phẫn nộ vừa thất kinh. Phẫn nộ vì họ vẫn u mê, cố tình không nhìn nhận họ đang tiếp trợ ác tặc Thượng Quan Du, cũng là trợ Trụ vi ngược. Thất kinh vì phát hiện ba nhân vật còn lại đang tranh nhau quyền bắt giữ Bách Lý Băng, là người vẫn hôn mê, vô phương hoàn thủ.

Do đó, dù nội lực chưa phục hồi trọn vẹn, Điền Hồ vẫn khẩn trương tung một loạt kình Phi Thiên :

- Hành vi của chư vị thật vô sỉ. Đỡ !

Bùng... Bùng...

Chợt.

- A...

- A...

Ba nhân vật tranh nhau đã cùng một lúc chộp vào Bách Lý Băng thì bây giờ cũng cùng một lúc thu tay về và kêu đau oai oái :

Thấy vậy, tuy Điền Hồ không đắc thủ sau loạt chiêu đầu nhưng vẫn đắc ý, lạng người đến gần Bách Lý Băng :

- Chư vị định bắt người, uy hiếp tại hạ phải giao Bạch Liên Vạn Niên cho chư vị ư ?

Thật hỗ thẹn thay cho bốn chữ "Danh môn chánh phái". Ha... ha...

Đã không đắc thủ lại còn bị Điền Hồ châm chọc, ba nhân vật nọ cuồng nộ lao vào Điền Hồ.

Ào...

Ào...

Điền Hồ vụt nhếch môi cười lạt :

- Muộn lắm rồi. Tại hạ đã khôi phục đủ chân nguyên, chỉ ba người chư vị đâu phải đối thủ của kẻ hèn này. Lui nào !

Bùng... Bùng... Bùng...

Họ bị chấn lui. Và thần lực của Điền Hồ làm họ thất sắc, cùng kinh hoảng nhìn nhau và cùng hối hả quay đầu tháo chạy.

Còn lại một mình Hoàng Thất Lãm. Lão nghiêm mặt nhìn Điền Hồ :

- Lão phu sẽ nhân danh Minh Chủ phát động Võ Lâm Thiếp, thỉnh cầu thiếu hiệp giải thích rõ mọi hành vi. Nếu ngại chuyện đó, hừ, tốt hơn hết hãy lấy mạng lão phu ngay lúc này.

Điền Hồ cười ha hả :

- Lão có thể đi. Nhưng đừng nghĩ đó là tại hạ sợ Võ Lâm Thiếp. Trái lại, ha...ha... , sẽ có ngày tại hạ cho quần hùng biết mọi sự thật liên quan đến hành vi của Hoa Sơn Tam Lão độ nào, dựa vào bút tích do chính Đại ác ma Bạch Cốt U Linh lưu lại. Ha... ha...

Lão biến sắc và không nói không rằng đã vội tháo lui.

Vút...

Nam Cung Phách chờ đến lúc đó mới quay nhìn Điền Hồ :

- Bút tích gì Đại ác ma Bạch Cốt U Linh lưu lại ?

Điền Hồ khom người, vừa xem xét thương thế cho Bách Lý Băng, vừa đáp lời Nam Cung Phách :

- Để từ từ đệ sẽ nói cho Nhị ca rõ. Hãy giúp đệ làm nàng tỉnh lại.

Nam Cung Phách mỉm cười tiến đến :

- Sao Tam đệ không thử thúc đẩy nội lực vào người ả ?

Cách gọi Bách Lý Băng như vậy chứng tỏ Nam Cung Phách vẫn chưa tin lắm vào nàng. Điền Hồ thở dài đành nhè nhẹ áp chưởng tay vào huyệt Thận Du của nàng.

Cử chỉ của Điền Hồ làm Nam Cung Phách thất kinh :

- Hóa ra giữa ả và Tam đệ... a... a...

Điền Hồ nghiêm mặt :

- Cũng như với Đại tỷ, Nhị ca, đệ và nàng đã nhiều phen trải qua sinh tử, cùng nhau chung chia hoạn nạn. Nhưng đừng vì thế Nhị ca nghĩ bọn đệ đã vượt qua vòng lễ giáo. Tuy vậy, nàng và đệ vẫn tình thâm nghĩa trọng, đã thề nguyện gắn bó keo sơn.

Vừa nói vừa trút lực cho nàng và Điền Hồ chợt thất kinh thu tay lại.

Nam Cung Phách cùng cau mặt :

- Sao vậy ? Nghiêm trọng lắm à ?

Điền Hồ bối rối :

- Hóa ra là do đệ, vẫn chưa hóa giải hết Lãnh Khí đã thấm nhập vào nàng. Nhị ca, đệ cần có thời gian khá lâu đã tọa công. Mong Nhị ca...

Nam Cung Phách xua tay :

- Vậy thì đang chần chừ nữa. Ta tin sự thành tâm của Tam đệ. Hãy mau giúp nàng ta hóa giải Lãnh Khí. Sẽ không ai dám quấy rối một khi đã có Nam Cung Phách ta ở đây.

Nam Cung Phách là người có nghĩa khí, không hề lỗ mãng và còn là Chưởng môn nhân của một trong Thất Đại phái. Lời của Nam Cung Phách khiến Điền Hồ hoàn toàn tin.

Do vậy, Điền Hồ nhẹ nhàng đỡ Bách Lý Băng ngồi lên - không quên những mủi gai sắc nhọn sẽ đâm vào tay Điền Hồ không có những cử chỉ nhẹ nhàng - và đặt nàng theo tư thế tọa công.

Điền Hồ lần này ngồi phía sau, một tay đặt lên Mệnh Môn huyệt, tay còn lại đặt vào Khí Hải huyệt và từ từ dùng tâm pháp U Linh truyền qua kinh mạch nàng.

Với phương cách này, đầu lên Điền Hồ khích động, cho toàn bộ Lãnh Khí trong người nàng dần dần bộc phát, khiến cơ thể nàng lạnh run lên. Sau đó Điền Hồ cho Hỏa Linh Khí truyền qua Mệnh Môn huyệt của nàng và từ từ hấp thu Lãnh Khí của nàng qua ngõ Khí Hải.

Có thể nói Điền Hồ dám mạo hiểm vận dụng phương cách này, là cho Lãnh Hỏa Nhị Linh hai đường Âm Dương cùng lúc vận động dẫn lưu, là do Điền Hồ tự tin đã hiểu đến minh tiết toàn bộ tâm pháp U Linh, kể từ khi ngẫm nghĩ và so sánh tâm pháp này với hai tâm pháp Phi Thiên - Hồi Chuyển.

Đồng thời, việc giúp Bách Lý Băng hóa giải Lãnh Khí đã từng gây ra hiện tượng dục hỏa công tâm cho cả hai, Điền Hồ nghĩ chỉ có cách này mới có thể ngăn cản tình trạng đó. Vì thế, dù biết là mạo hiểm Điền Hồ vẫn thực hiện.

Hỏa Linh Khí đi qua theo Mệnh Môn, thúc đẩy Lãnh Khí phải trút ra theo ngõ Khí Hải, nếu điều này là cân bằng đối với nội thể Bách Lý Băng thì đó lại là sự chênh lệch giữa Lãnh Hỏa Nhị Linh trong người Điền Hồ.

Điền Hồ đang trút Hỏa Linh Khí đi, chỉ thu về toàn là Lãnh Khí, hiện trạng này làm cho toàn thân Điền Hồ dần dần lạnh giá. Lạnh đến nỗi Nam Cung Phách là người đứng ngoài cũng nhìn thấy.

Với thân danh là Chưởng môn nhân một Đại phái. Nam Cung Phách thoát nhìn là hiểu ngay Điền Hồ đã có hành động dễ gây nguy hại cho bản thân. Bởi như lúc đầu Điền Hồ đã nói, Nam Cung Phách nghĩ, cách Điền Hồ thực hiện không còn mang ý nghĩa của việc hóa giải nữa. Vì nếu muốn hoá giải thì chỉ cần cho Lảnh Khí bức toát ra khắp người Bách Lý Băng là đủ, cần gì phải thu Lãnh Khí về như Điền Hồ đang làm.

Tuy nghĩ vậy nhưng Nam Cung Phách nào dám manh động, hoặc tùy tiện xen vào giúp Điền Hồ.

Trái lại, Nam Cung Phách chỉ biết ngấm ngầm tán thưởng, thán phục hành vi xả thân của Điền Hồ. Vì lo cho Bách Lý Băng bị phương hại - nếu để một mình nàng hứng chịu cái lạnh đang từ nội thể nàng toát ra - Điền Hồ đã chấp nhận chịu đựng cái lạnh đó.

Hành động đó chỉ có ở những người vì trân trọng nhau nên sẵn sàng hy sinh cho nhau. Nam Cung Phách đã thấy một Điền Hồ thà hy sinh chịu mạo hiểm ở Bạch Cốt Đàm, quyết không để Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách bị hại. Thì giờ đây, nếu Điền Hồ dám hy sinh vì Bách Lý Băng, Nam Cung Phách tự minh bạch, ắt Bách Lý Băng phải có nhiều điểm đáng để Điền Hồ trân trọng.

Tự minh bạch điều này xong, Nam Cung Phách cảm khái thở dài và dù muốn dù không cũng phải nhìn Bách Lý Băng bằng con mắt khác.

Chợt có tiếng nói phát ra ngay phía sau Nam Cung Phách :

- Hắn đúng lý quỷ, không phải người. Hoặc nói cách khác hắn quả là người có số may.

Thanh âm phát ra đột ngột, tuy có làm Nam Cung Phách giật mình nhưng không vì thế mà làm cho hốt hoảng.

Nam Cung Phách từ tốn lên tiếng, với thân hình cũng từ từ xoay lại :

- Đoàn cô nương còn đến để gặp Điền Hồ làm gì ? Hay Thất Linh Tiểu Phi Kiếm dù đã đến tay, cô nương vẫn chưa hài lòng ?

Đoàn Bội Cơ xuất hiện với phong thái quá ư đĩnh đạc, không xuất thủ đánh lén Nam Cung Phách cũng không tỏ ra hoang mang lo sợ, khiến Nam Cung Phách thầm giật mình.

Và đúng như Nam Cung Phách vừa nghĩ, Đoàn Bội Cơ điềm nhiên phát thoại :

- Qua lời vừa rồi, đủ hiểu Nam Cung Chủ môn vẫn chưa biết chuyện Điền Hồ đã bị Đoàn Bội Cơ này xô xuống vực ? Thế nhưng, hắn quả có số may, đã không táng mạng lại còn gặp thêm một lần kỳ duyên. Nhìn cách hắn đang thổ nạp lúc này, ắt Chưởng môn không thể phủ nhận hắn đã đạt mức Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên ?

Nam Cung Phách càng nghe càng lo :

- Còn cô nương, dám trước mặt mỗ thừa nhận hành vi hãm hại Điền Hồ, phải chăng cô nương nghĩ vì sợ gây kinh động đến hắn nên mỗ không thể xuất thủ trừng trị cô nương ?

Đoàn Bội Cơ mỉm cười :

- Bội Cơ lại nghĩ khác. Không phải Chưởng môn sợ gây kinh động đến Điền Hồ, mà là sợ không phải đối thủ của Bội Cơ.

Nam Cung Phách cười lạt :

- Nếu đây là hành vi khiêu khích, để mỗ ra tay gây kinh động đến Điền Hồ thì cô nương chọn sai đối tượng rồi. Mỗ có đủ công phu hàm dưỡng để không mắc bẫy cô nương.

Đoàn Bội Cơ vẫn thản nhiên :

- Có thể Chưởng môn chưa hiểu. Là thế này, ba hạt Bạch Liên Vạn Niên đã được Bội Cơ tuần tự dùng qua. Bội Cơ cũng đã luyện xong Thạch Chung Đao Phổ và còn được Nhị tỷ phu ưu ái quyền cho một ít công phu Cổ Mộ Môn, đó là chưa kể một ít sở học Thủy Phương Cung do Nhị sư tỷ Thạch Yến chỉ điểm. Có thể nói quyết chắc một điều, bản lãnh như Nam Cung Chưởng môn hiện nay không là đối thủ của Bội Cơ.

Nam Cung Phách giật mình :

- Những gì cô nương nói đều là sự thật ?

Đoàn Bội Cơ đắc ý :

- Chưởng môn sợ rồi sao ?

Nam Cung Phách chỉnh dung :

- Cô nương chớ lầm. Mà nói như thế là xót xa thay cho vong linh Đoàn Quan Sơn Chưởng môn.

Đoàn Bội Cơ tái mặt :

- Chưởng môn ám chỉ Bội Cơ dã không lo báo phục phụ thù, còn to gan thân cận với thù nhân ?

Nam Cung Phách cười nhẹ :

- Thì ra cô nương đã biết Tư Mã Hợp là hung thủ sát hại lệnh tôn ?

Đoàn Bội Cơ khinh khỉnh :

- Thật tội cho Chưởng môn đã hiểu biết quá nông cạn. Đương nhiên Bội Cơ biết và còn biết rõ hơn Chưởng môn bội phần.

Nam Cung Phách hoài nghi :

- Là ý gì ?

Đoàn Bội Cơ thoáng liếc mắt nhìn qua Điền Hồ. Sau đó thản nhiên diện đối diện với Nam Cung Phách :

- Tất cả là do Thượng Quan Du gây ra. Và đâu phải chỉ một mình Tư Mã Hợp, Môn Chủ Cổ Mộ Môn là am hiểu tuyệt học Thất Phách U Linh. Chính Tư Mã Hợp cũng đang tìm Thượng Quan Du để thanh toán phụ thù.

Nam Cung Phách bối rối :

- Nhưng Tư Mã Thông tiền bối trước lúc chết đã quả quyết...

Đoàn Bội Cơ cướp lời :

- Toàn bộ diện mạo đều che kín, Tư Mã tiền bối chỉ dựa vào công phu để nhận lầm đối phương thành nhục tử cũng là điều dễ hiểu.

Và Đoàn Bội Cơ đổi giọng :

- Mà thôi, hãy trở lại chính đề. Hoặc Chưởng môn tự lượng sức và bỏ đi, hoặc hãy bước ra ngoài cùng Bội Cơ so tài cao hạ. Vì ý của Bội Cơ đã quyết, ngay hôm nay không thể không kết liễu sanh mạng đôi cẩu nam cẩu nữ kia.

Nam Cung Phách cố ý kẻo dài thời gian :

- Giữa cô nương và Điền Hồ vốn là sư huynh - sư muội...

Bội Cơ xua tay :

- Chưởng môn đừng mong kéo dài thời gian, chờ đến lúc bọn họ hành công xong.

Cũng không cần quay lơ ngó chừng làm gì, vì Chưởng môn có lẽ cũng thừa biết phải ít nhất nửa canh giờ nữa mới có hy vọng bọn họ xong việc. Thế nào ?

Mọi mưu chước đều bị Đoàn Bội Cơ đoán biết và ngăn ngừa, Nam Cung Phách chợt đanh giọng :

- Cô nương quả là người quyết đoán. Thế này vậy, sao cô nương không tạo cơ hội cho mỗ, dù chỉ một lần ?

Đoàn Bội Cơ không hiểu :

- Tạo cơ hội gì cho Chưởng môn ?

Nam Cung Phách thở dài :

- Tại hạ là nghĩa ca của Điền Hồ và đã hứa làm hộ pháp cho đến lúc hắn hành công xong. Chứng tỏ tại hạ không dễ bỏ đi và cũng không muốn lưu lạc với tấm thân đầy thương tích. Mọi việc sẽ dễ giải thích, nếu sau này Điền Hồ có hỏi, tại hạ và cô nương sao không lấy một chưởng làm định cục.

Đoàn Bội Cơ cau mày :

- Một chưởng để phân cao hạ ?

- Đúng vậy. Sẽ không gây kinh động nếu so với việc hai ta loạn chiến !

- Nếu Chưởng môn bại ?

- Học nghệ không tinh, đó là lời giải thích chính đáng nhất giả như sau này Điền Hồ có hỏi.

- Còn như bình thủ thì sao ?

- Cô nương không nghĩ bản thân sẽ bại ?

- Hoàn toàn không nghĩ đến. Vì một khi dám xuất đầu lộ diện một cách quang minh chính đại thế này, Bội Cơ tin chắc bản thân sẽ thắng.

- Vậy đề cập làm gì chuyện bình thủ ?

Một khi tại hạ không bại thì người bại chính là cô nương, không phải thế sao ?

Đoàn Bội Cơ vụt phì cười :

- Xem ra Nam Cung Phách Chưởng môn cũng là người miệng lưỡi. Được. Bội Cơ chấp thuận.

Nam Cung Phách lập tức đưa tay chỉ ra ngoài :

- Mời !

Đoàn Bội Cơ vẫn rất ung dung và quay lưng bước ra ngoài xa.

Nam Cung Phách theo chân và không thể không hài lòng vì thấy Đoàn Bội Cơ đã chọn một địa điểm đủ xa, đủ để tiếng chấn kình sẽ không gây kinh động gì đến chuyện hành công của Điền Hồ.

Đoàn Bội Cơ đã quay lại :

- Bội Cơ tuy biết làm như thế này là quá đáng nhưng khi nào Chưởng môn chuẩn bị xong hãy cho hay. Lúc đó Bội Cơ sẽ ra tay.

Nam Cung Phách cười dài :

- Quả là bình sinh Nam Cung Phách này chưa thấy nhân vật nào ngạo mạn và tự phụ như cô nương. Xem ra, hôm nay tại hạ được quang khai nhãn giới. Ha... ha...

Đang lúc Nam Cung Phách cười, bỗng có tiếng Điền Hồ quát vang dậy :

- Thủ đoạn thật vô sỉ. Đây là hậu quả dành cho kẻ dám ám toán ta.

Và...

Bùng...

Tiếp đó là...

- A... Cang Khí Hộ Thân ?!

Sự kinh động làm Nam Cung Phách quay đầu lại nhìn. Và Nam Cung Phách thấy Điền Hồ đang thất sắc, trợn mắt nhìn đâu đó phía sau của chính Nam Cung Phách.

Biết có sự bất diệu, Nam Cung Phách lập tức rùn người xuống, tận lực bình sinh lao qua một bên, vừa lao vừa lăn ào ào dưới đất.

Kịp lúc có một ngọn kình cuộn ầm ầm lao đúng vào phương vị Nam Cung Phách vừa đứng.

Ào...

Nam Cung Phách dù thoát chưởng nhưng thấy uy lực của chưởng kình cũng phải rùng mình kinh hải.

Chợt Nam Cung Phách nghe cùng lúc có hai tiếng quát vang lên.

Quát sớm hơn một chút là thanh âm do một nữ nhân phát ra :

- Chạy đâu cho thoát ?

Không chậm hơn bao lâu là tiếng quát của Điền Hồ :

- Hãy bỏ qua một lần nữa đi, Băng muội !

Kế đó, lúc Nam Cung Phách đã ổn định cước bộ thì thấy Điền Hồ và ả yêu nữ Thủy Phương Cung đã đứng cận kề bên nhau, không thấy Đoàn Bội Cơ đâu, cũng không phát hiện bất kỳ bóng dáng nào cho thấy đó là kẻ vừa có hành vi ám muội, là âm thầm ám toán Điền Hồ.

Duy có điều Nam Cung Phách hài lòng khi nghe yêu nữ Thủy Phương Cung dù giận dỗi vẫn tỏ ra ngoan ngoãn đối với Điền Hồ. Ả bảo :

- Chỉ vì Điền Hồ ca, đây là lần thứ hai muội bỏ qua cho vị Tiểu sư muội quý hóa. Sợ thêm một lần nữa, người bị nàng ra hại chính là Điền Hồ ca, không phải muội.

Điền Hồ thở dài ngao ngán :

- Ta không thể không quan tâm đến Bội Cơ. Mong Băng muội hiểu và lượng thứ cho kẻ làm Ngũ sư huynh này. Đừng nói chỉ có hai lần, dù nhiều lần hơn thế, ta cũng xin Băng muội hãy vì ta. Nam Cung Phách bước tới :

- Nhờ đâu Tam đệ kịp kết thúc việc tọa công ?

Điền Hồ gượng cười, hất đầu về phía Bách Lý Băng :

- Cũng nhờ Băng muội. Kỳ thực đệ đâu có nghe gì, chỉ biết Lãnh Khí trong người Băng muội đang cuộn cuộn tuôn qua đệ, bỗng đột ngột giảm đi. Sau đó, Lãnh Khí chợt dừng và đệ phát hiện có người lẻn đến gần ám toán đệ.

Nam Cung Phách kinh hãi :

- Ta đang cùng Bội Cơ chuẩn bị giao chiêu nhất kích, ai đã lên đến gần nhưng không bị ta phát hiện ?

Bách Lý Băng ngó nhìn Điền Hồ :

- Muội thoảng thấy bóng đó là nữ nhân. Phải chăng lại là Thạch Yến ?

Điền Hồ gật nhẹ đầu :

- Thạch Yến phen này bị không nhẹ đâu. Vì không biết đấy là Thạch Yến nên ta đã hất luôn Lãnh Hỏa nhị Linh đang vận dụng, làm Thạch Yến lầm nghĩ đấy là Cang Khí Hộ Thân.

Lần đầu tiên Nam Cung Phách tỏ ra quan tâm đến yêu nữ Thủy Phương Cung :

- Bạch Lý cô nương sao lại tùy tiện thu Lãnh Khí về ? Không sợ sau này chuộc hậu quả ư ?

Bách Lý Băng gượng cười :

- Đa tạ Nam Cung chưởng môn quan tâm. Do tiểu nữ đã hồi tỉnh từ lâu và có nghe những gì Chưởng môn cùng Bội Cơ đối đáp, nên đoán biết Bội Cơ còn ẩn ý gì khác, không như nàng nói. Vì sợ người

cương trực là Chưởng môn sẽ lầm kế tiểu nhân, tiểu nữ đành cắn răng, chịu cho Lãnh Khí hành hạ một lúc. Cũng may nhờ đó tiểu nữ đã trút bớt gánh nặng cho Điền Hồ ca, đã tự dụng lực phát tán hết toàn bộ Lãnh Khí.

Điền Hồ cả mừng :

- Băng muội đã tự trút hết Lãnh Khí thật sao ? Đừng để chuyện lại xảy ra như lần vừa rồi .

Nàng gật đầu :

- Nghĩ lại lúc chạm mặt Tư Mã Hợp, muội vẫn còn sợ. Vừa vận lực liền bị Lảnh Khí công tâm, muội vô phương chống đỡ.

Nam Cung Phách hoang mang :

- Lãnh Khí này là thế nào ? Sao lại lợi hại đến vậy ?

Dựa theo câu Nam Cung Phách hỏi, Điền Hồ lần lượt thuật chuyện cho Nam Cung Phách nghe, kể từ lúc Nam Cung Phách giận dữ bỏ đi cho đến tận lúc này.

Đổi lại, khi đã hiểu Bách Lý Băng là người thủy chung như thế nào, Nam Cung Phách cũng nhắc lại chuyện mới rồi và áy náy nhìn Bách Lý Băng :

- Cô nương nói không sai. Đúng là ta đã lầm kế Bội Cơ, đâu thể ngờ có cả Thạch Yến tham gia mưu đồ. Nếu không có cách ứng phó cao minh của cô nương, Nam Cung Phách ta dù bại trận trước Bội Cơ cũng không có gì để nói, nhưng để Tam đệ và cô nương bị hệ lụy... a, đúng là ta sẽ phải ôm hận nghìn thu.

Bách Lý Băng chợt nhìn Điền Hồ :

- Lời của Nam Cung Chưởng môn khiến muội nhớ, có thật Bội Cơ đã có bản lãnh thần thông như ả phô trương ?

Điền Hồ chưa kịp đáp đã nghe Nam Cung Phách chép miệng :

- Đã hiểu đây là mưu kế giương đông kích tây, đương nhiên ả không thể có bản lãnh như ả khoác lác.

Điền Hồ lắc đầu :

- Đệ lại nghĩ khác. Bội Cơ...

Bách Lý Băng kinh nghi, bỗng nhướng cao một bên mày :

- Điền Hồ ca tin lời của ả thật ư ?

Điền Hồ thở dài và chợt có thái độ trầm tư rất lạ :

- Tuy không nghe Bội Cơ và Nhị ca đối thoại nhưng chính hành động của Thạch Yến làm ta nghi ngờ. Băng muội thử nhớ lại xem, có phải lúc bỏ chạy vì bị ta bất ngờ chưởng thương, Thạch Yến như không chạy cùng hướng với Bội Cơ ?

Nàng gật gù :

- Đành rằng thế. Nhưng họ có thể gặp lại nhau ở địa điểm nào đó

đã hẹn trước.

Điền Hồ bảo :

- Cũng có thể. Nhưng vẫn có cách giải thích thứ hai và ta rất ngờ đây là lời giải thích khả dĩ có thể tin.

Nam Cung Phách cau mặt :

- Ta Vẫn chưa đoán ra ý của Tam đệ.

Điền Hồ giải thích :

- Là thế này, giả như Bội Cơ thật tâm muốn hại Điền Hồ này, Nhị ca thử nghĩ xem, Bội Cơ có hay không có khả năng cùng Nhị ca động thủ ngay và chỉ cần làm thế là đủ gây kinh động dẫn đến hậu quả nghiêm trọng cho đệ ?

Nam Cung Phách giật mình :

- Đương nhiên ả có thừa khả năng thực hiện hành vi đó. Nhưng rất tiếc ả đã tự bỏ qua.

Bách Lý Bãg chợt hoang mang :

- Nhưng tại sao ả bỏ qua ?

Điền Hồ gật đầu :

- Hỏi rất hay, vì sao Bội Cơ đã bỏ qua ? Để giải thích chỉ có một cách, là Bội Cơ chưa có ý hại ta. Hay nói đúng hơn, tuy Bội Cơ từng hại ta nhưng riêng lần này thì không.

Nam Cung Phách xua tay :

- Tam đệ chớ có lầm. Chính ả tự miệng bảo ngay hôm nay không thể không kết liễu sinh mạng Tam đệ và Bách Ly cô nương.

Bách Lý Băng cười héo hắt :

- Nguyên văn ả gọi là đôi cẩu nam cẩu nữ. Nam Cung Chưởng môn cần gì lẩn tránh, không dám nhắc câu nói hàm ý miệt thị của ả.

Điền Hồ bảo :

- Bội Cơ nói gì hoặc miệt thị gì cũng vậy. Vì rốt cuộc lời của Bội Cơ không đúng với hành động mà Bội Cơ đã cho chúng ta thấy.

Bách Lý Băng nôn nóng :

- Điền Hồ ca có ý gì thì nói ngay đi. Đừng để muội và Nhị ca đoán càn nữa.

Điền Hồ mỉm cười :

- Băng muội gọi như thế là đúng rồi. Nam Cung Chưởng môn có lẽ không chối từ nếu được Băng muội gọi là Nhị ca. Còn về chuyện của Bội Cơ thì thế này.

Sau khi nghe Điền Hồ giải thích, Nam Cung Phách sau một thoáng lặng người chợt hỏi :

- Tam đệ bảo sự xuất hiện của Thạch Yến là ngoài ý muốn của Bội Cơ ?

Điền Hồ gật đầu :

- Thoạt nhìn thì có thể nghĩ họ đi chung với nhau, vì có lẽ cả hai đang cùng chờ Tư Mã Hợp từ U Linh Thất đi ra. Nhưng sẽ là mâu thuẫn nếu bảo họ đi chung là không cùng một lúc xuất hiện để một người thì ngăn cản, cầm chân Nhị ca để người còn lại tha hồ lấy mạng Điền Hồ này. Cứ theo đó mà suy, Bội Cơ chỉ đến một mình và không ngờ có Thạch Yến theo chân, khiến cho mưu kế của Bội Cơ bị hỏng.

Bách Lý Băng nghi ngại

- Bội Cơ có mưu kế gì ở đây ?

Điền Hồ lắc đầu :

- Ta không biết. Nhưng chắc chắn Bội Cơ chưa có ý hại chúng ta. Có thể đoán, Bội Cơ chỉ muốn khống chế và uy hiếp chúng ta, buộc chúng ta sau này phải hành động theo sự sai sử của Bội Cơ.

Nam Cung Phách vụt reo :

- Ả và Thạch Yến cùng chờ Tư Mã Hợp, sau đó ả lẻn đi một mình, phải chăng ả muốn dùng bản lĩnh của Tam đệ và Tam muội tử để đối phó ngược lại Thạch Yến và Tư Mã Hợp ?

Điền Hồ lại mỉm cười, liếc nhìn Bách Lý Băng :

- Nhị ca đã gọi Băng muội là Tam muội tử. Băng muội nghĩ thế nào ?

Nàng lườm nguýt Điền Hồ :

- Nhị ca đang bàn chuyện hệ trọng, đâu phải lúc cho Điền Hồ ca vui đùa ?

Và nàng quay nhìn Nam Cung Phách :

- Đa tạ Nhị ca đã xem trọng muội. Còn vẻ nghi vấn của Nhị ca, lẽ nào Bội Cơ tự ý trở mặt, đối phó với những người hiện là cứu cánh duy nhất cho ả tạm thời nương cậy ?

Nam Cung Phách chau mày :

- Sao lại là cứu cánh duy nhất ?

Điền Hồ bảo :

- Là thế này. Lục Lão Thanh Thành kỳ thực có xuất xứ từ Bát Quái Môn. Và gần đây họ đã biết Bát Quái Môn năm xưa bị hủy diệt là có phái Thanh Thành nhúng tay vào. Vậy là bây giờ Bội Cơ hiện bị Lục Lão truy sát tầm thù, tình thế buộc Bội Cơ phải quay qua nương nhờ Tư Mã Hợp - Thạch Yến.

Đoạn Điền Hồ giải thích thêm cho Bách Lý Băng hiểu :

- Hãy trở lại cái chết của Thanh Thành phái bốn người, chính tai ta nghe Thạch Yến từng thừa nhận, Tư Mã Hợp đúng là hung thủ gây thảm án Thanh Thành. Hoàn toàn khác với lời Bội Cơ có ý bênh vực,

khi nói với Nhị ca, hung thủ là Thượng Quan Du chứ không phải Tư Mã Hợp. Từ đó mà suy, Bội Cơ nói như thế là phòng câu chuyện đến tai Tư Mã Hợp - Thạch Yến. Kỳ thực Bội Cơ vẫn biết rỏ hung thủ là ai. Do biết nhưng không đủ năng lực đối phó. Bội Cơ mới nảy ý như Nhị ca vừa đoán, là định nhờ vào bản lĩnh của ta và Băng muội, giúp Bội Cơ đối đầu đôi hung thủ Tư Mã Hợp - Thạch Yến.

Bách Lý Băng mở tròn to hai mắt.

- Nếu là vậy, Bội Cơ chỉ cần nói với chúng ta một tiếng, chẳng phải dễ hơn, so với ý của Bội Cơ là muốn uy hiếp chúng ta sao ?

Điền Hồ thở dài :

- Tính khí của Bội Cơ là cố chấp. Một khi đã mấy lần hãm hại ta, Bội Cơ đâu dễ gì hạ mình nhờ cậy ?

Nam Cung Phách chợt lầm thầm :

- Đó là chưa nói ả có thể đang rất thống hận sự kết hiệp của cả hai. Bằng chứng là ả đã phải dùng đến từ "đôi cẩu nam cẩu nữ".

Điền Hồ giật mình :

- Nhị ca định ám chỉ điều gì ?

Riêng Bách Lý Băng thì bối rối :

- Muội hiểu ý Nhị ca muốn nói gì rồi, nhưng không lẽ...

Nam Cung Phách gật nhẹ đầu :

- Tam muội tử hiểu là tốt. Đối phó thế nào là việc của Tam muội tử và Tam đệ.

Điền Hồ ngơ ngác nhìn cả hai :

- Như cả hai đang có điều che giấu đệ ?

Bách Lý Băng thở dài :

- Điền Hồ ca hà tất hoang mang nghi ngại. Chờ khi có thêm bằng chứng.. a, có khi Điền Hồ ca sẽ tự hiểu, không cần ai giải thích.

Điền Hồ tức bực :

- Nhưng ta muốn được giải thích ngay bây giờ. Vả lại...

Chợt...

- A...a...

Một chuỗi kêu thất thanh bỗng từ xa vọng đến, làm Điền Hồ thoạt nghe đã hốt hoảng :

- In như tiếng Bội Cơ ?

Và lập tức Điền Hồ thi triển khinh thân pháp, lao như bay về phía đã phát ra tiếng kêu khẩn trương đó.

Vút...

Nam Cung Phách lắc đầu nhìn theo, sau đó bảo Bách Lý Băng :

- Tam đệ vốn vô tâm, dường như vẫn luôn xem Bội Cơ như Tiểu sư muội thuở nào, sẽ khó khăn cho Tam muội tử lắm đây.

Bách Lý Băng vội động thân lao theo Điền Hồ, vừa chạy vừa hậm hực nói với Nam Cung Phách cũng đã bám theo :

- Tuy muội không phải hạng người hẹp lượng và càng không phải hạng người thiếu hiểu biết. Nhưng muội đâu thể chấp nhận chia sẽ Điền Hồ ca với người đã tam phen tứ thứ hãm hại cũng chính Điền Hồ ca ? Muội ắt tự biết lo liệu.

Vút...

Nam Cung Phách lo ngay ngáy, cố bám sát Bách Lý Băng và nói gần nói xa với nàng :

- Hận nhiều thì yêu nhiều. Con người của Bội Cơ dường như là vậy. Có thể chính Bội Cơ cũng không biết, hoặc tuy biết nhưng cố tình không thừa nhận chuyện đó. Ta không mong gì hơn ngoài việc hy vọng Tam muội tử sau này cố thu xếp sao cho ổn thỏa.

Nàng liếc nhìn Nam Cung Phách :

- Từ lúc nào Nhị ca tỏ ra quan tâm đến muội vậy ? Nếu muội nhớ không lầm, dường như lúc muội nửa mê nửa tỉnh, Nhị ca đã xem muội như một yêu nữ ?

Nam Cung Phách thoáng lúng túng, sau đó thở hắt ra :

- Ta không phủ nhận điều này. Nhưng tất cả chỉ là vì ta cho Đại tỷ Đoàn Mộc Huyền.

Thái độ của Nam Cung Phách khiến Bách Lý Băng thán phục :

- Nhị ca là người rất thẳng thắn. Được, muội cũng xin thẳng thắn với Nhị ca. Là thế này, về sinh mạng của Đại tỷ Đoàn Mộc Huyền, Nhị ca cứ yên tâm. Vạn sự đã có muội sắp đặt.

Nam Cung Phách hoài nghi :

- Ta có nghe Tam đệ nói về cách sắp đặt của Tam muội tử. Nhưng Thủy Phương Cung lúc này dường như không do Tam muội tử điều động ?

Nàng cười :

- Sự thật sẽ không như Nhị ca mường tượng đâu. Nhưng thiên cơ bất khả lậu, Nhị ca không phiền chứ, nếu tam muội tạm thời giữ kín chuyện này ?

Nam Cung Phách sau một lúc lặng im chợt gật đầu :

- Cũng như đối với Tam đệ, tốt lắm, ta cứ tin Tam muội tử một lần vậy !

Vừa dứt lời, ở phía trước bỗng vang lên tiếng gầm của Điền Hồ :

- Nếu Lục Lão vẫn khư khư giữ ý định, xin đừng trách Điền Hồ mỗ thất lễ !

Nam Cung Phách đưa ánh mắt lo ngại nhìn Bách Lý Băng :

- Nếu đúng là Lục Lão Thanh Thành, một mình Tam đã e không

phải đối thủ.

Nàng gật đầu và tăng thanh cước lực, cùng Nam Cung Phách song hành lao đến.

Vút... Vút...

Lúc đến nơi, họ thấy một Bội Cơ đang xanh xao nhợt nhạt, cứ lùi mãi vì bị một lão nhân xăm xăm uy hiếp. Riêng Điền Hồ thì lọt vào vòng vây của những năm lão nhân.

Thấy vậy, Bách Lý Băng hô hoán :

- Điền Hồ ca không phải lo nữa, Muội và Nhị ca đến đây rồi.

Một trong năm lão nhân đang vây chiến Điền Hồ vụt mai mỉa :

- Sao ngươi bảo đây là chuyện riêng phái Thanh Thành ? Chỉ nội điểm này người đã sai, làm sao bọn ta có thể tin vào những gì ngươi đã nói ? Hừ !

Điền Hồ bất chợt tung người lao thoát khỏi vòng vây, xuất hiện chặn đứng Bách Lý Băng Nam Cung Phách.

- Phiền Băng muội và Nhị ca dừng nhúng tay vào. Điền Hồ chỉ mong nhị vị lo cho Bội Cơ , còn phần đối phó Lục Lão quả đúng là chuyện riêng của phái Thanh Thành.

Bách Lý Băng lo lắng :

- Nhưng Bội Cơ đang bị một người trong họ uy hiếp, muội không xen vào làm sao lo được cho Bội Cơ ?

Điền Hồ bảo :

- Cứ để đấy cho ta.

Dứt lời, Điền Hồ quay lại, vận lực quát to :

- Một mình Điền mỗ nguyện lĩnh giáo Đao Phổ Thạch Chung. Nếu Lục Lão ưng thuận, xin hãy lấy đó làm điều kiện, như lúc nãy tại hạ đã giải thích. Thế nào ?

Lão nhân đang lăm lăm uy hiếp Bội Cơ bỗng phá lên cười :

- Ngươi đừng mong dùng thủ đoạn ở đây. Cứ chờ ta phát lạc xong nha đầu này, sẽ thanh toán nốt ngươi cũng là đệ tử phái Thanh Thành đê tiện. Ha... ha...

Điền Hồ bật người lao đến :

- Nhưng lão đừng quên, chính nhờ sự đê tiện của phái Thanh Thành nên Lục Lão mới có sự thành tựu Thạch Chung Đao Phổ. Mau dừng tay ?

Vút...

Năm lão nhân còn lại tức thì xông đến, tiếp tục tái diễn cuộc vây chiến Điền Hồ :

- Ngươi đừng mong bạo biện cho hành vi phái Thanh Thành. Đỡ !

Ào...Ào...

Điền Hồ cười vang, tung một loạt chưởng vào giữa hàng ngủ năm lão nhân :

- Nếu là vậy, sao chư vị không tiếp nhận lời khiêu chiến của Điền mỗ ? Hay chư vị xem Vô Lượng Quang Minh Chưởng này là không đáng kể ? Đở ! Ha... ha...

Bùng... Bùng... Bùng...

Điền Hồ đã lao đến lão nhân đang uy hiếp Bội Cơ :

- Nếu muốn có cơ hội cùng thi triển Đao Phổ Thạch Chung, tốt hơn hết lão nên lùi lại. Nào !

Vù... Bùng...

Bị chấn lùi, lão nhân lập tức lấy từ trong người ra một thanh đoản đao :

- Lập trận Thạch Chung Đao !

Và lão lùi luôn vào giữa hàng ngũ năm lão nhân còn lại. Cả sáu lão cùng loang loáng ánh đao.

Quyết để Bội Cơ đứng ngoài. Điền Hồ cũng lao nhanh vào giữa Lục Lão :

- Bắt đầu đi. Nếu Lục Lão thắng, sinh mạng của Điền Hồ và Tiểu sư muội sẽ do Lục Lão tùy ý định đoạt. Còn với kết quả ngược lại, phiền Lục Lão hãy tự đi tìm Thượng Quan Du. Đỡ chiêu !

Ào...

Một lão hầm hừ hô hoán :

- Ngươi quả là kẻ ngông cuồng. Được, cứ xử trí xong ngươi sẽ không lo nha đầu kia chạy thoát. Khai Đao trận !

Cả sáu thanh đoản đao cùng loang lên, biến cục diện thành một Đao Trận vây hãm Điền Hồ.

Vù... Vù...

Đứng ngoài, tuy Bách Lý Băng và Nam Cung Phách không đến gần Bội Cơ nhưng cả hai vẫn thi thoảng liếc nhìn, để yên tâm rằng sẽ không một lão nào trong Lục Lão tách ra và bất ngờ gây phương hại cho Bội Cơ.

Và để yên tâm hơn, họ cứ nhìn vào trận là biết, miễn có đủ Lục Lão ở đó là ổn. Huống chi, họ cũng phải lo cho Điền Hồ, nhỡ Điền Hồ không đủ lực đối phó với Đao Trận Thạch Chung. Dĩ nhiên họ phải xen vào tiếp họ. Vậy là họ dần dần quên bẵng Bội Cơ.

Đao Trận Thạch Chung đã diễn đến chiêu thứ ba. Và chỉ cần có thế thôi cũng đủ làm Nam Cung Phách tái mặt, chợt thì thào :

- Thảo nào Hoàng Nhất Lãm bảo Lục Lão đang gây họa Võ lâm. Đao Phổ Thạch Chung thật lợi hại, không hiểu Điền Tam đệ sẽ tiếp tục chi trì được bao lâu ?

Có tiếng Bách Lý Băng thì thào thào đáp lại :

- Điền Hồ ca vừa qua đã gặp nhiều độ kỳ duyên, nhất định sẽ chi trì lâu hơn nếu Điền Hồ chịu vận dụng ngay Phi Thiên Thập Bát Chưởng.

Thì vừa vặn đúng lúc, cả hai cùng nghe Điền Hồ quát vang đậy :

- Hãy xem khởi thức Phi Thiên !

Bạch Cốt U Linh

Q6-CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM
ĐAO PHỔ THẠCH CHUNG

Lão nhân cầm đầu Lục Lão vụt hô hoán:

- Thạch Chung Hóa Long. Đánh !

Ánh đao quang lập tức quấy cuộn, hợp sáu ánh đao thành một ánh Long Đao, vùng vẫy lao vào Điền Hồ.

Ào...

Điền Hồ bật quát :

- Phi Thiên phá Đao Thức ! Đỡ !

Bùng... Bùng...

Ánh Đao Long bị chưởng kình khuấy động, tản khai thành sáu ánh đao quang riêng lẻ, cũng là lúc Đao Trận Thạch Chung có thay đổi.

- Thạch Chung Đao Mãn Khai !

Rào... Rào...

Điền Hồ cũng tung người di hình hoán vị nhẹ nhàng xuyên qua từng ánh đao quang.

Phi Thiên Xuyên Vân Thức ! Đỡ !

Choang... Choang... Choang...

Sáu tiếng chạm liên tục làm cho sáu ánh đao quang cùng khựng lại. Và Đao Trận Thạch Chung một lần nữa biến đổi :

- Huyết Lưu Loạn Hồ Đao. Đánh !

Vù...

Vù...

Nhìn sáu ánh đao cùng đổ lập lên người Điền Hồ, Bách Lý Băng thất kinh :

- E nguy mất !

Nam Cung Phách cũng đưa tay lau vầng trán đã lấm tấm xuất hạn :

- Đừng quá lo như thế. Hy vọng Điền Tam đệ vẫn có cách phá giải. Nhìn kìa...

Bóng nhân ảnh của Điền Hồ vụt biến mất, làm cho sáu ánh đao đều đổ ập vào khoảng không.

Tiếp đó, lúc Điền Hồ xuất hiện, tiếng Điền Hồ đã vang lên cười sang sảng :

- Cẩn trọng nha. Đây là Tam Tuyệt Thức cuối cùng của công phu Phi Thiên. Hãy đỡ. Ha... ha...

Điền Hồ quay người thành một vòng xoay quanh một chân trụ. Và sáu loạt chưởng được Điền Hồ vũ lộng quật ra khắp sáu phương vị.

Ào...Ào...

Giữa Đao Trận Thạch Chung liền có tiếng gầm, đối lại tràng cười của Điền Hồ :

- Ngươi cũng đâu thoát với những chiêu tuyệt đao cuối cùng, Thạch Chung Đao Điểm Mạng ! Đánh !

Bùng... Bùng... Bùng...

Điền Hồ bỗng gầm vang :

- Phi Thiên Điểm Tử Kỳ. Đỡ !

Choang... Choang... Choang...

Nam Cung Phách liền thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhỏm :

- Bản lảnh của Tam đệ quả cao minh. Xong rồi, bọn họ đều bị Tam đệ đánh rơi đao. Hà...

Chợt có tiếng Bách Lý Băng kêu thất thanh :

- Chưa xong đâu, Nhị Ca ! Nhìn kìa...

Không cần Bách Lý Băng kêu Nam Cung Phách cũng thấy. Và lúc này trên tay Lục Lão chợt xuất hiện mỗi người một thanh tiểu kim kiếm nhỏ bé.

Cũng là lúc Điền Hồ thịnh nộ hô hoán :

- Chư vị dám dùng cả Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ư ?

Lục Lão cười vang :

- Cũng như ngươi thôi. Vì nào phải ngươi nhờ công phu Thanh Thành, đánh rơi những đoản đao của bọn ta ? Hãy tự trách ngươi đã dùng công phu Phi Thiên. Ha... ha...

Nam Cung Phách tái mặt :

- Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ? Họ đã từng mong muốn chiếm hữu những Linh vật này, ắt sẽ giúp công phu Thạch Chung tăng một tầng lợi hại. Điền Tam đệ e nguy mất !

Và tình thế đúng là đang nguy cho Điền Hồ. Lục Lão đã ném sáu thanh tiểu kim kiếm lên không và dụng lực điều động khiến sáu thanh tiểu kim kiếm vụt hóa thành sáu ánh kim quang, thật đúng như tên gọi Tiểu Phi Kiếm Thất Linh.

Bách Lý Băng chợt động tâm, khẽ hỏi Nam Cung Phách :

- Đã bảo là Thất Linh sao ở đây mới chỉ có sáu ? Một kia đâu ?

Nam Cung Phách đoán :

- Nguyên ủy những Linh vật này đã rơi vào tay Bội Cơ. Có lẽ Bội Cơ hiện còn giữ một.

Và cả hai liền đưa mắt nhìn Bội Cơ. Nàng ta có vẻ đã khôi phục chân lực đang điềm nhiên nhìn vào cảnh phô diễn cách vật dụng chân lực để điều động sự di chuyển linh hoạt của sáu thanh Tiểu Phi Kiếm, do Lục Lão triển khai.

Bách Lý Băng lên tiếng :

- Sao Đoàn cô nương không giúp lệnh sư huynh ?

Bội Cơ đáp, nhưng không một lần nhìn qua Bách Lý Băng :

- Hắn đã muốn một mình đối phó Lục Lão, ta đâu thể xen vào.

Nam Cung Phách bảo :

- Nếu vậy, cô nương vẫn có thể cho Điền Hồ mượn thanh Tiểu Phi Kiếm còn lại ?

Bội Cơ bật cười :

- Chẳng phải hắn đã có Phi Thiên Kiếm Lệnh đó sao ? Hắn không muốn dùng thì tùy hắn. Đâu thể bảo tiểu nữ phải cho hắn mượn thanh Tiểu Phi Kiếm còn lại ? Ha... ha..

Nam Cung Phách nghe thế vội gọi Điền Hồ :

- Điền Tam đệ nghe rồi chứ ? Hãy mau dùng Phi Thiên Kiếm Lệch để đối phó với bọn họ.

Điền Hồ đang gặp nguy, sáu thanh Tiểu Phi Kiếm quá linh hoạt, khiến Điền Hồ dù đã tận lực nhưng xem ra vẫn không có cách ngăn chặn hoặc hóa giải. Và Điền Hồ quát, đáp lại lời nhắc nhở của Nam Cung Phách :

- Đệ đã giao Phi Thiên Kiếm Lệnh cho Đoàn Mộc Thu. Bằng không, đệ đâu phải khốn đốn như thế này ! A.. xem chiêu !

Vù... Vù...

Mọi chiêu chưởng của Điền Hồ hoặc nhắm vào sáu thành Tiểu Phi Kiếm, hoặc đánh vào Lục Lão đều vô dụng, không thể làm cho tình thế khả quan hơn.

Nam Cung Phách lo ngay ngáy :

- Đoàn Mộc Thu đã về Côn Luân, làm sao bây giờ ?

Điền Hồ càng thêm tận lực bình sinh, cố chi trì thêm nữa với những Linh vật lợi hại.

Đang khi đó, như Bách Lý Băng cố ý dõi nhìn và phát hiện, Đoàn Bội Cơ bỗng từ từ lẻn bỏ đi. Và điều này làm cho Bách Lý Băng vừa hận vừa thầm cười đắc ý.

Chờ khi Đoàn Bội Cơ đi khuất, Bách Lý Băng vội lao đến gần trận

chiến. Và nàng lên tiếng :

- Điền Hồ ca ! Muội có vật này dành cho Điền Hồ ca đây. Mau nhận lấy.

Nàng ném vào cho Điền Hồ một vật có dạng như Thiết Chỉ Hoàn.

Lục Lão tuy có thấy nhưng vẫn dửng dưng, như không hề nghĩ một vật vô dụng là vậy lại có thể giúp Điền Hồ chuyển bại thành thắng.

Điền Hồ vừa nhìn thấy vật đó liền mừng rỡ chộp lấy. Chỉ khi đã đeo vật đó vào ngón tay giữa, Điền Hồ mới cười vang :

- Sao Băng muội không đưa ra sớm hơn ? Hãy xem Phi Thiên Kiếm Lệnh đây ! Ha... ha...

Với Thiết Chi Hoàn đó. Điền Hồ bỗng lia nhanh, tạo thành sáu tia kim quang bật lóe, đủ để đón đầu và đánh rơi sáu thanh Tiểu Phi Kiếm vốn đang linh hoạt dịch chuyển kia.

Coong... Coong... Coong...

Lục Lão thất kinh lùi lại; sửng sốt nhìn sáu thanh Tiểu Phi Kiếm đồng loạt rơi chạm đất.

Điền Hồ thì nhìn Lục Lão :

- Nếu chư vị không còn gì để nói, hãy nhặt lấy Lục Linh Tiểu Phi Kiếm và đi đi. Tại hạ sẽ không ngăn cản, nếu ngay bây giờ chư vị chịu bỏ công truy tìm Thượng Quan Du.

Lục Lão thở dài, một lão lên tiếng :

- Ngươi vẫn cả quyết chỉ có một mình Thượng Quan Du là chủ hung ?

Điền Hồ gật đầu :

- Mọi đầu đây mối nhợ đều do một mình lão tặc Thượng Quan Du gây ra. Cả Thanh Thành phái lẫn Lục Lão đều bị Thượng Quan Du lợi dụng. Nếu không vì nguyên do này, tại hạ cần gì hết lời giải thích, mong chư vị minh bạch ?

Bọn họ nhìn nhau, sau đó lẳng lặng thu nhặt sáu thanh đoản đao và sáu thanh Tiểu Phi Kiếm.

Và Điền Hồ yên tâm khi thấy Lục Lão trước khi bỏ đi có hứa :

- Được. Bọn ta sẽ không nhắm vào Thanh Thành phái nữa. Trừ phi sau này có chứng cứ gì khác, cho thấy lời của ngươi không đúng sự thật. Hừ !

Họ đi rồi, Nam Cung Phách mới lên tiếng :

- Ý Tam đệ như muốn dồn quần hùng nhắm vào một mình Thượng Quan Du ?

Điền Hồ thừa nhận :

- Thượng Quan Du có quả nhiều thủ đoạn. Điều tiên quyết là phải loại bỏ hết mọi vây cánh có thể bị lão lợi dụng. Giờ chỉ còn lại Thủy

Phương Cung và Tử Y Hội mà thôi.
Bách Lý Băng tiến lại gần :
- Về Thủy Phương Cung đã có muội đảm đương. Sẽ có ngày chỉ còn lại một mình lão với Kim Tuyết Ngân và Bách Lý Hoàng.
Điền Hồ động tâm :
- Phải rồi, Bách Lý Hoàng chẳng phải là bào huynh của Băng muội sao ?
Nàng lắc đầu :
- Chỉ là huynh muội cùng một phụ thân. Nhưng nếu xét theo tư cách của Kim Tuyết Ngân, muội cùng mơ hồ cảm nhận điều này là không đúng.
Điền Hồ cau mày :
- Sao lại không đúng ?
Nàng thở dài :
- Kim Tuyết Ngân vốn là thị tỳ hầu hạ bên cạnh gia mẫu. Điều không may là mụ lại được gia phụ sủng ái. Kết quả mụ đã sinh ra Bách Lý Hoàng một nam tử đúng như lòng gia phụ mong muốn.
Điền Hồ vụt hiểu :
- Vì thế mụ lên mặt, chuyên quyền vì lệnh đường chỉ sinh cho lịnh tôn một ái nữ.
Nàng cười cay đắng :
- Trọng nam khinh nữ. Thái độ này dã khiến gia phụ mang hại. Mụ ta càng lúc càng chuyên quyền, nghe đâu khi đến lượt lệnh đường Nghiêm Tuyết Hoa được gia phụ để mắt, chính mụ đã tìm cớ đuổi đi.
Điền Hồ thở dài :
- Tối độc phụ nhân tâm. Chính gia mẫu chỉ nói mỗi câu này khi ta hỏi về xuất thân lai lịch. Nhưng còn đâu là điều Băng muội nghi ngờ về tình huynh muội huyết nhục với Bách Lý Hoàng ?
Nàng chỉ đáp nhẹ :
- Mụ đã vì Thượng Quan Du mà nhẫn tâm mưu hại gia phụ và muội.
Nam Cung Phách vỡ lẽ :
- Rất có thể Bách Lý Hoàng là cốt nhục của Thượng Quan Du ? Chỉ có thế mới giải thích vì sao bây giờ Thượng Quan Du cấu kết với Thủy Phương Cung. Do họ từng là phu thê.
Điền Hồ nghi ngờ :
- Nhưng sao chỉ cách đây không lâu Thủy Phương Cung vẫn cùng Tử Y Hội đối đầu ?
Bách Lý Băng giải thích :
- Đúng lẽ họ vẫn còn đối đầu nếu như mụ Kim Tuyết Ngân không

tình cờ hội ngộ Thượng Quan Du, tình lang của mụ. Điền Hồ ca còn nhớ lần mụ trong y phục Cung Trang đã theo lệnh muội xuất hiện và sau đó đánh đuổi lão Hội Chủ Tử Y Hội giải cứu Điền Hồ ca ?

Điền Hồ kinh ngạc :

- Mụ xuất hiện theo lệnh Băng muội ?

Nàng gật đầu :

- Đúng vậy. Vì sau lần đắc thành sở học do gia nội tổ lưu lại, muội xuất hiện đã xử trí ngay mụ và Bách Lý Hoàng. Sau đó, để dễ dàng truy tìm Thượng Quan Du, một mặt muội xuất hiện bên cạnh Điền Hồ ca, một mặt bắt mụ ngấm ngầm bám theo hỗ trợ.

Điền Hồ vỡ lẽ :

- Vậy đó là nguyên do trước sau hai lần mụ Cung Trang phu nhân đó xuất hiện giải nguy cho ta ?

Nàng gượng cười :

- Mọi sắp đặt của muội có cơ thành sự nếu lần thứ hai đừng để mụ đuổi theo Thượng Quan Du trong lốt Hội Chủ Tử Y Hội. Muội đoán, chính lần đó là Thượng Quan Du nhận ra mụ trước, lão mới giả vờ bỏ chạy để mụ đuổi theo. Vậy là mã và mã, ngưu và ngưu lại gặp nhau. Mụ đã có Thượng Quan Du làm hậu thuẫn nên mới to gan phản lại muội. Còn về nguyên nhân, muội nghĩ Nhị ca đoán đúng. Chỉ có Bách Lý Hoàng là nguyên nhân duy nhất gắn kết đôi gian phu dâm phụ với nhau.

Chợt phát hiện không thấy Bội Cơ đâu, Điền Hồ bật hỏi :

- Nguy tai ! Tiểu sư muội...

Bách Lý Băng xua tay :

Nàng đã tự bỏ đi, không liên quan đến Lục Lão.

Đến lúc này Nam Cung Phách mới biết chuyện Đoàn Bội Cơ bỏ đi, nên nhìn Bách Lý Băng :

- Tam muội tử nghĩ sao mà không giữ Bội Cơ lại ?

Không muốn Nam Cung Phách hiểu lầm. Nàng đáp :

- Muội đã biết rõ chủ ý của nàng, dù có muốn giữ lại cũng vô ích.

Điền Hồ sực hiểu :

- Phi Thiên Kiếm Lệnh ?

Bách Lý Băng chán ngán :

- Không sai. Do mãi không thấy Điền Hồ ca dùng đến Phi Thiên Kiếm Lệnh, vừa nghe nói vật đó đang ở Côn Luân, cụ thể là ở trong tay Đoàn Mộc Thu, Bội Cơ lập tức bỏ đi. Đến muội cũng không ngờ Bội Cơ lại vô ân bạc nghĩa đến vậy. Không một chút quan tâm đến Điền Hồ ca, cho dù Điền Hồ ca đã vì nàng nên chấp nhận một mình đối đầu cùng Lục Lão.

Khi nói câu cuối, Bách Lý Băng có chuyển mục quang qua nhìn Nam Cung Phách. Đủ cho Nam Cung Phách hiểu, rằng Đoàn Bội Cơ vị tất có ý này nọ với Điền Hồ như Nam Cung Phách từng ngấm ngầm ám thị cho Bách Lý Băng hiểu.

Điền Hồ vẫn vô tâm, chợt nói :

- Lục Lão đã hứa bỏ qua cho phái Thanh Thành, hy vọng trên đường đến Côn Luân, Bội Cơ sẽ không gặp điều gì bất trắc.

Nam Cung Phách đánh gật gù tán thành và chợt đề xuất với Bách Lý Băng :

- Chuyện của Đoàn Mộc Đại tỷ, ta hy vọng Tam muội tử sớm định cách phóng thích.

Nàng gật đầu :

- Muội cũng đang định thế. Chỉ tại chuyện Lãnh Khí xâm nhập làm mọi việc chậm lại.

Hớn hở, Nam Cung Phách xoa hai tay vào nhau :

- Ta sẽ đợi tin mừng từ phía Tam muội tử. Nhất định...

Đang nói, Nam Cung Phách bỗng dừng lại. Cùng lúc này, có Điền Hồ và Bách Lý Băng cũng đều nghe một chuỗi âm rền rĩ vang đến.

Bách Lý Băng buột miệng :

- Như tiếng núi lở ?

Nam Cung Phách bảo :

- Giống tiếng hai cao thủ thượng thừa dùng tuyệt kỷ giao phong với nhau hơn ?

Điền Hồ nghi ngại :

- Nói về cao thủ thượng thừa thì với phạm vi gần đây chỉ có Lục Lão và Tư Mã Hợp. Lý nào họ lại đụng độ ?

Bách Lý Băng bảo :

- Có như thế cũng tốt. Tư Mã Hợp là hung thủ gây thảm trạng Thanh Thành phái, dù có bị Lục Lão sát hại cũng là cách Lục Lão đền ân gần mười năm được Thanh Thành phái tạo cơ hội cho luyện Đao Phổ Thạch Chung. Chúng ta đến xem đi.

Nam Cung Phách mỉm cười :

- Ta vốn có ý định chia tay, nhưng nếu có dịp nhìn lại tuyệt học Thạch Chung, đương nhiên ta không thể bỏ lỡ. Đi nào.

Họ cùng đi và lúc đến gần hơn họ lại được dịp nghe một lần nữa tiếng chấn rền âm động.

Ầ..m...!

Bách Lý Băng tỏ ra kinh hải :

- Quả nhiên là tiếng chấn kình. Nhưng để tạo tiếng chấn kình rền rĩ này, nội lực của song phương ắt đã đạt mức Lô Hỏa Thuần Thanh,

Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Nam Cung Phách gật đầu thừa nhận :

- Tam muội tử nhận định không sai. Và nội lực của họ ít nhất cũng phải ngang bằng Điền Tam đệ.

Bách Lý Băng tỏ ra hoài nghi lời nhận định này của Nam Cung Phách :

- Nhị ca chớ quá đề cao. Điền Hồ ca khó thể đạt mức nội lực này.

Điền Hồ cũng thú nhận :

- Đệ cũng nghĩ như vậy. Cho dù lúc nay tâm pháp Hồi Chuyển Nghịch Thiên của đệ không còn ngại chuyện dùng dược vật nữa, nhưng muốn đạt mức nội lực tương tự thế này thì chưa đâu.

Nam Cung Phách kinh nghi :

- Bằng cách nào Tam đệ không còn ngại dược vật, mặc dù vẫn luyện Nghịch Thiên Hồi Chuyển ?

Điền Hồ mỉm cười :

- Nhị ca có tin không, nửa năm trước đệ đã tình cờ đến được nơi ẩn thân và được Hồi Chuyển Pháp Vương thu nhận làm truyền nhân ?

Bách Lý Băng nhân đó hỏi thêm :

- Nghĩa là nhờ đó, Điền Hồ ca được lệnh sư điểm hóa công phu, nên vẫn luyện và không còn ngại dược vật ?

Nam Cung Phách bật reo :

- Vậy là tốt rồi. Giờ thì ta hiểu vì sao với niên kỷ như Tam đệ lại đạt mức nội công Lô Hỏa Thuần Thanh, như ta mục kích lúc Tam đệ giúp Tam muội tử hóa giải Lãnh Khí ?

Bách Lý Băng khấp khởi mừng :

- Nhị ca nói thật chứ ?

Vừa mới gật đầu và chưa kịp đáp, Nam Cung Phách chợt thấy Điền Hồ ra hiệu dừng lại. Nam Cung Phách kinh nghi :

- Tam đệ đa phát hiện điều gì ?

Bách Lý Băng cố nghe ngóng nhưng thuỷ chung vẫn không phát hiện được gì, cho dù nàng đang nghe Điền Hồ thì thào :

- Họ đang ở cách chúng ta qua eo núi trước mặt. Không có Lục Lão ở đó. Vì chỉ có hai nhân vật luân phiên đối thoại với nhau mà thôi.

Nam Cung Phách cau mày :

- Một là Tư Mã Hợp ?

Điền Hồ hoang mang, không dám quyết chắc :

- Tuy khó nhận rõ âm thanh nhưng nếu xét theo phạm vi nhỏ hẹp thì dĩ nhiên phải có một là Tư Mã Hợp trong đó.

Bách Lý Băng lo ngại :

- Vậy một kia là ai ? Là nhân vật nào có năng lực giao thủ bình quân cùng Tư Mã Hợp ?

Nam Cung Phách và Điền Hồ bất giác cùng nghĩ đến một người :

- Thượng Quan Du ?

- Hội Chủ Tử Y Hội ?

Bách Lý Băng chợt tỏ ra hăm hở :

- Có Thượng Quan Du tất phải có mụ Kim Tuyết Ngân. Quả là cơ hội tốt để muội thanh lý môn hộ. Đi !

Vút...

Điền Hồ và Nam Cung Phách lập tức lao theo. Đồng thời Điền Hồ dặn nàng :

- Vẫn phải đề phòng bọn họ có mưu đồ. Chỉ khi nào thật sự có cơ hội, Băng muội hãy ra tay.

Nàng mỉm cười :

- Muội cũng không manh động bây giờ đâu. Cần phải dò xét trước đã.

Điền Hồ hài lòng và cùng với Bách Lý Băng - Nam Cung Phách nhẹ nhàng tiến gần.

Đúng như Điền Hồ nhận định, bên kia eo núi, nơi có nhiều loạn thạch nhấp nhô, quả nhiên chỉ có hai nhân vật cùng che kín chân diện đang đứng cách nhau hai trượng.

Bọn Điền Hồ cẩn trọng, nép sau những tảng đá và từ trên cao phóng mắt nhìn xuống.

Đúng lúc này, nhân vật che kín chân diện đứng trên tả bỗng phát thoại :

- Một mạng của gia phụ đương nhiên không thể ngăn cản ý đồ bấy lâu nay ta hằng ấp ủ. Nhưng ta khuyên lão hãy thành thật giao phó, vì sao lão quyết tình hạ thủ gia phụ ?

Nhân vật đối điện đáp :

- Sao người vẫn không tin ta, Tư Mã Hợp ? Chủ y của ta chỉ là muốn giúp ngươi thôi. Kẻo ngươi nửa chừng dao động, mất đi hào khí của đấng trượng phu, dễ bị phụ thân ngươi ngăn cản, khiến ngươi không thể hoàn thành bá nghiệp.

Tư Mã Hợp hừ lạnh :

- Ta có dao động hay không, tự ta biết. Còn đối phó với gia phụ thế nào cũng là việc của ta. Thượng Quan Du lão hà tất tự ý xen vào.

Thượng Quan Du bật cười :

- Xem ra người đã tự cho mình là quá cao minh không cần sự dìu dắt chỉ dẫn của ta nữa thì phải. Ngươi đừng quên, nhờ ai mà người

tiếp nhận được di học Cổ Mộ Môn. Và nếu không có ta chỉ điểm, liệu ngươi có biết lối vào U Linh Thất để tiếp nhận thêm du học của U Linh Môn không ?

Đừng vội phủ nhận công lao của ta chứ ! Ha... ha...

Tư Mã Hợp gầm vang :

- Nhưng tất cả chỉ là vô dụng, một khi Lãnh Hỏa Nhị Linh đã bị kẻ khác hưởng dụng trước ta.

Thượng Quan Du thản nhiên đáp :

- Ngươi không có phúc phận thì đành chịu thôi. Đừng quên đó là nơi lão quỷ Bạch Cốt U Linh đã lưu ngụ những hai mươi lăm năm có hơn. Ngươi chỉ là kẻ đến sau, đâu thể mong Lãnh Hỏa Nhị Linh đó vẫn dành cho ngươi.

Tư Mã Hợp thở hắt ra một tiếng :

- Vị tất Lãnh Hỏa Nhi Linh là do Bạch Cốt Linh hưởng dụng. Bằng không, với bản lãnh đó nếu thật sự Bạch Cốt U Linh có thêm diệu dụng từ Lảnh Hỏa Nhị Linh, mười Thượng Quan Du lão cũng không là đối thủ.

Từ diện mạo che kín, Thượng Quan Du chợt xạ hai tia mắt kinh nhân nhìn Tư Mã Hợp :

- Không phải ngươi, cũng không phải lão quỷ Bạch Cốt U Linh thì là ai đã vô tình hưởng dụng Nhị Linh Lãnh Hỏa ?

Tư Mã Hợp gắt :

- Lối vào U Linh Thất là do lão chỉ điểm cho ta, không phải lão thì còn ai vào đây ?

Thượng Quan Du phá lên cười :

- Ngươi lầm rồi, với sở học của ta, đâu thể mạo hiểm để tự rước vào người cùng một lúc hai thứ hiểm họa đó. Lãnh khí cũng không, Hỏa khí càng không. Vì giả như ta là người hưởng dụng thì tìm đâu ra ít nhất là hai hạt Bạch Liên Vạn Niên để đề phòng trường hợp bị Lãnh Khí và Hỏa Khí cùng công tâm đoản mạng ? Ngươi đừng quá đa nghi như thế. Ha... ha...

Tư Mã Hợp vẫn khăng khăng :

- Dù lão nói thế nào ta cũng không tin. Bằng chứng là ta dù đã tiếp nhận hầu như là toàn bộ sở học U Linh Môn vẫn không hơn lão.

Thượng Quan Du cười hăng hắc :

- Vậy người muốn thế nào mới chịu tin ?

Tư Mã Hợp bảo :

- Hoặc do thừa nhận Lãnh Hỏa Nhị Linh đó do lão hưởng dụng.

Thượng Quan Du xua tay :

- Bình sinh ta chưa hề nói dối ngươi. Chuyện này ta không thể thừa

nhận.
- Vậy thì lão hãy giải thích vì sao sở học lão luôn cao minh hơn ta.
Thượng Quan Du cười rộ lên :
- Thì ra đây là nguyên do khiến ngươi đã mấy lần cùng ta đối chưởng lúc nãy, không phải ngươi áy náy vì cái chết của phu thân ngươi ?
Câu đáp của Tư Mã Hợp làm Điền Hồ căm phẫn :
- Có thể hiểu như vậy.
Do căm phẫn, Điền Hồ lỡ tay làm cho một mảnh đá vụn rơi từ tảng đá xuống.
Cạch...
Tuy chỉ là một tiếng chạm thật khẽ nhưng phải thừa nhận thính lực của Tư Mã Hợp và Thượng Quan Du thật tinh tường. Cả hai cùng quát :
- Kẻ nào ?
- Ai ?
Bọn Điền Hồ vẫn không ai lên tiếng hoặc nhích động. Họ vẫn chờ thời cơ.
Thượng Quan Du bật cười và cố tình nói với Tư Mã Hợp.
Ngươi muốn biết vì sao bản lãnh ta cao minh hơn ngươi ? Ta nói thật nha, không chỉ riêng ngươi, khắp Võ lâm này cũng không ai biết rỏ bản lĩnh của ta là thế nào và vì sao bản lãnh ta cao minh ? Đừng đòi hỏi ở ta một lời giải thích, mà tốt hơn là cứ nhìn vào thân thủ của ta thì rỏ. Ha... ha...
Đang cười, toàn thân lão vụt bốc lên cao, sau đó đột ngột chuyển phương, lao về phía bọn Điền Hồ ba người đang ẩn nấp.
Vút...

Bạch Cốt U Linh

Q6-CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN
THÙ NHÂN ĐỐI MẶT

Nhìn thuật khinh thân như thuật đằng vân ra lão tặc Thượng Quan Du, chính Điền Hồ cũng kính tâm động phách.
Với chủ ý đã có từ đầu, Điền Hồ khẽ bấm vào tay Nam Cung Phách và Bách Lý Băng sau đó tự một mình lao vọt ra.
- Thượng Quan Du ! Lão không ngờ chứ ? Hãy đỡ ta một chưởng !

Ào...

Do nhìn thấy Điền Hồ, Thượng Quan Du đành tung chiêu đối chưởng, mất cơ hội phát hiện thêm còn hai người nữa vẫn ẩn nấp. Lão cười thành tràng lạnh lùng ?

- Quả nhiên là có bất ngờ. Nhưng ngươi ở đây thì Bách Lý Băng đâu ? Đỡ !

Bùng...

Thật kinh khiếp cho thân thủ kẻ thù, vì Điền Hồ ngỡ lão đang đà thi triển khinh công và nhất là đà đó sắp mãn, ắt một chưởng lão đánh ra sẽ không có bao nhiêu uy lực. Vậy mà trái lại, lão vẫn ngang nhiên hạ thân xuống, không mà chút suy suyển sau một lượt chạm kình.

Đang kinh tâm như thế, Điền Hồ càng kinh tâm hơn khi nghe thanh âm của Bách Lý Băng thản nhiên vang lên :

- Bản Cung Chủ ở đây. Vậy còn lão, sao không thấy mụ Kim Tuyết Ngân đi với lão.

Nhìn Bách Lý Băng từ trên cao lao xuống, Thượng Quan Du cười hăng hắc :

- Nha đầu ngươi có mặt ở đây là tốt rồi. Tư Mã Hợp lão đệ ! Có cơ hội cho lão đệ hành động rồi đó. Ha... ha...

Và lão lao vút vào Điền Hồ :

- Phải chăng ngươi và ả là đôi uyên ương ? Vậy hãy cùng nhau nắm tay đi xuống tuyền đài cho đủ đôi. Ha... ha...

Ào...

Ngọn chưởng đầy uy lực của lão chợt khựng lại khi nghe thanh âm Nam Cung Phách cùng vang lên :

- Đừng quá đắc ý vội. Hãy xem Nam Cung Phách ta thay Tư Mã tiền bối xử trị nghịch tử Tư Mã Hợp. Đỡ !

Điền Hồ vội hít vào một hơi thật dài, quật ngay một kích đúng vào lúc lão tặc Thượng Quan có phần khựng lại :

- Xem chiêu !

Ầm...

Sự xuất hiện thêm nữa của Nam Cung Phách làm cho Thượng Quan Du động nộ. Lão gầm vang :

- Được. Cứ giết hết bọn cuồng đồ này thì không lo gì không đạt thành bá nghiệp. Mau nạp mạng cho ta nào, tiểu tử !

Ào...

Lão đã vận dụng công phu Tử Hà, là thừa nhận thân phận Hội Chủ Tử Y Hội của lão. Điền Hồ phẫn nộ :

- Bao tâm huyết của phụ thân ta đều bị hạng phản đồ ngươi hủy hoại. Hãy xem công phu Phi Thiên của ta !

Vù... ầm...

Ào..Ầm...

Lão cười ngạo nghễ :

- Công phu Phi Thiên ư ? Ngươi quên ta đã luyện công phu đó trước ngươi ít nhất là hai mươi năm ư ? Xem đây ! Ha... ha...

Và lão cũng dùng công phu Phi Thlên cùng Điền Hồ diễn khai những lần đối chiêu nên không trung.

Ào... vút...

Vù... vút...

Trong khi đó, ở bên kia, Tư Mã Hợp quát vang :

- Di Hoa Tiếp Mộc ! Tiện tỳ Bách Lý Băng ? Ngươi muốn chết. Đỡ !

Ào...

Và Nam Cung Phách cười vang :

- Tư Mã Hợp ! Ngươi quên công phu Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng của ta ư ?

Đừng xem thường ta như vậy. Ha... ha...

Những loạt chạm kình liên tiếp nối vang lên :

Chợt có tiếng Bách Lý Băng thét vang :

- Mối hận một chưởng lần trước, hôm nay hãy xem bổn Cung Chủ đòi lại. Xem đây !

Tư Mã Hợp kêu hoang mang :

- Úy ! Là Xúc Cốt Thu Cân Đại Tuyệt Pháp ư ? Ta... Hãy đỡ !

Bùng... Bùng...

Tiếng kêu của Tư Mã Hợp làm Điền Hồ phấn khích, vì biết Bách Lý Băng vậy là ổn rồi. Nàng đã vận dung Đại tuyệt pháp Xúc Cốt Thu Cân có nghĩa là nàng không còn chút nào Lãnh Khí quái ác sót lại trong người và tâm trạng phấn khích này đã làm Điền Hồ thêm dũng khí, quật tung vào lão tặc Thượng Quan Du một kình :

- Đỡ chiêu !

Vù...

Thượng Quan Du cười lạt :

- Vô Lượng Quang Minh Chưởng của Điền Hạ Du cũng chẳng giúp mấy cho ngươi. Và đây là bằng chứng. Đỡ !

Ào...

Nhìn chiêu công của lão, Điền Hồ thất kinh nhảy lùi :

- Thất Phách U Linh ? Vậy thì đỡ một Chiêu Phi Thiên Vô Lượng của ta !

Bùng... Bùng...

Thượng Quan Du quả nhiên có nội lực bất phàm. Lão vẫn chiếm lợi thế, cứ hùng hổ lao vào Điền Hồ :

- Nào chỉ có bấy nhiêu Hãy xem đây !

Vù...

Lão lại chuyển qua dùng công phu Tử Hà, hất một luồng kình tím sẫm ra.

Như chi chờ có bấy nhiêu, Điền Hồ vụt quát :

- Đúng lúc rồi. Đỡ !

Bung... Bung... Bung...

Ba loạt kích liên tiếp của Điền Hồ làm lão tặc Thượng Quan Du lần đầu tiên lùi lại. Lão hoang mang, vừa tiếp tục chiêu công vừa dò hỏi Điền Hồ :

- Ai đã chỉ cho ngươi cách hóa giải công phu Tử Hà của ta ? Hay thử một lần nữa xem sao. Đỡ !

Vù...

Điền Hồ cười lạt :

- Lão có biết Bách Lý Tùng chứ ? Còn ai khác ngoài Bách Lý Tùng, vì muốn ta báo thù hộ nên đã chỉ ta cách hóa giải này. Hãy xem đây !

Bùng... Bùng... Bùng...

Một lần nữa công phu Tử Hà bị hóa giải và điều này bỗng đưa đến hiệu quả bất ngờ, chính Điền Hồ cũng không bao giờ ngờ đến.

Do là lão Thượng Quan Du bỗng phá lên cười sặc sụa :

- Ha... ha...

Trong lúc đó, ở đằng kia thì có tiếng Bách Lý Băng thét lanh lảnh :

- Sở học bổn cung đâu phải thứ để Tư Mã Hợp ngươi khinh thường. Xem đây !

Hòa vào đó là tiếng gầm đầy đắc ý của Nam Cung Phách cũng vang lên :

- Mọi người, ai cũng bỏ tối về đầu sáng, chỉ có loài cầm thú như ngươi mới có hành vi ngược lại. Vì đạo nghĩa Võ lâm, ta đâu thể tha ngươi. Đỡ chiêu !

Ào...

Nếu hai loạt thét quát này có làm cho Điền Hồ phấn khích thì trái lại tràng cười sặc sụa của lão tặc Thượng Quan Du bỗng tạo nỗi bất an mơ hồ cho Điền Hồ.

Và đúng như Điền Hồ đang thầm nghĩ, lão tặc Thượng Quan Du chợt gầm rít lên :

- Sẽ không còn cơ hội nào nữa cho ngươi đâu, tiểu tử họ Điền. Vì đã đến lúc ta phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại. Hay xem tuyệt thủ của ta ! A... a...

Vẫn gắm rít như thế, lão đột nhiên lao bắn toàn thân vào Điền Hồ, đồng thời quật ra một loạt kình uy mãnh chưa từng thấy.

Ào...

Điền Hồ đầu con nghĩí gì khác ngoài việc cho đây là hành vi cuồng nộ của lão. Và sở dĩ lão cuồng nộ là do công Phu Tử Hà của lão đã đến lúc gặp phải khắc tinh, đó là điều bất luận ai như lão cũng không thể chấp nhận.

Với ý nghĩ này, Điền Hồ có cảm nhận đây mới là lúc giữa Điền Hồ và thù nhân bắt đầu diễn ra trường tử chiến. Sống hay chết là tùy vào lúc này. Do đó, Điền Hồ cũng tận lực bình sinh, dốc toàn bộ nội lực và sở học cho lần tử chiến có thể xem là cuối cùng này.

Điền Hồ quát :

- Ta cũng nghĩ đây là cơ hội cuối cùng cho lão. Hãy đỡ !

Bùng... Bùng....!

Lão đúng là hung thần hiện thân, lão lại lao vọt vào Điền Hồ với chút lợi thế vừa chiếm được sau loạt chạm kình mới rồi :

- Đỡ chiêu !

Ào...

Đúng là lão đang thật sự cuồng nộ. Vừa nghĩ thế, Điền Hồ vừa dốc lực tiếp chiêu :

- Đỡ !

Bùng... Bùng...

Với đấu pháp không đổi, sau mỗi lần chạm chiêu là lão chiếm chút lợi thế, và trên đà này lão cứ lừng lững lao vào Điền Hồ như một âm hồn bất tán cứ quyết liệt đeo đuổi :

- Để xem ngươi chi thì được bao lâu. Đỡ !

Bùng...

Điền Hồ đã lùi đến chân tiền núi dốc và buộc phải lùi ngược lên cao do cứ bị lão tặc Thượng Quan Du dồn bức liên tục. Bây giờ lão lại quát :

- Chưa phải hết đâu. Đỡ !

Ào...

Bị dồn bức mãy, Điền Hồ đã mất dần nhẫn nại. Đến lượt Điền Hồ quát vang :

- Lão cùng xem tuyệt học của ta Phi Thiên Kiếm Lệnh đây !

Soẹt !

Một tia kim quang từ ngón tay giữa bên hữu thủ Điền Hồ khẽ lia ra, thật nhanh và thật lợi hại.

Thế nhưng, nếu trước kia dưới lốt Hội Chủ Tử Y Hội, lão từng tỏ ra sợ hãi một khi gặp phải tia kim quang Phi Thiên Kiếm Lệnh này, thì bây giờ lão bỗng cười vang :

- Chính ta đang chờ đợi điều này. Xem đây. Ha... ha...

Và thân hình lão vụt cất lên, quẫy lượn như cánh chim bằng, vừa nhanh vừa linh hoạt, khiến tia kim quang Điền Hồ vừa phát xạ chỉ lia vào khoảng không.

Rồi cũng bằng tư thức tuyệt phàm như thế, lão lao đến Điền Hồ với khí thế dũng mãnh như nãy giờ, không hề có dấu hiệu suy giảm, cho dù đã sau năm bảy lượt cùng Điền Hồ đối chiêu.

Lão vẫn cười vang :

- Đỡ ! Ha... ha...

Bùng... Bùng... Bùng... Bùng...

Và kết quả là Điền Hồ vẫn bị bức dồn. Điền Hồ tiếp tục lùi mãi lên cao, bước lùi theo triền núi dọc thoai thoải.

Nhưng lão nào có chịu buông tha Điền Hồ. Chân vẫn chưa cần chạm đất, lão tiếp tục lao đến :

- Hãy đỡ ! Ha... ha...

Ào... Vù...

Điền Hồ buộc phải lùi và sợ rằng sẽ có lúc vì mãi lùi nên ắt bị vấp chân vào nhiều loạn thạch do không kịp nhìn ngó dưới chân. Để tránh tình trạng đó, Điền Hồ nghiến răng quạt thoát ra hàng loạt chưởng :

- Chớ đắc ý vội. Hãy xem đây !

Bùng... Bùng...

Nhân đà bị dư kình kích lùi. Điền Hồ chợt quay nghiêng, liếc nhanh địa hình phía sau và thần tốc lao ngược đến một đỉnh đá gần đấy.

Vút...

Vì nghĩ sẽ chiếm lại thượng phong do vừa an toàn hạ thân trên một địa thế khá cao, Điền Hồ lập tức quay người lại hướng mặt về triền núi phía dưới, là một quãng khá xa Điền Hồ đã bị thù nhân bức lùi.

Nhưng vừa quay lại, Điền Hồ kinh tâm khi thấy lão đã lăng không lao đến và đang ung dung hiện hữu chỉ cách Điền Hồ độ một tầm tay.

Bằng khoảng cách quá gần là thế, lão đang phát kình với tràng cười đắc ý :

- Mãi mãi ngươi vẫn không là đối thủ của ta. Và mãi mãi ngươi cùng không thể hiểu vì sao lại như vậy. Xem chiêu ! Ha...ha...

Ào...

Khoảng cách quá gần, đó là lợi thế chỉ dành cho người nào xuất thủ trước. Và do thù nhân là người tiên hạ thủ vi cường nên Điền Hồ chỉ còn mỗi một cách là bật nhanh người lao ngược về phía sau, cũng là di chuyển lên cao hơn ở phía sau.

Vút...

Lão vẫn bám sát :

- Ngươi quên ta là người đã mưu hại phụ thân ngươi, đã cưỡng bức mẫu thân ngươi rồi sao ? Hãy đối chiếu đi chứ ? Hãy tận lực giết ta để báo phục gia thù đi. Nào !

Ào...

Lời của lão đã khích nộ Điền Hồ. Và Điền Hồ vẫy xạ hàng loạt chiêu :

- Ta phải giết lão. A... a...

Bùng... Bùng...

Và kết quả vẫn vậy, Điền Hồ cứ lùi mãi lên cao, cam chịu cảnh thù nhân bám sát bức lùi.

Lão đã hùng hổ lao đến tiếp :

- Liệu kiếp này ngươi có báo thù được không ? Có giết ta được không ? Hãy cố thêm nữa xem sao. Ha... ha...

Bùng... Bùng... Bùng...

Điền Hồ đã lùi đến đỉnh của dốc núi, toàn cảnh quang phía dưới kia bất chợt lọt vào mục quang Điền Hồ. Và dĩ nhiên Điền Hồ thấy Tư Mã Hợp đang bị Bách Lý Băng và Nam Cung Phách dồn đuổi. Một Tư Mã Hợp đâu thể đương đầu nổi hai nhân vật đều là Nhất môn chi chủ và là bậc kỳ tài võ học.

Tăng thêm dũng khí với hình ảnh vừa nhìn, Điền Hồ vụt lia hai tia kim quang Phi Thiên vào lão tặc Thượng Quan Du cũng vừa vặn lao đến, Điền Hồ quát :

- Mau nạp mạng cho ta. Đỡ !

Soẹt... Soet...

Tuy nhiên, thân ảnh lão một lần nữa bay cất lên, cho dù như Điền Hồ tận mắt mục kích, lão vẫn không có lấy một lần chạm chân vào đất để lấy đà.

Vút...

Và bằng cách đó, lão từ trên cao bỗng thần tốc lao đâm bổ xuống phương vị Điền Hồ :

- Ta nạp mạng hay ngươi nạp mạng ? Xem đây. Ha... ha...

Bùng... Bùng... Bùng...

Đúng là Điền Hồ không thể nào hiểu vì sao lão vẫn còn nguyên chân lực để cứ mãi mãi là người chiếm lợi thế, không có chút dấu hiệu nào cho thấy lão lơi giảm tình thế tiến chiêu.

Và lần này, lão vẫn là người hùng hổ lao đến :

- Hãy đỡ !

Ào...

Đã tận dụng toàn bộ sở học rồi, nào là Phi Thiên công phu với Phi Thiên Thập Bát Chưởng và kiếm lịnh Phi Thiên, nào là tuyệt học

thành danh của biểu thúc Điền Hạ Du là Vô Lượng Quang Minh Chưởng, kể cả hợp thức giữa hai loại công phu này, nhưng thủy chung vẫn chưa một lần dù là chạm vào chéo áo của thù nhân, Điền Hồ cảm thấy lực đã bất tòng tâm đành nhảy lùi một lần nữa.

Vút...

Trong tâm tưởng, với câu "tránh voi chẳng hổ mặt nào", Điền Hồ định lấy thoái làm tiến, lùi để nghĩ cách đối phó với thù nhân ở những loạt chiêu công về sau, nên Điền Hồ cố tình nhảy lùi thật xa.

Nào ngờ, đỉnh núi trên này nếu có một phía là triền núi thoai thoải dốc, là nơi Điền Hồ đã bị thù nhân bức lùi nãy giờ, thì phía còn lại không hề là triền núi như ai ai cũng lầm nghĩ. Đó chỉ là một vực sâu, như thể đỉnh núi đã bị ai đó dùng đao phạc thẳng xuống, xẻ đỉnh núi làm hai, tạo một bên có địa hình dốc thoai thoải còn một bên là vách núi dựng đứng, đến một chỗ đặt chân cũng không có.

Điền Hồ nhận ra điều này quá muộn, toàn thân liền cứ thế rơi chếch vào miệng vực há rộng.

Ào...

Và Điền Hồ thêm căm phẫn khi nghe lão tặc cười vang :

- Ngươi đâu ngờ điều này phải không, Điền Hồ ? Đừng quên, ha... ha.... chưa kẻ nào có thủ đoạn qua ta. Ha... ha...

Hóa ra lão đã biết trước địa hình và việc lo bức dồn Điền Hồ lùi mãi lên đỉnh núi là hành động có chủ ý.

Miệng vực xa dần, đổi ngược lại là Điền Hồ càng lúc càng gần cái chết.

Ào...

Tuy nhiên, đúng vào lúc Điền Hồ tuyệt vọng nhất thì tình thế lại diễn ra, cho Điền Hồ thấy trời xanh vẫn chưa hẳn hoàn toàn tuyệt đường Điền Hồ.

Đó là nhờ Điền Hồ lúc tung thân nhảy lùi đã nhảy lùi thật mạnh. Vì thế cho dù có bị rơi vào vực thì đà nhảy lùi đó vẫn có tác dụng đưa Điền Hồ đi chếch dần ra xa khỏi vách đá dựng đứng. Và lúc này, khi đã rơi mấy chục trượng hơn, thân hình Điền Hồ đang tiếp cận dần vách đá bên kia vực.

Một chí khí cầu sinh mãnh liệt liền đến với Điền Hồ.

Liếc mắt nhìn ngược phía sau, vận dụng toàn bộ mục lực, Điền Hồ cố quan sát địa hình của vách núi cứ loang loáng lướt qua vun vút.

Một vết đen thẫm vươn nhô ra ngoài vách núi đã lờ mờ xuất hiện phía dưới, tạo hy vọng cho Điền Hồ.

Và càng chú mục nhìn Điền Hồ càng tin vệt đen đó chính là một tàng cây khá dầy đã mọc từ vách núi vươn ra.

Hít mạnh và sâu một hơi thanh khí vào người. Điền Hồ chuẩn bị sẵn cho lần tiếp cận đang ập đến.

Và...

Ào...

Rào... Rào... Rào...

Điền Hồ đã lao đúng vào tàng cây, đã bị lá cây và cành quật rát vào mặt vào thân. Tuy nhiên, Hoàng Thiên đã không phụ lòng người có lòng, cuối cùng Điền Hồ cũng trụ vững thân hình vào một nhánh cây to cỡ miệng bát.

Nhánh cây tuy có oằn xuống nhưng sau đó vẫn đủ cứng để tồn tại và uốn ngược trở lên.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Điền Hồ bỗng phát hiện có một huyệt khẩu đen ngòm nằm ngay bên trên chỗ vách núi có thân cây nhô ra vừa cứu nguy cho Điền Hồ.

Lập tức nương theo đà nhánh cây đang uốn ngược lên, Điền Hồ tung người lao vào huyệt khẩu.

Vút...

Và khi đã hạ thân an toàn, Điền Họ mới thở phào lẩm nhẩm :

- Rất có thể lão tặc Thượng Quan sẽ xuống đáy vực kiếm tìm, ta cần phải nghĩ cách ẩn thân, chớ để... ơ... ơ...

Thần trí Điền Hồ vụt mê man không biết rằng bản thân vừa kêu ú ớ vừa lịm dần, lịm dần...

Bạch Cốt U Linh

Q6-CHƯƠNG BA MƯƠI
DI HOA TIẾP MỘC

Nơi Điền Hồ tỉnh lại là một nơi có ánh dương quang chan hoà, quyết không thể là một huyệt khẩu tối đen như Điền Hồ nhớ bản thân đã đặt chân.

Kinh tâm, Điền Hồ vụt thét :

- Thượng Quan Du ! Lão muốn chém muốn giết tùy ý, sao lão giam giữ ta ?!

Thét lên rồi, Điền Hồ mới thất kinh. Vì tiếng thét của Điền Hồ hoàn toàn không có khí lực, cho Điền Hồ hiểu bản thân công lực đã bị hủy bỏ.

Phẫn hận tột cùng, Điền Hồ dù đang loạng choạng ngồi dậy vẫn tìm lời thóa mạ, mắng sa sả lão tặc Thượng Quan.

Đang mắng, Điền Hồ bỗng thấy từ xa có một, hai, ba. đúng vậy, có ba nhân vật đang tiến dần về phía Điền Hồ.

Nhờ có ánh dương quang chan hòa nên Điền Hồ dù bị mất võ công, mục lực ném tinh tường, vẫn nhận ra họ gồm một nam hai nữ.

Một nam thì chắc là lão Thượng Quan Du rồi, nhưng còn hai nữ ? Là mụ Kim Tuyết Ngân dâm phụ với một thị tỳ đi kèm ư?

Nhưng sao họ tiến chậm đến vậy ? Hay đó là cách họ muốn để hành hạ lòng nhẫn nại của Điền Hồ và để từ từ hưởng thụ men say của người chiến thắng ?

Điền Hồ lặp cập đứng lên, tự ý đi ngược về phía họ :

- Thượng Quan Du ! Kim Tuyết Ngân ! Đôi gian phu dâm phụ đừng tưởng bắt được ta thế này là anh hùng. Có gan, đừng phế bỏ võ công của ta. Đừng nghĩ làm thế là có thể vũ nhục ta.

Họ vẫn không lên tiếng, tuy vẫn chầm chậm tiến về phía Điền Hồ.

Và ngược lại, vì Điền Hồ cũng đi về phía họ nên dần dần nhìn rõ họ.

Nam nhân kia không che kín chân diện và đang để lộ một diện mạo kỳ thực là rất trẻ, so với Thượng Quan Du đã cao niên.

Không lẽ nam nhân không phải Thượng Quan Du ? Chỉ là thủ hạ hoặc tay sai của lão ?

Hai nữ nhân kia cũng không ai có diện mạo như mụ Kim Tuyết Ngân đã ít nhất hai lần cùng Điền Hồ chạm mặt. Cho dù có một nữ nhân trạc tuổi tứ tuần nhưng với diện mạo Điền Hồ đang nhìn, vẫn khác xa so với mụ cung trang phu nhân Kim Tuyết Ngân độ nào.

Và với nữ nhấn còn lại, niên kỷ chỉ ngoại tam tuần một chút, nhưng điều đó không làm Điền Hồ quan tâm bằng diện mạo có phần quen thuộc của nữ nhân này.

Tiếp đó, với cảm giác đã một lần nhìn thấy diện mạo của nữ nhân thứ hai, Điền Hồ cũng có cảm nhận ở nam nhân kia như vẫn có chút quen thuộc.

Họ là ai ?

Điền Hồ và họ lúc này chỉ còn cách nhau ba trượng hơn. Và mãi đến lúc này Điền Hồ mới lần đầu tiên nghe có tiếng phát thoạt của họ. Nam nhân phát thoại trước :

- Ta trông thiếu hiệp rất quen. Nhưng lạ qua ta không thể nhớ.

Đến lượt nữ nhân cố diện mạo quen quen cũng nói :

- Thoạt nhìn thấy thiếu hiệp, Cao Như Nguyệt ta cũng có cảm giác quen quen. Sao thiếu hiệp lại mắng Thượng Quan Du ?

Điền Hồ thoảng giật mình, thanh âm của hai nhân vật này sao yếu ớt lạ, không lẽ họ cũng bị phế bỏ võ công và là do Thượng Quan Du

phế bỏ ?

Đến lượt nữ nhân cao niên phát thoại, cũng bằng giọng yếu đi không kém :

- Vậy là công bằng. Và thêm vị tỷ tỷ bất lực này nữa là ở đây có đúng hai người bị Thượng Quan Du mưu hại, bằng với Nhị đệ và Tam muội là hai người bị chung một thù nhân hãm hại.

Và nữ nhân cao niên nhìn Điền Hồ :

- Đây là nơi rất an toàn, dù Thượng Quan Du có đến đây cũng không thể hại được ai. Chúng ta hãy làm quen với nhau. Ta là Cầu Phi Thúy, do đến đây trước nên là Đại tỷ. Thiếu hiệp sẽ là Tứ đệ, hay nên xưng danh trước khi hỏi những gì muốn hỏi.

Điền Hồ chợt rúng động và bận kêu, bắt đầu là từ nữ nhân đã tự xưng là Cao Như Nguyệt :

- Tôn giá Cao Như Nguyệt, quyền Chưởng môn Trường Bạch phái ?

Điền Hồ chuyển mục quang qua nam nhân :

- Còn tôn giá ắt là Tạ Vân Lâu, Tuyết Sơn phái Chưởng môn ? Tại hạ là Điền Hồ , xuất thân phái Thanh Thành, có lẽ nhị vị Chưởng môn còn nhớ ?

Đoạn quay qua Cầu Phi Thúy, Điền Hồ bỗng nhận ra giọng của mình chợt khàn đi, có lẽ vì bàng hoàng :

- Còn Cầu Phi Thúy tôn giá ắt là ngươi phối của lão Thượng Quan, đã thành phân chỉ sau một năm khi gia phụ Điền Tuấn bị chính Thượng Quan Du mưu hại ?

Bọn họ ba người cùng giật mình :

- Điền Hồ Thanh Thành phái ? Trì mỗ nhớ rồi. Hóa ra hung thủ vô danh chưa diệt toàn bộ phái Thanh Thành ?

Cao Như Nguyệt bảo :

- Ta thà chết thảm như bốn người phái Thanh Thành còn hơn. Chứ sống như thế này, hà.. muốn chết cũng không biết làm thế nào để chết.

Cầu Phi Thúy thì cười gượng :

- Thế thiếu hiệp không biết chuyện thành thân chỉ là giả, còn chủ ý thật của Thượng Quan Du chỉ là Thạch Chung Đao Phổ ? Và Cầu gia toàn môn đã bị y tận diệt, chỉ còn lại một mình ta, sống không ra sống chết không thể chết.

Điền Hồ ngỡ ngàng nhìn quanh :

- Nhân vật nào mới là chủ nhân đích thực nơi này ?

Cầu Phi Thúy uể oải ngồi xuống :

- Từ từ, thiếu hiệp sẽ rõ. Ngồi xuống đi. Đứng như thế này phí lực

lắm.

Chính Điền Hồ cũng đang mong muốn điều này. Vì một khi bản thân công lực không còn, quả là càng đứng càng mệt.

Và đúng như Cầu Phi thúy nói, Điền Hồ dần dần hiểu rõ khi được bọn họ ba người tuần tự thuật những chuyện quái dị cho nghe. Như sau :

- Sau khi Thanh Thành phái bốn người bị một hung nhân vô danh sát hại, ta và Cao Như Nguyệt Chưởng môn do quá kinh khiếp nên vội chạy tháo thân.

- Bất đồ ta và Tạ Chưởng môn bắt gặp một hung nhân khác đón đầu. Vậy là chỉ một chưởng của hung nhân, ta và Tạ Vân Lâu bị hất bay xuống vực.

- Có lẽ cũng như điều đã xảy ra cho Điền thiếu hiệp, Tạ nhị đệ và Cao Tam muội đã rơi đúng vào chỗ có một loại quái mộc mọc vươn ra từ vách đá. Nếu loại quái mộc đó đã cứu mạng chúng ta không cho chúng ta tan xương nát thịt vì rơi đến tận đáy, thì cũng mùi hương của quái mộc đã đã làm toàn bộ võ công chúng ta tiêu tán. Mãi mãi bị sanh cầm ở đây, không bao giờ thoát. Mãi mãi và mãi mãi...

Điền Hồ kinh hoàng :

- Tàng cây đó là quái mộc ?

Tạ Vân Lâu thở dài :

- Không sai. Chúng có những nhánh cây linh hoạt như những cánh tay. Đủ dài để vươn ra và đón bắt bất kỳ người nào từ trên cao rơi xuống khá gần chúng.

Cao Như Nguyệt tiếp lời :

- Sau đó, không để thiếu hiệp mất chút sức lực nào cả, chúng hất ngược thiếu hiệp lên cao rơi đúng vào huyệt khẩu gần chúng. Chờ cho thiếu hiệp hôn mê vì mùi hương kỳ quái của chúng, từ bên trong liền có một bầy linh trưởng xuất hiện. Lũ này sẽ lôi thiếu hiệp vào trong, sau đó thì trốn biệt.

Cầu Phi Thúy nói tiếp, như hiểu Điền Hồ muốn hỏi gì :

- Thiếu hiệp đừng nghi lũ lỉnh trưởng là có chủ nhân sai khiến. Hoàn toàn không, và chúng cũng là nạn nhân như chúng ta. Sau hơn mười sáu năm vô tình bị lâm cảnh sanh cầm. Ta hiểu, chúng vì nhạy cảm với mùi hương nên dể dàng nhận biết lúc nào là có người lâm nạn. Chúng đến để lôi chúng ta vào, sau đó chúng rúc vào chỗ của chúng, giao toàn bộ phía ngoài này cho chúng ta tự do sinh hoạt. Không ai làm phiền ai.

Tạ Vân Lâu thừa nhận :

- Ta và Cao Chưởng môn tuy chỉ bị sánh cầm độ nửa năm hơn, nhưng có đủ hiểu biết để nói với thiếu hiệp rằng những gì Cầu Đại tỷ nhận định đều đúng. Không những thế , chính lũ linh trưởng đã lo cung cấp vật thực cho chúng ta, mỗi ngày ba lần, với mỗi lần một thức trái cây khác nhau, không để chúng ta đói bao giờ.

Cao Như Nguyệt chép miệng :

- Còn độ hai canh giờ nữa là đúng ngọ, rồi thiếu hiệp sẽ có dịp thấy chúng chu đáo như thế nào.

Điền Hồ nghĩ đến viễn cảnh sẽ bị sanh cầm mãi mãi mà rùng mình :

- Chư vị có thử đến chỗ chúng lưu ngụ chưa ? Sao biết chúng không có chủ nhân sau khiến ?

Cầu Phi Thúy có ý giận khi phàn nàn :

- Thế thiếu hiệp ngờ chúng ta chịu an phận ư ? Chúng ta đã đến rồi, chỉ cách chúng ta bằng một lần thạch động mà thôi. Và bên kia là mà trũng núi bị bao bọc tứ bề. Có nhiều cây xanh quả lạ sinh trưởng ở đó. Lũ linh trưởng tuy cùng bị thoát lực như chúng ta nhưng vẫn còn năng lực leo trèo, cho dù chậm và vì nghĩ đến chúng ta, thương chúng ta là những người đồng số phận, chúng mới cung cấp mọi vật thực cho chúng ta.

Điền Hồ thở dài :

- Xin tôn giá lượng thứ và đừng nghĩ Điền Hồ là người vì đa nghi nên có phần thất lễ. Kỳ thực, Điền Hồ chỉ có thể tin một khi được tận mắt mục kích hoặc dò xét cho kỳ hết.

Phát hiện Cầu Phi Thúy đã là ý giận ra mặt, Tạ Vân Lâu xua tay :

- Chẳng phải đó cũng là thái độ lúc đệ lần đầu tiên nghe Đại tỷ giải thích sao ? Điền thiếu hiệp đâu dễ gì tin vào những chuyện quả là có phần hoang đường như thế này.

Cao Như Nguyệt cũng góp lời :

- Tạ Nhị ca nói rất đúng. Sao Đại tỷ không để Điền thiếu hiệp tự tìm hiểu, như trước kia cũng từng cho muộn và Nhị ca thỏa lòng ?

Cầu Phi Thúy cười buồn :

- Ta chỉ sợ sau này Điền thiếu hiệp lại trách ngược, bảo chúng ta sao không giải thích đủ đầy và làm cho thiếu hiệp phải phí công vô ích.

Điền Hồ chậm chạp đứng lên :

- Cứ thà như vậy còn hơn. Một lần nữa mong tôn giá lượng thứ.

Tạ Vân Lâu lấy tay chỉ hướng cho Điền Hồ :

- Đi hai mươi trượng là đến một thạch động. Theo lối rẽ bên tả là đến chỗ lũ Linh Trưởng lưu ngụ, theo bên hữu thì gặp chỗ có nguồn

nước tự phún ra từ vách đá. Thiếu hiệp xin cứ tùy tiện.

Điền Hồ gượng cười ?

- Tại hạ muốn dò xét tử chỗ khởi đầu. Loại quái mộc như chư vị nói quả là tại hạ chưa từng nghe.

Dứt lời, Điền Hồ chầm chậm đi ngược trở ra, hướng về phía có huyệt khẩu và loài quái mộc kỳ lạ.

Nhưng chủ ý của Điền Hồ hoàn toàn không như vậy. Không nghi ngờ và cũng không muốn dò xét như lời Điền Hồ giải thích. Và chủ ý đó là thế nào, Điền Hồ cũng không muốn nói cho họ nghe, đến việc mở miệng nói thành lời, Điền Hồ cũng không dám vì chính bản thân cũng cảm thấy ngượng.

Chờ biết Điền Hồ đã đi đến chỗ có huyệt khẩu, đã đứng lặng ở đó rất lâu, nhìn như chờ đợi điều gì đó sắp xảy đến cũng ở ngay huyệt khẩu này.

Thời gian chầm chậm trôi, điều Điền Hồ chờ đợi vẫn chưa xảy đến, tàng cây quái mộc vẫn im lìm nằm án ngữ ngay bên ngoài và ngay bên dưới huyệt khẩu.

Điền Hồ vẫn chưa một lần nhìn ngó gọi là dò xét tàng cây quái mộc, cũng không thiết nhích động để quay trở lại nơi có lẽ có ít nhất là ba người đang trông ngóng Điền Hồ. Tình thế cứ tiếp tục diễn ra cho đến lúc đêm về.

Đầu tiên, Điền Hồ nghe có tiếng Tạ Vân Lâu vang lên trong màn đêm mù mịt :

- Vậy mà ta ngỡ Điền thiếu hiệp đã có cách đi thoát. Hóa ra thiếu hiệp vẫn ở đây.

Điền Hồ thở dài, quay người lại :

- Sao chư vị chưa nghĩ ngơi ? Tại hạ nào dám nghĩ đến chuyện thoát thân theo lối này, một khi ở ngay bên ngoài là loài quái mộc như chư vị nói, sẽ dễ dàng tóm bắt và lại ném tạ hạ ngược trở lên, đâu dễ cho tại hạ thoát đi ?

Tiếp đó là thanh âm của Cao Như Nguyệt :

- Có lẽ thiếu hiệp đói lắm rồi ? Vì đã hai lần lũ Linh trưởng đưa trái cây vật thực đến nhưng vẫn chưa thấy thiếu hiệp quay lại. Ta có mang hờ theo một ít, nếu thiếu hiệp muốn dùng thì cứ tùy tiện.

Điền Hồ gật đầu, cảm kích :

- Thật phiền Cao Chưởng môn, dù khí lực không còn nhưng vẫn chu đáo. Nhìn Cao Chưởng môn tận tâm thế này, tại hạ thật sự áy náy.

Và Điền Hồ tiến đến, đưa tay đón nhận một vài thứ quả cây đang làm Cao Như Nguyệt mệt nhọc vì phải mang đi một quãng kể là quá

xa, so với người không còn công phu.

Chưa kịp ăn, cho dù rất đói, Điền Hồ bỗng dưng nghe Câu Phi Thúy hỏi :

- Chờ đã ! Thiếu hiệp có thể cho biết bằng cách nào thiếu hiệp bỗng có lại một ít khí lực như ta vừa phát hiện ?

Điền Hồ hoài nghi, nhìn Cầu Phi Thúy :

- Dựa vào đâu tôn giá hỏi câu này ? Vì nếu có chút nào dấu hiệu cho biết tại hạ sắp khôi phục võ công sao ngay bản thân tại hạ lại không biết ?

Cầu Phi Thúy vẫn khăng khăng :

- Bọn ta đã tin thiếu hiệp, cớ sao thiếu hiệp không thành thật với bọn ta ? Hoặc thiếu hiệp là người quá hẹp lượng, chỉ muốn một mình bản thân khôi phục công phu, không hề có ý định chia xẻ điều cần yếu đó cho bọn ta ?

Tạ Vân Lâu nghi hoặc :

- Đại tỷ liệu có lầm không ? Vì hiện trạng ở nơi này là thế nào, Đại tỷ là người am hiểu rõ nhất, làm gì có chuyện một người đã vào đây, đã bị mất võ công lại có cách khôi phục công lực ?

Cầu Phi Thúy cười lạt :

- Ta muốn hỏi Nhị đệ một câu, là ngay bây giờ liệu Nhị đệ có nhìn thấy Điền Hồ kia đang cầm bao nhiêu trái cây cho bên tay tả và cho tay bên hữu ? Hãy đáp đi, sau đó ta sẽ giải thích.

Điền Hồ vụt hiểu, khi nghe Tạ Vân Lâu đáp :

- Đệ chỉ lờ mờ nhìn thấy Điền Hồ có cầm trái cây ở cả hai tay. Nhưng cụ thể mỗi tay cầm mấy quả thì đệ không thể nói minh bạch.

Cầu Phi Thúy gật gù :

- Cao tam muội đã mang đến mấy quả cây ? Và theo tam muội, Điền Hồ đang cầm như thế nào ?

Cao Như Nguyệt là người vì vừa trao trái cây cho Điền Hồ nên vẫn đứng ngay sát cạnh Điền Hồ. Lời đáp của Cao Như Nguyệt là xác đáng nhất :

- Muội mang đến bốn quả, hai quả cho mỗi tay. Do mệt nên muội lỡ đánh rơi mất một, giờ chi còn ba. Điền thiếu hiệp đang cầm hai bên tay tả, tay hậu thì giữ một. Sao vậy, Đại tỷ ?

Cầu Phi Thúy chợt hất đầu :

- Ngươi hiểu rồi chứ, Điền Hồ ?

Điền Hồ nghi hoặc, nhìn Cầu Phỉ Thúy :

- Tại hạ hiểu là tôn giá đã nhìn ra mục lực tại hạ có phần nào tinh tường hơn bất kỳ ai trong chư vị. Nhưng tại hạ vừa tự kiểm tra lại rồi, chuyện khôi phục võ công cho dù tại hạ những mong là có, nhưng

tiếc thay lại vẫn chưa xảy ra.

Cầu Phi Thúy hoài nghi :

- Thiếu hiệp không định gạt bọn ta chứ ? Vậy nói xem, suốt từ lúc chia tay đến giờ, thiếu hiệp đã làm những gì ?

Tạ Vân Lâu chợt lên tiếng :

- Sao chúng ta không ngồi xuống. Đại tỷ ? Trừ khi Đại tỷ không cảm thấy mệt như bản thân đệ lúc này.

Bọn họ lần lượt ngồi xuống. Và điều này làm cho Điền Hồ động tâm khi nhớ lại bản thân cho đến giờ tuy vẫn đứng suốt, nhưng chưa có dấu hiệu mệt như lần đã xảy ra cho Điền Hồ lúc sáng. Điền Hồ tự thú nhận điều này :

- Lạ quá ! Tại hạ không còn cảm thấy mệt như lúc sáng nữa. Không lẽ đúng như Cầu Phi Thúy tôn giá đã hồ nghi, tại hạ thật sự đang có dấu hiệu phục hồi ?

Cầu Phi Thúy hắng giọng :

- Vẫn còn một bằng chứng nữa ta chưa đề cập đến. Đó là lúc vừa nghe Tạ Nhị đệ thoạt lên tiếng, thiếu hiệp đã nhận biết là có cả ta và Cao tam muội cùng ở đây. Thính lực của thiếu hiệp đã khiến ta nghi ngờ. Hãy giải thích xem nào.

Điền Hồ đành thú thật :

- Suốt thời gian qua tại hạ không có bất kỳ hành động gì khác lạ. Tại hạ vẫn chỉ đứng đây và chờ.

- Chờ ? Thiếu hiệp chờ điều gì ? Hay chờ ai ?

Điền Hồ cười gượng :

- Đúng ra ngay lúc đầu tại hạ nên nói cho chư vị nghe mới phải. Nhưng vì sợ chư vị không tin, cho là điều hoang tưởng, nên tại hạ ngại, không dám nói.

- Còn lúc này thì sao ? Thiếu hiệp nói được chưa ?

Điền Hồ hít vào một hơi thật dài :

- Là thế này, tại hạ đang chờ một bằng hữu, thế nào cùng tìm tại hạ.

- Là ai có năng lực xuống tận đáy vực, sau đó bỏ công tìm kiếm một huyệt khẩu quá nhỏ trong muôn vàn huyệt khẩu thế nào cũng có ở cả hai bên vách đá ?

Điền Hồ giải thích :

- Bằng hữu của tại hạ là Cung Chủ Thủy Phương Cung, đã có mặt lúc tại hạ một mình giao đấu với lão Thượng Quan Du. Do nàng ta đã luyện qua Đại Tuyệt Pháp Xúc Cốt Thu Cân thượng thừa của Thủy Phương Cung nên khi cần, nàng có thể thu nhỏ thân hình, sử dụng y phục đã trở nên rộng, để có thể là rơi đến tận đáy vực. Đã một lần

xảy ra tình huống tương tự và đó là nguyên do khiến tại hạ hy vọng.

Cầu Phi Thúy thở dài :

- Chưa cần biết điều thiếu hiệp vừa nói là đúng hay sai, nhưng thiết nghĩ thiếu hiệp chớ quá hy vọng.

Điền Hồ kinh ngạc :

- Tại sao ?

Cầu Phi Thúy đáp :

- Vì phàm ai muốn tìm cũng phải tìm ngay lúc đó, chậm nhất là ngày hôm sau nữa là cùng. Đáng tiếc thay lúc đó thiếu hiệp vẫn hôn mê. Mùi hương của quái mộc thông thường làm cho trận hôn mê kéo dài đến ba ngày. Bằng hữu của thiếu hiệp không thể tìm suốt thời gian đó.

Điền Hồ chép miệng, kêu thất vọng :

- Thảo nào đã hơn nửa ngày chờ đợi, tại hạ vẫn không thấy nàng, dù là một dấu hiệu nhỏ. A ! Có lẽ nàng không bao giờ ngờ điều gì đã xảy đến cho tại hạ.

Cầu Phi Thúy hoang mang :

- Thiếu hiệp nói thật đi, suốt thời gian qua thiếu hiệp chỉ có chờ và chờ thôi ư ? Không dùng linh đan, cũng không nhờ bất kỳ dược vật gì đề giúp võ công khôi phục ư ?

Điền Hồ cười héo hắt :

- Đến ăn cũng chẳng có gì để ăn. Tại hạ cần gì phải che giấu chư vị ?

Và Cầu Phi Thúy bật kêu :

- Vậy thì đúng rồi.

Lời của Cầu Phi Thúy khiến cho mọi người cùng hy vọng. Và ai ai cũng bất ngờ khi nghe Cầu Phi Thúy chợt đề xuất, thỉnh cầu và hỏi Điền Hồ :

- Thiếu hợp đừng ăn gì cả, cũng chớ dùng bất kỳ vật dụng gì ở đây. Liệu thiếu hiệp có thể vì ta, vì mọi người, hãy cố nhịn đó nhịn khát đôi ba ngày ?

Nhìn vào những quả cây đã cầm sẵn trên tay, Điền Hồ vỡ lẽ :

- Tôn giá nghi chỉ vì từ lúc tỉnh lại cho đến giờ, tại hạ do chưa dùng thức gì có nguồn gốc xuất phát ở đây nên khí lực phần nào khôi phục ?

Ta Vân Lâu bật kêu :

- Đại tỷ nói đúng quá. Đệ cũng nhớ lại rồi, lần đó, lúc vừa tỉnh lại, vì có sẵn quả cây nên đệ đã dùng. Không như Điền thiếu hiệp cho đến giờ vì chưa dùng thức gì nên có biểu hiện khôi phục.

Và điều tiếp đó là bọn họ, cả ba người đều nài nĩ Điền Hồ đừng ăn

cũng đừng uống, thay vào đó hãy vì họ mà cố gắng tọa công. Chỉ cần Điền Hồ khôi phục khí lực thì sau này Điền Hồ muốn họ làm gì, giúp gì, họ cũng tận lực.

Tiên bảo kỳ thân, Điền Hồ cũng vì bản thân, cố gắng làm theo lời họ. Và lúc Điền Hồ tọa công, bọn họ ba người đều ngồi quanh, chờ đợi và hy vọng.

Đêm qua mau, Điền Hồ đột ngột mở mắt. nhìn ra ngoài huyệt khẩu, qua màn sáng nhợt nhạt. Và đột nhiên Điền Hồ bật kêu :

- Băng muội !

Tiếng kêu của Điền Hồ lập tức vang vọng núi rừng, quá thừa yếu tố làm cho những người ngồi quanh giật mình vì hoang mang, vì vui sướng.

Cầu Phi Thúy nói qua tiếng nấc nghẹn :

- Quả nhiên Điền thiếu hiệp đã khôi phục khí lực.

Tạ Vân Lâu hoang mang :

- Băng muội có phải là bằng hữu của thiếu hiệp ?

Cao Như Nguyệt thì bừng tỉnh :

- Võ công khôi phục khiến thính lực thiếu hiệp trở lại tinh tường. Phải chăng thiếu hiệp đã phát hiện bằng hữu vẫn đang kiếm tìm thiếu hiệp ? Không sớm cũng không muộn vừa đúng lúc Cao Như Nguyệt dứt lời, một thanh âm thoang thoảng vọng đến tai từng người trong họ :

- Điền Hồ ca ! Điền Hồ ca đang ở đâu ?

Điền Hồ đứng bật dậy, phát thoại ra ngoài, nhưng không dám một lần đến gần tàng cây quái mộc :

- Ta ở đây ! Băng muội đừng chạy loạn dưới đó nữa. Hãy đứng yên, ngước nhìn lên hai bên vách đá. Ta sẽ ném từng mẫu đá nhỏ xuống, cho đến khi Băng muội phát hiện chỗ ta ném mới thôi. Băng muội nghe rõ chứ ?

Đáp lại :

- Điền Hồ ca mau ném đi ! Muội nghe rõ từng lời Điền Hồ ca...

Điền Hồ ném đến mẫu đá thứ năm thì nghe Bách Lý Băng hô hoán :

- Đủ rồi. Muội lên đó hay Điền Hồ có nhảy xuống ? Vì chúng ta chì cách chưa đến hai mươi trượng.

Điền Hồ hốt hoảng :

- Băng muội không được lên. Nhớ chưa ? Ở dưới đó còn ai khác ngoài Băng muội không ?

Đáp :

- Chỉ có một mình muội. Nhưng sao...

Điền Hồ ngắt lời nàng :

- Địa hình dưới đó thế nào ? Liệu Băng muội có thể giúp ta, lần lượt tiếp nhận ba nhân vật sẽ từ trên này nhảy xuống ?

Họ là ai, Điền Hồ ca ?

Điền Hồ thở hắt ra :

- Đều là những nhân vật từng bị Thượng Quan Du hãm hại. Băng muội mau đáp lời ta đi.

- Được Điền Hồ ca bảo họ nhảy xuống đi.

Điền Hồ quay lại nhìn họ :

- Cần nhất là phải tránh xa loài quái mộc này. Giả như chỉ có một người được cứu, vì sau đó tất cả sẽ hôn mê do bị quái mộc phóng xuất mùi hương, tại hạ hy vọng vị này hãy mau chóng giải thích cho Bách Lý Băng rõ tự sự. Nàng ắt tin và sẽ có cách tiếp cứu những người còn lại. Là ai đây ?

Tạ Vân Lâu nhìn quanh :

- Hay để Cao Chưởng môn xuống trước. Nữ và nữ dù gì cũng dễ thông hiểu hơn.

Điền Hồ gật đầu :

- Tại hạ sẽ dụng lực, đưa Cao Chưởng môn lên cao. Hy vọng lúc rơi xuống sẽ tránh xa tàng cây kỳ quái này. Thế nào ?

Cao Như Nguyệt bảo :

- Chúng ta không thế không thử, đúng không ? Vậy thì bắt đầu đi.

Điền Hồ quát vọng xuống :

- Người sắp xuống chính là Chưởng môn Trường Bạch phái, Cao Như Nguyệt.

Băng muội nghe rỏ chứ ?

Được rồi. Xuống đi.

Điền Hồ lại quát :

- Nào !

Bằng cách áp tay vào hậu tâm và nhả lực Điền Hồ đẩy bắn thân hình Cao Như Nguyệt ra ngoài, lao chếch lên cao, vượt xa tàng cây quái mộc những một trượng hơn.

Vù...

Những diễn biến xảy ra lại hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người. Và chính xác hơn, đây là lần đầu lên Điền Hồ được mục kích từng hành tung linh hoạt của quái mộc, những hành vi dù tận mắt nhìn thấy cũng cảm thấy hoang đường.

Có lẽ cử động bất ngờ và mạnh của Cao Như Nguyệt, là lao vượt ngang qua nơi có tàng cây quái mộc, đã gây hiệu ứng khiến quái mộc có chuyển biến quái kỳ của nó.

Những nhánh lá cây xao động và bắt đầu vươn dài ra...

Cầu Phi Thúy liền thất sắc :

- Quái mộc đã có phản ứng rồi kìa !

Không một chút đắn đo hoặc chần chừ lưỡng lự, Điền Hồ lập tức bế khí, tránh không để mùi hương thế nào quái mộc cũng phóng xuất thấm nhập vào người và làm cho hôn mê. Đồng thời với hành vi bế khí này, Điền Hồ cũng nhanh chóng chộp vào Cầu Phi Thúy và Tạ Vân Lâu, tự bật lao ra ngoài. kèm theo tiếng hô hoán thật khẩn trương :

- Ta không chờ được nữa. Băng muội hãy tùy cơ ứng biến, khẩn trương tiếp nhận mọi người ! A...a...

Phát thành tiếng kêu vang dội, Điền Hồ dốc toàn bộ chân lực đã phục hồi, cố lăng không đảo mình, mang hai người bên thân, vượt xa tầm phạm vi uy lực của quái mộc, cố hạ thân xuống dưới càng chậm càng tốt.

Vù...

Và lúc này, Cao Như Nguyệt dù rơi xuống trước nhưng chỉ cách Điền Hồ về phía dưới độ chừng hơn trượng, khiến Điền Hồ không thể không nghĩ đến những khó khăn ắt sẽ xảy ra cho Bách Lý Băng. Bởi một mình Bách Lý Băng không thể nào gần như cùng một lúc đụng lực tiếp nhận những ba bốn người cùng rơi xuống.

Do đó, để giảm càng nhiều càng tốt những khó khăn cho Bách Lý Băng, Điền Hồ chợt hả miệng hớp vào một hơi thanh khí thật dài và thật đầy, sau đó vận lực ném Tạ Vân Lâu ngược lên cao.

Vù...

Vừa ném xong, Điền Hồ chợt cảm nhận thần trí bỗng có một thoáng mơ hồ. Tự biến sắc vì biết bản thân đã vô tình hớp vào không ít những mùi hương có tác dụng kỳ lạ của quái mộc và hậu quả xảy đến có lẽ lý điều không tránh khỏi, không hôn mê thì cũng bị thất tán công phu, rồi chính bản thân Điền Hồ sẽ gây khó khăn cho Bách Lý Băng trong việc tiếp nhận.

Kinh hoảng vì điều này, một lần nữa Điền Hồ lăng không đảo người, nhưng không phải để làm đà rơi chậm lại, mà là cố tình để thân hình lao vun vút xuống dưới.

Vù...

Có tiếng Bách Lý Băng kinh hoảng thét vang :

- Điền Hồ ca !

Điền Hồ lập tức gầm vang :

- Băng muội hãy cùng ta đối chưởng. Nhanh nào, hãy tận lực phát chưởng nào, Băng muội. A... a...

Và Điền Hồ vẫn giữ Cầu Phi Thúy bên tay tả, dùng hữu thủ hất một kình về phía Bách Lý Băng đang đứng chờ dưới đáy vực, hiện còn cách Điền Hồ những bốn trượng hơn.

Ào...

Bách Lý Băng thật tình vẫn không hiểu vì sao Điền Hồ có thái độ này, nhưng do Điền Hồ bảo thế nên nàng đành phải thực hiện như thế. Nàng phát kình :

- Muội phát chưởng đây ! Bảo trọng !

Bùng...

Phản kình do lần đối chưởng liền hất ngược Điền Hồ lên cao, mang theo cả Cầu Phi Thúy bay ngược lên thêm hai trượng nữa.

Và lúc đó thần trí của Điền Hồ một lần nữa bị một thoáng thác loạn.

Điền Hồ đành cố vận dụng hết ý chí, quyết giữ cho tâm thần càng tỉnh táo lâu chừng nào càng tốt chừng ấy. Và Điền Hồ lần lượt nhìn thấy Cao Như Nguyệt, Tạ Vân Lâu nặng nề rơi đến gần Bách Lý Băng.

Phản ứng của Bách Lý Băng ngay lập tức làm cho Điền Hồ nhẹ nhõm.

Nàng tung tả thủ, đón đỡ và hất nhẹ Cao Như Nguyệt qua một bên. Để tiếp sau đó chừng một sát na nàng lại dùng hữu thủ, cũng đón đỡ và hất Tạ Vân Lâu qua một bên cách nhẹ nhàng .

Di Hoa Tiếp Mộc !

Đó hầu như là ý niệm cuối cùng còn tỉnh táo của Điền Hồ. Còn hành vi tỉnh táo cuối cùng của Điền Hồ là vận lực, ném ngược Cầu Phi Thúy lên trên cao.

Vù...

Sau đó, Điền Hồ hoàn toàn hôn mê.

oOo

Điền Hồ tỉnh lại, chỉ thấy có một mình Cao Như Nguyệt đứng cạnh Bách Lý Băng.

Chưa kịp hỏi, Điền Hồ đã nghe nàng bảo :

- Mọi việc đều ổn. Tất cả đều vô sự. Điền Hồ hãy mau mau tọa công, dùng chân khí nội nguyên hóa giải, làm cho độc hương phát tán toàn bộ. Muội sẽ ở bên cạnh Điền Hồ ca.

Đối với Điền Hồ thế là đủ. Quá đủ để Điền Hồ yên tâm, vì đã có Băng muội của Điền Hồ bên cạnh.

Điền Hồ tọa công...

Q7-CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT
ĐẮC NGỘ TUYỆT KỸ

Thần sắc ai nấy đều tươi tỉnh. Cầu Phi Thúy thán phục nhìn Điền Hồ :

- Thiếu hiệp đã vì mọi người, xả thân và sắp nguy đến tính mạng. Nhưng phải thừa nhận, phản ứng của Điền thiếu hiệp là vi diệu. Chỉ có thế mới cứu hết mọi người.

Cao Như Nguyệt rùng mình :

- Ba ngày qua là ba ngày dài nhất của hết thảy những ai quan tâm đến thiếu hiệp. Nghĩ lại ai cũng phải sợ. Nếu thiếu hiệp không nhanh trí và có những xử trí linh động, vị tất đã có kết quả này.

Tạ Vân Lâu khoan khoái hít vào một hơi thật dài :

- Sẽ không bao lâu nữa, chậm lắm là mười ngày, đến cả Cầu Phi Thúy Đại tỷ cũng khôi phục toàn bộ công phu, huống hồ gì ta và Cao Như Nguyệt Chưởng môn chỉ có thời gian bị sanh cầm là nửa năm hơn. Rồi đây tất cả sẽ tái xuất giang hồ, cùng quần hùng tiêu trừ đại họa Thượng Quan Du ác tặc. Hà ! Chỉ nghĩ đến ngày đó, Tạ mỗ đã cảm thấy hài lòng.

Riêng Bách Lý Băng thì mỉm cười, ngưỡng mộ Điền Hồ ca :

- Cung hỉ Điền Hồ ca đã qua ải gian khổ và hung hiểm nhất của bản thân người luyện võ. Thế Điền Hồ ca có biết Nhâm Đốc Nhị Mạch của bản thân đã được khai thông hay chưa ?

Điền Hồ thoáng ngỡ ngàng :

- Không. Ta không biết. Băng muội nhận thấy như thế sao ?

Bách Lý Băng cười bí ẩn :

- Muội đâu thể giải thích nếu tự bản thân Điền Hồ ca không nói cho mọi người nghe điều gì đã xảy ra trong suốt ba ngày qua.

Điền Hồ vẫn hoàn ngơ ngác :

- Tuy Cao Chưởng môn có ám chỉ thời gian ba ngày, nhưng không lẽ Điền Hồ ta đã có lần tọa công kéo dài ngày như thế nào ?

Tạ Vân Lâu phì cười :

- Mọi chuyện đâu rồi sẽ có đó. Nhưng trước hết, mời Điền thiếu hiệp hãy tự lót dạ bằng chút vật thực này. Thiếu hiệp không cảm thấy đói sao ?

Nhìn chỗ trái cây đang được Tạ Vân Lâu đưa ra, Điền Hồ vừa có y nghi ngại thì nghe Bách Lý Băng bảo ?

- Điền Hồ ca cứ dùng, không phải thứ trái cây trên kia, đã làm cơ thể mọi người suy nhược đâu. Tự muội tìm về cho Điền Hồ ca đấy.

Và Điền Hồ vừa dùng trái cây vừa cố diễn đạt cho mọi người nghe những gì bản thân đã cảm nhận trong khoảng thời gian tọa công mà không ngỡ là dài đến ba ngày. Điền Hồ bảo :

- Kỳ thực tại hạ đâu còn chút khí lực nào để gọi là có sự khởi đầu cho việc tọa công. Nhưng vì nghĩ đến Bách Lý Băng, nghĩ Băng muội sẽ lo lắng như thế nào nếu tại hạ không mau chóng phục hồi, tại hạ đành tận tâm tận lực, quyết không để mọi người thất vọng.

Nhìn thẳng vào Bách Lý Băng, Điền Hồ chợt nhẹ giọng :

- Còn về việc tọa công, ta nói thật, lúc ở U Linh Thất, đã có lần ta so sánh ba loại tâm pháp với nhau. Đó là những tâm pháp Phi Thiên, U Linh và Hồi Chuyển Nghịch Thiên. Và lần đó dù thấy giữa chúng có nhiều nét tương đồng nhưng ta nào dám mạo hiểm, thử dung hòa chúng lại làm một. Ta sợ, rất sợ.

Và Điền Hồ lần lượt nhìn từng người đang ngồi quanh :

- Có lẽ lần so sánh đó đã thấm sâu vào tiềm thức, khiến lần này tọa công, khi vô thức chiếm ngự tâm trí, tại hạ đã để cho tiềm thức tự điều động vẫn dẫn lưu chân nguyên. A! Nếu như Băng muội nói đúng, tại hạ đã khai thông Sinh tử Huyền Quan, thì nguyên nhân có lẽ là do sự hiệp nhất của ba loại tâm pháp này. Chúng đã giúp tại hạ đả thông Nhị Mạch Nhâm Đốc, hoàn toàn ngoài ý nghĩ của tại hạ.

Cầu Phi Thúy gật đầu :

- Tuy không ai trong ba người chúng ta có cơ hội quan sát Điền thiếu hiệp tọa công từ lúc khởi đầu cho đến tận lúc kết thúc, nhưng qua những gì thiếu hiệp vừa giải thích, ta tin, vạn sự quả nhiên đã xảy ra như vậy.

Bách Lý Băng nhoẻn cười :

- Chỉ có muội vì quan tâm nên luôn để mắt dò xét suốt thời gian Điền Hồ ca tọa công và nếu kiến thức của muội nông cạn, lúc phát hiện toàn thân Điền Hồ ca vụt giật nảy lên và run bắn, có lẽ muội đã tự làm hỏng kết quả thành tựu của Điền Hồ ca. Nhưng may thay, muội đã kịp hiểu. Vì thế, Điền Hồ ca có tin không, muội đã có dịp nhìn thấy cảnh ngoạn mục chưa từng có. Đó là khắp thân Điền Hồ ca đã xuất hiện hai.luồng linh khí nhị sắc, một trắng một đỏ, đảo lược và vây kín Điền Hồ ca vào giữa.

Điền Hồ bàng hoàng :

- Lãnh Hỏa Nhị Linh Khí ?

Tạ Vân Lâu gật đầu :

- Sau khi nghe Bách Lý Cung Chủ thuật lại toàn bộ sự việc, ai trong chúng ta cũng nghĩ đó chính là Nhị Linh Khí Lãnh Hỏa.

Cao Như Nguyệt tiếp lời :

- Cũng dựa theo câu chuyện được nghe, có lẽ Điền thiếu hiệp phải thừa nhận rằng chỉ có một mình thiếu hiệp là may mắn hưởng dụng Nhị Linh Khí này. Vì tuy U Linh Thất là nơi được Đại ác ma Bạch Cốt U Linh phát hiện và chiếm ngụ một thời gian dài, nhưng duy chỉ một mình thiếu hiệp là vô tình phát hiện và làm cho cơ quan phát động, khiến Thạch Sàng tự xoay, hất thiếu hiệp vào Hỏa Linh Thất, tiếp nhận đủ Lãnh Hỏa Nhị Linh, trước cả Tư Mã Hợp là người chậm chân hơn.

Cầu Phi Thúy thở dài :

- Tất cả đều là do Thiên ý. Và Thiên ý này phải chăng là giao phó cho thiếu hiệp trách nhiệm đương đầu và diệt trừ ác tặc Thượng Quan Du, hậu nhân duy nhất nhưng lại làm cho thanh danh một đời của Hải Âu Quái Khách tiêu tan ?

Điền Hồ giật mình :

- Thượng Quan Du là hậu nhân của Hải Âu Quái Khách ?

Cầu Phi Thúy gật đầu :

- Chính miệng Thượng Quan Du nói với ta như thế. Mười sáu năm trước, lúc ta đã cùng y thành thân được một năm, y đã đưa ta đến đây, ở đỉnh núi bên trên. Sau đó y dò hỏi ta về Thạch Chung Đao Phổ. Ta nghi ngờ và hỏi vì sao y quan tâm đến điều này. Y đáp, y chính thật họ Khương, là hậu nhân đệ tam đại của Hải Âu Quái Khách.

Lại thở ra một hơi dài nữa Cầu Phi Thúy mới thuật tiếp :

- Y bảo, vì mọi người vô tâm, đã sớm quên lãng đại công của tằng tổ y là Hải Âu Quái Khách, một nhân vật đã vì giang hồ mà hy sinh tính mạng, đã loại trừ vĩnh viễn đại họa U Linh Môn cho giang hồ vào trăm năm trước. Y muốn khôi phục uy danh cho Khương gia như thuở nào. Y bảo, kèm với Thạch Chung Đao Phổ là một phần di học thượng thừa của tằng tổ y. Và y giải thích, với di học này, y sẽ luyện được Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên , mượn chân lực đối phương để bảo toàn nội lực bản thân, khiến y không cần chạm chân vào đất vẫn ung dung tiếp cận đối phương.

Giống như cánh chim Hải Âu ngoài biển cả, chỉ mượn sức gió để vượt trùng khơi bạt ngàn, bay mãi mà không mỏi mệt.

Điền Hồ giật mình :

- Chính là thân pháp này đã làm tại hạ vô phương hoàn thủ. Không ngờ trên đời này lại có loại thân pháp cao minh và lợi hại đến vậy.

Tạ Vân Lâu bảo :

- Trong thời gian bị sanh cầm vì quái mộc ta và Cao Chưởng môn có nghe Cầu Đại tỷ nói nhiều về Khương Du. Nhờ đó, Cầu Đại tỷ

hiểu rỏ nguyên nhân khiến toàn gia Cầu Đại Hiệp bị họa diệt môn. Có lẽ sự thất tung của xá muội Cầu Phi Thúy đã làm Cầu Đại Hiệp nghi ngờ, không ưng thuận giao Thạch Chung Đao Phổ cho Khương Du muội phu và kết quả là Khương Du đã mượn tay Bạch Cốt Môn, diệt trừ toàn bộ Cầu gia.

Cao Như Nguệt gật đầu :

- Cũng theo lời Cầu Đại tỷ cho biết, Khương Du là người có tâm cơ thâm trầm khó hiểu. Và vì là thê tử của y nên Cầu Đại tỷ mới biết Khương Du tuy có thân thủ bất phàm nhưng không bao giờ khinh suất bộc lộ. Cứ tùy vào bản lãnh của từng đối phương buộc phải đối mặt, Khương Du có đấu pháp thích hợp, chỉ tỏ ra cao minh hơn đối phương một ít là đủ. Do vậy, bị Khương Du dùng Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên đễ đối phó có thể nói thiếu hiệp đã được Khương Du xem là đối thủ đáng gờm nhất từ trước tới nay. Y buộc phải loại bỏ thiếu hiệp để ngăn ngừa hậu hoạ.

Bách Lý Băng tán thành :

- Sự thật đúng là vậy. Vì thế, lúc đã đẩy Điền Hồ ca xuống vực sâu, như muội còn nhớ, lão tặc Thượng Quan Du cứ đắc ý cười mãi không một lần quan tâm đến muội, đến Nhị ca Nam Cung Phách, hoặc đến Tư Mã Hợp là kẻ đang bị muội uy hiếp sinh mạng.

Nghe nhắc đến chuyện này Điền Hồ không thể không hỏi :

- Sau đó thế nào ? Sao chỉ có một mình Băng muội tìm kiến ta ?

Nàng cười buồn :

- Lúc biết Điền Hồ lâm nạn, muội đâu còn tâm trí nghĩ đến việc gì khác. Muội chỉ biết, lúc đó Nhị ca vẫn một mình đuổi theo Tư Mã Hợp. Phần muội... a, muội mặc kệ lão tặc cười, muội lập tức lao xuống vực theo Điền Hồ ca.

Chợt hiểu, Điền Hồ chép miệng cảm khái :

- Đúng là may cho Băng muội, cũng may cho cả bốn người chúng ta. Bằng không, chỉ cần Băng muội lao xuống sớm hơn và phát hiện ta đã tự cứu như thế nào, có lẽ Băng muội cũng không thoát khỏi phạm vi kỳ quái của quái mộc. Và tất cả sẽ mãi mãi bị sánh cầm.

Bách Lý Băng gật đầu :

- Muội cũng nghĩ thế. Tuy nhiên, vẫn phải kể đến linh trí cùng không kém phần kỳ quái của muội. Dù đã hơn ba ngày tìm kiếm và không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào của Điền Hồ ca nhưng muội vẫn nghĩ, hạng người có cát nhân thiên tướng như Điền Hồ ca nhất định không thể dễ chết như thế. Cuối cùng, hóa ra muội nghĩ đúng.

Cao Như Nguyệt thán phục :

- Kể ra Bách Lý Cung Chủ là người có lòng thủy chung hiếm có.

Gặp phải ai khác, không dễ gì có nhiều nhẫn nại như vậy.

Điền Hồ chợt nghi hoặc :

- Còn lão tặc thì sao ? Lão không nghi ngờ và truy tìm tung tích chúng ta sao ?

Cầu Phi Thúy xua tay :

- Y đâu cần tìm làm gì. Vì trước kia đã có ít nhất là ba người bị y xô xuống cũng một vực sâu này và nào có ai sau đó tái xuất hiện. Đủ cho y hiểu, bất luận là ai, đã rơi xuống đây là phải chết, không thể có kết quả ngược lại. Trừ phi y biết Bách Lý Cung Chủ nhờ Đại tuyệt pháp Xúc Cốt Thu Cân có thể giúp Cung Chủ xuống đáy vực an toàn, lúc đó y mới có ý nghi ngờ và chịu bỏ công truy tìm.

Bất chợt có thanh âm của Nam Cung Phách vang lên :

- Nói không sai. Cũng như Nam Cung mỗ vậy. Vì biết rõ điều đó nên bây giờ mỗ mới xuống đây, hóa ra không chỉ có Điền Hồ và Bách Lý Băng là toàn mạng. Ha...ha...

Điền Hồ mừng rỡ kêu :

- Nhị ca ! Nhị ca đã theo lối nào để vào được tận đây ?

Trước mắt mọi người, Nam Cung Phách xuất hiện với bộ dạng bên ngoài thật thiểu não. Y phục rách bươm, diện mạo bơ phờ, chỉ có nụ cười là rạng rỡ do vui mừng vì gặp lại những bằng hữu thân quen. Nam Cung Phách vừa đến nơi đã ngồi phịch xuống, thái độ thật khẩn trương :

- Lão tặc không thể tìm và muốn lọt vào đây không phải dễ. Thứ đến, chờ Nam Cung mỗ nghĩ ngơi xong, tất cả chúng ta phải mau mau quay về. Lão tặc đã thu phục Lục Lão Bát Quái Môn, thỏa hiệp với Tư Mã Hợp và Thạch Yến, đang cùng Thủy Phương Cung đi thuyết phục từng đại phái, chuẩn bị mỡ Thịnh Hội Võ lâm, Thiết Võ Đài tranh ngôi Minh Chủ định rõ công trạng diệt trừ Bạch Cốt Môn. Chúng ta không thế để lão tặc tùy ý tung hoành ngang dọc, thao túng Võ lâm trong bàn tay nhào nặn đầy thủ đoạn của lão.

Nói xong một thôi dài, Nam Cung Phách thở dốc và nhân mọi người như chờ đợi sự hưởng ứng.

Không ai lên tiếng, tất cả đều nhìn Điền Hồ.

Điền Hồ mỉm cười :

- Đệ chỉ hỏi thêm một câu thôi, sau đó sẽ để Nhị ca nghĩ ngơi tịnh dưỡng. Địa điểm nào được lão chọn làm nơi khai mở Thịnh Hội Võ lâm ?

Nam Cung Phách tuy có ý ngờ về thái độ mọi người dành cho Điền Hồ nhưng vẫn đáp :

- Phái Hoa Sơn. Năm ngày nữa sao ?

Điền Hồ gật đầu :

- Không sao cả. Nhị ca nghĩ ngơi đi.

Chờ Nam Cung Phách thật sự tọa công, Điền Hồ đưa mắt nhìn Cầu Phi Thúy :

- Thời gian đã khẩn trương, tôn giá có ưng thuận để tại hạ tiếp tay. Giúp tôn giá mau chóng khôi phục ?

Cầu Phi Thúy cảm kích :

- Đành phải phiền thiếu hiệp vậy.

Sau đó, Điền Hồ cũng hỏi Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt câu tương tự và để cho Bách Lý Băng tuần tự tiếp lực cho hai nhân vật này, do họ không bị mùi hương của quái mộc gây ảnh hưởng lâu dài như Cầu Phỉ Thúy, Bách Lý Băng giúp họ dễ hơn.

o0o

Đến ngày hôm sau, tất cả đều sẵn sàng. Nam Cung Phách cũng được biết những gì đã xảy ra cho Điền Hồ, cho Cầu Phi Thúy và Tạ Vân Lâu - Cao Như Nguyệt, liên quan đến loại quái mộc vô danh không một tuyệt học công phu nào có thể đối phó nổi.

Vừa dẫn đạo cho mọi người ly khai đáy vực, Nam Cung Phách vừa dò hỏi Bách Lý Băng :

- Về loại quái mộc đó, đến Tam muội từ cũng tin là có thật sao ?

Bách Lý Băng không thể phủ nhận :

- Về độc hương của nó , ảnh hưởng đến mọi loại thực vật phụ cận, muội nghĩ Nhị ca nên tin hơn là không tin. Riêng về phản ứng thần kỳ của quái mộc, Nhị ca, muội đã tận mắt mục kích nó tự vận động. Sẽ là vô phúc cho bất kỳ sinh vật nào chợt ở gần nó và có những cử động gây xao động đến những cành lá của nó. Và điều đó đà xảy ra lúc Điền Hồ ca dụng lực đẩy Cao Chưởng môn cho bay ngang nó. Xin Nhị ca chớ nên xem thường.

Thật sự kinh tâm, Nam Cung Phách ngoái đầu nhìn lại phía sau :

- Nếu thật sự là vậy nơi này rồi đã sẽ biến thành Tuyệt Địa Võ lâm, gợi lòng hiếu kỳ cho những ai...Ôi chao ! Nhìn kìa.

Giọng nói của Nam Cung Phách bỗng thay đổi, biến thành tiếng kêu thất thanh, khiến mọi người đều kinh nghi, quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn thấy một bóng người từ trên cao rơi xuống, Điền Hồ lập tức hô hoán :

- Mọi người đừng gây kinh động cứ tạm thời đứng yên quan sát. Tại hạ cần phải nhanh chóng tiếp ứng người đó.

Vút...

Điền Hồ dốc toàn lực lao ngược trở lại.

Bách Lý Băng cũng theo chân, làm cho Nam Cung Phách và mọi người vì hiếu kỳ cũng âm thầm quay lại.

Và họ thấy Điền Hồ vì lo sợ cho người nọ, đã lao đến và đứng chờ sẵn phía dưới. Để nếu nạn nhân may mắn không bị quái mộc tự vận động bắt giữ thì Điền Hồ sẽ là người giúp nạn nhân thoát cảnh tan xương nát thịt vì rơi luôn đến tận đáy vực.

Bách Lý Băng cũng đứng gần đó, chuẩn bị tiếp trợ Điền Hồ nếu cần. Và nàng chợt lên tiếng:

- Chúng ta không thể giúp gì được nữa. Nạn nhân đã rơi đúng vào hương vị của quái mộc.

Mọi người cũng nhìn thấy như thế. Những cành lá của quái mộc đã như thiên la địa võng. đón bắt và giữ nạn nhân lại. Và sau đó, khi đà rơi của nạn nhân đã bị hóa giải, quái mộc sau cái oằn xuống liền uốn ngược lên, nhẹ nhàng ném nạn nhân đúng vào huyệt khẩu tối âm u.

Điền Hồ bỗng bật ra tiếng rít từ hai hàng răng đang nghiến lại :

- Sinh mạng của nàng vậy là an toàn. Nhưng Điền Hồ ta vẫn muốn biết là kẻ nào có tâm địa độc ác đến vậy.

Bách Lý Băng giật mình, nhìn sửng vào Điền Hồ. Và vẻ căm phẫn của Điền Hồ đang hiển hiện trên nét mặt làm Bách Lý Băng vụt hiểu :

- Đoàn Bội Cơ ?

Điền Hồ buông tiếng đáp cộc lốc :

- Phải !

Nam Cung Phách tiến lại :

- Với khoảng cách xa như thế, ánh sáng thì mù mờ như thế...

Bách Lý Băng ngăn lại :

- Điền Hồ ca đã tự khai thông sinh tử Huyền Quan. Nếu Điền Hồ ca đã nói là Đoàn Bội Cơ thì chính là Đoàn Bội Cơ.

Nam Cung Phách nghi ngờ, rất muốn hỏi thêm cho biết. Rất tiếc, Điền Hồ đã lên tiếng, hỏi Bách Lý Băng :

- Thoát ra theo lối Nhị ca vào là quá chậm, Băng muội có cách nào giúp ta vượt thẳng lên đỉnh vách đá ?

Biết Điền Hồ nôn nóng, muốn tìm ngay kẻ có tâm địa ác độc vừa đẩy Đoàn Bội Cơ xuống vực, Bách Lý Băng bảo :

- Theo muội, Xúc Cốt Thu Cân Đại Tuyệt Pháp chỉ có lợi lúc cần từ trên cao nhảy xuống. Muội chỉ có thể tiếp trợ Điền Hồ ca để đề phòng chuyện sảy chân rơi trở lại mà thôi.

Điền Hồ gật đầu :

- Được Băng muội thực hiện đi. Chúng ta hai người hợp lực có thể lên theo phương cách liên hoàn, tuần tự người này ném người kia

lên.
Cầu Phi Thúy khẽ nạt :
- Thiếu hiệp quẫn trí rồi sao ? Độ cao hơn trăm trượng không phải trò đùa.
Nam Cung Phách ngăn lại :
- Cầu tỷ tỷ không biết rồi. Đoàn Bội Cơ là hậu nhân duy nhất của Thanh Thành phái, là Tiểu sư muội của Điền Hồ. Hơn nữa, tại hạ nghĩ họ sẽ làm được nếu có đủ đảm lược và nhất là tâm ý liên thông. Và điều này họ có.
Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt cũng lên tiếng tán đồng, chỉ khẽ khàng căn dặn :
- Dù thế nào, vì ý của thiếu hiệp đã quyết hãy cẩn trọng và đừng để bất kỳ điều đáng tiếc nào xảy ra.
Điền Hồ cảm kích :
- Tại hạ hứa sẽ không để bất kỳ điều gì xảy ra, nhất là cho Băng muội, hồng nhan tri kỷ của Điền Hồ này.
Và Điền Hồ nhìn Bách Lý Băng :
- Băng muội sẳn sàng chưa ?
Nàng gật đầu và toàn thân nàng cũng từ từ thu nhỏ lại :
- Muội đã chuẩn bị xong.
Toàn là những chuyện ngoài sức tưởng tượng. Mọi người lần đầu tiên nhìn thấy Bách Lý Băng trong vóc dáng bé nhỏ, không khác một đứa bé lên mười chút nào. Và khi nàng chỉ còn là một đứa bé như thế, Điền Hồ khi nhấc nàng lên, chỉ ném một cái là nàng đã bay cao lên đến mười trượng.
Vù...
Nhắm vào vách đá, Bách Lý Băng tìm chỗ bám vào, sau đó cúi đầu nhìn xuống :
- Gần mười trượng, có cao lắm không, Điền Hồ ca ?
Điền Hồ không đáp, chỉ vận lực hú lên một tiếng dài.
Hu... ú....ú...
Và toàn thân Điền Hồ liền bay vút lên cao, gây thành tiếng kêu tán thường từ miệng Nam Cung Phách :
- Phi Thiêu thân pháp ?!
Vút...
Điền Hồ lên đến mãn đà thì kịp chụp vào tay Bách Lý Băng đang vươn sẵn ra. Và Điền Hồ nghe nàng dặn :
- Đừng quá khẩn trương, Điền Hồ ca. Chỉ ném muội lên tám trượng là đủ.
Điền Hồ gật đầu, đổi trọc khí lấy thanh khí, sau đó tìm chỗ bám

chắc vào vách đá.

- Ta nghe lời Bằng muội. Lên !

Vút...

Bách Lý Băng lại bị ném lên. Nàng vừa lo tìm chỗ đế bấu giữ thân hình vừa liếc nhìn Điền Hồ để biết chắc Điền Hồ vẫn còn ở đó, chưa bị rơi xuống. Để nếu như Điền Hồ rơi thì nhiệm vụ của nàng là lao xuống kịp thời ứng cứu cho Điền Hồ. May thay điều đó chưa xảy ra. Và từ chỗ trụ Điền Hồ đã hú vang và một lần nữa tung vọt người lên cao.

Vút...

Nàng chộp giữ Điền Hồ và giúp Điền Hồ mau chóng tìm chỗ bám :

- Điền Hồ ca định dùng tiếng hú để câu dẫn hung thủ ?

Điền Hồ đáp sau khi đã nghĩ đổi hơi :

- Đúng vậy ! Băng muội đã nhìn thấy Bội Cơ chưa ? Nhớ bế khí, đừng để độc hương vẫn còn tản mác thấm nhập vào.

Nàng lắc đầu :

- Có thể lần sau sẽ thấy. Nhưng đừng hỏi gì vội nếu chúng ta chỉ vượt xa phạm vi có thể bị độc hương lan toả đến.

Điền Hồ thở hắt ra :

- Ta cũng định dặn Băng muội như thế. Nào, tiếp tục đây. Đi !

Và Điền Hồ lại ném nàng lên, sau đó, cứ thế, họ tuần tự lên cao dần. Chỉ đến khi vượt quá phạm vi mà độc hương từ quái mộc có thể theo không khí lan tỏa đến, Bách Lý Băng nói một cách cay đắng :

- Nếu muội đoán không lầm thì hung thủ vì có hành vi định cưỡng bức nên Bội Cơ thà chết quyết không chịu nhục. Kẻ đó thật đáng chết.

Điền Hồ lẳng lặng không nói gì, cứ tiếp tục cùng Bách Lý Băng lên cao dần.

Ánh sáng càng lúc càng rõ, cho thấy cả hai đã sắp lên đến đỉnh. Bách Lý Băng vụt hạ thấp giọng :

- Sao lại là Bách Lý Hoàng ?

Điền Hồ cười lạt :

- Rồi chúng ta sẽ rõ vì sao. Ta giao cho Băng muội toàn quyền xử lý gã. Được, chứ ?

Nàng vụt hiểu :

- Hay lắm. Tạm thời Điền Hồ ca cứ tìm chỗ ẩn thân. Chỉ khi cấp bách hãy xuất đầu lộ diện.

Điền Hồ gật đầu :

- Tùy Băng muội. Từ đây lên đến đỉnh, ta tự lo liệu được. Chuẩn bị chưa ?

Và ngay khi nàng vừa gật đầu. Điền Hồ liền ném nàng lên, cao thật cao.

Vù...

Lần này người bật lên tiếng hú chính là nàng. Hu... ú... u...

Lên đến đỉnh, đang khi Bách Lý Băng còn đảo thành vòng, thanh âm ngạo nghễ của Bách Lý Hoàng đã vang lên :

- Quả nhiên ta đoán không sai. Một kẻ đã luyện qua Đại Tuyệt Pháp Xúc Cốt Thu Cân như tiện tỳ ngươi đâu dễ mất mạng cho dù gặp phải vực sâu ngàn trượng ? Rồi phụ thân sẽ tin nếu ta cứ thế này bắt ngươi giao cho phụ thân xử lý. Ha... ha...

Rồi không chờ Bách Lý Băng kịp có bất kỳ phản ứng gì, kể cả việc khôi phục nguyên dạng, Bách Lý Hoàng vừa cười vừa tung người lướt đến, đón đầu Bách Lý Băng :

- Trước tiên người không nhẫn tâm giết ta, đó là sai lầm lớn của ngươi. Và bây giờ ngươi phải chuốc quả. Hãy đỡ chưởng. Ha... ha...

Ào...

Bách Lý Băng ung dung giao chiêu :

- Bổn Cung Chủ không nhẫn tâm vì ngỡ chúng ta dù sao cùng là huynh muội. Chứ một bại tướng như ngươi, hừ, cuối cùng ngươi cũng vẫn là bại tướng. Xem chiêu !

Bùng...

Chấn kình tuy không làm Bách Lý Băng bức dội nhưng cũng không giúp nàng chiếm lợi thế. Vì Bách lý Hoàng vẫn bằng bặng lướt đến :

- Vậy ngươi đã biết ta và ngươi không là huynh muội rồi sao ? Có biết cũng tốt. Hay đỡ !

Vù...

Bách Lý Băng cười khinh khỉnh :

- Ngươi vừa gọi ai là phụ thân, nếu không là tặc nhân Thượng Quan Du ? Ngươi đừng tưởng Đại thân Pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên của Khương gia có thể giúp ngươi qua được công phu thượng thừa của bổn Cung. Đỡ !

Bùng... Bùng...

Bách Lý Hoàng cười đanh ác khi tiếp tục lăng không lao đến :

- Đã biết đấy là công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên của Khương gia, để xem hôm nay tiện tỳ ngươi làm cách nào thoát dưới bàn tay Khương Hoàng này. Đỡ ! Đỡ !

Vù... ào...

Bách Lý Băng vụt tung người biến mất dạng. Làm cho Khương Hoàng hụt kình và mất cơ hội nương theo chưởng kình đối phương

để nhân đó cứ tiếp cận mãi đối phương.

Giận dữ, Khương Hoàng tìm chỗ trụ chân và quay người kiếm tìm Bách Lý Băng.

Và gã bật cười hăng hắc khi phát hiện Bách Lý Băng đang vừa trút bộ y phục vừa nhanh chóng tìm cách khôi phục nguyên dạng ban đầu :

- Phải thừa nhận vận số của Khương Hoàng ta ngày hôm nay vẫn còn nhiều may mắn. Vừa mất đi một vưu vật thời ban thì lập tức có một vưu vật khác xuất hiện thay vào. Tiểu muội quý hóa của ta ơi ! Ta không ngờ tiểu muội lại có vốc hình toàn mỹ thế này. Hay ngoan ngoãn nào, ha... ha... Đỡ !

Vù...

Chưa kịp khôi phục hoàn toàn nguyên dạng, hành động quá ư thần tốc của Khương Hoàng làm cho Bách Lý Băng thoáng bối rối. Tuy thế nàng cũng kịp lách người tránh chiêu, chỉ với bộ y phục kỳ lạ ôm sát người :

Vút...

Khương Hoàng lập tức bám theo :

- Ngươi đừng quên mọi sở học của ngươi ta đều am hiểu. Đừng lẩn tránh ta nữa. Nằm xuống nào. Ngoan ngoãn nào. Ha... ha...

Vù... Vù...

Sau lượt tránh chiêu lúc mới rồi, thời gian dù ngắn nhưng vẫn đủ cho Bách Lý Băng khôi phục nguyên dạng hoàn toàn. Nàng quay ngược lại, xoay tay hất kình :

- Đâu dễ thế, dâm tặc ! Bổn Cung Chủ đâu phải như Đoàn Bội Cơ vừa bị người bức hiếp. Hay đỡ !

Ào... Bùng...

Khương Hoàng long mắt lên sòng sọc :

- Ngươi đã cứu ả họ Đoàn ? Càng tốt. Để xem Di Hoa Tiếp Mộc có giúp gì cho ngươi không. Xem chiêu !

Ào...

Bách Lý Băng bật thét :

- Thất Phách U Linh Chưởng ?! Đúng là cẩu phụ sinh cẩu tử, ngươi được phụ thân người tận tâm chỉ điểm đấy. Hay đỡ !

Bùng... Bùng...

Một lần nữa, Bách Lý Băng đã để Khương Hoàng có cơ hội vận dụng Đại Thân Pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên. Khương Hoàng đắc ý lướt đến :

- Chưa phải hết đâu. Xem đây. Ha...ha...

Vù...

Sợ đối chưởng chỉ làm Khương Hoàng chiếm mãi lợi thế, Bách Lý Băng vội dịch người tránh chiêu.

Vút...

Bách Lý Băng chưa kịp ổn định cước bộ thì thấy Khương Hoàng đã lướt đến với tràng cười ngạo mạn :

- Ngươi chỉ mới nhích động ta đã biết ngươi sắp di chuyển đến đâu rồi. Vậy làm sao ngươi có thể thoát được ta ? Ha... ha...

Vù...

Bách Lý Băng cũng tự biết như thế nhưng quyết không để những lời này làm cho nàng mất bình tĩnh. Một lần nữa nàng tránh chiêu.

Vút...

Và ngay khi phát hiện Khương Hoàng bám theo, nàng tiên hạ thủ vi cường, phát chiêu trước :

- Đỡ !

Bùng...

Mất lợi thế, Khương Hoàng lùi lại và tìm chỗ trụ thân Bách Lý Băng hăm hở tiến chiêu :

- Ngươi đã đỡ mất cơ hội rồi. Đỡ !

Vù...

Khương Hoàng đanh giọng, cố vươn tay hất kình :

- Nội lực của ngươi tuy thâm hậu nhưng sẽ không có chuyện đả bại ta như thuở nào ở Thủy Trung Tiên Bồng Nhược Trang. Xem đây !

Ào...

Bách Lý Băng bất ngờ thu chiêu về và bật cười khanh khách :

- Dùng Di Hoa Tiếp Mộc với Bổn Cung Chủ là người lầm rồi. Giờ thì đỡ ! Ha...

Bùng...

Bị Bách Lý Băng đổi thực thành hư, sau đó bất ngờ giáng cho một kình đích đáng, Khương Hoàng phẫn nộ, chợt há miệng hú dài.

Hú...

Bách Lý Băng thoạt nghe càng thêm động nộ :

- Khá lắm, bầu đoàn những người phục dịch ngươi cũng được ngươi đưa đến đây ?

Nhưng họ có muốn đến cũng không kịp đâu. Đỡ !

Vù...

Lần này đến lượt Khương Hoàng tìm cách tránh chiêu, do bản thân gã chưa kịp ổn định chân nguyên sau lần bị trúng chưởng vừa rồi.

Vút...

Còn đang có kéo dài thời gian với những hy vọng vừa bị Bách Lý Băng vạch trần, Khương Hoàng bỗng nghe thanh âm của Điền Hồ

vang vọng :
- Băng muội yên tâm. Bọn họ tám người đã bị ta chế ngự, chờ sau này sẽ cho Băng muội liệu lý.
Khương Hoàng thất sắc :
- Điền Hồ chưa chết ? Sao lại có chuyện này ?
Bách Lý Băng lướt đến với nụ cười lạnh :
- Thế ngươi ngỡ hễ ai bị phụ thân ngươi dùng thủ đoạn hãm hại đều chết cả ư ? Lầm rồi. Đỡ !
Vù...
Khương Hoàng thất kinh lạng người nhưng vẫn muộn một sát na.
Bùng...
Gã đang loạng choạng, Bách Lý Băng lại lướt đến :
- Bản Cung Chủ sẽ không để ngươi chết đâu. Chớ quá lo Đỡ !
Bùng...
Gã bị kích lùi về phía vực. Và điều này làm gã kinh hoảng, khiến hai mắt cơ hồ trợn ngược do cứ ngó chừng về phía vực sâu.
Bách Lý Băng cười đắc ý :
- Bản Cung Chủ sẽ giúp ngươi hưởng thụ, để biết thế nào là nỗi kinh hoàng của người bị rơi từ trên cao xuống. Đây này ! Ha... ha...
Bùng...
Khương Hoàng bị ngọn kình này của Bách Lý Băng chấn bay xa về phía vực.
Gã vừa rơi vừa kêu kinh hoàng.
- A...a...a...
Bách Lý Băng quay lại, nhặt lấy y phục và khoát vào thật nhanh.
Nàng có phần bất ngờ khi bỗng dưng có thanh âm của Điền Hồ vang ngay phía sau nàng :
- Chủ ý của Băng muội thật tuyệt diệu. Duy có điều, ta lại e, gã vì quá sợ sẽ vỡ mật mà chết.
Nàng quay lại nhìn Điền Hồ :
- Điền Hồ ca tán thành cách xử trí của muội thật ư ?
Điền Hồ mỉm cười :
- Còn gì nữa mà không tán thành ? Nhưng Băng muội đừng quên, còn những tám người đang chờ Băng muội xử lý.
Nàng cau mày :
- Muội đang nôn nóng, muốn biết kết cục của Khương Hoàng là thế nào. Điền Hồ ca có thể giúp muội, khống chế họ lâu thêm một thời gian ?
Điền Hồ phì cười :
- Yên tâm đi. Ta đã tự ý thay Băng muội xử lý rồi. Vì trong số họ, ta

phát hiện có Nam Lý, một trong bốn tiểu đồng vẫn từng hầu cận Khương Hoàng. Và theo lời giải thích của Nam Lý, ta đã buông tha tất cả. Có lẽ bọn họ đã trên đường quy hồi cố hương.

Nàng thở phào :

- Điền Hồ ca có muốn xuống dưới đáy vực không ? Chúng ta sẽ xuống theo cung cách đã đi lên.

Điền Hồ gật đầu :

- Ta cũng đang lo cho Bội Cơ. Được, xuống thì xuống. Nào !

Q7-CHƯƠNG BA MƯƠI HAI
NGHỊ KẾ TRỪ MA

Điền Hồ thở dài :

- Dù muốn dù không, chúng ta cũng không thể để phí thời gian. Phiền Băng muội cùng Cao Chưởng môn luân phiên đưa Bội Cơ theo. Nhị ca thì mở đường, đệ và Tạ Chưởng môn sẽ ở sau tùy cơ tiếp ứng ! Đi đi !

Theo cách sắp đặt của Điền Hồ, Nam Cung Phách hăm hở dẫn đường cho mọi người ly khai đáy vực :

- Lúc vào ta phải mất ba ngày. Vậy là đủ thời gian để lúc thoát ra, Bội Cơ cũng vừa vặn hồi tỉnh.

Bách Lý Băng ôm khư khư Bội Cơ trên tay :

- Muội chỉ hy vọng đây là lần lầm lỡ cuối cùng của Bội Cơ. Giả như nàng sau này ngựa quen đường cũ, vô tình tiết lộ cho kẻ khác biết cách đối phó quái mộc, ắt sẽ có người tìm đến và nghĩ kế giải thoát cho Khươn Hoàng, họa sẽ theo họa nhân lên.

Cao Như Nguyệt đi bên cạnh Bách Lý Băng chợt tỏ thái độ không hài lòng :

- Theo ta, cách tốt nhất vẫn là loại trừ Khương Hoàng vĩnh viễn. Kẻo sau này lại có thêm một Khương Du - Thượng Quan Du thứ hai.

Tạ Vân Lâu phì cười :

- Tạ mỗ hoàn toàn hiểu tâm trạng Cao Chưởng môn. Tuy nhiên, nếu chúng ta không cho Bội Cơ hoặc bất kỳ ai khác biết về những gì có liên quan đến Khương Hoàng, và nhất là liên quan đến quái mộc, thử hỏi, một mình Khương Hoàng làm sao thoát cảnh bị sanh cầm vĩnh viễn ?

Cầu Phi húy tán thành :

- Giết họ một người, dù là ác nhân, thì hành vi đó của chúng ta cung đâu khác gì hành vi của kẻ bị chúng ta xem là ác. Theo ta, nếu sau này có cơ hội, cũng nên để Khương Du và Kim Tuyết Ngân cùng chịu chung cảnh ngộ như Khương Hoàng. Bọn họ là phu thê phụ tử, có bị giam chung cũng không đến nỗi cô đơn.

Điền Hồ lên tiếng :

- Cứ như thế đi. Và tại hạ đề xuất, chỉ có chúng ta là hiểu những bí ẩn này thôi. Không cho Bội Cơ hoặc bất kỳ ai khác biết. Thế nào ?

Lời của Điền Hồ vừa dứt thì từ sau một vài tảng đá xa xa bỗng có nhiều thanh âm vang lên. Trong đó rõ nhất là tiếng niệm Phật :

- Adi đà Phật. Chư vị thí chủ đâu thể ung dung bảo dưỡng mọi bí ẩn cho riêng mình. Nên nhớ, công diệt trừ Bạch Cốt Môn là của toàn thể quần hào Võ lâm, vạn sự sau đó đều phải do toàn thể Võ lâm định đoạt.

Bách Lý Băng cau này lùi lại, nhìn mọi người và nhất là nhìn Điền Hồ :

- Như họ không phải ám chỉ chuyện của Khương Hoàng ? Có ai trong chư vị hiểu lời của họ là muốn đề cập đến vấn đề gì không ?

Nam Cung Phách bỗng phá lên cười :

- Hóa ra Võ Lâm Tam Đầu Lệnh vì quan tâm đến Bạch Liên Vạn Niên nên đã lẻn bám theo Nam Cung mỗ ? Gặp chư vị thế này, mỗ bất ngờ thật đấy. Ha... ha...

Ở xa xa đã có năm bảy bóng người xuất hiện. Và một người trong họ lên tiếng :

- Lời của Nam Cung Chưởng môn quả không sai. Vô lượng thọ Phật. Võ Lâm Tam Đầu Lệnh được lập ra để đối phó với họa Thủy Phương Cung. Tuy đã rõ bọn bần đạo đã bị Thượng Quan Du lợi dụng, nhưng họa Thủy Phương là có thật. Chẳng những thế, Thượng Quan Du lúc này cũng đã lộ rõ dã tâm, đang cùng Thủy Phương Cung định xưng bá giang hồ. Muốn đối phó một cách hữu hiệu, Võ Lâm Tam Đầu Lệnh thành thật khuyên chư vị giao ra Vạn Niên Bạch Liên, sau đó cùng quần hùng hợp sức diệt trừ đại họa.

Những nhân vật mới xuất hiện lần lượt được bọn người Điền Hồ nhận diện. Đầu tiên Nam Cung Phách cười vang :

- Nếu Nam Cung mỗ nhớ và đoán không lầm thì phương trượng Thiếu Lâm phái Vô Tướng Đại sư chính là nhân vật Nhị Đầu Lệnh từng dùng tuyệt kỹ Nhất Vỹ Độ Giang, định thu hồi Bạch Liên Vạn Niên ở giữa Bạch Cốt Đàm ? Ha... ha..

Điền Hồ tiếp lời :

- Và Hướng Thanh Đạo trưởng, Chưởng môn Võ Đang phái chính

là Tam Đầu Lệnh, từng cổ súy Vô Tướng Đại sư thi triển tuyệt kỹ như Nam Cung Chưởng môn vừa nhắc.

Vị Đạo nhân nọ tái mặt :

- Thiếu hiệp chính là Điền Hồ ? Sao thiếu hiệp và Nam Cung Chưởng môn biết rõ chuyện đã xảy ra ở Đàm Bạch Cốt ?

Cầu Phi Thúy hắng giọng :

- Muốn mọi người không biết thì bản thân đừng làm. Lời của Cầu Phi Thúy này, người duy nhất của Cầu gia còn sống sót, có lẽ Hoàng Nhất Lãm, Đại lão Hoa Sơn thừa hiểu ?

Hoàng Nhất Lãm từ nãy giờ cứ ngờ ngợ nhìn Cầu Phi Thúy, giờ nghe thế liền lùi lại :

- Là Thượng Quan Du phu nhân đó ư ? Vậy thì nguy rồi ở đây cũng có người của Thượng Quan Du ác ma !?

Bách Lý Băng lạnh giọng :

- Sao không kể luôn tiểu nữ là Bách Lý Băng, đương kim Cung Chủ Thủy Phương Cung ?

Tạ Vân Lâu phá lên cười :

- Câu nói đùa quả là hay. Không khéo Hoa Sơn - Nga Mi nhị vị Chưởng Môn lại hiểu lầm, cho Tạ mỗ và Cao Chưởng môn Trường Bạch phái bấy lâu nay thất tung là do cấu kết với Thượng Quan Du thì khốn. Kỳ thực thì, ha... ha...

Cao Như Nguyệt tiếp nối :

- Kỳ thực không một ai ở đây lại không một lần bị tặc nhân Thượng Quan Du làm cho khốn đốn. Kể cả Cầu Phi Thúy Đại tỷ có thể bảo là nạn nhân xấu số nhất của vị trượng phu mặt người dạ thú Thượng Quan Du.

Chưởng môn Hoa Sơn phái là Kiếm Trung Nhất Điểm Hồng Tôn Thư Sách chợt nhếch môi cười lạt :

- Bất luận là thế nào, nếu chư vị không giao ngay ra những hạt Bạch Liên Vạn Niên thì đừng trách. Võ lâm Ngũ Đại phái phải xem chư vị là công địch Võ lâm.

Diệu Tuệ sư thái thì cúi đầu niệm Phật :

- Nam mô a di đà phật. Xin đừng hiểu lầm và cho nhóm người bần ni vì tham báu vật bỗng có lời lẽ gần như trở mặt tuyệt tình. Kỳ thực cũng là và muốn đối phó Thượng Quan Du mà thôi. Và nếu ai trong chúng ta cũng có nội lực tăng cao, chỉ nhờ vào mỗi một hạt Bạch Liên Vạn Niên, thử hỏi, lo gì Võ lâm Ngũ Đại phái không giúp chư vị, là những người bị Thượng Quan Du hãm hại, có cơ hội bảo thù ?

Bách Lý Băng cất cao giọng :

- Rất tiếc, do tiểu nữ trước kia đã lỡ dùng cùng một lúc những ba

hạt Bạch Liên Vạn Niên nên có lẽ không cần Võ Lâm Tam Đầu Lệnh giúp sức. Một mình tiểu nữ thừa sức thanh lý môn hộ, không để Thủy Phương Cung gây họa như chư vị đang lo sợ.

Nam Cung Phách cũng cười lạnh :

- Còn về phần Thượng Quan Du, chư vị cứ yên tâm. Không Động, Côn Luân và ba phái nhỏ Tuyết Sơn - Trường Bạch - Thanh Thành cũng thừa năng lực đòi lại công đạo. Không để lão tặc dùng công phu sở học của Hải Âu Quái Khách trăm năm trước thao túng quần hùng. Nam Cung mỗ dám nói như thế vì.. hừ, mỗ cũng đã lỡ dùng hết một hạt Bạch Liên Vạn Niên.

Vô Tướng Đại sư có phần ngỡ ngàng.

- Thượng Quan Du sao lại am hiểu toàn bộ số học thượng thừa của Hải Âu Quái Khách ?

Hoàng Nhất Lãm thì chấn động :

- Vậy còn tuyệt học Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên thì sao ? Không lẽ Thượng Quan Du cũng am hiểu ?

Cầu Phi Thúy chợt bĩu môi :

- Hoàng Như Lãm tiền bối sợ rồi sao ? Vậy Thượng Quan Du không còn là hảo bằng hữu của lão Hoàng nữa ư ? Thật tiếc cho lão, vì quả thật Thượng Quan Du chính là hậu nhân của Hải Âu Quái Khách, dĩ nhiên mọi tuyệt học Khương gia y đều am hiểu.

Tạ Vân Lâu nói kháy :

- Hoàng tiền bối có sợ cũng phải. Vì đâu còn dịp cho Hoàng tiền bối làm rạng rỡ tông môn, là người đầu tiên của phái Hoa Sơn lên ngôi Minh Chủ.

Tôn Thư Sách nóng mặt, quát :

- Mọi người chớ nghe họ bịa đặt. Thượng Quan Du nếu là hậu nhân của Hải Âu Quái Khách thì đâu thể Trợ Trụ vi ngược, giúp Bạch Cốt Môn hoành hành bá đạo suốt thời gian qua ?

Điền Hồ bỗng chỉnh dung, từ phía sau đi lên, tiến đến gần người của các phái :

- Hóa ra tôn Chưởng môn và chư vị đây đều biết rõ hành vi không thể tha thứ của Thượng Quan Du, cũng là Khương Du, hậu nhân của Hải Âu Quái Khách ? Thế thì càng tốt. Vì chỉ còn bốn ngày nữa là tại quý phái Hoa Sơn sẽ có một Thịnh Hội Võ lâm do chính Thượng Quan Du chủ xướng. Sao chư vị không cùng nhóm người tại hạ đây mau quay trở ra, thẳng tiến Hoa Sơn, kịp đến ngày hôm đó vạch rõ bộ mặt thật của lão Thượng Quan ?

Nam Cung Phách lập tức ứng tiếng tán đồng :

- Nói không sai. Và nếu chư vị thật sự vì đại cục võ lâm, tốt lắm,

hãy đồng tâm hiệp lực, cùng bọn mỗ tử chiến với lão Thượng Quan Du một phen.

Bách Lý Băng tiếp lời :

- Tiểu nữ cũng có một lời, Thủy Phương Cung sẽ vô hại nếu được tiểu nữ đứng ra chủ trì, thanh lý môn hộ, loại bỏ phản đồ nguyên là thê tử của lão Thượng Quan. Nếu chư vị thuận tình thì đây là cơ hội tốt nhất để cất một mẻ lưới, nhất võng đả tận, diệt trừ tận gốc những ai có tham vọng đồ bá Võ lâm.

Cầu Phỉ Thúy cũng tiến lên :

- Một Thượng Quan Du thầm trầm hiểm độc, cao ngạo thành tánh Và y có thái độ này, vì y đã đắc thủ toàn bộ sở học của Hải Âu Quái Khách độ nào, đó là chưa nói Sở học Bạch Cốt Môn y cũng am hiểu. Nếu chư vị bỏ lỡ cơ hội này, thiết nghĩ, sau này chính chư vị sẽ khốn đốn vì tuyệt kỷ Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên của y. Mong chư vị cân nhắc.

Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt cũng đồng loạt tiến lên :

- Trong Thất Đại phái đã có Côn Luân, Điểm Thương, vì thủ đoạn của ác ma nên đã cầm như bị ác ma thao túng. Ngũ đại phái còn lại e khó tránh số phận tương tự nếu chư vị bỏ lỡ dịp này.

Bị mỗi người dồn nói một câu, Vô Tướng Đại sư nao núng :

- A di đà phật. Bần tăng... bần tăng liệu có thể tin lời chư vị không ?

Hoàng Nhất Lãm động dung liên tục :

- Tuyệt học Dĩ Hoàn Quy Nguyên nếu trước kia từng giúp Hải Âu Quái Khách dương danh thiên hạ thì lúc này, à...à... liệu chúng ta đây, ai là người có năng lực đối phó ?

Tôn Thư Sách cau mày, có ý trách lão Hoàng :

- Sao Đại sư bá chưa gì đã bàn lùi ? Thế Đại sư bá ngỡ lời của họ là thật sao ? Đó chi là kế ném đá do đường của họ, chủ ý làm chúng ta hoang mang, sau đó để họ thong dong bỏ đi, không bị chúng ta hỏi về Bạch Liên Vạn Niên và những mưu toan ám muội của họ nữa. Phần tiểu diệt không để bọn họ lừa đâu.

Hướng Thanh Đạo trưởng vụt hắng giọng đưa mắt nhìn Nam Cung Phách :

- Vô lượng thọ phật. Bần đạo có cách này, có thể xem là dỉ hòa vi quý, sao Nam Cung Chưởng môn không cùng bọn bần đạo tham gia vào Võ Lâm Tam Đầu Lệnh hiện do tam phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn chủ trì ? Đông tay vỗ nên kêu, họa Thượng Quan Du hoặc Thủy Phương Cung sẽ không làm chúng ta nao núng.

Nam Cung Phách bật cười :

- Được Đạo trưởng Chưởng môn xem trọng, quả là diệu hạnh cho

Nam Cung Phách này . Nhưng Đạo trưởng sao lại cố ý bỏ quên Phi Thiên Bảo, Trường Bạch, Tuyết Sơn, Thanh Thành và một người còn lại duy nhất của Cầu gia Cầu Đại Hiệp ? Đó là chưa kể đến Cung Chủ đích thực Thủy Phương Cung. Họ không đóng góp phần vào Võ Lâm Tam Đầu Lệnh sao ?

Bách Lý Băng vụt lạnh giọng :

- Xin Nhị ca đừng kể muội vào đó, bởi họ làm gì có thành ý như Nhị ca nghĩ ?

Nam Cung Phách xua tay :

- Ta đã có chủ ý của ta, Tam muội tử chớ quá nôn nóng.

Đoạn Nam Cung Phách quay nhìn từng người trong Ngũ Đại phái :

- Chư vị nghĩ thế nào ?

Tôn Thư Sách đã bắt gặp ánh mắt nhìn đầy hữu ý của Hướng Thanh Đạo trưởng nên hớn hở xoa hai tay vào nhau :

- Nếu được tất cả cùng tham gia hợp lực Võ Lâm Tam Đầu Lệnh nào dám khước từ. Tôn mỗ và Chưởng môn Võ Đang hiện là Tam và Nhị đầu lệnh, một khi đã tán đồng thì thiết nghĩ chỉ cần sư ưng thuận thêm nữa của Vô Tướng Đại sư là đủ.

Bỗng có tiếng Diệu Tuệ sư thái sẽ sàng cất lên :

- Không cần sự đồng tình của bần ni sao, Tôn Chưởng môn ?

Tôn Thư Sách tươi cười :

- Tôn mỗ nào dám quên. Nhưng vì nghĩ thế nào Nga Mi phái cũng tán đồng nên Tôn mỗ nhất thời bỏ qua, không cần đề cập đến làm gì. Và có lẽ Võ Đương Đại sư cũng nghĩ thế ? Có đúng không, Đại sư ?

Vô Tướng Đại sư chợt thở dài :

- Đối với bần tăng, chi cần toàn thể quần hào đồng tâm hiệp lực là đủ. Thiết nghĩ Nam Cung Chưởng môn khi tự ý đưa ra đề xuất này, có lẽ còn có thêm những đề xuất khác, liên quan đến thứ bậc trong Võ Lâm Tam Đầu Lệnh ?

Nam Cung Phách trầm giọng :

- Không sai, mệnh lệnh chỉ nên xuất phát từ một người là đủ. Miễn người đó đủ tư cách và bản lãnh để phục chúng. Tôn Chưởng môn nghĩ sao ?

Tôn Thư Sách có phần dè dặt :

- Nói về tư cách có lẽ sẽ không ai qua tệ sư bá Thiết Kiếm Phi Chưởng. Tôn mỗ chỉ chấp thuận đề xuất của Nam Cung Chưởng môn, nếu tệ sư bá cuối cùng vẫn được mọi người tín nhiệm, công cử vào chức vụ Minh Chủ Võ lâm.

Không ai ngờ là Nam Cung Phách mau chóng tán đồng :

- Đó là lẽ đương nhiên, nếu thật sự Hoàng tiền bối không khước từ

trách nhiệm đối phó với Thượng Quan Du, kẻ đã luyện qua Đại thân pháp Quy Nguyên Dĩ Hoàn.

Sắc diện Hoàng Nhất Lãm vụt tái mét :

- Lão phu kham không nổi đâu.

Tôn Thư Sách lại cau mày :

- Đại sư bá...

Hoàng Nhất Lãm quả quyết xua tay :

- Ngươi đừng miễn cưỡng Đại sư bá ngươi. Đã kham không nổi là kham không nổi. Thượng Quan Du không phải hạng người như ngươi nghĩ đâu.

Tôn Thư Sách giẫm chân tức tối :

- Sao Đại sư bá quá đề cao người, tự hạ thấp bản thân ? Bổn phái...

Hoàng Như Lãm lắc đầu quầy quậy :

- Ngươi đã nghe ta nói khá nhiều về Thượng Quan Du, nhưng còn một điều mà bấy lâu nay vì ngại nên ta chưa nói đến. Kỳ thực ta không có công gì trong việc hạ thủ Đại ác ma Bạch Cốt U Linh. Toàn là do Thượng Quan Du sắp đặt và ta nhờ may mắn, thật là may mắn mới còn sống. Đừng nói gì ta, dù có thêm ngươi nữa vẫn không phải đối thủ của y. Hãy nghe ta, Hoa Sơn phái chúng ta chưa đủ tư cách chủ trì đại cuộc đâu.

Nam Cung Phách lập tức nói luôn :

- Vậy là Hoàng tiến bối đã có lời khước từ Võ Lâm Nhất Đầu Lệnh cần phải suy cử nhân vật khác. Ai đây ?

Tôn Thư Sách hậm hực :

- Vẫn chưa đến lượt Không Động phái đâu. Tôn mỗ đề cử Thiếu Lâm. Thế nào ?

Nam Cung Phách mỉm cười :

- Nam Cung mà vẫn luôn là người biết tự lượng sức. Nói thật nha, mỗ tuy may mắn đã luyện đủ thập thành Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng, nhưng đành phải thừa nhận vẫn không xứng là Minh Chủ Võ lâm. Được, mỗ tán thành Thiếu Lâm phái.

Vô Tướng Đại sư thất sắc :

- A di đà Phật. Nam Cung Chưởng môn thật sự đã luyện Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng đến đại thành ?

Nam Cung Phách nhún vai :

- Chỉ là chút thành tựu nho nhỏ, đâu có gì đáng nói. Nếu chư vị không sợ bẩn mắt, mỗ sẽ thử phô diễn cho chư vị quá mục.

Tôn Thư Sách cười lạt :

- Nếu lời đó là sự thật, hừ ! Tôn mở sẽ là người đầu trên suy cử

Nam Cung Phách ngươi làm Võ lâm Minh Chủ.

Chợt hiểu ý Nam Cung Phách, Điền Hồ vội ngăn lại :

- Nhị ca ! Thiếu Lâm luôn là Thái Sơn Bắc Đẩu của Võ lâm từ bao đời nay. Đệ nghĩ, cứ để Thiếu Lâm phát lệnh hiệu triệu quần hùng là hay nhất.

Nam Cung Phách nhìn thẳng vào mắt Điền Hồ, sau đó phá lên cười :

- Thôi được, thì cứ theo ý Tam đệ vậy. Tuy nhiên, để không ai chê bai ta là hạng khẩu thuyết vô bằng. Tam đệ sao không để ta phô diễn một lần xem sao ? Hãy xem đây ! Ha... ha...

Vẫn há miệng cười vang, Nam Cung Phách bất ngờ vỗ mạnh chưởng tay vào tảng đá ngay bên cạnh.

Chát !

Tảng đá to bằng hai người ôm liền vỡ vụn, từ đó để bốc lên những luồng khói trắng, cho thấy tảng đá sẽ không vỡ vụn nếu không có sức nhiệt cực nóng chợt tác động vào, làm tảng đá phải nứt toác ra.

Tôn Thư Sách biến sắc :

- Quả nhiên là Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng danh bất hư truyền.

Hành động của Nam Cung Phách bỗng làm cục diện thay đổi, những nhân vật mới đến không thể không nhìn Nam Cung Phách bằng ánh mắt kiêng dè nể phục.

Cảm thấy đã đủ, Điền Hồ lên tiếng :

- Không còn thời gian nữa đâu, Nhị ca. Chúng ta đi thôi.

Nam Cung Phách gật đầu và cất cao giọng :

- Nếu Vô Tướng Đại sư không phản đối chúng ta lập tức lên đường. Nào !

Vẫn là do Nam Cung Phách mở đường, mọi người theo chân và Điền Hồ đoạn hậu.

Suốt đoạn đường ly khai đáy vực, tụy không có bất kỳ điều gì xảy ra nhưng Vô Tướng Đại sư và nhất là Tôn Thư sách không thể không nhận ra thái độ thật sự tôn trọng mà nhóm người Nam Cung Phách luôn dành cho Điền Hồ và Bách Lý Băng.

Mỗi việc, họ mỗi hỏi ý Điền Hồ và từng lời đáp của Điền Hồ đều được họ ghi nhớ lắng nghe, như thể đó là lời nói không có gì để bàn cãi.

Cảm thấy lạ, có lần Vô Tướng Đại sư len lén hỏi Tạ Vân Lâu :

- Điền Hồ tiểu thí chủ phải chăng có bản lãnh rất cao minh ?

Do đoàn người giờ đã đông hơn nên vị trí đoạn hậu của Điền Hồ là có khoảng cách khá xa, so với vị trí của Vô Tướng Đại sư lúc này.

Tuy vậy, Điền Hồ vẫn nghe câu Vô Tướng Đại sư hỏi và vội vàng lên tiếng :

- Sao Phương trượng Chưởng môn đặt trọng vấn đề bản lãnh ở đây ? Điều cần nhất là phải lo nghị kế đối phó với Thượng Quan Du, là điều mà cho đến tận lúc này tại hạ tự nhận vẫn chưa có cách đối phó.

Hướng Thanh Đạo trưởng lo ngại :

- Vậy chuyện Thượng Quan Du đã luyện thành Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên là có thật sao ?

Điền Hồ thở ra một hơi dài :

- Hoàn toàn có thật. Và bằng chứng là tại hạ đã bị lão tặc dùng công phu đó bức xô xuống tận đáy vực này.

Tôn Thư Sách hắng giọng :

- Không cần nói cùng biết công phu đó lợi hại như thế nào rồi. Điền Hồ ngươi chưa đến nỗi táng mạng, có thể nói ngươi quả là người may mắn nhất trần đời. Đâu có gì đáng để phô trương.

Cầu Phi Thúy lạnh nhạt lên tiếng :

- Tôn Chưởng môn nói mà quên mất một điều.

Tôn Thư Sách cau có :

- Tôn mỗ quên điều gì ?

Cầu Phi Thúy khinh khinh :

- Hãy hỏi lão Hoàng xem, đã có đối thủ nào từ lâu nay được Thượng Quan Du dùng công phu lợi hại đó để đối phó chưa ? Cũng có thể nói rõ hơn, bản lãnh như lão Hoàng có lẽ chỉ được Thượng Quan Du dùng đến Tử Hà công phu hoặc Thất Phách U Linh Chưởng là đủ. Cầu Phi Thúy này nói không sai chứ, lão Hoàng ?

Không nghe Đại sư bá Hoàng Nhất Lãm đáp, Tôn Thư Sách cười phá lên :

- Hóa ra chủ ý của Thượng Quan phu nhân là muốn để cao bản lãnh gã Điền Hồ kia ?

Đừng để Tôn mà phải chết vì cười đến vỡ bụng như vậy. Ha... ha...

Bách Lý Băng bỗng trao Đoàn Bội Cơ qua cho Cao Như Nguyệt :

- Muội mệt rồi, phiền Cao Như Nguyệt tỷ đổi tay cho muội một lúc.

Cảm nhận điều Bách Lý Băng sắp hành động, Điền Hồ vội kêu :

- Băng muội ! Hay là ta cùng Băng muội đi trước một bước ? Ta có chuyện muốn bàn với Băng muội. Đi nào !

Rảo bước nhanh hơn, Điền Hồ phải nắm tay lôi đi Bách Lý Băng mới miễn cưỡng theo chân.

Đi ngang Nam Cung Phách, Điền Hồ bảo :

- Nhờ Nhị ca chăm sóc hộ Bội Cơ. Đệ sẽ cùng Băng muội lo chuyện giải cứu Đoàn Mộc Đại tỷ. Bảo trọng !

Hiểu ý Điền Hồ, Nam Cung Phách gượng cười :

- Tam đệ cứ yên tâm. Điều gì Tam đệ giao phó, Nhị ca quyết không để Tam đệ thất vọng. Hãy bảo trọng.

Chờ cả hai đi một đỗi tạm xa, Tôn Thư Sách hừ lạnh :

- Đã là Nhị ca, lời của Nam Cung Chưởng môn vừa nói thật khó nghe. Vì quả là ngược đời khi kẻ có thân phận thấp hơn lại giao phó công việc cho huynh trưởng. Đã thế, vị huynh trưởng còn bảo, sẽ không làm gì đến kẻ làm đệ phải thất vọng. Quả là ngược đời.

Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt đều tự ý bất bình, định lên tiếng thì nghe Cầu Phi Thúy nhanh miệng hơn :

- Có điều đó xảy ra là do Tôn Chưởng môn chưa hiểu đó thôi. Và kỳ thực, so về tư cách và bản lãnh, thì Điền thiếu hiệp...

Nam Cung Phách chợt lên tiếng, cố tình nói át đi :

- Tam đệ của Nan Cung Phách này là người như thế nào, xin cứ để một mình Nam Cung mỗ tự biết. Còn lúc này nếu chư vị không chịu nhanh chân lên cho thì e rằng chúng ta sẽ không kịp đến Hoa Sơn đúng hạn kỳ đâu. Mỗ nói thế có đúng không, Vô Tướng Đại sư ?

Hiểu ý Nam Cung Phách là không muốn mọi người cứ mãi đôi co với nhau, Vô Tướng Đại sư vội tán thành :

- A di đà Phật. Nam Cung Chưởng môn nói không sai. Chúng ta cần phải tận lực kiêm trình thì hơn. Đi nào.

Họ liền tăng cước lực, ly khai dần đáy vực.

Đến lúc sắp vượt qua những chặng đường cam go, Nam Cung Phách chợt đưa tay ra hiệu cho mọi người dừng lại và quát :

- Ai ? Hãy hiện thân mau.

Từ một khối đá ven đường liền có một thân ảnh nhỏ thó xuất hiện :

- Luôn đi đầu mở đường, xem ra đại giá đúng là Nam Cung Phách, Nhị ca của Cung Chủ tệ cung rồi. Tiểu nhân Nam Lý được Điền thiếu hiệp sai phái, có lời cần truyền đạt đến Đại giá.

Tôn Thư Sách lướt đến :

- Tiểu nhi tử ngươi là người Thủy Phương Cung ? Mau nói đi là Điền Hồ nay Thượng Quan Du giả vờ sai ngươi ngăn đường bọn ta ?

Nam Lý như không quan tâm đến Tôn Thư Sách, cứ đứng yên chờ Nam Cung Phách tỏ thái độ.

Thấy vậy, Nam Cung Phách gật đầu :

- Mỗ đúng là người tiểu huynh đệ vừa nêu danh Điền Hồ dặn thế nào ?

Nam Lý mau mắn đáp :

- Là thế này...

Tôn Thư Sách cười lạnh, vung tay chộp vào đầu vai Nam Lý :

- Tiểu nhi tử người dám xen thường ta, là Chưởng môn phái Hoa Sơn thế sao ? Có phải là do Điền Hồ bảo ngươi phải có thái độ vô lễ như thế đối với ta ?

Bị một người là cao thủ như Tôn Thư Sách chộp vào vai, Nam Lý tuy đau đớn khôn tả nhưng vẫn cố đáp :

- Xin đừng trách tiểu nhân. Vì Điền thiếu hiệp chỉ dặn tiểu nhân truyền đạt lời đến Nam Cung Chưởng môn. Tiểu nhân không thể làm khác.

Nam Cung Phách nhăn mặt, có ý bất bình :

- Y chỉ là một đứa bé, mong Tôn Chưởng môn nhẹ nhẹ tay cho.

Tôn Thư Sách vừa buông, vừa hất Nam Lý loạng choạng về phía hậu, miệng cười khinh bạc :

- Thủy Phương Cung ngỡ như thế nào, hóa ra đều là hạng bất tài vô dụng, đến một đứa bé cũng bắt làm nô tài sai phái. Như thể Thủy Phương Cung đã không còn người vậy. Hừ !

Nam Lý sinh giận :

- Sao tôn giá nỡ vũ nhục tiểu nhân ? Chẳng qua tiểu nhân chả là hạng nô tài thấp hèn, chỉ gần đây mới được Bách Lý Hoàng công tử điểm hóa cho một ít võ nghệ công phu nên đâu dám so với tôn giá nguyên là Chưởng môn nhân một đại phái.

Tôn Thư Sách lại lướt đến :

- Ngươi còn lên tiếng nữa thì đừng trách ta...

Chợ có thanh âm từ phía sau vang lên :

- Ngươi muốn nói gì thì cứ tiếp tục nói, Nam Lý. Thử xem lão họ Tôn kia dám làm gì ngươi. Hừ !

Nam Lý cả mừng, nhìn người vừa phát thoại đang tiến đến gần, từ phía sau Tôn Thư Sách.

- Đoàn cô nương ?! Hay lắm. Điền

Quá hiểu Đoàn Bội Cơ là người như thế nào. Nam Cung Phách chợt mau miệng hỏi Nam Lý :

- Sao vẫn chưa nghe tiểu huynh đệ nói gì với ta vậy. Điền Hồ dặn thế nào ?

Nam Lý vui vẻ đáp :

- Có một vài Tử Y Nhân đã bị Điền thiếu hiệp chế ngự. Điền thiếu hiệp muốn họ được Nam Cung Chưởng Môn chăm sóc.

Nam Cung Phách giật mình :

- Vậy là hành tung của bọn ta đã bị chúng phát hiện ?

Nam Lý chưa kịp đáp thì nghe Đoàn Bội Cơ hung hăng lên tiếng :

- Chúng phát hiện thì đã sao ? Chính Bội Cơ này đang muốn gặp chúng đây. Đưa ta đi, Nam Lý.

Tôn Thư Sách vụt bật cười :

- Sao bảo cô nương định cho lãa họ Tôn này một bài học ? Thôi rồi sao ? Ha...ha...

Đoàn Bội Cơ quay phắt lại.

Thất kinh, Nam Cung Phách kêu :

- Đừng mà, Đoàn cô nương. Vọng động chân khí lúc này là không tốt.

Đoàn Bội Cơ quắc mắt nhìn Nam Cung Phách :

- Bội Cơ đã được Cao Chưởng môn thuật cho nghe tất cả rồi. Chỉ có Nam Cung huynh và gã Điền Hồ ngu ngốc mới để họ lấn lướt mãi. Mong Nam Cung huynh đừng quên, Bội Cơ dù sao cũng là Chưởng môn phái Thanh Thành, Nam Cung huynh chưa có tư cách ra lệnh cho Bội Cơ đâu.

Tôn Thư Sách cười thành tràng dài :

- Phái Thanh Thành thì sao chứ ? Cũng là một phái như như Tuyết Sơn - Trường Bạch thôi. Hay gì mà phô trương hãnh diện. Ha... ha...

Nam Cung Phách lập tức quay qua, cầu viện Vô Tướng Đại sư :

- Mong Phương trượng nói giúp cho. Cứ thế này làm sao chúng ta đến kịp hạn kỳ.

Vô Tướng Đại sư chưa kịp nói thì nghe Đoàn Bội Cơ cất cao giọng :

- Đến Điền Hồ dù đã luyện đến bậc Lư Hỏa Thuần Thanh còn chưa đủ tư cách xen vào việc của Bội Cơ, phái Thiếu Lâm hoặc bất kỳ phái nào khác càng không đủ tư cách, nhất là phái Hoa Sơn vô dụng.

Mọi người chấn động. Và Tôn Thư Sách đương nhiên giận đến run người :

- Hay lắm. Vậy ta xin dùng tuyệt học vô dụng Hoa Sơn phái, lỉnh giáo cao chiêu kinh người của phái Thanh Thành. Mời !

Đoàn Bội Cơ khinh khỉnh bước đến :

- Tự biết là vô dụng, sao không xuất thủ trước ? Kẻo lại bảo là không có cơ hội hoàn thủ. Nào !

Ta sẽ vọng động chân khí cho người xem, trừ phi ngươi không muốn ta cho lão họ Tôn vừa hà hiệp ngươi một bài học Thế nào ?

Nam Cung Phách một lần nữa ngăn lại :

- Đoàn cô nương...

Chỉ mới nói như thế, Nam Cung Phách dành chép miệng lắc đầu lùi

lại; vì Tôn Thư Sách đã động chiêu, quật vào Đoàn Bội Cơ :

- Nha đầu ngươi đã muốn thế, ta cho ngươi toại nguyện. Đỡ !

Ào...

Đoàn Bội Cơ cười hăng hắc :

- Nói rất hay, nha đầu này thật sự toại nguyện, thật đấy. Ha... ha...

Và nàng ung dung hất tay, tung một kình thần tốc vào chưởng của họ Tôn.

Bùng...

Tôn Thư Sách bị lùi, một kết quả làm họ Tôn tái mặt.

Và Đoàn Bội Cơ đã lướt đến tận mặt họ Tôn :

- Một chiêu chưa thể xem là bằng chứng hữu hiệu. Hay tiếp thêm chưởng thứ hai. Đỡ !

Tôn Thư Sách thất sắc :

Vù...

- Thất Phách U Linh ? Nha đầu ngươi là thủ hạ của Thượng Quan Du ?

Và Tôn Thư Sách bàng hoàng tránh chiêu tạo cơ hội cho Đoàn Bội Cơ vừa cười vừa tiếp tục xông đến :

- Kiến văn của lão khá đấy. Còn chiếu này thì sao ? Hả !

Vù...

Tôn Thư Sách lại tránh lần thứ hai.

- Di Hoa Tiếp Mộc ?

Vút...

Đoàn Bội Cơ vụt thét lên :

- Chưa hết đâu. Đỡ !

Bùng...

- Hự !

Tôn Thư Sách loạng choạng thối lùi vị bị một kích quá nhanh của Đoàn Bội Cơ.

Lần này thì Đoàn Bội Cơ dừng lại, khinh khỉnh nhìn họ Tôn :

- May cho lão là Đoàn Bội Cơ này chưa hoàn toàn khôi phục. Gặp phải lúc khác... Hừ ! Nhớ đấy đừng bao giờ tỏ ra khinh mạn, nhất là đối với Điền Hồ. Cho lão hay, đến Lục Lão Bát Quái Môn ngay lúc này còn bị Điền Hồ đả bại, đừng nói chi lão chỉ là một bại tướng của Đoàn Bội Cơ ta.

Và nàng quay nhìn Nam Lý :

- Nói bọn Tử Y Nhân bị khống chế ở đâu ? Hay đưa ta đi, nào.

Cục diện một lần nữa thay đổi và người dẫn đường bây giờ là Đoàn Bội Cơ. Mọi người đi theo và Không ngớt nghi ngờ về xuất xứ võ học cao minh ngoài sức tưởng của nàng.

Vừa qua khỏi đoạn đường cam go toàn đồi núi, Nam Lý cho dừng lại chỉ vào đoạn đường bằng phẳng trước mặt :

- Điền thiếu hiệp bảo mọi người cứ đi thông theo đường này là đến. Tiểu nhân không tiện theo chân. Cáo biệt !

Chỉ cần nghe có thế là Đoàn Bội Cơ thi triển khinh công lao đi ngay, không cần biết mọi người có theo chân hay không.

Bạch Cốt U Linh

Q7- CHƯƠNG BA MƯƠI BA
TIỂU PHI KIẾM THẤT LINH

Nam Cung Phách và hầu hết những nhân vật theo chân đều không chờ đợi điều này.

Bỡi trước mặt mọi người lúc này, ngay khoảng trống khá rộng nằm lọt thỏm giữa một bên là dãy rừng già xanh thẩm và bên còn lại chính là rặng núi đá mọi người vừa rời khỏi, là một mình Bách Lý Băng đang bị vây giữa một bọn Tử Y Nhân độ khoảng mười người.

Chiếm nửa khoảng trống còn lại là một mình Điền Hồ đứng đối diện với Thạch Yến, Tư Mã Hợp và Lục Lão Bát Quái Môn.

Đứng xa hơn một chút là mà đôi nam nữ với tuổi tác không mấy tương xứng và đôi nam nữ này được một đoạn người ngoài hai mươi nhân vật đứng hầu thành hai hàng ở phía sau.

Bao nhiêu nhân vật đó điều chỉ đứng trong tư thế diện đối diện và như chưa có dấu hiệu nào cho thấy đã có sự đối chiêu.

Cục diện chỉ có phần biến động khi nam nhân trong đôi nam nữ kia bỗng lược mắt nhìn đoàn người Nam Cung Phách vừa đến.

Nam nhân đó phát thoại sang sảng, đầy uy quyền và không phù hợp với niên kỷ đã ngoại lục tuần :

- Sao không thấy Khương Hoàng ? Có phải Điền Hồ chỉ giả vờ như thế để cố tình kéo dài thời gian, chờ lũ vô dụng các võ phái dẫn xác đến nạp mạng ?

Đã có một người phát thoại, đương trường liền vang loạn lên đủ mọi thanh âm. Đầu tiên là Nam Cung Phách sửng sốt nêu nghi vấn :

- Chuyện gì đã xảy ra ? Sao Tam muội tử vẫn chưa giải thoát cho Đoàn Mộc Đại tỷ ?

Việc chạm trán này là nhằm ý gì ? Phải chẳng Tam để định dùng gã họ Khương để đánh đổi sự tự do cho Đại tỷ Đoàn Mộc Huyền ?

Hai nhân vật phát thoại kế tiếp và gần như cùng một lúc là Đoàn

Bội Cơ và Cầu Phi Thúy.

Đoàn Bội Cơ chạy đến cạnh Điền Hồ.

- Thù nhân Thượng Quan Du ngay trước mắt, cớ sao Lục Lão Bát Quái Môn và Tư Mã Hợp ngươi vẫn chưa ra tay phục thù ?

Cầu Phi Thúy thì từ từ tiến về phía đôi nam nữ nọ :

- Thượng Quan Du ? Thật bất ngờ phải không ? Cầu Phi Thúy ta hôm nay quyết phanh thây xẻ thịt ngươi để báo thù cho Cầu gia, những người đã lầm vì quá tin vào diện mạo đầy chính khí của ngươi như yêu phụ đứng cạnh ngươi có lẽ đang lầm.

Bọn Tạ Vân Lâu, Cao Như Nguyệt và những nhân vật các võ phái thì xôn xao mỗi người một vẻ tựu trung là lo sợ khi phát hiện thực lực đương diện của Thượng Quan Du quá ư hùng hậu. Họ chỉ dám bàn tán lầm thầm :

- Tử Hội cũng đến ?

- Hoá ra Lục Lão Bát Quái Môn với công phu Thạch Chung Đao Phổ đã thực sự quy thuận Thượng Quan Du ?

Như phụ nhân kia và những người đứng sau đều là nhân vật Thủy Phương Cung ? Chưởng môn Côn Luân phái Đoàn Mộc Huyền cho đến lúc này vẫn bị họ khống chế ?

- Tình thế như đang xảy ra thương lượng ? Gã Khương Hoàng nào họ vừa đề cập đến ?

- Nhìn kìa, Tư Mã Hợp kia chẳng phải là lệnh lang của Chưởng môn Điểm Thương phái Tư Mã Thông ?

- Đúng rồi. Bấy lâu nay nghe nói y thất tung, hóa ra y đã bị Thượng Quan Du thu phục ?

Dường như những gì đang chờ đợi cuối cùng cũng đến, Điền Hồ vụt cười vang :

- Nhị ca đoán không sai. Bây giờ chính tà đã phân biệt, điều kiện để Đoàn Mộc Đại tỷ được phóng thích là cần phải có Khương Hoàng để trao đổi. Đệ đang chờ Nhị Ca đến để hỏi cho rõ về số phận Khương Hoàng. Theo Nhị ca, chúng ta có nên giao Khương Hoàng cho họ để đổi Đoàn Mộc Đại tỷ về không ?

Nam Cung Phách lúng túng, hết liếc nhìn Điền Hồ lại đưa mắt nhìn Bách Lý Băng. Hi vọng ở cả hai sẽ có ít nhất là một dấu hiệu nào đó, đủ cho Nam Cung Phách đoán biết ý định của họ hầu dựa theo đó sẽ có câu trả lời thích hợp. Nhưng tuyệt nhiên Nam Cung Phách không hề thấy bất luận dấu hiệu nào dù nhỏ.

Thái độ chậm đáp lời của Nam Cung Phách khiến cho phu nhân đứng cạnh Thượng Quan Du bật rít vang.

- Chỉ cần tệ nhi Khương Hoàng có một tổn hại nào dù nhỏ, Bổn

Cung Chủ thề sẽ phân thây tiện nhân Đoàn Mộc Huyền thành trăm nghìn mảnh vụn. Thế nào ? Mau đáp đi.

Lời của phụ nhân vừa dứt, đoạn người ở phía sau liền có sự chuyển động. Có hai nhân vật lập tức tiến ra, lôi theo một Đoạn Mộc Huyền đã phần nào có dáng sắc tiều tuỵ.

Thoạt nhìn qua, Nam Cung Phách hiểu, chỉ một câu đáp của Nam Cung Phách là số phận của Đoàn Mộc Huyền lập tức bị định đoạt.

Nam Cung Phách một lần nữa lia mắt nhìn Điền Hồ và Bách Lý Băng.

Điền Hồ thì đang đưa lưng về Phía Nam Cung Phách, thật khó cho Nam Cung Phách nếu muốn phát hiện một dấu hiệu nào đó từ phía Điền Hồ.

Chỉ có Bách Lý Băng là đang có gương mặt nhìn nghiêng nghiêng về phía Nam Cung Phách. Và mơ hồ, chỉ là mơ hồ thôi, Nam Cung Phách như phát giác ở Bách Lý Băng đang có một thần tình tươi tỉnh, cho dù nàng đang bị vây kín mít giữa mười Tử Y Nhân.

Điều này vô tình nhắc Nam Cung Phách như lời truyền đạt của Nam Lý, là Điền Hồ nhờ Nam Cung Phách chăm sóc hộ một vài Tử Y Nhân có lẽ đã bị Điền Hồ xuất thủ đả bại.

Những Tử Y Nhân ấy đâu ? Có phải vì họ đang đứng lẫn lộn vào những Tử Y Nhân đang vây quanh Bách Lý Băng, khiến sự tình chưa đến nỗi hung hiểm cho Bách Lý Băng nên Bách Lý Băng vẫn có thần tình tươi tỉnh ?

Hoặc giả Thủy Phương Cung vẫn còn nhiều môn nhân trung thành và được Bách Lý Băng sắp đặt chu đáo nên Bách Lý Băng vẫn có cách giải cứu Đoàn Mộc Huyền những chưa để lộ ?

Nam Cung Phách vẫn chưa biết đáp thế nào thì từ triền núi bên tả bỗng cơ tiếng người hô hoán khẩn trương :

- Lệnh Chủ ? A ! Lệnh Chủ vẫn còn sống ? Tốt rồi, xin Lệnh Chủ hãy mau giao người, cho thuộc hạ và gia muội Đoàn Mộc Huyền có cơ hội đoàn tựu. Đại ân của Lệnh Chủ, huynh muội thuộc hạ nguyện mãi mãi khắc cốt ghi tâm.

Vừa hô hoán, người nọ vừa từ triền núi dốc phóng bay xuống. Và cước lực người này càng tăng nhanh khi nghe thanh âm của Đoàn Mộc Huyền bỗng vang lên :

- A. Đại ca ! Đúng là Đại ca rồi. Đại ca chớ vội lo cho muội...

Nam Cung Phách vụt hiểu.

Đúng lúc đó, trong mười Tử Y Nhân đang vây kín Bách Lý Băng cũng có vài tiếng xì xầm nho nhỏ :

- Quả nhiên Đệ Nhất Sứ giả đã khôi phục diện mạo, không sai chút

nào sẽ với những gì chúng ta nghe tiểu tử nói.

Thượng Quan Du đã nghe tất cả, nghe câu xầm xì của một vài Tử Y Nhân và nhất là nghe những gì Đoạn Mộc Huyền đang kêu toáng lên.

Do đó không để Đoàn Mộc Huyền kêu dứt lời, Thượng Quan Du chợt quát vang :

- Điền Hồ ngươi đang giở trò gì, hử ?

Phụ nhân nọ cùng thất sắc hối hả gầm thét hỏi Nam Cung Phách :

- Khương Hoàng đâu ?

Nam Cung Phách bật cười :

- Tạ Chưởng môn, Cao Chưởng môn. Có phải nhị vị vì hận Thượng Quan Du nên đã lỡ tay sát hại gã họ Khương rồi không ? Hãy mau cho mẫu thân gã biết đi. Ha... ha...

Tạ Vân Lâu, Cao Như Nguyệt tuy chưa hiểu lắm những gì đang diễn ra nhưng nếu Nam Cung Phách hỏi vậy thì họ cứ thế mà đáp vậy :

- Không sai !

- Gã đã bị...

Thượng Quan Du vụt vung tay :

- G...i...ế...t...!

Điền Hồ cũng quát, nhanh không kém :

- Đúng lúc rồi. Đánh !

Bách Lý Băng ngang nhiên phát lệnh :

- Thuận ngã giả tồn, Môn nhân bổn Cung nghe lệnh. Thanh - lý - môn hộ. Mau !

Và Điền Hồ bật lao vọt qua đầu Lục Lão Bát Quái Môn, tung người về phía Thượng Quan Du.

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong. Kiếm Lệnh đây. Đánh !

Sau hàng loạt những thanh âm quát tháo gào thét như cùng một lúc vang lên, cục diện nhất thời hỗn loạn.

Ở phía Bách Lý Băng, mười Tử Y Nhân liền phân khai, có bốn Tử Y Nhân chợt trở mặt, giáp chiến với sáu Tử Y Nhân còn lại. Và thế lực lập tức trở nên quân bình khi đột ngột xuất hiện thêm nhân vật khi nãy vừa chạy vừa thỉnh cầu Lệnh Chủ giải nguy cho gia muội. Đó là Đoàn Mộc Thu, cũng là Đệ Nhất Sứ giả Tử Y Hội vừa chạy đến, vừa hớn hở :

- Đa tạ Bách Lý Cung Chủ vẫn có cách bảo toàn cho sinh mạng gia muội. Hãy giao chuyện ở đây cho Đoàn Mộc mỗ.

Đoàn Mộc Thu nói như thế vì ngay khi Bách Lý Băng phát lệnh,

Đoàn Mộc Huyền lập tức được tự do, chạy như bay về phía Nam Cung Phách.

Bách Lý Băng thoát cảnh bị vây, liền cùng Đoàn Bội Cơ, Nam Cung Phách lao đến chỗ Lục Lão Bát Quái Môn.

Những môn nhân Thủy Phương Cung cung phân khai, trở mặt nhau và động thủ giao chiêu như kẻ thù.

Cục diện này làm Thạch Yến và Tư Mã Hợp bối rối. Và một thoáng sau, Tư Mã Hợp bỗng xông thẳng vào Thượng Quan Du với tiếng gầm phẫn nộ :

- Tránh Thượng Quan Du là của ta. Không ai được phép ngăn Tư Mã Hợp ta báo phục phụ thù. Đỡ !

Thạch Yến cũng có quyết định, ả lao theo Tư Mã Hợp và hô hoán :

- Hãy để muội tiếp tay, phu quân ! Ác ma Thượng Quan Du. Đỡ ! Điền Hồ bật cười đắc ý, lao nhanh đến chỗ Bách Lý Băng :

- Chúng ta đắc thủ rồi Băng muội sao không mau lo chuyện thanh lý môn hạ ? Hay giao Lục Lão cho ta. Ha... ha...

Bách Lý Băng lập tức xông ra, lao ngay đến chỗ mụ Kim Tuyết Ngân đang bối rối và cục diện xảy ra ngoài ý nghĩ :

- Yêu phụ, đỡ chiêu !

Đang cùng Bách Lý Băng, Nam Cung Phách đối phó Lục Lão Bát Quái Môn, động thái Bách Lý Băng đột nhiên bỏ đi khi có Điền Hồ xuất hiện cũng làm cho Đoàn Bội Cơ xoay người thoát ra.

Vừa phải hiện hành vi của Đoàn Bội Cơ, Điền Hồ hiểu ngay đó là vì nàng vẫn luôn hận Điền Hồ, không muốn cùng Điền Hồ hiệp lực, cho dù với bất kỳ tình huống nào.

Không có cơ hội giải thích và cho dù có Điền Hồ cũng biết không thể nào Đoàn Bội Cơ cho Điền Hồ cơ hội đó. Điền Hồ đành đảo mắt nhìn khắp Lục Lão, hạ thấp giọng nói với Nam Cung Phách :

- Ở đây đã có đệ lo liệu, phiền Nhị ca qua giúp Đoàn Mộc Thu. Để phân biệt Tử Y Nhân nào đã nghe đệ thuyết phục, hồi đầu hương thiện, Nhị ca sẽ thấy họ có mảnh lụa trắng cột ngang tay. Đi đi, nhị ca !

Nam Cung Phách lập tức thoát ra, mang cười vang, vì nhìn thấy lúc này những nhân vật thuộc các võ phái vẫn chọn thái độ tụ thủ bàng quang :

- Đây là cơ hội cho Võ lâm Trung Nguyên chúng ta trừ khử hoàn toàn những kẻ đang có mưu đồ bất lợi cho Võ lâm, sao chư vị vẫn đứng yên, chưa động thủ ? Nào ra tay đi nào ! Ha... ha... Cũng nhận ra cục diện đã phần khai thành hai tuyến hữu biệt và lợi thế về nhân số đã hoàn toàn nghiêng hẳn về phía nhóm người Nam Cung

Phách, Điền Hồ , Tôn Thư Sách, Chưởng môn Hoa Sơn phái lập tức hô hào :

-Vì Võ lâm, tiêu diệt Hội Tử Y và Thượng Quan Du. Đánh !

Vô Tướng Đại sư, Hướng Thanh Đạo Trưởng, Diệu Tuệ sư thái và Hoàng Nhất Lãm, tất cả cùng lao theo Tôn Thư Sách. Và qua lời điểm chỉ của Nam Cung Phách, Đoàn Mộc Thu, bọn họ bắt đầu vây bủa sáu Tử Y Nhân không có manh vải trắng cột ngang tay.

Tình thế càng lúc càng có lợi, Điền Hồ lập tức nói với Lục Lão, khi song phương vẫn trong tư thế gườm gườm nhau :

- Tại hạ sẽ không hỏi đến việc vì sao Lục Lão để Thượng Quan Du mê hoặc. Nhưng với tình thế hiện giờ, có lẽ chư vị đã nhận thấy, sao Lục Lão không cùng quần hùng diệt một lần cho xong kẻ ác ma Thượng Quan Du ?

Với tâm trạng mười phần đã có chín phần kiêng dè vì Điền Hồ đã một lần đả bại họ. Lục Lão Bát Quái Môn vừa nghe Điền Hồ nói xong liền đưa mắt nhìn quanh toàn trường khắp lượt.

Và một lão chợt lên tiếng ngay khi bắt gặp tia mắt căm hờn do Cầu Phi Thúy đang nhìn Lục Lão :

- Việc chiếm hữu Đao Phổ Thạch Chung của Cầu gia không phải do bọn ta thực hiện ngươi biết rồi chứ ?

Điền Hồ hiểu ngay họ sợ gì, bèn gật đầu :

- Chỉ cần sau này chư vi chấp thuận giao hoàn Đao Phổ đó cho Cầu gia, tại hạ cam đoan sẽ giúp chư vị phân minh. Còn gì nữa không ?

Chính lúc này hầu như ai ai cũng nghe lão Thượng Quan Du hét vang :

- Tiểu nha đầu muốn chết. Ngươi đã tự chuốc họa thì đừng trách chi ai. Đỡ !

Lập tức...

Bùng...

- Hự !

Điền Hồ kinh nghi đưa mắt nhìn và thấy Đoàn Bội Cơ chính là người vừa nhận chịu một kình của lão tặc Thượng Quan Du.

Chưa kịp động thân lao đến, do còn chờ thái độ cuối cùng của Lão Lục. Điền Hồ chợt thở phào nhẹ nhõm khi bỗng nghe một Lão trong Lục Lão vẫy tay ra hiệu :

- Đi ! Thù nhân của chúng ta chính là Thượng Quan Du. Nào !

Lục Lão lập tức tản khai, sau đó nhanh chóng tạo thành một vòng vây khá rộng, bao quanh luôn Tư Mã Hợp, Thạch Yến và Thượng Quan Du đang diễn khai trường quyết chiến.

Điền Hồ vội chạy đến xem xét Đoàn Bội Cơ. Và vừa nhìn thấy hiện trạng của nàng, Đoàn Bội Cơ như đang mang thương tích khá nghiêm trọng, Điền Hồ hiểu ngay vì sao Lục Lão mãi đến lúc này mới có quyết định tối hậu. Vì họ vẫn căm thù Thanh Thành phái, đại biểu lúc này là Đoàn Bội Cơ. Và chỉ khi họ phát hiện Đoàn Bội Cơ đã nhận chịu kết quả như thế nào từ một kích của Thượng Quan Du, cũng là thù nhân của họ, họ thật sự hả hê và mới có quyết định dốc toàn lực đối phó với kẻ thù cuối cùng.

Điền Hồ đau đớn nhìn Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ đang đứng yên với sắc diện hoàn toàn nhợt nhạt :

- Tiểu sư muội...

Nàng lập tức xua tay :

- Ngươi đừng thương hại ta, cũng đừng chờ ở ta lời cảm kích và nhờ ngươi và yêu nữ Thủy Phương Cung, ta mới toàn mạng. Hãy để ta yên. Ta không dễ chết như ngươi đang thầm mong đợi đâu. Hừ !

Nàng vẫn quật cường, ngang bướng và căm hận Điền Hồ như thuở nào. Điều này khiến Điền Hồ thất vọng và không hề giấu giếm khi cố ý buông ra tiếng thở dài.

Chợt tràng cười sặc sụa và ngạo nghễ của là Thượng Quan Du vang lên, làm Điền Hồ phải chú tâm nhìn.

Lão đang dùng thủ pháp quái dị, hướng ngọn kình Thất Phách U Linh Chưởng của Tư Mã Hợp, cho quật vào Thạch Yến.

- Di Hoa Tiếp Mộc thủ pháp của ngươi sao có thể cao minh bằng ta. Đây là số phận của ngươi đó. Thạch Yến ! Ha... ha...

Bùng... Bùng...

Tư Mã Hợp đã cố thu chiêu nhưng cách thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc của Thượng Quan Du quá lợi hại, ngọn kình của Tư Mã Hợp vẫn quật vào Thạch yến.

Mục kích chính ngọn chưởng của bản thân đã gây phương hại cho Thạch Yến, Tư Mã Hợp gào vang, đầy cuồng nộ :

- Thạch Yến muội yên tâm, ta sẽ báo thù cho muội. Lão thất phu, đỡ !

Ào...Ào...

Vẫn cười, Thượng Quan Du bật tung người lên cao, vùn vụt lao ngay vào chưởng kình của Tư Mã Hợp :

- Ngươi còn cơ hội đã sao ? Ha... ha...

Điền Hồ vội động thân chạy đến gần, khẩn trương hô hoán, đề tỉnh Tư Mã Hợp một cách khéo léo :

- Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên ?

Vừa dứt lời, Điền Hồ chợt nghe thanh âm của Đoàn Bội Cơ vang

ngay sau lưng mới biết Đoàn Bội Cơ cũng động thân chạy đến, theo Điền Hồ :

- Ngươi hô hoán làm gì ? Ta chỉ mãn nguyện nếu được tận mục sở thị thù nhân Tư Mã Hợp gặp hậu quả khốc liệt như những gì y đã gây ra cho Thanh Thành phái. Hừ !

Điền Hồ rúng động, hóa ra Đoàn Bội Cơ nào chỉ căm phẫn một mình Điền Hồ. Có quá nhiều vấn đề để Đoàn Bội Cơ căm phẫn. Nàng đã từng căm phẫn như thế, trước đây, khi Hoa Sơn phái có lời chăm chọc và miệt thị phái Thanh Thành vì chỉ là một phái nhỏ. Nàng dễ dàng căm phẫn Lục Lão vì cho rằng Lục Lão đã có thái độ vong ân bội nghĩa với Thanh Thành là phái đã giúp họ có chỗ rèn luyện Đao Phủ Thạch Chung. Nàng hận kẻ này, hận kẻ nọ và ai ai cũng có lý do để nàng căm hận. Nói gì Tư Mã Hợp chính là chủ hung đã gây thảm trạng cho Thanh Thành phái bốn người, trong đó có phụ thân nàng là Đoàn Quan Sơn.

Bung... Bung... Bung... Bung...

Hàng loạt những tiếng chạm kình nối tiếp nhau vang lên cơ hồ bất tận và chúng chỉ bị cắt đứt bởi tiếng gào thét thác loạn của Tư Mã Hợp :

- A... a ! Lão thất phu ngươi... hóa ra bấy lâu nay... vẫn chưa bộc lộ hết... chân tài thực học... Tự hiểu rồi... ta mãi mãi không là... không là đối thủ... của lão. Hự !

Bị Thượng Quan Du dùng Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên bức lùi mãi, Tư Mã Hợp lúc gục xuống đã suýt chạm vào vòng vây do Lục Bát Quái Môn tạo thành.

Không chút thương tiếc, một lão đứng gần nhất liền tung chân, hất Tư Mã Hợp ra phía sau, để tạo này kịp tiến lên, cùng năm lão kia lập thành Thạch Chung Đao Trận vây bủa thù nhân Thượng Quan Du.

Bất nhẫn và thấy Lục Lão đối xử quá tệ với Tư Mã Hợp đã bị trọng thương, Điền Hồ định tiến đến giúp đỡ thì nghe Bách Lý Băng cười đắc ý :

- Chính vì mụ yêu phụ nên bổn Cung mới bị quần hùng Võ lâm miệt thị, xem như lũ ác ma. Mụ chịu hậu quả này cũng là đúng tội. Ha... ha...

Điền Hồ đưa mắt nhìn thì thấy mụ Cung Trang phu nhân Kim Tuyết Ngân đang đến hồi cạn kiệt vì bị Võ Đang - Hoa Sơn và Nga Mi tam vị Chưởng môn vây đánh tới tấp.

Và ngay khi Bách Lý Băng dứt tràng cười, nàng chợt lao vào giữa, ung dung chế ngự huyệt đạo thù nhân Kim Tuyết Ngân.

Nàng nói với mọi người :

- Gia có gia pháp, Môn có môn quy. Xin chư vị tạm giao mụ cho Bổn Cung Chủ xữ trí. Đại ân này, bổn Cung Chủ mãi mãi khấu tạ. Ha... ha...

Và nàng lao vút đi, mang theo mụ ác phụ Kim Tuyết Ngân.

Vút...

Cảm thấy lạ, Điền Hồ vội lao theo :

- Băng muội định làm gì mụ ?

Nàng dừng lại chờ. Và khi Điền Hồ đến gần, nàng hạ thấp giọng :

- Điền Hồ ca quên Khương Hoàng rồi sao ? Mụ sẽ được cùng gã đoàn viên, ở một nơi không bao giờ mụ có thể gây tai họa cho ai.

Điền Hồ chợt hiểu và gật đầu :

- Hãy sớm quay lại vì đường đi cũng phải mất ít lắm là một ngày.

Nàng nhoẻn cười :

- Không lâu đến thế đâu. Điền Hồ có chưa có dịp quan sát địa hình ư ? Nơi muội cần đến chỉ cách đây độ trăm đậm mà thôi, ở đỉnh núi xa xa phía trước kìa. Chưa đến nữa ngày là muội đã quay lại rồi.

Điền Hồ lại gật đầu :

- Ta sẽ chờ Băng Muội. Bảo trọng.

Nàng lập tức tung người lao đi.

Vút...

Đúng lúc này Điền Hồ nghe Nam Cung Phách cười sảng khoái :

- Tốt rồi. Cuối cùng vì nhờ có mọi người hiệp lực, giờ chỉ còn lại mỗi một mình kẻ đại ác Thượng Quan Du. Lão có nghe ta nói không Khương Du ? Ha... ha...

Thở hắt ra một hơi để trút đi gánh nặng, Điền Hồ dời mắt khỏi bóng hình Bách Lý Băng đi xa dần. để quay lại cục diện có lẽ đã diễn ra đúng như Nam Cung Phách vừa hả hê khoái trá.

Và Điền Hồ thấy Đoàn Mộc Thu, Đoàn Mộc Huyền đang cùng Nam Cung Phách đứng vây quanh bọn Tử Y Nhân có cột mảnh vải trắng ngang tay. Họ sợ quần hùng các võ phái vì quá cao hứng sẽ gây khó dễ cho bốn Tử Y Nhân kỳ thực đã được Điền Hồ thuyết phục.

Và bọn họ bảy người đều dồn mọi chú tâm vào một trận chiến ngoạn mục đang diễn ra giữa Lục Lão Bát Quái Môn và Thượng Quan Du.

Quần hùng các võ phái và những nhân vật còn lại của Thủy Phương Cung cũng vậy. Tương tự, Điền Hồ cũng nhìn và thấy Lục Lão do không còn những thanh đoản đao lợi hại, đã bị Thượng Quan Du chấn gẫy nên họ đang dùng nội nguyên chân lực để điều động sáu thanh Tiểu Phi Kiếm Thất Linh.

Những thanh Tiểu phi kiếm đó được điều động một cách linh hoạt,

hóa thành sáu tia kim quang, loang loáng vây quay và uy hiếp các bộ vị trọng yếu của lão Thượng Quan Du.

Bị sáu người cùng vây đánh lão Thượng Quan Du kể như vô phương vận dụng tuyệt học bất phàm là Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên. Tuy vậy với bao sở học còn lại, như Phi Thiên Thập Bát Chưởng, Di Hoa Tiếp Mộc, Tử Hà công phu và Thất Phách U Linh Chưởng, lão vẫn ngang nhiên giao thủ cùng tuyệt học Thạch Chung do Lục Lão cùng hợp lực thi triển.

Đang nhiên như thế, Điền Hồ chợt phát hiện Đoàn Bội Cơ đang chậm rãi tiến đến gần trận đấu, tay lăm lăm ngọn Tiểu Phi Kiếm cuối cùng, là ngọn thứ bảy của bộ Tiểu Phi Kiếm Thất Linh chính Điền Hồ đã giao cho nàng.

Hành vi của Đoàn Bội Cơ khiến Điền Hồ hài lòng. Vì Thất Linh Tiểu Phi Kiếm chỉ có uy lực lợi hại nhất nếu được phối hợp đủ bộ bảy thanh. Và Đoàn Bội Cơ nếu có ý này thì chứng tỏ nàng đã không còn căm hận Lục Lão nữa. Nàng sắp giúp Lục Lão trong việc trừ khử kẻ chủ xướng bao đại họa đã kéo dài gần hai mươi năm của Võ lâm là Thượng Quan Du. Đây là một biến chuyển đáng mừng.

Điền Hồ nhìn quanh, có phần thất vọng vì dường như không một ai dù là vô tình hay cố ý, chịu để mắt nhìn thấy nghĩa cử của Tiểu sư muộn Điền Hồ là Đoàn Bội Cơ. Và Điền Hồ đành hi vọng, chờ khi nào nhờ nàng mà Lục Lão diệt được Thượng Quan Du ắt toàn thể Võ lâm sẽ có thái độ trong thị đối với Bội Cơ, và nhất là đối với phái Thanh Thành.

Đang nhìn như thế và đang mừng thầm cho Đoàn Bội Cơ như thế, Điền Hồ bỗng nghe thanh âm của Thạch Yến vang lên đầy phẫn nộ :

- Ngươi độc ác thế sao ? Vậy thì đừng trách Nhị sư tỷ này trở mặt. Đỡ !

Điền Hồ quay phắt lại và hoàn toàn biến sắc.

Thạch Yến và một ngọn đoản đao đã bị gảy gần nửa đang cật lực đâm mạnh vào hậu tâm của Đoàn Bội Cơ. Còn Đoàn Bội Cơ thì đang khom người, dùng ngọn tiểu Phi Kiếm thứ bảy thích mạnh vào Bách Hội Huyệt của Tư Mã Hợp đang nằm thoi thóp dưới đất, cạnh chân Đoàn Bội Cơ.

Điền Hồ vỡ lẽ. Đoàn Bội Cơ tiến đến gần trận đấu kỳ thực là để tiến đến gần chỗ Tư Mã Hợp nằm. Và ý đồ định hạ sát Tư Mã Hợp để báo thù cho Thanh Thành phái bốn người của Bội Cơ đã bị Thạch Yến phát hiện.

Thạch Yến thì vì phu nhân Tư Mã Hợp lập tức quên đi tình Sư tỷ sư muội với Bội Cơ, đã nhặt một thanh đoản đao gãy để đoạt tánh

mạng Bội Cơ, hi vọng kịp giữ nguyên tính mạng cho Tư Mã Hợp phu quân.

Diễn biến xảy ra quá bất ngờ khiến Điền Hồ dù lập tức động thân lao đến vẫn không kịp trở tay.

Dù biết là muộn, Điền Hồ vẫn phải ra tay.

Điền Hồ bật quát :

- Dừng tay !

Đồng thời với tiếng quát. Điền Hồ dốc toàn lực, cho phát xạ ra một tia kim quang gần như vô hình, là Phi Thiên Kiếm Lệnh với tia chớp lóe đã bị ánh dương quan chan hòa che lấp để tia sáng.

Soẹt... Cạch...

Nhưng Điền Hồ xuất thủ vẫn chậm, Đoàn Bội Cơ vẫn hạ sát Tư Mã Hợp. Đổi lại thanh đoản đao trên tay Thạch Yến dù có bị Phi Thiên Kiếm Lệnh chạm vào và chấn gẫy thêm một đoạn nữa nhưng với phần còn lại vẫn bị Thạch đến cắm ngập vào hậu tâm Đoàn Bội Cơ.

- Hự ? Hự !

Vậy là hết, Điền Hồ vì bàng hoàng cho số mạng ngắn ngủi của Bội Cơ nên có phần khựng lại.

Đúng lúc này, dù bị vết thương trí mạng, Đoàn Bội Cơ vẫn hung hãng quay phát lại dùng thanh Tiểu Phi Kiếm cắm luôn vào tâm thất Thạch Yến :

- Ngươi là phản đồ, đâu còn là Nhị sư tỷ của ta. C...h...ế...t...!

- Hự !

Kinh hoảng đến chấn động, Điền Hồ lướt đến cố gỡ tay Đoàn Bội Cơ ra khỏi thanh Tiểu Phi Kiếm chỉ vừa một thoáng đã lấy mạng những hai người :

- Tiểu sư muội ?

Với bao mãn nguyện đểu dồn cả ra ngoài thành một nụ cười héo hắt. Đoàn Bội Cơ thều thào :

- Không phải ngươi... mà là tự tay ta...đã báo thù cho bổn phái Thanh Thành...

Điền Hồ ngồi xuống, ôm nàng vào vòng tay run rẩy :

- Không sai. Tiểu sư muội không vô dụng như ta. Chính Tiểu sư muội đã tự tay báo thù cho sư phụ, cho Đại sư huynh Triển Lập, Tam sư huynh Trang hậu và Phùng Viên Tứ sư huynh. Ta thật sự không bằng Tiểu sư muội.

Đoàn Bội Cơ vẫn cười :

- Ngươi nói thật tâm chứ, Điền Hồ ? Vì kỳ thực... từ lâu lắm rồi ta vẫn chờ nghe ngươi nói ngươi nói câu đó. Giờ đây... ta rất rất mãn nguyện.

Điền Hồ xót xa :

- Đã mãn nguyện, Tiểu sư muội có còn hận ta nữa không ? Có chịu tha thứ cho ta không ?

Đoàn Bội Cơ chỉ mới lắc đầu, chưa kịp đáp. Điền Hồ bỗng nghe quần hùng đồng loạt kêu thất thanh :

- Ôi chao !

- Thượng Quan Du quá lợi hại ?

- Mau, tất cả xông lên. Hãy nhân cơ hội này, cùng nhau hiệp lực, diệt trừ Thượng Quan Du. Xông lên nào !

Và Điền Hồ kinh tâm động phách, khi thấy Cầu Phi Thúy, Tạ Vân Lâu, Cao Như Nguyệt, Đoàn Mộc Thu, Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách đang cùng nhau xông vào lão tặc Thượng Quan Du. Trong khi đó không hiểu Thượng Quan Du đã thi triển công phu gì mà lúc này sáu thanh Tiểu Phi Kiếm đều nghễu nghệu cắm ngay vào giữa tâm thất của Lục Lão Bát Quái Môn. Bọn họ đều đã chết, chết bằng thần vật lợi khí của chính họ.

Kinh hoàng, Điền Hồ đứng lên, nâng Đoàn Bội Cơ dậy và đưa nàng lùi lại một chỗ xa.

Vừa đặt nàng nằm xuống, Điền Hồ vừa lo lắng :

- Ta sẽ quay lại, không lâu đâu, Tiểu sư muội có hứa là sẽ chờ ta quay lại ? Hãy cố chờ ngu huynh, thế nha !

Điền Hồ định đứng lên thì bị Bội Cơ đưa tay giữ lại :

- Trừ phi... trừ phi ngươi diệt được Thượng Quan Du... ta sẽ bỏ qua... sẽ không hận... hận ngươi nữa. Đi đi... ta chờ... ta sẽ cố chờ.

Điền Hồ vỗ nhẹ vào tay nàng :

- Ngu huynh nhất định làm được. Vì Tiểu sư muội, ngu huynh nhất định làm.

Bỏ tay ra, Đoàn Bội Cơ từ từ nhắm mắt lại.

Điền Hồ hít vào một hơi thật dài, định thần và lập tức lao thần tốc về phía quần hùng đang loạn chiến Thượng Quan Du.

Vút...

Và Điền Hồ bật gầm lên, khi thấy Thượng Quan Du như mảnh hổ quần dương, đang dùng Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên, mặc tình lăng không đảo người, hết chạm chưởng đối chiêu cùng nhân vật này lại bay qua cùng nhân vật khác đối chiêu chạm chưởng. Lão đang lao ập vào Cầu Phi Thúy với tràng cười cuồng nộ. Điền Hồ vội lao đến, quát :

- Chớ ngông cuồng đắc ý vội. Lão ma ! Có Điền Hồ ta đến đây. Đỡ !

Ào...

Thượng Quan Du đang tận lực vỗ vào Cầu Phi Thúy một ngọn kình mang đầy nỗi hận.

Tiện nhân ngươi còn sống để làm gì ? Ta hận ngươi đã làm hỏng đại sự, vì không tuân lệnh trượng phu, không sớm giao cho ta di học Khương gia. Đỡ !

Ào...

Nhưng vì thấy Điền Hồ lao đến, lão lập tức thu kình đảo người và hất luôn ngọn kình đó vào Điền Hồ :

- Một bại tướng như ngươi, có đến cũng chỉ để nạp mạng. Xem chiêu !

Bùng... Bùng...

Lão đang muốn tốc chiến tốc thắng. Lão lập tức thi triển Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên, ào ào lao tiếp tục vào Điền Hồ :

- Nạp mạng cho ta. Đỡ ! Đỡ !

Ào...Vù...

Điền Hồ cũng muốn tốc chiến tốc thắng, vì sợ càng kéo dài người kiệt lực chính là Điền Hạ chứ không phải lão. Do đó, Điền Hồ ngoặt người tránh chiêu và sau đó thần tốc tạt chéo vào lão một kích :

- Hay đỡ !

Ào...

Không được đối chiêu để mượn kình, lão cấp tốc hạ thân xuống, xoay người và gầm thét :

- Không dễ thế đâu ? Đỡ !

Bùng... Bùng...

Kết quả sau lượt chạm kình làm cho lão thất sắc. Và lão lao đến với tiếng gầm cuồng nộ :

- Khá khen cho ngươi một lần nữa lại tăng cao nội lực. Quả nhiên càng lưu ngươi lại càng di họa về sau. Xem chưởng !

Ào...

Điền Hồ phải thán phục mục lực tinh tường và phản ứng quá ư thần diệu của lão. Và vì để hạ thấp uy phong của lão, Điền Hồ tận lực tung chiêu đối kháng :

- Lão cũng xem chưởng ! Đỡ !

Bùng... Bùng...

Bất chợt lão cười vang :

- Ngươi sớm quên công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên của ta thế sao ? Xem đây ! Ha...

Điền Hồ biến sắc vì không ngờ một kích vừa rồi lại là cơ hội cho lão thản nhiên tung người lao đến. Với Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên cực kỳ lợi hại. Và vì quá muộn, lão đã tiếp cận bên thân,

Điền Hồ đành để đấu pháp của đối phương cuốn đi.

Bùng... Bùng... Bùng... Điền Hồ bị bức lùi dồn dập, trong khi Thượng Quan Du càng lúc càng nương theo chấn kinh, nhờ công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên mà áp sát mãi.

Chợt Điền Hồ nữa từng nửa lo khi phát hiện Đoàn Mộc Thu, Đoàn Mộc Huyền và Nam Cung Phách đang tìm cách lao vào giải vây cho Điền Hồ. Họ cùng hiệp lực, tung đủ ba kình vào phía sau lão Thượng Quan Du :

- Hãy đỡ hợp chưởng của bọn ta !

Ào...

Vù...

Thượng Quan Du bật cười, vừa hạ thân vừa thi triển thủ pháp Di Hoa Tiếp Mộc.

- Bọn ngươi chưa thấy ta đã hạ Lục Lão như thế nào sao ? Xem đây. Ha... ha...

Ào...

Với công phu Di Hoa Tiếp Mộc huyền diệu, Thượng Quan Du ung dung nhìn hợp kình ba chưởng nọ đang chuyển hướng và đổ sầm sập vào Điền Hồ.

Thoạt trông thấy lão vận dụng thủ pháp này, nhờ Điền Hồ kịp đề phòng trước nên dễ dàng dịch người tránh thoát. Nhân đó Điền Hồ tạt chếch vào lão một chưởng cực mạnh :

- Lão lại cười phá lên :

- Ngươi xuất thủ thật đúng ý ta ! Ha...ha...

Và đến lượt bọn Nam Cung Phách ba người cùng biến sắc, do thấy Thượng Quan Du khoa tay, lại dùng công phu Di Hoa Tiếp Mộc, làm cho chưởng lực của Điền Hồ đổ ập vào họ.

Ào...

Họ hoảng loạn nhảy tránh tứ tung và đành thúc thủ vì lão Thượng Quan Du đã thần tốc lao vào họ.

- Bọn ngươi tránh sao khỏi cái chết !Đỡ !

Vù... Vù...

Điền Hồ cũng thất kinh cho họ, vội tung với một chưởng :

- Lão cùng đừng mong tránh cái chết. Hãy đở !

Ào...

Thế nhưng, ngay khi bọn Nam Cung Phách ba người vì xuất lực đỡ chiêu theo bản năng, Thượng Quan Du liền nhân theo đó thu bắt kình về, mượn chân lực lao ngược về phía Điền Hồ, với khí thế chưa từng có :

- Chính ta đang chờ cơ hội này, quả nhiên trời vẫn giúp ta. Đỡ !

Bùng...

Điền Hồ hoàn toàn bất ngờ, vì ngỡ lão quyết liệt hạ thủ bọn Nam Cung Phách nên đành tung một kình hú họa hầu làm lão ngần ngại, không còn quyết liệt hạ thủ bọn họ nữa. Đâu có ngờ kẻ lão muốn hạ sát trước tiên chính là Điền Hồ, vì thế, lúc lão ập đến với một ngọn kình tận lực bình sinh, ngọn chưởng hú dọa của Điền Hồ lập tức hóa thành muối bỏ bể, và còn bị lão uy hiếp sinh mạng.

Một kích của lão làm Điền Hồ choáng váng thoái hậu, tạo cơ hội cho lão lao đến tung một sát chiêu :

- Nạp mạng cho ta !

Ào...

Chân nguyên chưa ổn định, ngọn kình của lão lập tức đưa Điền Hồ vào tử cảnh. Mãi đến lúc tối hậu, Điền Hồ đánh liều, ngã toài người xuống đất, lăn ào ào qua một bên.

Ào...

Lão vừa bám sát vừa cười vang :

- Ngươi tránh đâu cho thoát. Ha...ha...

Ào...

Vù...

Lo sợ cho Điền Hồ một lần nữa bọn Nam Cung Phách ào đến, kéo theo Cầu Phi Thúy, Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt cũng lao đến. Sáu ngọn kình cùng quật tung vào lão Thượng Quan Du :

- Đỡ !

Ào...Ào...

Lão phẩn nộ, quay phắt lại quát một tiếng thật to :

- C...H...Ế...T..!

Một bựng chưởng phong ửng hiện màu tía chính là Tử Hà Công phu liền xuất hiện, chạm thẳng vào sáu ngọn kình kia.

Ầ...M...

Toàn trường cùng chấn động vì một mình lão lại thừa năng lực chấn lùi cùng một lúc sáu nhân vật cao thủ đã hợp lực lại.

Công phu nội lực của lão thật hãn thế.

Đúng lúc này, Điền Hồ nhờ có thời gian ổn định chân nguyên nên kịp thời bật tung người nhảy lên.

Điền Hồ gầm thét vang dội :

- Phi Thiên Thập Bát Chưởng. Đỡ !

Ào...Ào...

Lão cười sằng sặc, cũng thi triển công phu Phi Thiên, quật vào Điền Hồ :

- Ngươi quả nhiên khá quật cường. Nhưng lần này thì hết rồi. Ha...

ha...

Ầm... Ầm... ầm...

Quyết không để lão có cơ hội vận dụng công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên, Điền Hồ mạo hiểm áp sát lão :

- Vô Lượng Quang Minh Chưởng. Đỡ !

Bùng... Bùng...

Nội lực đang lúc tuôn trào, nhờ Nhị Mạch Nhâm Đốc đã khai thông, Điền Hồ cứ áp sát lão mãi :

- Đâu phải chỉ một mình lão nhanh. Đỡ !

Ào...Ào...

Lão cực kỳ phần nộ với diện mạo vụt trở nên đanh ác :

- Hóa ra tiểu tử ngươi đã khai thông Sinh Tử Huyền Quan ? Ta phải giết ngươi. Hãy xem Thất Phách U Linh Chưởng của ta.

Ầm...Ầm...

Nội lực cân bằng, song phương bình thủ, lão chuyển qua dùng Tử Hà công phu :

- Thử xem ngươi chi trì được bao lâu. Hay đỡ !

Ào...

Nhìn bựng tử quang Tử Hà công phu, Điền Hồ nghiến răng bật rít :

- Ta sợ lão sao ? Đỡ !

Ầm...Ầm...

Cứ như thế song phương giao phong có đến hơn trăm chiêu và nhân lúc Điền Hồ bất phòng, lão bật tung người lên, lao ập vào Điền Hồ :

- Dĩ Hoàn Quy Nguyên Đại thân pháp. Đỡ !

Ào...Ào...

Khác với Điền Hồ, Thượng Quan Du dù có nội lực uyên thâm nhưng do chưa đã thông Sinh Tử Huyền Quan nên sau thời gian dài cùng Điền Hồ đối chiêu, lão đã có dấu hiệu suy kiệt.

Và vì suy kiệt nên lão đã lừa thế, có cơ hội vận dụng công phu Dĩ Hoàn Quy Nguyên, hầu lấy sở trường bù đắp cho sở đoản là nội nguyên chân lực bất túc.

Dù biết rõ là thế nhưng do đã để lão có cơ hội thực hiện ý đồ, nên Điền Hồ một lần nữa đành để đấu pháp của lão cuốn đi.

Bùng... Bùng...

Đang bị bức lùi, Điền Hồ bổng chạm chân vào thi thể của một trong một Lão Bát Quái Môn.

Ngọn Tiểu Phi Kiếm vẫn đang cắm giữa tâm thất của thi thể nào chợt lọt vào mục quang Điền Hồ.

Điền Hồ động tâm, vừa lùi vừa hô hoán :

- Đại tỷ, Nhị ca ! Hãy mau gọi thêm vài người nữa. Thu thập đủ bảy thanh Tiểu Phi Kiếm cho đệ, nhanh lên !

Bùng... Bùng...

Điền Hồ vẫn tiếp tục bị bức lùi nhưng lời hô hoán của Điền Hồ đã được Đoàn Mộc Huyền, Nam Cung Phách thực hiện.

Có tiếng Đoàn Mộc Huyền lắng :

- Thu thập đủ rồi. Làm sao giao cho Tam đệ ?

Thượng Quan Du cười ha hả :

- Cứ chờ đến lúc tiểu tử xuống Quỷ Môn Quan hãy giao. Ha... ha...

Nhưng Điền Hồ vì có chủ ý khác nên cũng cười vang :

- Chờ nghe đệ đếm đủ ba tiếng, chư vị cứ đồng loạt ném lên là xong. Nào ! Một, Hai, Ba ! Ha... ha...

Bạch Cốt U Linh

Q7-CHƯƠNG BA MƯƠI BỐN
BẠCH CỐT U LINH.
PHI THIÊN XUẤT U LINH VONG

Sau mỗi lần chạm chiêu, cho dù Thượng Quan Du có nhờ Đại thân pháp Dĩ Hoàn Qui Nguyên để mượn lực và tiếp tục lao đến áp sát Điền Hồ thì chí ít lão cũng có sát na ngừng tay, sau đó mới tung ra loạt kình kế tiếp. Và chính ở lần nầy, đúng vào sát na duy nhất để lão tiến đến, Điền Hồ vừa hô hoán xong lập tức đứng yên trụ bộ, giang rộng hai tay với hai bàn tay hơi chênh chếch lên không, đồng thời Điền Hồ vụt hú vang :

- Hu...u...ú...

Đó là lúc bảy thanh Tiểu Phi Kiếm Kiếm đã được Nam Cung Phách, Đoàn Mộc Thu, Đoan Mộc Huyền, Tạ Văn Lâu, Cao Như Nguyệt, Cầu Phi Thuý và Vô Tướng Đại sư đủ bảy người đồng loạt ném lên.

Tiếng hú của Điền Hồ vừa phát động, lập tức có chuyện xảy ra, là bảy thanh Tiểu Phi Kiếm khi rơi xuống, bỗng như bị một lực lượng vô hình quyện chặt, làm cho cả bảy thanh Tiểu Phi Kiếm đều châu đầu chụm mũi, cùng lao về phía Điền Hồ.

Viu... Viu...

Lão Thượng Quan Du cũng đã áp sát vào một loạt kình liền được lão quật vào Điền Hồ , đang trong tư thế để trống hoàn toàn môn hộ :

- Tự ngươi tìm chết !

Ào...Ào...

Sắc mặt Điền Hồ vụt ngưng đọng, mắt nhìn thẳng vào mắt thù nhân, hai tay vẫn giang rộng và miệng vẫn hú vang, không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Điền Hồ chuẩn bị đối phó với hàng loạt kình đang được lão Thượng Quan Du quật đến.

Diễn biến này khiến toàn trường lắng đọng trong cơn chấn động ngấm ngầm. Ai lại không kinh hãi khi thấy Điền Hồ đúng là đang tự tìm chết như lão Thượng Quan Du vừa đắc ý quát.

Tuy vậy, tự thâm tâm mỗi người đều tin và chờ đợi một diễn biến vi diệu nào đó thế nào cũng xảy ra. Vì cố tin như vậy nên Điền Hồ mới có hành vi lạ kỳ đến thế.

Và không ai bảo ai, tất cả đều chú mục nhìn vào bảy thanh Tiểu Phi Kiếm. Bởi nếu có điều vi diệu xảy ra ắt phải xảy đến từ bảy thanh Tiểu Phi Kiếm này.

Chúng, bảy thanh Tiểu Phi Kiếm vẫn tiếp tục châu đầu chụm mũi lao về phía Điền Hồ. Và khi sắp đến gần, lạ thay, chúng bỗng phân khai và chuyển hướng. Ngay sau đó chúng đảo quanh thân Thượng Quan Du và thần tốc tìm những bộ vị trọng yếu của lão Thượng Quan để vùn vụt lao cắm vào.

Viu... Viu...

Có quá nhiều tiếng hú rít vang ngay bên tai lão, có một thanh Tiểu Phi Kiếm đang xé gió lao cắm vào huyệt Mi Tâm lão. Những điều này ngay tức thì làm lão hoảng sợ. Bởi lão sẽ chết nếu cứ tiếp tục quật kình vào Điền Hồ.

Lão chưa muốn chết và càng không muốn chết vì Điền Hồ.

Lão lập tức thu kình về, rùn người xuống và thần tốc lao vọt lên cao. Những phản ứng quá nhanh khiến cả bảy thanh Tiểu Phi Kiếm nhanh là vậy vẫn chưa áp chạm vào chéo áo lão.

Vút...

Điền Hồ vẫn hú vang.

- Hu... u... ú...

Và hai tay dang giang rộng của Điền Hồ cũng bắt đầu nhịp nhàng cử động. Có nâng lên, có hạ xuống, có lúc chao cánh tay tả qua bên này, lúc thì chao cánh tay hữu qua trên kia. Và Điền Hồ lắm thế là để điều động bảy thanh Tiểu Phi Kiếm.

Cảnh tượng ngoạn mục đã diễn ra. Cả bảy thanh Tiểu Phi Kiếm đã bắt đầu cuộn quanh lão, vây kín Thượng - trung - hạ bàn của lão, chờ đợi từng sơ hở của lão để không ngọn này thì cũng ngọn Tiểu Phi Kiếm kia lao vào uy hiếp lão.

Tiếng ít gió vang lên lồng lộng.

Viu... Viu...

Và từng lúc từng lúc, quanh thân lão đã bắt đầu xuất hiện nhửng đốm huyết nhỏ. Thoạt đầu thì nhỏ sau đó loang rộng dần.

Viu...Viu...

Để rồi Nam Cung Phách là nhân vật đầu tiên gào toáng lên :

- Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ! A...a... Tiểu Phi Kiếm Thất Linh !

Tiếng gào cũng loang rộng qua sự phấn khích của quần hùng. Mọi người vì quá đỗi sung sướng, chỉ một lúc nữa thôi sẽ thấy ác tặc Thượng Quan Du đền tội, nên mọi người lũ lượt hò reo :

- Thất Linh Tiểu Phi Kiếm !
- Tiểu Phi Kiếm Thất Linh !
- Điền thiếu hiệp thắng rồi. Điền thiếu hiệp thắng rồi...
- Thượng Quan Du phải đền mạng. Lão đã đến lúc phải đền tội. A... A... A...

Họ gào loạn xạ, mạnh ai nấy gào và không một ai nhận ra đan xen vào những loạt gào của mọi người dường như đang có âm thanh lạ xuất hiện.

Họ không nhận ra cũng phải, vì hiện tình cho thấy Thượng Quan Du đã đến hồi thập tử nhất sinh. Sắc diện lão đã đến hồi nhợt nhạt, trái với y phục lão càng lúc càng bị Thất Linh Tiểu Phi Kiếm làm cho nhuộm hồng màu huyết tươi.

Và rồi Điền Hồ cũng nhận ra có thanh âm lạ xuất hiện. Đó là một tràng cười dày tràn đầy trung khí chứng tỏ chủ nhân của tràng cười là một nhân vật có nội lực vượt mức thượng thừa.

Tràng cười đang át dần tiếng hú của Điền Hồ, càng lúc càng làm váng động từng thính nhĩ của mỗi người đương diện, giúp họ nhận ra có tràng cười xuất hiện.

- Ha... ha... ha...

Họ nhìn về phía vẫn đang pát ra tràng cười.

Một bóng nhân ảnh càng lúc càng to, càng lúc càng rõ, đang vùn vụt lao về phía mọi người. Ha... ha...

Biết có điều bất diệu sắp xảy đến, Điền Hồ lập tức võ lộng nhanh hai tay, hợp với tiếng hú đột ngột cất cao, cố tình điều động cho bảy thanh Tiểu Phi Kiếm cùng lao ập vào và kết liễu sinh mạng Thượng Quan Du.

- Hú... ú.... ú...

Viu... Viu...

Chợt có tiếng Hoàng Nhất Lãm gào thất thanh, làm cho toàn trường cùng rung động :

- Đại ác ma Bạch Cốt U Linh ?

Điền Hồ cũng rúng động vì biết lão Hoàng gào như thế là ám chỉ nhân vật đang lao nhanh đến và là chủ nhân của tràng cười kinh khiếp nọ.

Do rúng động nên cách điều động Thất Linh Tiểu Phi Kiếm của Điền Hồ có một sát na khựng lại.

Thượng Quan Du lập tức chớp cơ hội bật thoát ra Thiên la địa võng của tử thần.

Vù...

Nhân vật nọ đã lao đến. Và một luồng Bạch Bào chớp động, thần tốc phá hủy và chấn bay cả bảy thanh Tiểu Phi Kiếm.

Choang... Choang... Choang...

Và...

- Thịch !

Một Bạch Bào Quái Nhân hiển hiện ngay gia đương trường, đứng cạnh Thượng Quan Du vẫn chưa hết kinh hãi, và Bạch Bào Quái Nhân cứ ngửa mặt cười vang.

Ha... ha... ha...

Nam Cung Phách trước diễn biến này liền chạy đến đứng cạnh Điền Hồ :

- Lão đó đúng là Bạch Cốt U Linh. Thật không ngờ...

Phía bên kia, Điền Hồ liền có thanh âm của Đoàn Mộc Huyền, Đoàn Mộc Thu cùng vang lên, cho biết cả hai cũng đã chạy đến đứng cạnh Điền Hồ, như Nam Cung Phách vậy :

- Thật không ngờ Đại ác ma vẫn còn tại thế.

- Vậy thi thể dập nát đầu trước kia ở Tổng Đàn Bạch Cốt Môn là của ai ?

Thượng Quan Du chợt cất giọng run run lên tiếng ngay khi Bạch Bào quái Nhân dứt tràng cười :

- Đa tạ nghĩa ca đã kịp đến giải nguy cho tiểu đệ.

Đó là lúc bọn người Cầu Phi Thúy, Tạ Vân Lâu và những nhân vật đã từng biết rõ bản lảnh của Điền Hồ cũng len lén tiến lại gần Điền Hồ.

Họ tụ tập dần ở phía sau lưng Điền Hồ.

Bạch Bào Quái Nhân cất giọng như chuông đồng, nói với Thượng Quan Du :

- Ngươi gọi ta là nghĩa ca, lẽ đương nhiên ta phải cứu ngươi.

Thanh âm này chạm vào thính nhĩ mọi người, vô tình làm cho những nhân vật Võ lâm các võ phái, như Vô Tướng Đại sư, Hướng Thanh Đạo trường. v.v.. đều dịch chuyển dần dần về phía Điền Hồ.

Tất cả tạo thành một nhóm hữu biệt, đối lập với nhóm còn lại, chỉ

có Bạch Bào Quái Nhân và Thượng Quan Du.

Lão Thượng Quan Du đang len lén liếc nhìn Bạch Bào Quái Nhân :

- Cung hỉ nghĩa ca đã luyện thành Bạch Cốt Thần Công. Bá nghiệp của nghĩa ca đã đến lúc tựu thành.

Bạch Bào Quái Nhân gật đầu mãn ý :

- Hiểu rõ ta, chỉ có một mình ngươi là nghĩa đệ của ta thôi. Vậy ngươi có muốn mục kích thử thần công vô thượng của ta ?

Hỏi nhưng không chờ đáp, Bách Bào Quái Nhân bỗng đưa tay, hướng vào nhóm nhân vật đứng sau Điền Hồ mà ngoắc gọi :

- Hãy lại đây nào, Hoàng lão nhi.

Không tưởng người bị gọi là lão Hoàng, mọi người đứng cạnh, sau một thoáng sững người chợt tự động dịch ra, như sợ đứng gần Hoàng Nhất Lãm là bị lây dịch bệnh.

Điền Hồ cũng quay đầu nhìn lại và thấy Hoàng Nhất Lãm bỗng run lên như cầy sấy.

Hoàng Nhất Lãm sợ đến không thể thốt lên lời :

- Vì sao... vì sao lại gọi... gọi ta ?

Chưa hề thấy bất kỳ ai có dáng vẻ sợ hải đến lộ hẳn ra ngoài như thế này, Điền Hồ chợt thương hại, định di chuyển tiến về phía lão Hoàng. Bỗng :

- Chưa đến lượt ngươi đâu, tiểu nhi tử Điền Hồ. Còn Hoàng lão nhi, lại đây nào.

Lập tức, ngay trước mặt Điền Hồ, toàn thân Hoàng Nhất lãm vụt cất bổng lên cao.

Lão định bỏ chạy ?

Không phải. Hoặc có là như thế đi nữa thì định ý của lão đã bất thành.

Vì có một hấp lực chợt xuất hiện, cuốn hút Hoàng Nhất Lãm là là bay về phía Bạch Bào Quái Nhân, vượt bên trên đầu Điền Hồ.

Điền Hồ đã cảm nhận hấp lực đó và tự kinh hoàng về cách phô diễn nội lực siêu phàm của Bạch Bào Quái Nhân.

Chộp lấy Hoàng Nhất Lãm, Bạch Bão Quái Nhân vụt trầm giọng :

- Tại sao ngươi sợ ta ? Trái lại, ngươi đừng sợ, vì ngươi là kẻ có công cứu tử ta.

Bạch Bào Quái Nhân đặt lão Hoàng đứng xuống bên hữu và quay đầu nhìn Thượng Quan Du vẫn đứng bên tả :

- Nghĩa đệ biết không, lúc bọn Hoa Sơn Tam Lão, Võ Đang Nhị Đạo và Thiếu Lâm Nhất Tăng sáu người cùng trở mặt định hạ độc thủ với ta, vì thần công chưa luyện xong nên ta chỉ đủ bản lãnh hạ thủ năm người trong họ, còn sót lại một mình Hoàng Lão Nhi. Y thật

tốt bụng, đã đồng ý tha ta, thay vào đó bằng một thi thể khác đã bị đập vỡ đầu. Nghĩa đệ nói xem, Hoàng lão Nhi có công hay có tội ?

Thượng Quan Du rùng mình :

- Hoàng Lão thật tốt, đương nhiên chỉ có công, không thể báo là có tội.

Bạch Bào Quái Nhân bật cười :

- Vậy thì ai có tội trong việc lập mưu, định hạ độc thủ Bạch Cốt U Linh ta ? Hãy nói xem nào, nghĩa đệ. Ha... ha...

Thật bất ngờ, Thượng Quan Du bỗng quật một kình trí mạng vào Bạch Cốt U Linh, nhân lúc lão đại ác ma mãi cười.

Kẻ đó là ta. Đỡ !

Ào...

Vẫn cứ cười, hữu thủ của Bạch Cốt U Linh vụt cất lên, cũng vỗ mạnh vào Thượng Quan Du như Thượng Quan Du đang thi hành điều đó với lão ác ma. Và...

Bùng...

Đó là một tiếng chấn kình đanh gọn và sau đó hữu thủ của cả hại dính chặt vào nhau.

Cuộc tỷ đấu nội lực bắt đầu, nhưng không hề lâu như bất luận là ai cũng đang mường tượng.

Và chưa đầy hai lượt chợp mắt, toàn thân Thượng Quan Du đột ngột bốc khói. Cột khói nhanh chóng lan toả, phủ kín toàn thân Thượng Quan Du.

Để sau đó thật nhanh, mọi người cùng nghe Bạch Cốt U Linh khẻ nạt :

- Đi !

Lập tức cột khói biến mất, cho mọi người nhìn thấy Thượng Quan Du chỉ còn là một bộ cốt khô, bị Đại ác ma Bạch Cốt U Linh hết cho vỡ vụn, rơi loạn trên nền đất bên cạnh.

Điền Hồ rúng động, nhìn Đại ác ma Bạch Cốt U Linh như Đại hung thần.

Hoàng Nhất Lãm cũng vậy, dụi dè lùi lại và lắp bắp :

- Bạch... Bạch Cốt... Thần Công ?

Bạch Cốt U Linh cười váng lên :

- Ngươi được mục kích rồi đó, Hoàng lão nhi. Giờ thì đến lượt ngươi, kẻ quá tham lam nhận công về mình, tự tách khỏi Thượng Quan Du là kẻ chủ xướng, để một mình ngươi định đạt đỉnh vinh quang bằng cách xưng là Võ lâm Minh Chủ. Bình sinh chưa điều gì ta ghét bằng hạng luôn có nhị tâm như ngươi và như Thượng Quan Du. Đây là phần của ngươi. Hoàng lão nhi. Hãy nhận lấy. Ha... ha...

Đang lúc Bạch Cốt U Linh nói như thế Hoàng Nhất Lãm dù khiếp hải đến mấy cũng đã lùi xa hai tượng. Thế nhưng khi Bạch Cốt U Linh vung tay xuất thủ, toàn thân Hoàng Nhất Lãm vẫn lọt vào phạm vi uy lực của ngọn kình quái ác kia. Và...

Bùng...

Toàn thân Hoàng Nhất Lãm cũng bốc khói. Lão vừa lùi vừa gào la và sau đó tiếng gào im dần. Để cuối cùng, khi lão Hoàng gục ngã, lão chỉ để lại bộ cốt khô nguyên vẹn trên nền đất.

Kinh tâm tán đởm.

Đó là tâm trạng chung của mọi người khi lần lượt mục kích hai đợt phô diễn Bạch Cốt Thần Công của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh với kết quả là có hai bộ cốt khô hiển hiện.

Thừa hiểu tâm trạng của quần hùng, Đại ác ma Bạch Cốt U Linh bỗng cười sằng sặc :

- Đừng kinh hãi như thế. Chỉ cần bọn ngươi thuận phục ta, chấp nhận ta là Võ lâm Minh Chủ, ta hứa sẽ không phạm vào bọn ngươi dù là một chân tơ kẻ tóc còn như ai không hài lòng, ha...ha... đừng quên, Bạch Cốt U Linh này chưa từng khuất phục bất kỳ ai nhờ vào thủ đoạn, như Thượng Quan Du nham hiểm từng hành động. Ta sẽ cho kẻ đó cùng ta công bằng quyết đấu. Ha... ha... và kết quả sẽ định đoạt tất cả, kẻ thắng sẽ có trọn quyền trên sinh mạng kẻ thất bại. Tất cả nghe rỏ chứ ? Ha... ha...

Tiếng của Đại ác ma Bạch Cốt U Linh chỉ thiếu điều xuyên thủng màng nhĩ mỗi người, đâu thể nói là có bất kỳ ai đó không nghe.

Vì nghe nên tất cả cùng rúng động. Hai bộ cốt khô trước mặt họ, một còn nguyên và một bị vỡ văng tứ tung, đủ cho mọi người hiểu, họ có thể hợp lực đấy, nhưng hợp lực để làm gì một khi họ còn chưa là đối thủ của Thượng Quan Du, huống hồ đây là họ hợp lực để chống lại một Đại ác ma Bạch Cốt U Linh có bản lảnh trên bậc Thượng Quan Du xa ?

Như hiểu thế, Đại ác ma lại cười.

Vẫn nghe nói bọn danh môn chánh phái các ngươi luôn hô hào câu :

- "Thà chết vinh hơn sống nhục". Ta cho bọn ngươi một cơ hội, hãy hợp lực lại nếu bọn người muốn, rồi hãy cùng ta sống mãi một phen. Hãy ra một hạn kỳ một ngày, ba ngày, tùy bọn ngươi. Tự chấp thuận tất cả. Ta chấp thuận tất cả. Ha... ha...

- Không cần như thế đâu, lão ma. Một mình ta sẽ đơn đả độc đấu với lão.

Mọi người cùng nhìn về phía phát thoại. Là Điền Hồ vừa nói ?

Đúng là Điền Hồ. Vì Đại ác ma đang lừ mắt, khinh bỉ nhìn Điền Hồ :

- Một mình ngươi ? Ha... ha... ngươi...đâu còn Thất Linh Tiểu Phi Kiếm ?

Điền Hồ bước ra :

- Ta không cần điều đó !

Đại ác ma khinh khỉnh ra mặt :

- Ngươi tự thị đã qua ải Sinh Tử Huyền Quan ?

Điền Hồ gật đầu :

- Không đủ sao ?

Đại ác ma cười khùng khục :

- Chưa đủ, chưa đủ đâu, tiểu nhi tử.

Trừ phi ngươi có thêm người tiếp lực. Ai ? Là kẻ vô dụng nào trong lũ này ? Ha... ha...

Nam Cung Phách tiến lên.

- Tam đệ...

Điền Hồ xua tay ngăn lại :

- Nhị ca đừng vội xen vào, mọi người cũng vậy. Chỉ đến lúc thật cần, đệ sẽ kêu gọi sự hỗ trợ, nhưng không phải bây giờ.

Đại ác ma chợt đanh giọng :

- Người thật to gan. Được. Bao giờ bắt đầu ? Bây giờ ư ? Hay ngươi muốn một ngày nào đó ? Nói đi !

Điền Hồ ngẩng đầu nhìn trời đang dần xế chiều :

- Ngay bây giờ, trừ phi lão sợ !

- Ta sợ ? Ha... ha...

Cứ để mặc lão cười, Điền Hồ chợt quay lại là mỉm cười trấn an nhóm người Nam Cung Phách, Đoàn Mộc Huyền đang có nét mặt lo lắng :

- Đệ đã có chủ trương. Đâu có đáng gì nếu đệ vì đại cục Võ lâm để xả thân ? Đừng quên lời gia phụ từng nói : "Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong". Đừng quá lo cho đệ.

Nam Cung Phách lắc đầu và thở dài ngao ngán :

- Nhưng Bạch Cốt Thần Công...

Điền Hồ lạnh lùng ngắt lời :

- Có tận nhân lực mới tri thiên mạng.

Hãy giúp đệ một điều, nếu Băng muội đến, hay bảo nàng giúp đệ. Đó là điều duy nhất đệ cần. Giờ thì lùi lại đi, đừng làm bất kỳ điều gì khiến đệ phân tâm. Nào !

Có phần tin tưởng vào Điền Hồ, Nam Cung Phách là người đầu tiên lùi lại.

Quần hùng lùi theo, tất cả đều nơm nớp lo sợ cho Điền Hồ.

Quay người lại, Điền Hồ diện đối diện với Đại ác ma Bạch Cốt U Linh :

- Sẽ có một người tiếp trợ ta, nếu thật sự lão không sợ.

Đại ác ma vẫn khinh khinh :

- Ngươi những mong ta sợ ư ? Không bao giờ. Và ta có thể quyết chắc một điều, giả như có Hải Âu Quái Khách hồi sinh, thần công của ta vẫn đủ giúp ta báo thù cho U Linh Môn, như ta từng lập thệ trước khi tiếp nhận di học U Linh. Ngươi rõ chứ ?

Điền Hồ liền trầm giọng :

- Dù sao ta vẫn thán phục tôn giá, đúng là trang quân tử Đại trượng phu. Nhưng do chính tà bất lưỡng lập, ta quyết phải đối phó lão. Bắt đầu đi.

Đại ác ma kinh ngạc :

- Người nào sẽ tiếp trợ ngươi ?

Điền Hồ thản nhiên :

- Đến lúc đó lão sẽ biết. Nào !

Đại ác ma gật gù :

- Ngươi cùng là trang nam tử hán đỉnh thiên lập địa lần đầu tiên ta gặp. Dù phải giết ngươi, ta vẫn ngưỡng mộ ngươi. Xuất thủ trước đi !

Điền Hồ liền vận lực phát kình :

- Tiếp chiêu ! Đỡ !

Ào...

Thừa biết đây chỉ là chiêu thăm dò, Đại ác ma dù cao ngạo cũng muốn tham dò thực lực của Điền Hồ, một nhân vật trẻ tuổi quá trẻ, nhưng lại ngang nhiên dám công khai cùng lão khiêu chiến. Đại ác ma vẫy nhẹ một kình :

- Đối với ngươi, ta tạm thời nhượng ngươi ba phần ở chiêu đầu. Xem đây !

Bùng...

Đại ác ma thoáng lắc lư, trợn mắt nhìn Điền Hồ bị chấn lùi :

- Quả nhiên tiểu nhi tử người cũng có đôi chút tựu thành, thảo nào Thượng Quan Du đã bị ngươi đả bại, không chỉ về Thất Linh Tiểu Phi Kiếm mà thôi. Nhưng bây giờ thì khác rồi, hãy dốc hết toàn lực nếu ngươi muốn chi trì sinh mạng. Đỡ chiêu !

Tiếng lão quát như tiếng sấm động, Điền Hồ hiểu việc lão nhân nhượng là không còn nữa, và trận sinh tử đấu đã thật sự bắt đầu. Điền Hồ đàn dốc toàn lực phát chiêu :

- Ta không cần lão nhắc nhở đâu. Hãy đỡ !

Bùng... Bùng...

Kết quả còn tệ hại hơn cho Điền Hồ, bản thân vừa bị chấn lùi thì đã

thấy Bạch Bào của Đại ác ma phấp phới trước mặt :

- Kể ra ngươi cũng không tệ, nhưng muốn là đối thủ của ta, e ngươi phải chờ đến kiếp khác. Đỡ nào. Ha... ha...

Chỉ một hai lần chạm chiêu Điền Hồ đã thấy sờn lòng. Đại ác ma quả có nội lực không tưởng, hầu như cao minh hơn Điền Hồ bội phần. Và Điền Hồ chỉ còn cách trông chờ vào nguồn nội lực liên miên bất tuyệt của bản thân. Nhờ đã khai thông Sinh tử Huyền Quan, Nhâm Đốc Nhi Mạch.

Hi vọng sẽ cùng Đại ác ma chi trì một lúc lâu, chờ cơ hội đến, nếu có lúc Đại ác ma giảm suy chân lực. Và muốn thế, Điền Hồ phải cùng Đại ác ma chạm chưởng, trực diện chạm chưởng, miễn sao bản thân đừng để Đại ác ma đả thương nghiêm trọng là đủ. Điền Hồ bắt đầu vận dụng Phi Thiên Vô Lượng Chưởng, một hợp thức giữa Phi Thiên công phu và Vô Lượng quang Minh Chưởng.

Bùng...

Bùng...

Đại ác ma thủy chung vẫn chiếm thượng phong nhưng dường như kết quả tạm thời này đã bắt đầu làm Đại ác ma phật ý. Lão quát.

- Nếu Võ lâm đương đại có thêm một người như ngươi nữa, ta làm sao hoàn thành bá nghiệp ? Hãy xem Bạch Cốt Thần Công của ta !

Ào...ào...

Điền Hồ thầm chấn động. Vì dường như tình thế càng lúc càng diễn ra không đúng với tâm trạng mong đợi của Điền Hồ. Đã thế, Thần Công Bạch Cốt lại được Đại ác ma vận dụng, một diễn biến tuy sớm muộn gì cũng xảy ra nhưng như thế này thì quá sớm. Điền Hồ vận lực hú vang, thi triển một lúc những năm chiêu Phi Thiên Chưởng :

- Hu... u... ú...

Ào... ầm...ầm...

Vù... Bùng... Bùng...

Bạch Cốt Thần Công quá ư lợi hại, năm chiêu Phi Thiên Chưởng của Điền Hồ đã bị hóa giải dễ dàng và bản thân Điền Hồ còn bị bức lùi liên tục, không sao gượng nỗi.

Đại ác ma cười sằng sặc :

- Có thế chứ. Bằng không sẽ uổng phí hơn hai mươi năm ta âm thầm khổ luyện thần công Xem này ! Ha... ha...

Ào...

Chợt, trong mơ hồ, dường như thính lực của Điền Hồ vừa bắt gặp âm hưởng của một tiếng hú khác từ xa vang vọng lại.

Đến rồi. Điền Hồ nghĩ, Bách Lý Băng cuối cùng cũng đến, cũng

nghe tiếng Điền Hồ hú và đang đáp lại cũng bằng tiếng hú. Điền Hồ phấn khích, quát ầm vang :

- Lão bảo đã khổ luyện hai mươi năm, vậy chuyện xảy ra cho Phi Thiên Bảo mười tám năm trước, lão không nhúng tay vào ư ? Tiếp chiêu !

Ầm...Ầm...Ầm...

Đại ác ma cũng nghe tiếng hú thanh thoát từ xa vọng lại. Lão cười ngạo nghễ :

- Kẻ tiếp trợ ngươi đang đến ? Cũng là người Phi Thiên Bảo như ngươi và muốn đòi ở ta một món nợ mà ta không vay ? Nhưng không sao, mũi dại lái chịu đòn, mọi việc do Thượng Quan Du gây ra, tội thuộc hạ bất nghiêm đương nhiên ta có phần trách nhiệm. Giờ thì đỡ ! Ha... ha...

Ầm... Ầm... Ầm...

Khí huyết Điền Hồ chực nhộn nhạo. Tuy nhiên, tiếng hú kia dù sao cũng đến gần, Điền Hồ vẫn phấn khích cùng Đại ác ma đối chiêu :

- Chuyện ở Bát Quái Môn, ở gia trang Cầu Đại Hiệp và tất cả những chuyện còn lại cũng là do một tay Thượng Quan Du gây ra ? Lão bảo lão vô can ư ? Đỡ ! Đỡ !

Bùng... Bùng...

Đại ác ma vẫn cười hăng hắc :

- Ngươi muốn tính hết cho ta cũng được, cho dù ta không hề tán thành nhất là chuyện thu nhận một lũ tham sống sợ chết là Nhất Tăng Nhị Đạo và Tam Lão Hoa Sơn. Nhưng liệu ngươi có cơ hội đó không ? Ha... ha...

Bách Lý Băng đã đến. Tiếng nàng thất thanh vang lên :

- Điền Hồ ca...

Điền Hồ khẩn trương ngắt lời :

- Băng muội đến là tốt rồi. Xúc Cốt Thu Cân, mau. Hãy giúp ta đối đầu Bạch Cốt U Linh ! Lão ác ma, thời khắc cáo chung của lão đến rồi. Đỡ !

Ầm...Ầm...

Không cần hỏi han gì thêm, chỉ cần nhìn thấy kết quả của lần chạm chiêu làm cho duy nhất một người bị chấn lùi là Điền Hồ, Bách Lý Băng cũng hiểu đối phương là hạng cao thủ thượng thừa như thế nào.

Nàng lập tức cởi bỏ toàn bộ y phục bên ngoài, vận dụng Đại tuyệt pháp Xúc Cốt Thu Cân làm cho thân hình vụt nhỏ lại vừa vặn với bộ y phục quái kỳ mặc bên trong và thần tốc lao vào cuộc :

- Muội đến đây, Điền Hồ ca ?

Vút...

Đại ác ma thoáng khựng lại nhìn một nữ lang chỉ có vóc dáng thu nhỏ như một đứa bé đang lao đến :

- Xúc Cốt Thu Cân ? Thủy Phương Cung ư ? Nha đầu ngươi là thế nào với Bách Lý Phong ? Còn Nhuyễn Ty Giáp kia ở đâu ngươi có ? Nói mau !

Điền Hồ không bỏ lỡ cơ hội, nhân lúc đại ác ma khựng lại đã vội gọi Bách Lý Băng :

- Hay vận dụng Di Hoa Tiếp Một. Ta và Băng muội tiền hậu giáp công. Nào !

Và Điền Hồ phát kình tung chưởng.

Ào...

Bách Lý Băng với vóc dáng thu nhỏ cũng thần tốc lao vào phía hậu Đại ác ma. Nàng kêu lanh lảnh :

- Bách Lý Phong là gia tổ. Lão quen sao ? Còn bộ y phục kỳ quái này, lão chưa vào U Linh Thất, Lãnh Hỏa Nhị Thất và Tàng Binh Thất sao ? Hãy đỡ !

Ào...

Đại ác ma chợt động nộ, không phải vì bị tiền hậu giáp công mà vì duyên cớ khác. Đại ác ma quát :

- Nhị Thất Lãnh Hỏa làm sao ngươi có thể vào ? Nghĩa là ngươi đã chiếm mất Nhị Linh Khí của ta ? Ngươi thật đáng chết.

Cho dù có là hậu nhân của Bách Lý Phong cũng phải chết ! Đỡ ! Đỡ !

Đại ác ma xoay Tư Mã ngang người, ung dung phân khai song thủ, cùng một lúc chạm kình với Điền Hồ và Bách Lý Băng.

Bùng... Bùng...

Ở ngoài, Nam Cung Phách vụt kêu :

- Lãnh Hoa Nhị Linh. Tam đệ, như lão ma khắc kỵ Lãnh Hỏa Nhị Linh ? Hãy vận dụng đi, Tam đệ !

Cùng lúc đó, Bách Lý Băng cũng kêu :

- Điền Hồ ca còn chờ gì nữa ? Càng Khí Nhị Linh của Điền Hồ ca đâu ?

Đương nhiên Điền Hồ phải hiểu vì sao Đại ác ma vừa nghe Bách Lý Băng đề cập đến Lãnh Hoa Nhị Thất ngay lập tức tỏ ra động nộ ? Hoặc lão ma có sự khắc kỵ như Nam Cung Phách phát giác, hoặc đây là thứ Đại ác ma cần nhưng vì chưa tìm thấy nên chuyện bị mất đi đã làm phẫn nộ.

Điền Hồ bật gầm lên :

- Người vào Lãnh Hoả Nhị Thất, hưởng dụng Lãnh Hỏa Nhi Linh là

ta. Hãy xem đây !

Vận dung ngay tâm pháp hợp nhất của ba loại tâm pháp : Phi Thiên Hồi Chuyển và U Linh, Điền Hồ dù chưa biết kết quả thể nào vẫn tận lực hất chiêu.

Ào...

Lập tức từ tâm chưởng Điền Hồ vụt thoát ra một đạo kình phong có hai sắc trắng hồng lẫn lộn.

Thoạt nhìn thấy, Đại ác ma rú vang.

- Lãnh Hỏa Nhị Linh ? Ai cho phép ngươi hưởng dụng những gì đáng lý thuộc về ta ?

A... Ta phải giết ngươi. Đỡ !

Ầm...

Đại ác ma cố ý bỏ qua Bách Lý Băng, chỉ nhắm vào một mình Điền Hồ là người đã chiếm đoạt Lảnh Hỏa Nhị Khí của lão.

Bách Lý Băng thêm lo lắng vì thấy Điền Hồ dù đã vận dụng Cang Khí Nhị Linh vẫn bị Đại ác ma kích lùi. Nàng vội tìm cách giúp Điền Hồ.

Kịp lúc đó, Điền Hồ quát bảo nàng.

- Di Hoa Tiếp Mộc, mau. Di Hoa Tiếp Mộc.

Đây là lần thứ hai, Điền Hồ cứ khẩn trương kêu gọi nàng dùng công phu Di Hoa Tiếp Mộc. Nàng không hiểu. Vì dùng để làm gì nếu Bách Lý Băng hoàn toàn không cố đối tượng để vận dụng sự huyền nhiệm của công phu đó ? Không lẽ Điền Hồ muốn nàng chuyển hướng chưởng kình của Đại ác ma và cho cũng ngọn chưởng đó quật mạnh thêm vào bản thân Điền Hồ ? Làm như vậy có khác nào càng thêm gây phương hại cho Điền Hồ ? Nàng nghĩ mải vẫn không hiểu.

Trong khi đó, Đại ác ma vẫn lồng lộn như hung thần, quật hết kình này đến kình kia vào Điền Hồ, liên tu bất tận.

- Đỡ !

Ầm...

- Đỡ !

Dù đang lầm cảnh thất điên bất đảo. Điền Hồ vẫn có chống trả và cần sự nhờ vào công phu Cang Khí Nhị Linh, động thời một lần nữa Điền Hồ vẫn hô hoán.

- Di Hoa Tiếp Mộc, mau, Băng muội !

Bối rối khôn xiết, Bách Lý Băng định vận dụng công phu Di Hoa Tiếp Mộc đánh vào.

Vù...

Đó là lúc Đại ai ma chẳng biết là lần thứ bao nhiêu cứ hùng hục

quật kình Bạch Cốt vào Điền Hồ.

Ào...

Điền Hồ vẫn mỗi một thức có hai sắc màu trắng hồng lần lộn quật tung ra.

Vù...

Và khi phát hiện công phu Di Hoa Tiếp Mộc của Bách Lý Băng sắp cùng Cang Khí Nhị Linh chạm vào Bạch Cốt Thần Công của Đại ác ma, Điền Hồ đanh giọng quát :

- Hướng lên không trung. Nào. Băng muội !

Bách Lý Băng sực tỉnh. Nàng bèn chuyển hướng ngọn kình của Đại ác ma đi.

Vù...

Đại ác ma cũng vỡ lẽ, vội tăng thêm chân lực để giữ lại. quyết không cho ngọn kình đi sai phương hướng vì bị công phu Di Hoa Tiếp Mộc tác động vào.

Nhưng phản ứng này của lão có phần chậm, đủ cho ngọn kình của Điền Hồ quật vào lão.

Bùng...

Lần đầu tiên Đại ác ma thất chiêu. Lão động nộ gầm vang :

- Ta chấp cả hai. Ta giết cả hai. Đỡ !

Ào...Ào...

Điền Hồ hô hoán :

- Lùi mau. Cứ linh hoạt vận dụng. Ắt sẽ có cơ hội đúng lúc. Nào !

Cả hai đồng loạt nhảy lùi, Điền Hồ lùi bên tả, Bách Lý Băng lùi bên hữu.

Vút... Vút...

Đoán biết toàn bộ ý đồ và mưu đồ của Điền Hồ. Đại ác ma cười vang và cật lực lao đuổi theo một mình Bách Lý Băng :

- Nếu nha đầu không còn, ha... ha...một mình tiểu nhi tử ngươi rồi sẽ ra sao ? Đỡ ! Ha... ha...

Ào...

Bách Lý Băng hoàn toàn bối rối, không biết phải phản ứng thế nào. Huống chi, dù nàng có phản ứng đối lộc, nàng đâu phải Điền Hồ, nàng đâu thể đương đầu nổi.

Tuy nhiên, nàng nghe Điền Hồ cười vang, có lẽ là lần đầu cho đến lúc này :

- Chính ta đang chờ đợi điều này. Lão lầm kế của ta rồi. Hãy xem kiếm Lệnh Phi Thiên. Ha... ha...

Soẹt !

Điền Hồ cho xạ một tia kim quang, lúc này trông khá rõ vì trời đã về

chiều, chiếu ngay vào hậu tâm Đại ác ma.

Tiếng rít gió quá ư thần tốc làm cho Đại ác ma buộc phải tạt bộ tránh qua một bên, vô tình bỏ qua cơ hội hạ thủ Bách Lý Băng trong gang tấc.

Vút...

Khi đã nhảy tránh, Đại ác ma quay lại nhìn thì không hề phát hiện có bất kỳ điều gì khác lạ. Trên tay Điền Hồ không có kiếm, vậy cái gì gọi là Phi Thiên Kiếm Lệnh ?

Lão không biết. Và lão ngỡ lão đã bị Điền Hồ lừa. Lão phẫn nộ quật một kình vào Điền Hồ :

- Ngươi dám hí lòng ta ? Đáng chết !

Ào...

Điền Hồ dùng Cang Khí Nhị Linh chống trả, và cũng là lúc Bạch Lý Băng lướt đến với một chiêu Di Hoa Tiếp Mộc.

Ào... Vù...

Diễn biến như lúc nãy lại xảy ra, ngọn kình của Đại ác ma bị chiêu Di Hoa Tiếp Mộc tác động, làm cho uy lực suy giảm không ít.

Bùng...

Lần thứ hai Đại ác ma bị thất chiêu. Lão phẫn nộ lại hùng hổ lao bám theo chỉ một mình Bạch Lý Băng, tác nhân duy nhất khiến lão thất chiêu là tình huống chưa hề có.

Điền Hồ cũng vội bám theo lão với một tia kim quang Phi Thiên Kiếm Lệnh được thần tốc xạ ra :

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong ! Đỡ !

Soẹt...

Vẫn đinh ninh Điền Hồ không hề có kiếm, tiếng rít gió kia dù lợi hại đến mấy theo lão nghĩ, thì cũng chỉ là một vài ngọn ám khí vô hại. Lão vẫn quyết liệt quật kình vào Bách Lý Băng, chỉ hờn sẵn tả thủ để đến lúc cần sẽ ngoặt lại chộp vào ngọn ám khí nọ.

Lão làm như thế thật. Và do tia kim quang xạ đến quá nhanh nên lão đánh chộp tả thủ về phía sau trước. Và khi ngọn kình của lão chưa kịp quật trúng Bách Lý Băng thì tả thủ lão vụt nhói lên thật đau. Lão buột miệng kêu :

- A...

Do quá đau, lão quay lại, một lần nữa bỏ qua cơ hội hạ sát Bách Lý Băng. Và lão thấy tả thủ lão như bị một vật gì đó rất sắc bén, đủ tiện đứt gần một nửa cánh tay tả của lão.

Lão ngỡ ngàng nhìn Điền Hồ :

- Phi Thiên Kiếm lệnh ?

Ở bên ngoài, Đoàn Mộc Thu bật hô to :

- Phi Thiên Xuất U Linh Vong ! Phi Thiên Xuất U Linh Vong...

Nghe thế, bốn Tử Y Nhân đã hồi tâm chuyển ý cũng rập ràng hô theo, làm cho quần hùng cùng phấn khích hô vang :

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thân Xuất U Linh Vong ! Tử Y Loang..

Điền Hồ mỉm cười, nhìn lão và bất ngờ bật lao vào lão :

- Lão muốn thấy Phi Thiên Kiếm Lệnh ? Vậy xem đây !

Vút... Soẹt...

Nhìn tia kém quang bật lóe, lão bàng hoàng nhảy lùi :

- Hoá ra...

Thì ở phía sau, lão bị Bách Lý Băng quật cho một kình :

- Đỡ !

Ầm...

Lão thật sự cuồng nộ, dùng cánh tay duy nhất còn lại, quật một kình cấp tập vào Điền Hồ :

- Nạp mạng !

Ào...

Lão quá động nộ trên quên công phu Di Hoa Tiếp Mộc của Bách Lý Băng đang chiếu vào.

Vù...

Ngọn kình của lão liền bị hướng lên không trung, tạo cơ hội cho Điền Hồ tận lực bình sinh quy vào lão một kình Càng Khí Nhị Linh.

Ầm...

Lão loạng choạng.

Điền Hồ lướt đến :

- Phi Thiên Xuất U Linh Vong ! Trúng !

Soẹt... Phập...

Bị tia kim quang lia ngang, thủ cấp lão Đại ác ma vụt đứt lìa. Lão chết giữa tiếng hô hoán của quần hùng vẫn rập ràng vang lên :

- Tử Y Loang Bạch Cốt - Phi Thiên Xuất U Linh Vong.

LỜI KẾT

Dù bằng những cách và những cử chỉ hết sức nhẹ nhàng, Điền Hồ và Bách Lý Băng vẫn không thể vượt qua tàng cây quái mộc với điều kiện không để quái mộc phóng xuất mùi hương làm thất tán công phu. Cả hai nửa mừng nửa áy náy quay trở lại chỗ Nam Cung Phách và mọi người đang đứng chờ.

Chỉ cần nhìn sắc mặt cả hai. Nam Cung Phách cùng hiểu :

- Vậy là ổn. Bất kỳ kẻ nào có mưu đồ giải cứu cho mẫu tử gã Khương Hoàng cùng phải chịu chung cảnh ngộ. Trừ phi có ai đó trong số bảy người chúng ta tiết lộ cách khôi phục công phu bằng

việc đừng dùng mọi vật thực ở đó. Nhưng mỗ tin chắc điều này không bao giờ có.

Bách Lý Băng gật đầu :

- Muội cùng không ngại điều này. Chỉ mong cách xử lý của chúng ta đối với gã Khương Hoàng không làm Đoàn Bội Cơ ở chốn cửu tuyền thất vọng. Nghĩ lại, Bội Cơ thật đáng thương.

Đoàn Mộc Huyền nhìn Cầu Phi Thuý, Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt :

- Bội Cơ tuy đáng thương, nhưng cũng mãn nguyện là được tự tay báo thù. Có ai trong số những người đứng đây đạt được điều đó ? Thượng Quan Du đâu phải do chúng ta xử trị ?

Điền Hồ mỉm cười :

- Ai xử trị cũng thế thôi. Hay Đại tỷ áy náy vì Bạch Cốt U Linh đã lỡ do phu thê Điền Hồ này hạ sát ? Nếu là vậy, đệ xin cùng nương tử Bách Lý Băng thoái ẩn, nhượng lại mọi việc cho Côn Luân phái ?

Mọi người lắc đầu phản kháng :

- Như thế sao được ? Đã là Minh Chủ Võ lâm, Điền Hồ thiếu hiệp đâu thể lẩn tránh, giao mọi việc cho người khác cáng đáng ? Không được đâu.

Điền Hồ và Bách Lý Băng bật cười, làm mọi người cùng cười theo.

HẾT

Nguồn: Nhạn môn quan - Diệp Thanh
VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 19/04/2007 8:15:34 CH